

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One Big Little Secret

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
NICOLE SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**BİR BÜYÜK KÜÇÜK SIR
GİZLİ BEBEK ROMANTİZMİ**

NICOLE SNOW

ICE LIPS PRESS

İçerik telif hakkı © Nicole Snow. Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.
İlk olarak Kasım 2024'te yayınlanmıştır.

Yasal Uyarı: Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. Bu hikayedeki karakterlerin gerçek kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazarın emeklerine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar istisnadır. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv. Fotoğraf: Wander Aguiar Photography.

Düzeltilme: Sisters Get Literary Author Services.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Bir Kumar Oynamak (Salem)
2. Şanslı Gün (Patton)
3. Zarları At (Salem)
4. Blöfünü Gör (Patton)
5. Şanssız Bayan (Salem)
6. Önde Olduğun Zamanda Bırak (Patton)
7. Korkaklık Yapma (Salem)
8. Çarkı Cevir (Patton)
9. Kör Bahis (Salem)
10. Poker Yüzü (Patton)
11. Kayıp Serisi (Salem)
12. Pepperoni Oyunu (Patton)
13. Bahislerinizi Koruyun (Salem)
14. Bahisleri Yükseltin (Patton)
15. Şanslı Gece (Salem)
16. Çiftliği Bahis Yap (Patton)
17. İkiye Katla Ya Da Hiçbir Şey (Salem)
18. Jokerler Vahşi (Patton)
19. One Big Win (Salem)
20. Joker (Patton)
21. Down And Out (Salem)
22. Yem ve Değiştir (Patton)
23. Kayıplarını Say (Salem)
24. Tüm Bahisler İptal (Patton)
25. Son Ana Kadar (Salem)
26. Şans Benim Yanımda Olsun (Patton)
27. Şansın Vuruşu (Salem)

İki Gerçek ve Bir Evlilik Önizleme

Nicole Snow Hakkında

Nicole'un Diğer Kitapları

KİTAP HAKKINDA

Yanlış tahmin ettim.

Bir yabancıyla biraz pervasızca eğlenmek asla zarar vermez.

Sarhoşken bir gecelik bir ilişki sizi hamile bırakmaz.

Kaderin acımasız bir cilvesi, bebeğinin babasını yeni patronun yapmaz.

Kötü şans sonsuza kadar sürmez... tabii *benim gibi* değilsen.

Patton Rory ile başımın belaya girdiğini sayalım mı?

O, huysuzluk genini en üst seviyeye çıkarmış.

O kadar yakışıklı ki aynalar ona göz kırptıyor ve banka hesabının kendi posta kodu var.

Ayrıca tamamen habersiz — *Tanrıya şükür*.

Onun lüks binasını mahveden ve en sevdiği kravatını parçalayan küçük çocuğun kendi oğlu olduğunu anlarsa ne yapacağını bilmiyorum.

Belki de insan düğümü haline geliyorum, ama aynı hatayı iki kez yapmayacağım.

Eğer insan gibi davranmaya başlar ve benim minik kızımı güldürürse, bayılmayacağım.

Yasak öpücüğü saf bir cazibe gibi gelirse, çamur yerim.

Eğer kalbimi şarkı söyletirse, yine de büyük küçük sırrımı saklayacağım.

Aşk ile yalanı birbirinden ayıramayacak kadar büyük olsa bile.

KAZANMAYA ÇALIŞMAK (SALEM)

Altı Yıl Önce

Nehir teknesinin ışıkları suda parıldıyor, yansımaları altın çizgiler halinde dönüyor.

Uzaktan bakınca çok güzel, ama ben geminin kenarında asılı dururken, suya düşmediğim için şanslı olduğumu hissediyorum.

Bu ılık gecede, yıpranmış ahşap korkuluk kollarımın altında sıcak geliyor ve su keyifli bir serinlikte görünüyor.

Oh, çok cazip geliyor.

Ama tam bir işkence gibi geçen bir gece, kaçmak için en çılgın yolları düşünmenize neden oluyor.

Tabii ki, Missouri Nehri'ne atlamak makyajımı ve en güzel elbisemi mahveder. Kayla Persephone, babası tekneyi kiralayan sözde arkadaşım, *en az* yirmi dakika boyunca beni zengin kız arkadaşlarına yaklaştırmak için uğraştı, bu yüzden biraz kötü hissediyorum.

Keşke beni neden davet ettiğini bilseydim.

Dönüp, parıldayan sessizliğine bırakarak suyu geride bırakıp, nehir teknesindeki diğer manzaraya yöneldim.

Gün batımı gökyüzünü kan kırmızısı renge boyadı.

Ana kabinde müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki, Adele'nin sesi ömür boyu beynime kazınacak diye eminim.

Kayla'nın neşeli küçük hamster arkadaşları konuşuyor ve kumar oynuyor. Onları pencerelerden görüyorum, bu teknenin birçok odasını keşfediyorlar,

hayal bile edemeyeceğim kadar çok oyun parası harcıyorlar.

Burada yüksek sınıf bir babasının kızı *olmayan* tek kişi olduğum gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için, yakındaki bir garsondan bir bardak alıp suya dönüyorum. Büyük paranın arka planında, nehir her saniye daha çekici görünüyor.

Tanrım, neden hala arkadaşız?

Tabii, dokuzuncu sınıfta bir kez Kayla ile şemsiyemi paylaşmıştım, mükemmel makyajını ve tasarımcı kıyafetini kurtarmıştım, ama artık yetişkiniz.

Sosyal olarak ve her bakımdan tamamen zıtız.

O liseyi bırakıp Old Mizzou'ya gitti ve buradaki herkes gibi partilere katıldı. Hayatının en güzel günlerini, kalbinin istediği herhangi bir alanda diploma peşinde koşarken koca avlayarak geçirdi.

O çekici, başarılı ve güzel. Ve ben... ben *benim*.

Borçları ve ailesinin gerçek bir üniversiteye gitmesi için yalvarışlarını reddeden kız.

Kansas City'de iş planlarım üzerinde çalışmak için geleneksel üniversiteye gitme tavsiyesini reddeden palyaço.

Mimozamı uzun bir yudumla içip tadını çıkarmaya çalışıyorum, ama tadı sadece ayrıcalık gibi.

Şimdiye kadar birçok işim oldu. Bir sürü büyük fikir. Ama hiçbirini tam olarak işe yaramadı.

Nane şekeri satan otomatlar başarılı gibi görünüyordu, ama harika yerler bulacak kadar çekici değildim ve ciro berbatdı. Görünüşe göre, Kansas City kötü nefes konusunda pek endişeli değil.

Pazar bu kadar kalabalık olmasaydı, çevre dostu temizlik işim yeterince karlı olurdu. Bu kadar çok insanın tuvalet temizliği yaparak geçimini sağlamaya ve kimyasal içermeyen yeşil ürünler kullandığını öne sürmeye istekli olması şaşırtıcı, hem de bu kadar ücra bir bölgede.

Ve bu kasabada, her ay on yeni köpek bakımı şirketi kurulurken, köpek gezdirme hizmetine yüksek fiyatlar talep etmek kolay değil.

Ama sorun
değil.

Ben iyiyim.

Bir sonraki büyük fikrim orada bir yerde, bunu biliyorum.

Ve belki Kayla ve zengin arkadaşlarıyla bu kumarhane teknesinden inebilirsem, onu bulma şansım bile olabilir.

"Salem!" Kayla'nın çığlığı havayı yırtıyor. Herkes dönüp bana bakarken, o aşıırı abartılı bir kedi yavrusu gibi bana atılıyor, beyaz sarı saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Bu gece Marilyn Monroe görünümünü benimsemiş ve bunu başıardığı için onu biraz kıskanıyorum.

Onun yanında, ben sanki kaybedenler fabrikasında uzun bir gece vardiyasından çıkmış gibi görünüyorum.

"Selam, Kay." Ayak parmaklarımın ucundan bir glmsemiye zorla çıkarırım. "Eğleniyor musun? Kazanıyor musun?"

"Hanımefendi, daha yeni başıladık! Ama neden bizimle oynamıyorsun? Ve neden henüz sarhoş değilsin?" Yarım bardak mimosa'ma alaycı bir şekilde bakıyor ve kadife iç mekanı ve şimdiye kadarki en uzun barı olan içeriye beni takip edene kadar kolumu çekiyor.

Sevimli bir barmen bir saniye bana bakar. Bir kulağında piercing ve n kolunda kıvrımlı koyu renkli bir dövmeye vardır.

"Lemmy, rahatla! Bir kez olsun eğlenebilirsin," diye Kayla kulağıma fısıldadı.

Titrememeye alışıyorum.

"Bu gece çok ılgınlaşmak istemedim. Önümüzde uzun bir hafta var, biliyorsun," diye başılıyorum, ama o çoktan bara eğilmiş, bol dekolteli elbisesinden göğüslerini yarı yarıya dışarı çıkarmış durumda.

Sevimli barmen öksürüyor ve bakmamaya çalışarak yere bir kaşıık dolusu buz döküyor.

Presto boobo, unutuldum.

"Shot!" diye bağırıyor Kayla, yumruklarını tezgaha vurarak.

"Ha?" Ona bakıyorum.

"Tekila. Benimle birlikte içeceksin. Hemen şimdi." Vay canına.

Demek bu akşam daha da kötüye gidebilir.

"... Bilmiyorum. Sabah erken kalkmam lazım ve..."

"Hayır, Lemmy. Hayır. Cam ve limondan yapılmış birinci sınıf bir yakışıklı ile çiftler buluşmamız var ve onu ekmeyeceğiz." Geriye yaslanıp kendi şakasına güler. "Burada eğleneceksin, bebeğim. Söz veriyorum."

içerisi dışarıdan çok da iyi değil.

Daha da kötüsü, burada bir köşede oturup eve yüzerek gitmeyi hayal edemiyorum.

Ama belki de o haklıdır.

Belki de endişelenmeyi bırakıp biraz rahatlamam gerekiyor.

"Tamam, tamam," diyorum ona. Kayla'ya söyleyecek başka bir şey yok.

Büyük kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve özenle vurgulanmış yüz hatlarıyla zengin bir kız patron havasını tam olarak yansıtıyor. Yarın, yine başka bir ünlüyü taklit etmeye başlayacak ve bunu o kadar iyi yapacak ki, etrafındaki herkes etkilenmiş gibi davranacak.

"Bu kadar garip davranma. *Harika* görünüyorsun." Elini kolumdan aşağı kaydırarak tekrar gülüyor. "Elbiseni bir bak. Kırmızı sana çok yakışmış. Eminim hiç bu kadar şık giyinmezsin, değil mi?"

"Yani... sen seçtin. Ve hayır, yeterince dışarı çıkmıyorum," diyorum kuru bir şekilde.

"Rica ederim, Lemmy. Sana bir dahi olduğumu söylememiş miydim? *Popona* bak." Sözlerini vurgulamak için popoma bir şaplak attı. "Bebeğim, bu gece birini tavlayacaksın."

Tanrım, ne utanç verici.

Köşedeki güvenlik görevlisi şu anda beni vurabilmek için silah taşıyor mu acaba?

"Dur biraz, bunu bilemem. Öyle bir şey yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum..."

Çok geç.

Kayla, her zamanki tuz ve limonla birlikte uzun tekila shotları önümüze konduğunda çılgılık attı.

Benimkini bir dikişte içiyorum, boğazımdan ateş topu geçerken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Noel'i hatırlıyor musun?" diye sordu, son kez birlikte takıldığımız zamanı hatırlatarak. Gerçi "aynı partide bulunmak" için bu oldukça abartılı bir ifade.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, Kayla da tamamen sarhoştü.

Ben de pek iyi sayılmazdım ve gecenin sonunda, ben kusmamaya çalışırken, birlikte oturup odadaki erkekleri sıralamaya başladık. Ta ki ben fazla şaka yapana kadar. Kayla gülmekten içkisini ayakkabılarımın üzerine kustu.

"Hadi ama. Bu geceki skor ne? Şu aygır ahırına bir bak. Buradaki her erkek yakışıklı ve zengin." Barmeni tekrar gözetleyerek alt dudağını ısıırıyor.

İç çektim.

"Kapının yanındaki adam, oldukça sevimli," dedim. "Ona yedi veriyorum."

"Güvenlik görevlisi mi? Lemmy, *kırk* yaşında falan olmalı. Daha iyisini bul." Kayla

ona bir bakış bile atmaz. "O ne olacak? Şuradaki

rulet masasının yanında duran adam ne olacak?"

Kız iğrenç bir şekilde ıslık çalar.

Başını salladığı adam tek başına duruyor, uzun boylu, koyu silueti sırf varlığıyla dikkatlerin odağı haline geliyor.

Tamam, evet.

O, yasak bir şekilde çekici, pahalı parfüm ve saatlerin karamsar reklamlarında gördüğünüz türden bir seksilikte. O reklamlar her zaman photoshoplanmış, bence.

Ancak, o benim hayal gücümün ürünü değilse, burada, gerçek hayatta hiçbir düzenleme yapılmamış. Sadece beyaz düğmeli gömlek giymiş, yakası biraz açık, yemek isteyeceğiniz kadar yakışıklı bir Herkül var.

"O mu? Tanrım, Kay, o on üzerinden tam on iki puanlık bir adam."

Kıkırdayarak bana dirsek atıyor. "Hemen harekete geçmelisin. Seni zorla götürmek zorunda bırakma beni."

Kalbim neredeyse duruyor.

"Um, tamam. Kaç içki içtin?" diye soruyorum ona. "Lisedeyken bana, baloya quarterback'ı davet etmemi söylediğini hatırlıyor musun?" "Ve o seni reddederek *büyük bir* hata yaptı," diyor, diyor ve garsona işaret ederek bir içki daha istiyor.

"O sadece 'beni reddetti' değil. Sınıfımızın yarısının önünde beni küçük düşürdü. Sonra da bana böyle aptalca bir şaka yaptığın için seni baloya davet etti."

"Evet, şey..." Beni baştan aşağı süzer, burnunu kırıştırır. "Şimdi daha güzelsin, değil mi? O elbise, bu gece çok yakışmış sana."

Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamıyorum. Kayla'yı asla anlayamazsın.

Zengin bir aileden gelen her genç Missouri kadını gibi, o da yüzünde güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle insanı hakaret etme sanatında ustadır.

Ama bu bir hakaret gibi *gelmiyor*.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Ama o adam için yeterli olduğumu sanmıyorum."

Gülümseyerek parmaklarını kulaklarına sokar. "Hayır, duymuyorum! Kendini küçük düşürmeyi bırak. Daha fazla gülümsersen istediğin herkesi elde edebilirsin, Lemmy. Ve şu anda olduğu gibi agresif giyinirsen."

"Beni sen giydirdin," diye hatırlatırım ona.

"Biliyorum, ama senin göğüslerin var. Onları kullan." "Göğüslerim agresif *değil*," diye tıslıyorum.

Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum.

"Eğer doğru kullanmıyorsan, değil!" Elbisemin önünü çekerek dekoltemi daha fazla gösterir. "İşte, bak. Küçük bir ayarlama ve ateş gibisin."

Elbisemi o kadar aşağı indirdi ki, göğüslerimin yerçekimine karşı koyması bir mucize. "Kesinlikle daha agresif. Ulumaya mı başlamam gerekiyor?"

"Kayla, hayır!"

"Ve hey, köşedeki adamı kapamazsan bile, içeri girdiğimizden beri bizi gözleriyle sikip duran yaşlı ineklerden daha iyisini bulabilirsin." Barın diğer tarafındaki yaşlı adamlar grubuna başını sallar. "Onların kim olduğunu bile bilmiyorum, sanırım babamın iş arkadaşları. Kumarhane gecesinin parasını babam ödedi, tabii ki birkaç arkadaşı da burada."

Bu, teknenin etrafına dağılmış tuhaf insan karışımını açıklıyor.

"Kendine *gerçek* bir yedi bul. Lütfen," diye tavsiye eder ve bana yeni bir shot uzatır.

Onun içki içişini izlemek biraz büyüleyici, tuzu yalayıp içkiyi su gibi içmesi tuhaf bir şekilde. Yüzündeki ifade sadece limonu emdiğinde değişiyor.

"Tamam," diyorum alaycı bir şekilde, selam vererek.

"Tamam, harika. Rulet oynayacağım. İlgilenir misin?" Koltuğundan kayıyor.

"Yok, sen git. Ben hallederim." Bir sonraki içkiyi işaret ediyorum. Kaşlarını kaldırıyor, bir sonraki içkiyi bitirirsem ayakta kalamayacağımı haklı olarak tahmin ediyor. Ama sonra omuz silkiyor.

"Tamam, Lemmykins. Keyfine bak!"

Gerçekten bu kadar mutsuz mu görünüyorum?

Sevimli barmenin gözüne bakmak için arkama bakarım, ama o başka birine servis yapmakla meşguldür. Kulaklarının altındaki boynunda kırıksıklıkları olan yaşlı bir adam.

O tarafa baktığım için pişman olmam sadece bir saniye sürer. Yaşlı adam aç bir kuş gibi başını çevirip bana bakar.

Oof. İlgileniyormuşum gibi düşünmeden önce başımı çeviriyorum. Tamam, bunu yapabilirim.

Belki de bu, yapışkan bir yaz gecesini geçirmek için planladığım şey değildi, ama buradayım. Kayla ne düşünürse düşünsün, kendi eğlencemi yaratabilirim.

Kokteyl sipariş ediyorum ve sarhoşluğun etkisini hissetmeyi beklerken geniş salonu gözden geçiriyorum. Burası temelde masa oyunlarının etrafında masalar ve köşe kabinleri bulunan dev bir bar. Sarhoş olmak ve tonlarca para kaybetmek için ideal.

Benim tarzım değil. Bir servet harcamadan bir erkek bulabilir miyim acaba?
"Hey, güzelim." Yüksek sesli, sarhoş bir ses düşüncelerimi bölüyor.

Oh, hadi bakalım.

Dönüp baktığımda, kırklı yaşlarında bir adam yanımdaki tabureye oturuyor. Yakasında bir damla sıvı var ve ben ona bakıyorum, gri saçlarına veya altın saatini gösterme şekline fazla dikkat etmemeyi tercih ediyorum. Üç kez, sanki parlak şeylere çekilen bir karga gibi.

Onu, bacaklarımı aan gizli bir kart gibi kullanıyor.

Hadi ama dostum.

"Merhaba," diyorum soğuk bir sesle.

"Senin gibi güzel bir genç kızın böyle bir barda ne işi var?" "şey..." Bu, biriyle sohbet etmek mi demek? Ben zaten geçmek istiyorum.

"İçki içiyorum, sanırım. Kendi kendine eğlenmek gibisi yok."

Umarım ipucumu anlar.

Ama anlamıyor.

Gülüyor, büyük kafasını geriye atarak bir ata benziyor. Adem elması sallanıyor ve ben, beni kurtarmak isteyebilir diye sevimli barmenin dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama o beni görmüyor bile.

Muhtemelen Kayla gittiği için.

"O kızın arkadaşı olduğun için mi buradasın? Kylie mi? Old Mizzou'dan olan mı? Onunla şansını denemediğine şaşırdım. Üniversiteli kızlar için iyi zamanlar."

"Aslında, niversiteye gitmedim." Ve ikim - gün batımının soluk turuncu rengine zehirli bir kokteyl - getirildiğinde gülme sırası bende. "Kumar oynamak için burada değilim çünkü resmen beş parasızım."

Başını eğip bana bakıyor. İçki cesaretim beni bu noktaya getirdi, şimdi işi bitirme zamanı.

"Son üç işim beni neredeyse iflas ettirdi. Hiperaktif bir rottweiler'ı gezdirerek para *kaybettim*. Limonata standı olan çocuklar bu yaz benden daha fazla kar elde ettiler. Taze yapılmış İtalyan dondurması satmayı bile denedim. İnternette satın aldığım ikinci el dondurma arabası alev alınca bu da suya düştü. Kelimenin tam anlamıyla. Kötü bir gündü, ama en kötüsü değildi. Bunları dinlemek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor, ama vücut dili değişmiş. Omuzları kyor ve arkasını dönüyor.

Tanrıya şükür. Bu adamın tek istediği genç, eğlenceli bir niversiteli kızdı.

Hepsi aynıdır ve ben onun tipi değilim.

"Peki evli misin? Yoksa yeni mi boşandın?" diye soruyorum, parmağındaki beyaz çizgiye, genellikle alyansının olduğu yere, bronz tenini çevreleyen yere başımı sallayarak.

"Partinin tadını çıkar, bebeğim." Homurdanarak ayağa kalkar ve sendeleyerek uzaklaşır.

Sanki onu kovalayacağımdan korkuyormuş gibi arkasına bakıyor. Hey, en azından eğleniyoruz. Önemli olan da bu değil mi?

Kokteylimden zafer dolu bir yudum alıp bir sonraki kurbanımı bekliyorum.

SÜRPRİZ. sürpriz.

Görünüşe göre, yüzen bir kumarhane barında bekar olmak, Mississippi'nin bu tarafındaki en iğrenç, en kibirli erkekleri çekiyor. Kayla'nın elbiseme yaptığı değişiklikler sadece kısmen suçlu.

Ücretsiz içki ikram etmek için uğrayan erkeklerin çoğu, dekolteme bakıp salya akıttıklarını saklamaya bile tenezzül etmiyor.

Normalde içki almam gerekmediği için mutlu olurum. Kötü yanı ise Kayla içkilerimi ödüyor.

Ama asıl kaybedenler, yarı yaşlarında bir kızı avlamak isteyen, sarkıntılık eden yaşlı bekârlar ve bariz zamparalar.

"Evet, on sekiz yaşına girdim! Liseye bir yıl daha devam edeceğim," diye yalan söylüyorum, sandalyesini benimkine yeterince yaklaştırarak dizini benimkine sürten son gelen adama.

Yine geri çekilip kıkırdayarak gülüyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Yaşına göre olgun görünüyorsun."

Neredeyse irkiliyorum. Sahte yaşımın bu domuzu cesaretlendirmesi çok iğrenç.

"Birçok şeye benzeyebilirim. Ama, şey, sen biraz yaşlı değil misin? Alınma."

"Yaş sadece bir sayıdır. Gözlerin çok güzel." Eli uyluğuma kayıyor ve ben onu sertçe itiyorum. "Bacakların da çok uzun. Dalga geçme, küçük hanım."

Omuz silkiyorum.

"Teşekkürler. Onları kendim yetiştirdim, ama yaş sınırları da var.

Üzgünüm." Cesurca dudaklarını yalayıp yaklaşıp.

İğrenç.

Tahmin etmek gerekirse, muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında olmasına rağmen kendini genç bir yakışıklı sanıyor. Ama tahmin etmek zorunda değilim.

Güçlü kolonyası beni neredeyse bayılttı ve koyu renkli saçları geriye taranmış ve kokarca gibi sivrilmişti.

"Dalga geçmeyi bırak. Bu barda en seksi kız sensin," der, nefesinde bira kokusu ağır basar. Kaç tane içtiğini bilmiyorum, ama beş tane fazla içmiş.

"Şu anda bu barda tek kız benim," diyorum. Köşede erkeklerle oturan birkaç yaşlı kadına bakılırsa, tek acınası bekar olan da benim. "Ama bak, ilgilenmiyorum. İpucunu anladın mı?"

O dolaşan el kolumu kavrar, sıkılaştırır.

"Pek fazla randevuya çıkmıyorsun galiba," diye homurdanıyor. "Hesabını ben ödüyorum." "Bu tamamen yasadışı. Ben reşit değilim."

"Saçmalık. Gerçekte kaç yaşındasın?"

"Birkaç içki içmenin senin dokunaklı kışına hiçbir hak vermediğini bilecek kadar büyüdüm." Yeter artık. Onu silkmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor. "Cidden. Bırak beni dostum."

O gülene kadar endişelenmedim.

"Hayatta olmaz. Sana iyi vakit geçirtebilirim, bayan. Bu gece güverte altında kalacağım."

Tanrım.

İçkimi bitirmemiş olsaydım, şu anda onun yüzünden damlıyor olurdu

En azından topuklu giyiyorum. Kişisel deneyimimden biliyorum ki bunlar bir erkeğin üzerine çarptıklarında hasar verirler—

"Affedersiniz," diye derin bir ses yanımdan yumuşakça duyulur.

Dönüp baktığımda bakır rengi kahverengi saçlar, keskin mavi gözler ve Himalayalar'a layık bir çene hattı görüyorum. Bu, az önce gördüğüm Bay Twelve ve yakından bakınca daha genç görünüyor, belki yirmili yaşların ortalarında.

Ayrıca dokunacak kadar yakın duruyor ve çok kızgın görünüyor.

Sonra bana dokunur, elini omzuma koyar ve elime doğru okşayarak iner.

İşte bu.

Sonum

geldi.

Bu nehir teknesinde kendiliğinden yanarak öleceğim. Ya da belki çok fazla içki içtiğim için çoktan ölmüşümdür ve burası tuhaf bir tür öbür dünya.

Touchy-Feely, Bay Twelve'ye gözlerini kısarak bakıyor. "Sen de kimsin?"

"Nişanlısı... Sen de aptal sorular soran palyaço olmalısın," diye yalan söylüyor Twelve, o kadar ikna edici ki bir anlığına ona inanıyorum. "Asıl soru, sana ne kadar süre vereceğim?"

"Ne? Ne diyorsun sen adam?" Bir saniye tereddüt eder ve sonunda beni bırakır.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Twelve beni sandalyeden kaldırıp kollarına alır. "İyi misin, bebeğim?"

Seninle mi? Ben iyiliğin vücut bulmuş haliyim.

O rüya gibi. Yakından bakınca kesinlikle günahkar, ki bu nadiren olur, ve beni tutarken çelik gibi gergin, öfkeli bir tanrının omuzlarına sahip.

"Yaşayacağım," diye fısıldıyorum, biraz fazla nefes nefese.

"Bacaklarını çalıştır," diye Touchy-Feely'ye homurdanır, o da elindeki birayı bir dikişte içmeye çalışır. Twelve elinden birayı alır ve tezgahın üzerine vurur. "Hemen şimdi demek istedim, dahi. Sana çok cömert bir şekilde on saniye önceden başlangıç veriyorum. Saymam bittiğinde gitmemiş olursan, nehirde görüşürüz."

Hay aksi.

Diğer adam şaşkın bir homurtu çıkarır, iki saniye boyunca bakakalır ve sonra odadan koşarak çıkar.

Kahramanıma dönüp gülümserim.

O da bana gülümsediğinde, hızlı düşünmesinden açıkça gurur duyduğu belli oluyor ve bu beni titretir.

"Lütfen bana gerçekten on sekiz yaşında olmadığını söyle," dedi.

"Oh, tanrım. Duydun mu?" Elbisemi düzeltip geri çekildim. "Beni reşit olmayan birinin içki içtiği için suçlamadan önce, yirmi bir yaşında olduğuma söz veriyorum. Kanıtlamak için kimliğim burada bir yerde..."

Ben çantamı ararken, elini nazıkçe elime koyar. "Zahmet etme. Gerek yok."

"Oh, um, tamam."

"Yalnız olduğunu ve o yağlı pislikle baş başa kaldığını fark etmeden edemedim. Arkadaşların seni bu piranalarla baş başa bırakmakla çok acımasız davranmışlar. Kayla ile mi birliktesin?"

Demek onu tanıyor. Şaşırtıcı değil, sanırım.

Elbette benim adımlı bilmiyor. Kendimizi tanıtmamızın bir anlamı olduğunu sanmıyorum, ama belki bu gece için yeni bir kimlik uydururum.

Asla bilmeyecek.

"Sen de piranha adamlarından mısın?" diye soruyorum.

"Bu gece değil," diyor yine o öldürücü gülümsemesiyle. "Sadece yakışıklı bir yabancı."

"Yakışıklı olduğunu mu söyledim?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır. Düşüncelerini duyabiliyorum."

Aman Tanrım, gülüyorum.

Bu adamın ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu bilmediği mümkün değil, ama ben de onun egosunu okşamaya niyetim yok.

"Eh, fena sayılmazsın," diyorum, odanın diğer ucuna doğru yürüyen adamın peşinden giderek. "Nereye gidiyoruz?"

"Rulet."

"Büyük kumarbaz, ha?"

Bana bir bakış attı. "Bu gece şanslı hissediyorum."

Rulet masasında yer buluyoruz. O bir deste parayı koyu mavi fişlerle değiştirirken ben koluna tutunuyorum.

Bu benim rahatlık alanımın çok dışında. *Onun* gibi biriyle birlikte olduğum için insanların bana bakacağını hissediyorum, ama nedense kimse bunu sorgulamıyor.

"Ne dersin?" diye soruyor bana. "Kırmızı mı, siyah mı? Kolay bir seçim."

"Kırmızı," diyorum. "Elbisemle uyumlu."

"Kırmızı olsun. Peki en sevdiğin sayı ne?"

"Neden? Zaten sosyal güvenlik numaramı çalmaya çalışıyorsun." Sonra gülüyorum, çünkü bu kadar yakışıklı ve zengin bir adamın sosyal güvenlik numaramla ilgilenmesi kadar saçma bir şey olamaz. "En sevdiğim sayı sekiz, o yüzden onu seç."

O, masadan sorumlu adama başını sallar ve herkes bahislerini yaptıktan sonra adam çarkı çevirir.

Top yavaşça hızını kaybedip sayıların üzerinde dönerek kırmızı sekize yerleşene kadar gerilim artar.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar.

Bay On İki, hiç şaşırmamış gibi onaylayarak başını sallar. "Bu gece şanslı hissetmemin bir nedeni olduğunu biliyordum, Bayan Şans. Yoksa Uğur Böceği mi demeliydim?" Elbiseme doğru başını sallar.

Elbisemin küçük siyah noktalarla kaplı olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Teşekkürler dostum. Beni böceklerle karşılaştırmak iltifat mı oluyor?"

"Bazı kültürlerde uğur böcekleri uğur getirir. Ayrıca çok da sevimlidirler," diyor sert bir sesle.

Her şeye rağmen, *yine* kızarıyorum.

"Yani beni sevimli mi buluyorsun? Çok komik." İçimdeki ezik, inanamayıp şiddetle başını sallar.

Başını eğip kulağımın hemen yanına getirir. Nefesi saçlarımı okşar, hassas cildimi gıdıklar.

"Bu masada bana bakmayan bir erkek göster," diye fısıldar. "Dur.

Şimdi saçmalıyorsun."

"Öyle miyim?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar ve başka bir bahis yapar.

Şaşırtıcı bir şekilde, kazanır.

Ve kazanır.

Ve kazanır.

Bahsi ben mi yaparım, o mu yapar, fark etmez, kazanmaya devam ediyor.

Birkaç tur kazanıyoruz ve birçok kişinin ağzını açık bırakıyoruz, en azından tamamen tiksinererek uzaklaşmayanların. Oyunun sonunda, elinde bir yığın fiş var.

"Bu zaferi kutlamak için bir içki içmeliyiz, Lady Bug." Elimi tutar ve beni bara geri çeker. "Ne içersin?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bu gece çok içki içtim, orası kesin." Şaka değil. Dünya rastgele şekiller ve renkler ve ona dönüşmüştü. "Sen ne içiyorsan."

O, erimiş tereyağı kadar kolay içilen sek viski sipariş eder ve ben onu durduramadan beni dans pistine çeker.

Oh, ben tam bir
felaketim. Onun
elinde oyuncak
gibiyim.

Ve o büyük, sıcak eller şimdi sırtımda. Göğsüm onun göğsüne bastırılmış durumda ve o mavi gözler bana evrenin sırlarını sunuyormuş gibi ona bakıyorum.

"Ben şanslı bir insan değilim, bu yüzden bu gerçekten garip," diye fısıldıyorum. "Kötü bir şey gibi. Ben insan bir kara kediye."

"Bana şanslı görünüyorsun." Elini kışıma kaydırıyor ve sıkıyor. "Ve seni oldukça iyi hissedebiliyorum."

"Aman Tanrım."

Bunu yüksek sesle mi söyledim? Hayır, bunun yerine inledim. Ben çok, çok boku yedim.

Çılgın olan kısmı, bunun beni hiç rahatsız etmemesi.

"Çok mu ileri gittim?" Başını yaklaştırıyor, bakışları ağızımda sabit. "Söyle, hemen durayım."

Gidiyorum, gidiyorum, *gittim*.

Yarın, muhtemelen bunun her saniyesinden pişman olacağım. Kahretsin, şu anda *kesinlikle*

delirmiş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda iyi de hissediyorum, o da öyle. "Lady Bug?" diye ısrar ediyor.

"Beni öpeceksen, acele et. Fikrimi değiştirmeden önce."

İki kez sormasına gerek yok. Ağzı benimkini lezzetli bir aceleyle kaplıyor ve sinirlerim ışıklar gibi parıldıyor.

Kanım kaynıyor.

Dili benim dilimi ele geçirir ve bizi dokuzuncu buluta çıkarır.

Kayla'nın geceyi geçirebileceğimi söylediği misafir kabinine giden yolu zar zor

hatırlıyorum.

Hâlâ elimi tutuyor, beni dengede tutuyor, doğru kapıyı bulana ve onu içeriye götürene kadar kafam karışık dönüşlerimi takip ediyor.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, beni tekrar patlatıyor. Bir öpücük daha.

Sert. Açıgözlü. Kaba.

Tanrım, hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Tek ciddi erkek arkadaşım, garip dudakları ve zayıf libidosu olan pasif biriydi, her şeyi ben yönetirdim. Öpüşme aşamasından öteye geçmedik ve ben bundan pişman değildim.

Sıgılık olarak adlandırılabilir, ama o bana hiç istenildiğimi hissettirmedi.

Bu adam, beş aylık randevuların yapamadığını bir anda yapıyor.

Ve tanrım, muhtemelen diğer her şeyi de biliyor.

Bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyorum, ama ellerinin dolaştığı yerlerden güvenini anlayarak, endişelenmeme gerek olmadığını anlıyorum.

Tek yapmam gereken hazır olmak.

Yapmamalıyım, yapmamalıyım, ama durmak istemiyorum. O yüzden durmuyorum.

O benim elbisenin fermuarını açıp onu kırmızı bir su birikintisi içinde ayaklarımın dibine attığında durmam.

Beni kaldırıp yumuşak yatağa taşıdığı anda da durmam.

Sütyenimi çıkardığında da durmam.

Süslü bir iç çamaşırı değil. Destekleyici ve rahat, teli olmayan ve geniş askıları olan basit bir iç çamaşırı. Ama o bunu umursamıyor bile, onu bir kenara atıp dilini vücudumda gezdiriyor.

"Kumarhanede, kol süsü olarak harcanmak için fazla güzelsin," der, cildime karşı boğuk bir sesle. "Seni tamamen kendime istiyorum."

"Yalancı." Gülümserim ve göğsünü iterim. Sanırım bunu bir meydan okuma olarak görüyor.

Karanlık bir kahkaha atıyor ve dilini meme ucuma değdiriyor.

Ani sıcaklık, içimi zevk dalgalarıyla dolduruyor.

"Bu yalan gibi mi görünüyor?" diye sorar, pantolonundaki şişkinliği işaret ederek.

Tabii ki, kocaman.

Pantolonunu şişiren kalın çıkıntı beni biraz korkutuyor.

"Oh, vay canına," diye fısıldıyorum. Elini uyluğumun üzerinde kaydırıyor ve külotumu çıkarıyor, beynim donuyor. "Aman *Tanrım*."

Demek üniversitedeki tüm flört ortamından çekildiğimde kaçırdığım şey buydu.

"Bunu istiyor musun, Lady Bug? Söyle bana," diye ağzıma karşı talepte bulunuyor.

Tadı, viski kokusu karışmış bir erkek gibi. Parmakları uyluklarımın üst kısmında daireler çiziyor, hassas cildimi gıdıklıyor, ama asla gerçekten ihtiyacım olan yere gitmiyor.

Ayık olsaydım, ilk seferim olduğu için endişelenirdim.

Mantıklı olarak, sarhoş olup tamamen yabancı biriyle seks yapmak üzere olmanın aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyorum.

Onun adını bilmediğimi ve onun da benim adımı bilmediğini düşünebilirim.

Ama bu gece ayık, mantıklı ya da temkinli değilim.

Sıkıcı, yaşlı Salem Hopper değilim.

Şu anda ben Lady Bug'ım ve içimde biriken sıcaklık, beynimden çok ağzımı kontrol ediyor.

"Bana dokun. İstedğin yere," diye fısıldıyorum.

O şeytani bir zevkle sırtarak bacaklarımı ayırıyor ve parmağını içime sokuyor.

O kadar tiz bir ses çıkar ki, elimi ağzıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

O zaman bileğimi yakaladı, yüzümden uzaklaştırdı ve içime bir parmak daha soktu, beni gerdi, duyularımı kısa devre yaptı.

"Dayanabilir misin, iyi kız? Beni tamamen kabul edebilir misin?" Dudaklarımı acı duyana kadar ısıyorum.

"Kendini tutma," diye homurdanır. "İstediğin kadar yüksek sesle inle."

"Peki ya..." O iç duvarımı okşarken ben bir cümle bile kuramıyorum. "İnsanlar duymaz mı?"

"Umurumuzda mı?"

Bir saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Ve ben onun bakışlarındaki sıcaklığa, mizahına, cesaretine kapılıyorum.

Hayır, karar veriyorum. Hayır, umurumuzda değil.

Ben kendimi onun zeki ellerine ve yaramaz ağzına teslim ederken, o benim aklımı okur.

Kısa süre sonra, bir konuda haklı olduğumu anlıyorum: rolüm hakkında endişelenmeme gerek yok.

O her şeyi kontrol ediyor ve beni ıslak, ağırlı ve çok, çok yakın hale gelene kadar parmakladığında, ona hayatımı verebileceğimi düşünüyorum.

Çekildiğinde, pantolonunun fermuarını açıp içime girdiğinde, kendime hazır olduğumu söylüyorum.

Yanlış.

Çok yanlış.

Hiçbir şey beni dünyanın kavurucu sıcak yıldızlara dönüşmesine hazırlayamazdı.

Her itişte her şey ateşe dönüşüyor, yavaş, yoğun ve ruhu sarsıcı.

Her nefes onun oluyor. Her inilti müzik oluyor.

Ve geriye kalan tek şey, her kalça hareketiyle içimi delen bu parlak, talepkar zevk.

Her itişte, her nefes nefese öpüşmede daha da artıyor.

Dili kalçalarının hareketini yansıtıyor, ağzımı ele geçiriyor.

Elleri meme uçlarımı okşayarak beni geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştırıyor. "Siktir git benim için, kadın. Hayatında hiç olmadığın gibi boşal."

hayatında hiç gelmediğin gibi gel."

Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Parçalandığımda, çılgılığımı yutuyor, dudaklarıma sıcak bir teşvikle sürtünüyor.

Boşalırken, varlığından haberdar olmadığım kaslarım gerginleşir.
Güzel bir karmaşa içinde, ritmi bozulur ve nefesi derinleşerek hırıltıya dönüşür.

Bana sertçe girer, kasık kemiği klitorisimi okşar.

Hayatım pahasına tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve tutunuyorum, *tutunuyorum* ecstasy beni tüketirken.

Bu kadar iyi seks, sanki uçmak gibi, diye düşünüyorum. Çünkü sonrası kesinlikle düşüş.

Tekrar nefes alabildiğimde, yapış yapışız ve o sert bir küfürle uzaklaşırken hala birbirimize yapışıyoruz.

"Siktir. Sanırım bu gece kumarhaneden ayrıldıktan sonra şansım döndü," diyor bana, hemen ardından yanıma uzanıp tavana bakmaya başlıyor. "Siktir, çok iyiydi. Sigara içmek istiyorum ama sigara içmem bile."

Kıkırdayarak, kollarının arasına yuvarlanırken gülüşüm boğuk çıkıyor.

Yanağım omzuna yaslanıyor, bu çok doğal geliyor, beni uykuya daldırmak için çok iyi.

Oh, bu kötü.

Ama kolunu bana doladığında harika oluyor ve bu anın tadını çıkarmak istesem de yorgunluk beni ele geçiriyor. O elini yavaşça saçlarımın arasında gezdirirken, ben onun düzenli kalp atışlarının ritmine uykuya dalıyorum.

Uyandığımda yalnızım.

Bay Twelve ve onun kara büyü hareketlerini bir daha asla göremeyeceğimi zaten biliyorum.

ŞANSLI GÜN (PATTON)

Hediye

Bugün benim şanslı günüm.

The Cardinal adını verdiğimiz uzun, şık gökdelene bakıyorum. Yakında teknik olarak otel olmayan şehrin en iyi oteli olacak.

Gururlu gülümsememin dudaklarımı ayırmasına engel olamıyorum.

Kule, adını aldığı zarif kuş gibi uzak Kansas City silüetinin üzerinde yükseliyor, tepesinde alev gibi parlayan kırmızı bir logo var. Sadece kuş teması değil. Şehrin önemli I. Dünya Savaşı anıtından ve onun ebedi ateşinden bir parça stil ödünç aldık.

Yenileme çalışmaları sırasında burayı yüzlerce kez görmüş olsam da, hala beni çok mutlu ediyor.

İşte bu. Büyük açılışa o kadar yaklaştık ki, tadını alabiliyorum.

Hayatımızın fırsatı — emlak devi Forrest Haute ile yaptığımız son büyük anlaşma kötü sonuçlandığından beri gözümüzü diktiğimiz fırsat — ve şimdi bu fırsat geldiğinde, öncesinde yaşanan felaket nedeniyle daha da tatlı geliyor.

Şey, *neredeyse* daha tatlı.

Söz konusu felaketin büyük bir mali karmaşa ve federal soruşturma ile sonuçlandığını düşünürsek, çoğu insan bu kadar dramatik olaylar yaşamadan doğrudan konuya girmek isteyecektir.

Tabii Dexter hariç. Haute, kardeşimin şu anki eşiyle tanışmasının tek sebebiydi ve şehri kirlettiği için geniş bir suç şebekesini ortaya çıkardığı için şehrin kahramanı olarak selamlandı.

Dex için endişelenmeyin, o gayet iyi.

Geri kalanımız ise itibarımızı sıradan işlere yatırmak zorunda kaldık ve bu iş de The Cardinal.

Modern lüksün zirvesi, şirketimiz Higher Ends'in uzmanlaştığı alanın doruk noktası. Zevkli sanat eserleri ve konforlu mobilyalarla donatılmış şık daireler. Çatı katında havuz bar. Tam temizlik hizmeti, yemek ve isteğe bağlı teslimat.

Lüks bir otelin tüm konforu, ama sıkıcılık ve mahremiyet eksikliği olmadan.

Dahası, ben görevleri delege etme konusunda ustayım, bu da özellikle yönetim alanında yeni yetenekleri işe almak için tasarlanan staj programımıza mükemmel uyuyor.

Günlük işleri ve ortaya çıkabilecek her türlü sorunu halletmek için bolca yedeğimiz olacak.

Umarım, bu yerin neredeyse otomatik pilotta çalışması planlandığı için büyük açılışımız sorunsuz geçer, ama ne olacağı belli olmaz. Her zaman *bir şeyler* olur.

Şu ana kadar tek dezavantajı, yeni müdüre daha fazla zaman ayırıp onun işin üstesinden gelebileceğinden emin olmam gerekmesi.

Eskiden bu, işkolik yaşam tarzıyla Dex'in işi olabilirdi, ama şimdi evlendiği ve yerleşik bir hayat sürdürdüğü için bu görev Archer'a veya bana düşüyor. Archer'ın pislikliğiyle yeni çalışanları korkutup kaçırabileceğini bildiğim için ben devreye girdim.

Neyse. Hadi şunu halledelim.

Parlak dış cepheyi geride bırakıp binanın merdivenlerini çıkarak, danışma masasının yanındaki ortak alana doğru yolumu buluyorum. Yeni inşa edilmiş bir binanın nane kokulu, yeni yenilenmiş kokusu var.

Bu işin sevdiğim yanlarından biri de, işini soluyabilmek.

Eğer Rory olarak doğmamış olsaydım, muhtemelen yine de emlak sektöründe çalışıyor olurdum. Yeni bir projenin hayata geçmesinin kokusu kadar tatmin edici bir şey yoktur ve biz mükemmeliyetçi olduğumuz için burada her şey mükemmeldir.

Lobi koltukları eski tarz deri koltuklar. Aşağıya inen geniş ekran televizyon fütüristik görünüyor ve Sugar Bowl'dan ücretsiz kahvaltı hamur işleri içeren gümüş tepsiler var. Kardeşimin fırınıni desteklemekten asla kaçınmayız.

Bir an durup her şeyi içime çekiyorum.

Evet, hiç düşünmeden burada kalırdım.

Zaten mükemmel bir evim olmasaydı, burada yaşırdım. Umarım herkes aynı fikirde olur ve bu yer, biz söylemeden önce tamamen dolmuş olur...

Soldan gelen yüksek bir gürültü beynimi durdurur.

Döndüğümde, tam da bahsettiğim kahvaltılık hamur işlerinden birini almak için masaya uzanan küçük eller gördüm.

Bir çocuk. Açgözlü bir sincap gibi ağzını dolduruyor. Ve benimle göz göze geldiği anda koşarak kanepeye doğru giderken, hamur işi parçalanarak her yere kırıntılar saçıyor.

Deri kanepem mahvoldu.

Siktir, ne sabah başlangıcı ama. Müşteriler gelmeden önce kim bu çocuğu burada başıboş bıraktı?

"Hey, buraya gel!" diye bağıryorum, çocuklara uygun olmayan başka kelimeleri içime atarak.

Durur ve bana, yeğenim Colton'ı hatırlatan keskin mavi gözleriyle bakar. Colt iyi huylu bir çocuktur ve yirmi bin dolarlık koltuğun her köşesine kırıntılar saçmaz.

"Seni tanımıyorum!" diyor.

"Evet, tanımadığımı biliyorum. Ama yine de koltuktan kalkman gerekiyor, küçük adam."

Görünüşe göre yanlış sözler.

Elinde parçalanmış pasta birdenbire çamurdan yapılmış gibi bana kaşlarını çatıyor. "Ben küçük değilim. Ben büyük bir çocuğum."

"Peki. Neyse. Büyük çocuklar başkalarının mobilyalarını kırıntılarla bombalamazlar diye duydum," diyorum ona, umarım kafasına girer.

Bir an için, sırf beni kızdırmak için o şeyin kalanını her yere yayacağını düşündüm. Sonra burnunu kırıştırdı ve yarım yamalak bir şekilde onları silmeye başladı.

"İşte. Çok daha iyi oldu, bayım!"

"Henüz değil. Annen nerede?" Etrafa bakındım ama anne babasının izi yoktu. Kim çocuğunun böyle bir yerde ortalığı birbirine katmasına izin verir ki? "Aşağı inmen gerek."

"Hayır! Annem, asla bir yabancıyla bir yere gitmememi söyler."

"Hatırladığı tüm dersler arasında..." diye mırıldanıyorum. "Adın ne, evlat?"

"Yabancılarla söylememem gerekiyor. Sana söylemeyeceğim!"

"Lütfen, kanepeden kalk. Tek istediğim bu. Kalkarsan sana bir pasta daha veririm." Rüşvet. Archer'ın Colt'u neredeyse tek başına yetiştirmesini izleyerek öğrendiğim bir şey var. Doğru kullanıldığında işe yarıyor.

Ne yazık ki, ağabeyimin baba deneyimi yok.

Çocuk kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakar. "Sıcak kakao istedim ama tadı berbat."

Alışkanlık olarak kahve barına bakıyorum. Mahvolmuş.

Kahve tezgahın üzerine dökülmüş. Birkaç devrilmiş kağıt bardak ve peçete, geri kalanı yere damlarken, dökülenleri emiyor.

Bu, küçük yaramazın kahve içmiş olduğu anlamına geliyor.

Bu sabah gittikçe daha da iyi oluyor.

"Ailen *nerede*?" diye tekrar soruyorum, bir avuç mendil alıp kahve birikintilerine batırıyorum, mendiller anında ellerime kahve lekesi bulaştırıyor.

Siktir.

Gerçekten, birini aramalıyım, ama temizlikçi gelene kadar, yöneticiyle tanışmış olacağım. En son ihtiyacım olan şey, onların bu kaosu ve paniği görmeleri ve ne tür bir palyaço gösterisine katıldıklarını merak etmeleri.

"Annem burada," diyor çocuk ve yine kanepede zıplamaya başlıyor. "Tanrı aşkına, zıplamayı kes." Burun köprümü sıkıştırıyorum. Kahretsin, bu ufaklığı kucağıma alıp zapt etsem o kadar da kötü olur mu?

Bir kadın bağırmaya başlayana kadar bunu düşünüyorum.

"Arlo!" Topukları tıklayarak odanın diğer ucuna koşar, görünüşe göre genç bir kadındır. Koyu renk saçları topuz yapılmış ve endişeyle parlayan ela gözleriyle, nedense tuhaf bir şekilde tanıdık gelir bana.

Kısa süre sonra, kız çocuğun kolunu tutup onu koltuktan kaldırır.

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum." Nefes nefese, bana bakar. "Efendim, çok özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arlo, özür dile."

Çocuk, Arlo, ayaklarını sürter.

"Özür dilerim, bayım," diye mırıldanır, bana ekşi bir bakış atarak.

"Oğlum için tekrar özür dilerim," der, bana bakarak. Gözlerinde, sanki beni de tanıdığına dair bir parıltı vardır. Ya da belki de, kasırga gibi oğlunun yepyeni ortak alanı mahvettiği için utançtan ölmek üzeredir. "Bunun olmasını istemedim. Arkadan bazı çıktıları almak için *on saniye* uzaklaştım. Kahretsin, bir daha asla."

Oğluna kötü kötü bakıyorum.

"Sen bir çalışansın. Maalesef, burada çocuklara izin veremiyoruz, anlıyor musun?" Onun başını sallamasını bekliyorum. "Daha yeni faaliyete geçtik. Maalesef, halletmem gereken önemli işlerim var, bu yüzden senden şunu yapmanı rica etmek zorundayım..."

"Biliyorum." Yanakları kızarmış.

Gözlerim vücudunun geri kalanına kayıyor.

Düzgün bir vücut. Esnek kalçalar. Herhangi bir aptala neden çocuğu olduğunu açıklayacak kıvrımlar.

Telaşlı bir anne olabilir, ama MILF görünümünün çok yakıştığını itiraf etmeliyim.

"Başka seçeneğim yoktu," diye devam ediyor. "Bebek bakıcısı son anda gelmedi. Ailevi bir acil durum varmış. Onu başka bir yere bırakacak yerim yoktu ve bugün burada olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Dağınıklık için özür dilerim. Gerçekten. Durun, temizleyeyim." Bir yığın peçete kapar ve benim yaptığımdan daha başarılı olamadan kahve lekesini silmeye çalışır. "Şey, normalde böyle değildir, bilginiz olsun. İyi bir çocuktur, söz veriyorum."

"Tabii." Damarlarım buz gibi oldu.

"Bak, bu düzenli olarak olacak bir şey değil. Endişelenmene gerek yok."

Sık sık mı?

Umarım olmaz.

Bu çocuk yine burayı mahvederse, çıldırırım. Ayrıca, biri - muhtemelen ben, itiraf ediyorum - sinirini kaybetmeden önce özür dilemeyi bırakması gerekiyor.

İlk izlenimler çok önemlidir. Mentor programımızdan yeni yönetici şu anda içeri girip bu berbat manzarayı görseydi...

İkinci bir izlenim olmayacağını söyleyebilirim. Ve bu anında *benim* hatam olur, Dex ve Archer enseme nefes alır.

"Sen kimsin? Temizlik mi yapıyorsun, muhasebe mi? Bugün başka personelimiz yok."

"Oh, doğru. Merhaba, ben Salem. Salem Hopper?" Adımın bir anlamı varmış gibi bana göz kırpmıyor ve daha fazla peçeteyle kahveyi silmeye devam ederken bana elini uzatıyor. "Yeni stajyerin. Yani, müdürün."

Benim müdürüm.

Lanet olası *müdürüm*.

Bu gün, tarihi felaketler arasında birinci sıraya yükseldi.

"Patton," diye homurdandım, bir dakika önce MILF düşüncesine kapıldığım için kendime kızarak.

Kardeşlerim, flört konusunda aptal olduğumu düşünebilir, ama ben *asla* işyerinde biriyle ilişki kurmam. *Asla*.

Tahmin edilebileceği gibi, bu farkındalık onu daha da fark etmemi sağladı. Bluzunun üst kısmının açılması, tam da yeterli kadar... *Lanet olsun*.

Dur.

Ona tekrar bakabilmek için, dönüp duvara asılı altın rengi soyut sanat eserine bakmam gerekiyor.

"Bu karışıklığı halletmesi için birini arayacağım. Oğlunu eğlendirecek bir yol bulabileceğini varsayarak, başlayalım."

"Oh, evet. Boyama kitabı var ve onu gözümün önünden ayırmayacağım. Başlamadan önce hazır olduğundan emin olacağım Bay... Patton mu, yoksa Bay Rory mi tercih edersiniz?" Sırılsıklam peçeteleri çöpe atıp Arlo'nun elini tuttu.

"Patton olur," diyorum, onu kim tavsiye etti ve ben bu boktan duruma nasıl bulaştım diye merak ederek.

Bu, Dexter'ın normalde içine düştüğü komik karışıklıklardan biri, tıpkı Haute'a fırıncı kızla nişanlı olduğunu söylediği halde aslında nişanlı olmadığı zaman olduğu gibi. Kocaman ağzı başına büyük bir bela açmıştı.

Tabii, şimdi evlendiklerine göre, belki de o kadar da büyük bir hata değildi.

"Bana Salem diyebilirsin. Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Telefon geldiğinde inanmadım," diyor, içten bir gülümsemeyle. Yine, kafamda sürekli "MILF" kelimesini duyduğum için kendime kızıyorum.

Ama, bir dahaki sefere beni kahveye boğmak için komplo kuruyormuş gibi görünen, boncuk gözlü küçük cüceyi görmezden gelerseniz, o gerçekten çok güzel.

"Bizim işimiz bu," diyorum omuz silkerek. "Higher Ends'te, başka yerlerden yetenekleri çalmak yerine, yönetim ekibimizi sıfırdan kurmanın daha iyi olacağına karar verdik."

O da coşkuyla başını sallıyor.

Çocuk, toplantı odasına varana kadar arkamızda zıplıyor.

"Hemen geliyorum," diyor kibar bir gülümsemeyle.

Onlar dışarıda bir dakika kadar durup fısıldaşırken onu bekliyorum.

Çocuk "anne konuşması" yaparken gülümsemeyi zor tutuyorum. Ne kadar tanıdık. Ben de çocukken yaptığım yaramazlıklar, zavallı annemi neredeyse komaya sokacaktı.

Fazla bir şey anlayamıyorum, sadece "uslu dur" diye birkaç sert rica ve önümüzdeki on yıl boyunca hafta sonu pizza hakkını kaybetmesi hakkında bir şeyler söylüyor.

Sonunda kızı arkasında somurtarak içeri girdiğinde, ona içeriyi gösterip kapıyı kapatıyorum.

En azından burada Arlo çok fazla zarar veremez. Her ihtimale karşı, ona Higher Ends not defteri ve Salem'in çantasından çıkardığı boyama kitabına uygun mavi kalem veriyorum. O gürültüyle karalamaya devam ederken, uzun masanın ucunda yanıma oturması için ona işaret ediyorum.

"Buraya parlak bir tavsiyeyle geldin. Moda markasından bizzat Bay Persephone. Ailemi yıllardır tanıyor," diyorum ona, bu sözleri pişman edecek birine rastlamamayı dileyerek. "Önceki otelcilik deneyimin her şeyi anlatıyor."

"Ben kalın deriliyim. Copper Roof'ta çalışmak bunu sağlar." Bana zoraki bir gülümseme atıyor.

Copper Roof mu? Tecrübesi *bu mu*?

Orası, Kansas eyalet sınırından şehre giden ana otoyolun hemen yanında bulunan berbat bir yer. Elvis müziğinin ve Kore'den dönen yeni gazilerin sıkça görüldüğü altın çağında bile, o yer lüksün yakınından bile geçmezdi.

"Korkmayın. Bu işin kolay olmayacağını biliyordum ve zorlukları severim. Orada yıllarca çalıştıktan sonra, her şeyle başa çıkabilirim," diyor gururla. "İnanın bana, en kötü misafirlerden daha büyük egoları olan hamam böcekleriyle uğraştım."

Bu sözleri ona bir sırtış kazandırır ve haklı olduğunu kabul etmekten rahatsız olurum. "Duymak istediğim de buydu, Bayan Hopper. Size şunu hatırlatayım, size bir şans veriyorum, ama sonunda önemli olan performansınızdır. Bizimle geçirdiğiniz saatler ve harcadığınız emek, özgeçmişinizdeki birkaç satırdan çok daha önemlidir."

Ona görevlerini kısaca özetliyorum. Günlük operasyonları nasıl planladığımızı, şikayetleri ve iyileştirmeleri ele alma sistemimizi, mükemmel hizmet sunma konusundaki marka taahhüdümüzü ve genel olarak önceki başarılarımızla belirlediğimiz yüksek standartları korumaya yardımcı olmayı anlatıyorum.

Onun için şunu söylemeliyim ki, kendi tarzına uygun düzgün bir el yazısıyla hızlıca notlar alıyor. Bluzunu lacivert pantolonuna sokmuş haliyle, iş kadını profiline

Bakmamam gereken kusursuz kış hariç her şey.

Yani, masanın diğer tarafındaki küçük çocuk hariç, o da kalemi nasıl mürekkep bombasına dönüştürebileceğini düşünür gibi bakıyor.

Bunu yapabileceğine neredeyse eminim.

Ama duvarlara veya mobilyalara karalamaya başlarsa, kim olduğu umurunda olmaz. Onu futbol topu gibi yere indiririm.

"Patton?" diye soruyor Salem. "Bay Rory? Pardon, başka bir şey söylemek mi istemiştiniz?" "Evet." *Odaklan, odaklan.* Kaşlarının arasında bir kırıksıklık var.

Muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünüyor. "Nerede kalmıştım?"

"Avantajlardan bahsediyordunuz..."

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Sözleşmede belirtildiği gibi, bu işin birçok avantajı var. İnsan kaynakları, sağlık sigortası veya kâr paylaşımı ile ilgili tüm sorularınızı yanıtlayabilir. Ancak sunduğumuz en özel avantaj, benim kişisel danışmanlığım."

"Elbette," diye fısıldayarak öne eğildi. Boynundaki kolye hareketi ile sallanarak gözlerimi boyun çizgisine çekti. "Aslında bu yüzden bu işi kabul ettim. Sizler, Rory kardeşler, buradaki iş dünyasında adeta efsanesiniz."

"Kötü şöhretli demeyi tercih ederim, ama teşekkürler." Burun kıvrıyorum. Son zamanlardaki bu heyecan benimle, Archer'la veya mucizevi start-up başarımla hiçbir ilgisi yok.

Herkes Dex'i yerli bir süper kahraman olarak gördüğü için kasabanın gözdesi olduk.

"Maalesef, kardeşim Dexter bu programa yardım edemeyecek," diye hayal kırıklığına uğramadan önce ona söylüyorum.

"Sorun değil," diyor, gülümsemesi hiç bozulmadan.

Kahretsin. Yüzünün ışığı yakalaması ve kahverengi gözlerindeki altın rengi parıltıları ortaya çıkarması bana bir şekilde tanıdık geliyor.

Neden onu daha önce görmüşüm gibi hissediyorum?

"Şirket hakkında söylenecek çok şey var," diyor neşeyle. "Aslında tüm markanız hakkında. Ödevimi yaptım."

"Öyle mi?"

"Evet! Kalabalık bir pazara girme şekliniz çok etkileyici. İlk beş yıldaki büyümeniz, çok daha büyük pazarlardaki benzer firmaların çoğunun ulaşamadığı bir seviyede. Ayrıca, seyahat kiralamalarıyla ilgili beklentileri tek başına yeniden şekillendirdiniz. Yani, buradaki dairelere bir bakın."

Elini sallıyor. "Otelde yaşamanın tüm rahatlığı, ama boğuculuk ve kalabalık yok. Cardinal, özel *hissettiriyor*."

Başımı sallıyorum. "Parası olan insanlar, konforlarından ödün vermeden bağımsız hissetmeyi severler."

"Ve Higher Ends bunu gerçekleştiriyor." O şaşırtıcı derecede tutkulu. Bana suyu şaraba dönüştürebilirmişim gibi bakarken söylediklerine inandığına şüphe yok.

Bu, lobimi mahveden küçük kasırgasını affetmem için neredeyse yeterli.

"Gelmeden önce bizi araştırmış olmana sevindim. Şimdi, bu taraftan gelebilirsiniz..."

"Bak anne!" Arlo, Salem'in yanına kayarak, çenesinden kayacak kadar büyük bir kaşlarını çatmış, kötü çizilmiş bir çöp adam resmi tutuyor. Kaşları, yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan öfkeli V harfleri gibi. "Bay Grumpybutt'ı çizdim."

Salem'in yüzü kızardı.

Bir dakika. Bu ben miyim? *Bu* kaşlarla mı?

"Arlo, git otur," diye tıslar, elinin tersini yanağına bastırır.

"Ama anne, sen demiştin ki..."

"Arlo! Çok özür dilerim, Bay Rory. Normalde böyle değildir, en azından toplum içinde. Yemin ederim." Toplantı odasına çaresizce bakıp fısıldar, "Buradaki heyecandan olmalı."

Her neyse.

Banka hesabımı ortaya koyarım ki, bunun bir kısmı içtiği kahveden kaynaklanıyor. Kafein ve çocuklar birbirine uymaz.

"Sorun değil," derim, sinirimi gizlemeye çalışarak. Sanki birdenbire, her şeyin tadını kaçıran, sinirli kötü adam kaşlarının altındaki Bay Grumpybutt olmamam önemliymiş gibi. "Arlo'ya sıcak çikolata alalım, kafeinsiz tabii, ve etrafa bir bakalım mı?"

Arlo'nun kulakları ikramlara karşı çok hassas olmalı.

"Evet! Sıcak çikolata!" diye bağırır ve not defterini yere atar.

Salem, kaşlarını çatarak elini tutar ve beni takip ederek lobide, ki neyse ki temizlenmiş, onu azarlar.

"Kahve?" diye sorarım ve yeni doldurulmuş sürahidenden kendime bir fincan alırım. Temizlik müdürümüz alanı süpürmüş olmalı.

Güçlü bir kahve için iyi bir sabah varsa, o da bugündür.

"Evet, lütfen. Arlo, kıpırdama." Eğilip sesini alçaltıyor, ama her kelimesini duyabiliyorum. "Annenin yeni patronunun bizi sevmesini istiyoruz, tamam mı? Uslu bir çocuk olabilir misin?"

"Tamam anne." Arlo bu plana tam olarak katılmamış gibi görünüyor, ama en azından ben ona çikolatasını verene kadar yaramaz bir köpek yavrusu gibi kıpırdanmayı bırakıyor.

"Dikkatli ol, ufaklık. Çok sıcak," diye uyarıyorum, o büyük bir yudum almadan önce.

Bana dikkatle bakıyor, ama Salem ona sert bir bakış attığında, içeceği bir dikişte içip dilini yakmamaya karar veriyor. İçeceklerimizi elimizde, çatı katına doğru yöneliyoruz.

"En üst kat bizim *en önemli bölümümüz*. The Cardinal'ın en büyük cazibe merkezlerinden biri," diyorum asansörde yukarı çıkarken. Kahve zaten ruh halimi iyileştirmiş, Arlo da daha sakin görünüyor, içkisini rahatça yudumluyor.

Kapılar açılır ve geniş çatı terasına açılan altın kapıya doğru koridordan yürürüz.

Bu alan benim fikrimdi.

Archer burada daha sade bir şey istiyordu, ama insanlar lüksün peşindeyken kısıtlanmak istemezler. Saf, katıksız bir zenginlik isterler. Bir hafta sonu boyunca eski paralı gibi hissedebileceksen neden yarım yamalak bir şey yapasınız ki?

Burada, biz bunu sağlıyoruz.

Salem nefesini tutar ve sonunda Arlo'nun elini bırakır. Çocuk cam iğluları keşfetmek için ileri atılır.

"Vay canına, hiç tahmin edemezdim," diyor. "Çok güzel!" "Özellikle geceleri," diyorum ona. "Gel." Onu cam duvarlara götürüyorum. uzaktaki şehir manzarasını seyredebiliriz. Neyse ki, burası çocuklar için tamamen güvenli, bu yüzden küçük yırtıcı hayvanımızı kovalamak zorunda kalmıyoruz. "Serin akşamlar ve kış etkinlikleri için ateş çukurları, yaz için ise havuz çevresinde yumuşak aydınlatma var. Ancak buraya gelenlerin yüzde doksanı için asıl cazip olan şey manzara."

"Sanki uzanıp şehri avuçlayabilmişim gibi hissediyorum."

"Evet, biz de böyle satıyoruz. Manzarayı gürültüden uzak bir şekilde hayranlıkla seyredebilirsiniz."

"İğlolar ısıtmalı mı?" diye sordu, geri dönüp alanı incelemeye başladı. Havuz, üstüne asılan ışıklarla parıldıyordu.

"Tabii ki. Kışın gelen misafirlerimiz için tasarlanmışlar. Sizin sayenizde, masraftan kaçınmadık."

Bir ıgloya yaklaşır ve elini üzerine koyar. Buzlu cam içini göstermez ve ben ona kapıyı açması için başımı sallarım.

"Devam et. Her şeyi tanıman önemli."

Kapıyı açar ve içeri girmeye hazırlanırken, Arlo köşeyi dönüp bana çarpar. Ilık bir sıvı göğsüme sıçrar.

Siktir.

"*Arlo!*" Salem bağırarak tekrar uzaklaşır, boş sıcak çikolata bardağı aramızda yerde yuvarlanır. Yapışkan, pek de sıcak olmayan çikolata, bana neredeyse on binlerce dolara mal olan takım elbisenin kumaşına sızar. "Patton. Bay Rory. Çok utanıyorum."

Yüzündeki ifade bile sınırimi aşmamı engelleyemiyor.

"Bayan Hopper, oğlunuzu kontrol edebileceğinizden emin misiniz?" diye soruyorum sert bir sesle, o beni ıgloya çekip kahvesini ceviz masanın üzerine koyarken ve çantasından mendil çıkarırken.

"Kontrol edebilirim. Edeceğim. O... o normalde böyle davranmaz," diyor üzgün bir şekilde, gömleğimi silerek. "Çok üzgünüm. Beni affedin."

"Bir dahaki sefere daha az özür dilemeyi ve daha fazla görgü kuralları dersini dene. Ya ben bir misafir olsaydım?" diye homurdanırım.

Eli bir saniye duraksar ve bana bakar. Evet, batırdığımı zaten biliyorum.

"Belki biraz empati gösterirsen, bu durum kıyamet gibi gelmezdi," diye karşılık verir. "Sana söyledim. Onu iş toplantısına getirmek istemedim. Başka seçeneğim yoktu. Ya Arlo'yu getirecektim ya da yeni işimin ilk gününü kaçıracaktım."

"Ve şimdi oğlunun davranışları benim suçum mu?" Gözleri öfkeyle parlar.

"Bay Rory, o beş yaşında."

"Ne olmuş? Beş yaşındaki çocuklar bile doğru yetiştirildiklerinde nasıl davranmaları gerektiğini bilir."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi berbat hissettim. Yaralı ifadesi, o büyük ela gözleri, doğrudan içime işledi. Orada hüznün ve öfke yaşıyordu.

"Ne diyorsun sen? Tekrar söyle. Sana söyledim, o iyi bir çocuk. Normalde böyle davranmaz. Sadece işe gelmeye alışık değil ve sıkıntıdan patlıyor." Elindeki mendillere bakıyor, ama mendiller

sonra iç çekiyor. "Tanrım, ne anlamı var ki? Bu açıkça işe yaramayacak."

Dağınıklığı bir kenara atar ve raftaki katlanmış havlulardan birini alır. Havuzda yüzdükten sonra ya da görünüşe göre kakaoda yüzdükten sonra için mükemmel.

Lekeyi silmeye çalışırken, konsantre olmak için dudağını ısıtıyor. Bu tuhaf déjà vu hissi yine beni sarmalıyor, ama neden?

O fırtınalı kahverengi gözleri nereden tanıyorum?

Onun gibi bir kadın beni ne zaman etkilemişti ki?

Bir saniye sonra, hayal kırıklığıyla alt dudağını ısıtırken, birden aklıma geliyor. Kahretsin.

Kahretsin.

Binlerce kez, *lanet olsun*.

Lady Bug?

Hayatımdaki en unutulmaz tek gecelik ilişki, yıldırım gibi çakan kimya, ve işte yine karşımda, menajerim ve stajyerim.

Siktir, hayatın bu kadar acımasız olabileceğini bilmiyordum.

Bana attığı şaşkın bakış hala sinirli görünüyor, ama şimdi gözlerinde farklı bir şey parıldıyor.

Ona adımı ya da telefon numaramı vermemiş olsam da, acaba o da anladımı diye merak ediyorum.

Kafam çöküyormuş gibi hissediyorum.

"Yeter." Elimi uzatıp havluyu ondan aldım. Ne yaparsak yapalım, leke artık kuru temizlemenin insafına kalmış. "Endişelenme. Gerekirse yeni bir takım elbise alırım... ve havlu."

"Erken getirirsek, leke çıkacaktır," diyor. "Biraz hafifçe silersen..."

"Çamaşırlarımla ilgili yardımına ihtiyacım yok, teşekkürler." Sert ama gerekliydi. Aksi takdirde, inanılmaz derecede aptalca bir şey söyleyebilirdim. "Bu şartlar altında neden erken çıkmıyorsun? Bir gün için yeterince tanıştırdın ve burada yarını bekleyemeyecek hiçbir şey yok."

Bir an için, sanki tartışmak istermiş gibi gözleri kısıılır. Sonra ifadesi gevşer.

"Tamam. Belki de en iyisi budur. İlk izlenimim için tekrar özür dilerim. Gerçekten batırdım."

Keşke onun aşırı kafeinli çocuğu hala bunun nedeni olsaydı.

Ancak, beni ılık çikolataya bulayan ocuk, cehennemden çıkmış gibi tuhaf bir tesadüfün yanında hiçbir şey.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yaparsın," diye homurdanıyorum. Çok saçma, elbette, ama bir yerden bu hasarı düzeltmeye başlamam lazım. "Katılmam gereken başka bir toplantı var, yakında görüşürüz."

Yolu bildiği için onu kapıya kadar geçirme zahmetine girmiyorum. Bilmiyorsa da, bir yolunu bulur.

Kafamı boşaltmam ve bu kaosu, benim ya da onun gururunu incitmeden kurtarmanın bir yolu olup olmadığını bulmam gerekiyor.

Çünkü bu, benden ve yıllar önce ruhunu sarsmış olduğum kızıdan çok daha büyük bir mesele.

Bunun şirketimizin en değerli varlığı için ne anlama geldiğini bulmam gerekiyor.

Cardinal batamayacak kadar büyük ve kişilik çatışmasının onu batırmasına izin verirsem lanetlenirim.

ZARLARI AT (SALEM)

Tek gecelik ilişkim patronumla oldu.

Hayatımın en büyük hatası patronum. Çocuğumun babası *patronum*.

İçimde çılgılık atıyorum ama bunu gösteremiyorum.

Çünkü hayatımı alt üst eden yakışıklı yabancı, benim saçma sapan patronum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu, sadece filmlerde olması gereken ve *orada kalması* gereken bir tür Twilight Zone tesadüfü.

Ama bu gerçek hayat ve ben komik bir şekilde mahvoldum. Gülmek için bile felç olmuş durumdayım.

O gittikten sonra çatı katında kalıyorum, hala kirli havluyu elimde tutuyorum, sanki beni gerçekliğe bağlayan tek şey oymuş gibi.

Tıpkı onun dediği gibi, kesinlikle mahvolmuş.

Sabah boyunca arka arkaya gelen felaketlerin ardından, bu parlak yeni işim de öyle. Ama şimdi, Grumpybutt'ın benim bilinmeyen bebeğimin babası olduğunu öğrenmekle karşılaştırıldığında, hepsi önemsiz kalıyor.

"Anne? Her şey yolunda mı?" Arlo, gözleri fal taşı gibi açılmış, soruyor. Hiç de yolunda değil.

Bu günün, "anti-iyi" kelimesinin tam anlamıyla tanımını olduğuna eminim.

Patton Rory'nin gibi büyük mavi gözleriyle bana bakıyor.

Umarım bunu fark etmemiştir. Ama kusmadan önce oturmam lazım.

Bu, benim berbat şanslı dondurmamın üstüne konulan ekşi kiraz olmaz mıydı? Arlo, Patton Rory'nin takım elbisesinin üzerine sıcak çikolata döküyor ve ben de onun değerli deri koltuklarının üzerine kusuyorum.

"Her şey yolunda, bebeğim," diye fısıldıyorum, yere dökülen kakaoyu silmek için eğilirken.

"Bay Grumpybutt kızmıştı."

Evet, kızmıştı.

Ve Grumpybutt lakabı ona çok yakışıyor. Garip, çünkü benim hatırladığım adam bu değil.

Kumarhanenin kahkaha ve kokteyl sisinin içinden bile, eğlendiğimi hatırlıyorum. O, rahat, nazik ve aslında, hayatı değiştiren sonuçları olan pervasız kumar ve seksle dolu rastgele bir akşam için birlikte olmak için uygun biriydi.

Ama o zamanlar ikimiz de daha genç ve daha az yük altındaydık.

Belki de yıllarca işin peşinde koşmak insanın mizah duygusunu mahvediyordur. Benimkini tamamen yok ettiğini biliyorum.

"Bence sadece meşgul, Arlo. Ayrıca, içkini onun üzerine döktün." Elini tutup onu asansöre götürüyorum. "Unutma, artık ona Bay Huysuz diyemezsin."

"Ama o huysuz." İç çektim.

"Öyle olsa bile, insanlara kibar davranırsınız, tamam mı? *Nazik ol.*"

"Nazik, evet. Ya da hiç bir şey söyleme." Hafızasından tekrarlıyor.

Ona böyle bir ders verdiğimi hatırlamıyorum, ama bir şekilde içselleştirmiş, bu da benim için sorun değil.

"Doğru, koca adam. Aferin." Onu toplantı odasına geri götürüp ona bir kalem ve daha fazla kağıt veriyorum. Bir dahaki sefere, sevgili bakıcımız yine bizi eklerse, tabletini de getireceğim.

Önerilen ekran süresini boş ver.

İş yerindeyken odaklanmam gerekiyor ve onun da patronumun çirkin resimlerini çizmekten başka eğlenmek için yapacak bir şeye ihtiyacı var.

Grumpybutt'ın portresi hala masanın üzerinde, bıraktığımız yerde duruyor.

Yüzümü buruşturarak, çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarırken ona hızlıca bir bakış atıyorum.

Bugün bir tanıtım günü olacaktı, ama bu sabah olanlardan sonra iyi bir izlenim bırakmam *gerekiyor*.

Ya da, bilirsiniz, bu felaketi örtbas etmeye çalışmak.

İdeal olarak, onun beş yıldır hayatımın bir parçası olduğunu ona belli etmeden.

Bu korkunç şanssızlık dizisi bir ara sona ermek zorunda, değil mi?

Belki de artık iyi şeyler başıma gelecek.

Belki yarın işe geldiğinde, ne kadar harika bir iş çıkardığımı görüp bugünü unuttur.

Görünüşe göre, ben mucizeleri hayal eden bir kıyım.

Arlo karalamalar yaparken — şüphesiz Patton Rory'nin ateş püskürttüğü resimler çiziyordur — ben işletme fonunu inceliyorum. Hızlı ve dağınık turumuzda bile bu yerin kişisel dokunuşlara önem verdiğini gördüm.

Cardinal, Higher Ends'in sahip olduğu daha küçük mülkler gibi, insanlara kendilerini özel hissettirmeyi amaçlıyor.

Bunu akılda tutarak, bakım için ayrılmamış fonlarımızın küçük bir kısmını kontrol ediyorum. Esnek bütçede birkaç küçük şey eklemek için yeterli para var.

Ücretsiz bira, şarap ve alkolsüz içecekler. Her odada yerel çiçekçilerden temin edilen taze çiçekler.

Tecrübelerime göre, insanlara kendilerini değerli hissettiren hiçbir şey çiçekler kadar etkili değildir. Ya da belki de bunun sebebi, Bayan Gabbard'ın Anneler Günü için Arlo'ya birkaç dolar verip çiçek almasını sağlamadığı sürece hiç çiçek almamış olmamdır.

"Anne?" diye sorar Arlo. "Öğle yemeği ne zaman? Acıktım."

"Yakında. Güzel bir yer buluruz," derim, sipariş listemi inceleyerek kaliteli sabunlar veya ekstra banyo malzemeleri gibi başka fikirler ararım.

"Daha fazla sıcak çikolata istiyorum."

"Bir tane daha mı?" Ekrana kaşlarımı çatarak bakarım.

Oğlum, neredeyse tüm çocuklar gibi çikolatayı hayatından daha çok seviyor. "Dökülmeden önce bitiremedim!"

"Haklısın. Sonra sana alırsın," diye söz veriyorum. Bu bana bir fikir veriyor. Mevsimlik kakao barı.

Lobideki şömine başında sıcak bir içecek ve marshmallowlar, özellikle kış aylarında buradaki rahat atmosferi daha da artırabilir. Anladığım kadarıyla, soğuk aylarda iyi bir müşteri trafiği sağlamak öncelikler listemizin başında geliyor. Kakao standı iyi karşılanırsa, yaz için de benzer ve ferahlatıcı bir şey bulabileceğimizden eminim. Taze meyve suyu, smoothie veya buzlu çaylar.

Memnuniyetle sandalyeme yaslanıp, pencereden dışarı bakarak kafamda tüm bunları düşünürüm.

Küçük bir start-up olarak, Missouri Nehri'ne bakan böyle bir yer için nasıl bu kadar değerli bir arazi bulabildiklerini bilmiyorum.

Patton Rory mükemmeliyetçi bir pislik olabilir, ama açıkça doğru bir şey yapıyor. Sanırım bu girişim, onun mentorluğu için birkaç kabusa değer.

Tabii bana akıl hocalığı yapmaya devam ederse.

Bir felaket daha yaşarsam işten atılacağım gerçeğini görmezden gelemem, eminim.

"Hadi, evlat. Keşfe çıkalım," diyorum biraz sonra, yine sıkıntıdan ölmek üzere gibi görünen Arlo'ya.

Cardinal, çok büyük olduğu için yürüyüş yapmak için ideal.

Çatı katındaki havuz ve şık igloların yanı sıra, bodrum katında bir spor salonu ve bir bar var. Her şey zarif bir şekilde sunulmuş, ancak dekorun bir kısmı biraz sıkıcı ve fazla nötr görünüyor. Sanki herkese hitap etmeye çalışıyor ve herhangi bir stile bağlı kalmıyor gibi.

Eve döndüğümde modern iç mimari estetiği üzerine çalışmaya karar veriyorum. Sanat ve tasarım benim uzmanlık alanım değil, ama daha fazla vurgu yapmaya ihtiyacı olan bir yer varsa, o da The Cardinal.

Bu kararı tek başıma veremeyeceğimi biliyorum, ama iyi bir tasarımcıyı işe almaya ağırlık verebilirim.

Arlo'ya öğle yemeği için caddenin aşağısındaki şarküteriden kulüp sandviç ve sıcak çikolata alıyorum ve hemen dışarıda birçok alışveriş imkanı olduğunu fark ediyorum.

Konum her şeydir ve The Cardinal bu konuda tam isabet kaydetmiştir.

Burası, Kansas City'nin tüm olanaklarına sahiptir, ancak şehir merkezinin karmaşası ve gürültüsü yoktur. Eve dönme vaktimiz geldiğinde, hayatım biraz daha az ürkütücü gelmeye başlamıştır.

Ne yaptığımı bildiğimden değil.

Kovulmanın eşiğinde olabilirim, ama en azından kaybolma ihtimalim azaldı ve bu, tüm binayı yönetmek için önemli bir ilk adım.

"Çok eğlenceliydi anne," diyor Arlo, arabamın arkasından mutlu bir şekilde, evimize dönerken. "Keşke her gün seninle işe gelebilseydim."

Arka aynadan ona şaşkın bir bakış attım. Kalbimde hissettiğim acıyı hissedebiliyor mu acaba?

Bazen böyle olur, benim üzgün olduğumu anladığında en tatlı melek haline gelir.

"Bayan Gabbard'ın evini sevmiyor musun, tatlım?"

"O da iyi biri," diye düşünür düşünmez cevaplar. Ses tonu, benim için gerçeği biraz çarpıttığını gösteriyor. "Ama sen *çok* daha iyisin."

"Öyle olmak zorundayım sanırım. Ben senin annenim ve sen benden kurtulamazsın."

Kıkırdar. "Bu sabah Bayan Gabbard'ın evinde *hiç* bu kadar eğlenmemiştim. Gabbard'la hiç bu kadar eğlenmemiştim!"

Bebek bakıcısı Bayan Gabbard, bizim alt katımızda oturuyor ve her zaman inanılmaz derecede güvenilir — tabii bugün hariç, çünkü kızı erken doğan bebeği için acil ameliyata girdi.

"Sevindim Arlo, ama bu sadece bugünlük. Yarın yine anaokuluna gideceksin."

"Ah, hayır. Ama anne..."

"Hayır, bana 'anne' deme. Yeni bir oyuncak görmek istiyorsan çalışmam gerekiyor. Bizi beslemek ve başımızı sokacak bir ev sağlamak bir yana. Hayat denen oyunun kurallarını biz koymuyoruz tatlım, bazen sadece oynamak zorundasın." Apartmanın önündeki caddeye çekip arabadan inmesine yardım etmeye başlıyorum.

"Bu oyun eğlenceli değil." Eh, buna itirazım yok.

O, araba koltuğundan kurtulur kurtulmaz fırlayıp ön kapıya doğru koşarken, gülmemeye çalışıyorum. "Bayan Gabbard'la kalmak istemiyorum anne. Seninle işe gitmek istiyorum."

"Ama iş sıkıcıdır tatlım. Odada kapalı kalıp resim çizmekten yoruluyordun." Kapının kilidini açıyorum ve kapı arkamda kapanıyor. Her zamanki gibi küçük lobi boş ve Arlo'yu asansöre götürüyorum. Sadece ikinci katta oturuyoruz ama bugün onu çok fazla merdiven inip çıkardım.

"Ben eğlenceli buldum," diye ısrarla söylüyor.

Burnuna hafifçe dokunuyorum.

"Bana sorarsan biraz fazla eğlenceliydi. Artık benim iznim olmadan yiyecek ve içecek almayacaksın. Kesinlikle mobilyaların üzerinde zıplamayacaksın. Oh, ve tanıdığın insanları çizmeyeceksin, tabii onları güzel bir şekilde çizmezsen."

"Hmph. Grumpybutt *iyi biri* değildi. Ve sıcak çikolatası iğrençti." Sadece çocukların olabileceği şekilde yıkıcı bir dürüstlikle konuşuyor.

"Bunu nereden biliyorsun bilmiyorum," diye başımı sallayarak söylüyorum, "çünkü hepsini gömleğine dökmüştün."

"Diğer sıcak çikolata, anne. Tadı dal ve çamur gibi."

Kahkahayla gülerek, kahve hakkındaki fikrini ne zaman değiştireceğini merak ettim.

Asansör çaldı ve dairemize doğru yürüdük.

Daire her zamanki gibi loş. İlk bakışta, fena değil gibi görünebilir.

En azından tek yatak odalı bir daire için yeterince geniş ve mobilyaların silüetleri gerçekte olduklarından daha güzel görünüyor.

Ama ışıkları açtığınız anda çirkin gerçeği görürsünüz. Sahip olduğum her şey ikinci el, ömrünün sonuna gelmiş.

"Diğer çikolata da yeterince tatlı değildi. Çok... iğrençti!" Arlo, kanepeye atlayarak kakaodan bahsediyor. Ağırılığıyla kanep e şişiyor. Vurgulamak için dilini çıkarıyor.

"Acı mı demek istiyorsun?" "Evet!"

Acı."

Sanırım *Bay Rory* de *öyleydi*, düşüncemi silkelemek için başımı salladım.

"Büyüdükçe zevklerin değişir," diye açıkladım. Özellikle de müşteriler. Kardinal yanında onlara hizmet etmek istiyor.

Kakao barına ihtiyacımız olan bir neden daha. Elbette, egzotik kaynaklı yüzde doksan kakao çekirdekleriyle birlikte biraz çırpılmış krema veya şeker kamışı isteyenler olabilir.

"Sen pek sevmesen de sana sıcak çikolata ısmarlaması çok hoş bir davranış," diyorum, sıfatlar tükeniyor.

Patton Rory'yi tarif ederken, kelimeyi çarpıtmış gibi görünmeden "nazık" diyebileceğim kadar çok kez söyleyebilirim.

Arlo, koyu renk saçları yüzüne düşene kadar başını sallar. Yine saçını kestirme zamanı gelmiş.

"Bilmiyorum. Sence Mr. Grumpybutt'ın yanında *kimse* eğlenebilir mi?" Alt dudağı dışarı çıkıyor.

Gülümseyerek, sevgiyle iç çekiyorum.

Sonra akşam yemeği için işe koyulma zamanı geldi.

Dolabı açıp kutulu makarna ve bir kavanoz marinara sosu ararım.

Zavallı çocuk, diye düşünüyorum yemek yaparken. *Babasından bahsettiğinin farkında bile değil. Ama böyle kalsın.*

Eğer onu açıkça sevmeyen Bay Grumpybutt'ın babası olduğunu öğrenirse...

Hayır. Yapamam.

Bunun olmasına izin veremem.

İstedığınız gibi etik olmayan, bencil ya da başka bir şey deyin.

Patton Rory ile geçirdiğim bir gece hayatımı paramparça etti. Bunun ikinci kez olmasına izin veremem.

Ayrıca, bu hayat benim hatamdı, onun değil, ve onu para ya da kesinlikle alerjik olacağı bir çocukla ilgilenmek için geri çekmeyeceğim.

Sonuçta, Arlo'nun babasının kendisiyle ilgilenmeyen bir adamdan ziyade bir hayalet olduğunu düşünmesi daha iyi.

Ben bunu düşünmekle meşgulken ve fırına koymak için sarımsaklı ekmek hazırlarken, sos tencereden sıçramaya başladı. Isıyı kısarken neredeyse elimi yakıyordum.

O tek *seferlik* eğlenceye kendimi kaptırmasaydım, şu anda bu büyük karmaşanın içinde olmazdım.

Dersimi aldım.

Artık eğlence

yok.

Artık rastgelelik yok.

Artık kaos için yer yok.

Her zamanki gibi iş, para ve Arlo var.

Son altı yılda hayatımda bu kadarı yeterince vardı ve önümüzdeki altı yıl için de yeterli olmalı.

The Cardinal'ın koridorlarını süsleyen sanat eserlerine bakarken dudağımı ısıtıyorum.

Pastoral manzaraları seviyorsanız ve başka bir şey sevmiyorsanız, evet, gayet güzel. Hepsi büyük galerilerdeki ünlü tabloların baskıları, çoğunlukla on dokuzuncu yüzyılın kırsal yaşamından sahneler, dün gece onları araştırırken keşfettim.

ama bu, popüler olacakları anlamına gelmez.

Aslında, araştırma yapana kadar bunların ünlü tablolar olduğunu bile *bilmediğim* için, birçok misafirimiz bu tablolara ikinci kez bakmayabilir. Diğer rakip, lüks modern otellerdeki trendleri araştırdığımda, misafirlerin renkli ortamları sevdiklerini gördüm.

Cesur. Cesur. Parlak.

Sade ve sade *değil*.

Hangi tabloların renkli tablolarla değiştirilebileceğini not alıyorum. Gerçek bir tasarımcı daha iyi seçimler yapabilir, ama bu iyileştirmeleri Bay Rory'ye gönderdiğimde ödevimi yaptığımı kanıtlayabilirsem, belki onun gözündeki berbat imajımı düzeltebilirim.

bu iyileştirmeleri Bay Rory'ye gönderdiğimde ödevimi yaptığımı kanıtlayabilirsem, belki onun gözündeki berbat durumumu düzeltebilirim.

Belki de - ve bu çok büyük bir beklenti olabilir - Arlo'nun itibarına verdiği zararın bir kısmını telafi edebilirim.

Bay Rory bu sabah üst düzey personel toplantısına bile gelmedi. Beni sinirlendiren başka bir şey daha.

Burada nefesimi tutmuş, onun gelmesini hem bekliyor hem de korkuyorum.

Onun etkilenmesini istiyorum. Bu mentorluğu özgeçmişime eklemek istiyorum, ama ideal olarak, bir kez yolumu bulduktan sonra, gerekli toplantılar dışında onu bir daha görmek istemiyorum.

Ve hayır, bu iki arzuyu nasıl uzlaştıracığımı hiç bilmiyorum.

Telefonum titriyor ve arayanı görene kadar kalbim çarpıyor.

Bay Rory başka bir toplantı ayarlamak için aramıyor, muhtemelen beni kovmak için. Kayla arıyor.

Cevap vermemeliyim. Cevap vermek *istemiyorum*.

Dürüst olmak gerekirse, çalışmam gerekiyor, bu yüzden en iyisi görmezden gelmek.

Ama yapamıyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz.

İç çekerek, aramayı kabul etmek için ekranı kaydırıyorum. "Selam Kay."

"Aman *Tanrım*, hayattasın! Çok uzun zaman oldu, Lemmy." Aslında yaklaşık üç gün oldu, ama Kayla'nın dikkat süresi bir akvaryum balığıyla yarışır. "Nasıl gidiyor?"

"Şey, iyiyim."

"İyi mi? The Cardinal'ın harika olduğunu duydum. Onların yeni büyük projesi, biliyorsun. Kardeşlerin para makinesi." Neredeyse sevinçten çılgılık atıyor. Ekranı kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Ve şimdi orada *çalışıyorsun*! Sana bu işi bulduğum için ne kadar mutlusun?"

"*Çok* mutluyum," diyorum, onun alaycı tavrımı anlamayacağını bilerek. Kalbim mideme çakılıyor.

Bu aramayı görmezden gelemememin gerçek nedeni bu: Kayla beni buraya getirdi. Ve Kayla olduğu için, bu *muhteşem* iyilik için minnettarlık duyup dizlerimin üzerine çökmem gerektiğini düşünüyorum.

"Nasıl bir yer? Herkesin dediği kadar muhteşem mi? İnsanlar nazik mi?"

"Harika bir yer. Henüz yeni açıldığımız için henüz müşterimiz yok," diyorum ve bu seferlik yalan söylemiyorum. "Özellikle havuz. Çatı katındaki barda

çatı barında kaçabileceğiniz sevimli küçük iglolar var. Çok seveceksiniz. Çok özel bir yer."

"Ohhh, harika. Evet, seveceğimi biliyorum. Gelip nasıl bir yer olduğunu görmek için kalmak istiyorum." Kıkırdıyor. "Belki Instagram'da paylaşabilirim. Rory kardeşler etiketlersem çok sevinirler."

Zenginlerin birbirlerinin gözüne girmek için yaptıkları şeyler.

Patton Rory'nin Instagram hesabı *olup* olmadığından emin değilim. Kayla'yı tamamen ele geçiren sosyal medya bağımlılığına hayatında çok fazla zaman ayıran bir tip gibi gelmiyor bana.

"Tabii," diyorum neşeyle. "Onlar kadar hırslı kimse bedava reklam fırsatını kaçırmaz."

"Onlarla tanıştın mı? Yani, küçük olanla..." "Patton Rory mi?"

"Patton, evet." Neredeyse nefesini tuttuğunu duyabiliyorum. "Başka kim var ki? Orada ilginç başka kimse yok. Dexter Rory'nin evlendiğini biliyorum ve büyük olanı da boşanmış falan. Vay canına."

Ne hoş.

"Oh, tamam. Yerel dedikodu l a r ı takip etmediğimi biliyorsun. Patton'la tanıştım."

"Aman Tanrım." Bu sefer çılgılık atmaktan kendini alıkoyuyor ve ben irkiliyorum. "Peki nasıl biri? Bana *her şeyi* anlatmalısın Lemmy. O, KC'deki en çekici erkeklerden biri. Yıllar önce bir partide onu gördüğümü ve aptalca selam vermeden oradan ayrıldığımı biliyor muydun? Babam kaba davrandığım için bana kızmıştı."

Yürümeye devam ediyorum, asansöre doğru gidiyorum ve çatı katı düğmesine basıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için, diyorum kendime, ama asıl nedeni biliyorum.

Manzara. Şu anda biraz huzur iyi gelir.

"Şey, bir bakalım, uzun boylu."

"Tabii ki! Kimse dolaba sığan bir adama aşık olmaz. Nasıl görüldüğünü biliyorum Lemmy. Ama *nasıl biri*? O yürüyen bir seks sembolü ve eminim ki kişiliği de... mmmm."

Tanrım, bu çok acı verici.

Ona ne kadar büyük bir pislik olduğunu söylemek istiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen "zorluğu" daha çok sevecektir.

"Sadece kısa bir iş toplantısı yaptık, Kay. Fazla sohbet etmedik," diyorum ona. "Oldukça iş odaklıydı. Takım elbise ve

kravat takmıştı. The Cardinal'ı konuştuk. Bana işim hakkında özet bilgi vermeye çalıştı."

Denedim, evet. Detaylara girmeyeceğim. Arlo'nun o takım elbiseyi mahvettiğini bilmesine gerek yok.

Bu arada, onun oğlumun babası olduğunu söylemiş miydin?

"Gömleksiz değildi, değil mi?" Dramatik bir şekilde durakladıktan sonra kulağıma bağırdı. "Şaka yapıyorum!"

Ha-ha.

Boğazım ağrıyacak kadar garip bir kahkaha attım.

"Yani, başka şeyler de konuşabilirdin," diyor. "Bilirsin, havadan sudan. Gülümseme."

"O benim patronum. Bu benim işim. İşler böyle yürür."

Geçimimi sağlamak için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Kay'ın güçlü babası onun yaptığı her şeyde ipleri elinde tuttuğu için bunu yapıyorum.

"O zaman bizi tanıştırebilir misin?" Beni ezip geçiyor. "Artık bir bağlantın var, bayan. Bir kıza yardım et. Ciddiye almam lazım. Bu yakışıklılık sonsuza kadar sürmeyecek."

Çatıya çıkıp ısıtılmalı havuzun yanından geçiyorum.

Balkonun kenarında, esinti biraz soğuk geliyor, ama burayı sıcak tutmak için olağanüstü bir iş çıkarmışlar.

"Bak, Kay..." Bir sonraki sözlerimi düşünmek için durdum.

Kayla Persephone'ye "hayır" demek mümkün değil.

Bunu beklediğiniz gibi kabul ediyor. Dünyada hala onun kadar büyük bir öfke nöbeti geçirmeden bunu duyabilecek kraliyet mensupları olduğuna eminim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama bu benim işim. Ve bu benim için yeni bir şey, biliyorsun. İşimi profesyonelce yapmaya çalışıyorum."

"Senin işin, evet. Seni bu işe ben soktum. Rica ederim, Lemmy." Sesi düz.

"İnan bana, biliyorum ve minnettarım, Kay. Bu harika bir fırsat. Ama benim aşk hayatımı biliyorsun. Uzun süredir bekâr olduğum için pek çöpçatanlık yapamıyorum. Ayrıca, patronumun onu arkadaşlarımla eşleştirmeye çalıştığını düşünmesini istemiyorum."

"Oh, tamam. İşin, hayatın, her neyse. Anlıyorum." Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Yine de, havayı bozmak istemem ama birazcık *minnettar* olabilirsin."

Boğazım düğümleniyor.

Boğazımdan çıkmak isteyen şiddetli hakaretleri dizginlemek için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyor.

"Minnettarım. Bir arkadaş olarak bana çok yardımcı oldun ve bunun için minnettarım," diyorum keskin bir sesle.

"Tabii ki! Ne zaman istersen. Yani, *bizi birbirimize taklit* etmiyorsun. Bizi tanıştıırıyorsun. Bunun nesi yanlış? Sonrasında ne olursa olsun, sorumluluk tamamen bana ait."

"Evet, ama..."

Yine canlanıyor, sanki beni suçluluk duygusuyla ikna edebilecekmiş gibi davranıyor.

"Onun piyasada çok popüler olduğunu biliyorsun. Bazıları onun KC'deki en uygun erkek olduğunu söylüyor," diyor bana. "Ayrıca eskisine göre çok daha ulaşılmaz olduğunu duydum. Kızlar onu barlarda falan görürdü, ama Cardinal'a girdiğinden beri ortalarda pek görünmüyor. Adam işkolik ve onu yakalamak kolay *değil*."

Tabii. Sanki bu, onu patronumla tanıştırmam konusunda kendimi daha iyi hissettirecekmiş gibi. Patronum, hayatımı o kadar derinden sarsan bir adam ki, hayatım bir daha eskisi gibi olmadı.

"Tabii," diyorum.

"Biliyor musun? Bütün kardeşler yakışıklı, ama gerçekten müsait olan tek kişi o kaldı. Yani çocuğu *olmayan*." Bir süre durdu. "Alınma."

"Alınmadım," yalan söylüyorum. "Ama Kayla..."

"Salem. Bütün bekar arkadaşlarım böyle bir fırsat için *her şeyi yapar*, ve anahtar senin elinde."

Kayla'nın ses tonuna bakılırsa o da öyle yapacak. Patton Rory'nin peşinden bir çita avını kovalarmış gibi koşmak için gururunu çoktan bir kenara bırakmış durumda.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Gerçekten anlıyorum. O yakışıklı... Sanırım." "Ateşli."

"Ve sen de cadaloz değilsin tabii ki. Harika bir çift olursunuz. Ama merak ediyorum, bir gün öylece içeri girsen, bu yeterli olur mu? Eminim seni fark ederdi. Elbette sen..."

"Oh, Lemmy, Lemmy. Buna inanamıyorum," diye şikayet ediyor. "Sana *çok* iyi bir arkadaş oldum. Sana bu işi ve her şeyi verdim, ve şimdi ben senden küçük bir iyilik istediğimde beni yüzüstü bırakmak mı istiyorsun?"

Evet.

Tabii ki evet, seni haklı düşmanım olan velet.

Patton Rory'yi kapmak için bu kadar çaresizsen, belki yıllar önce nehir teknesi partisinde ona daha çok asılabılırdın ya da bu işi kendin alabilirdin.

Bu beni içten içe yiyor, ona asla söyleyemeyeceğim yüzlerce başka şey gibi.

Eğer söylersem, bir daha benimle asla konuşmaz ve hayatımı cehenneme çevirmek için kesinlikle yeni bir yol bulur.

Bazen, sonuçları umursamayacağımı düşünüyorum, ama onun etrafında çok uzun süre bulunduğum için riske giremem.

Ne yazık ki, bu işi ve mentorluğu bana onun çok önemli babası sayesinde buldu, Dexter Rory'ye şahsen tavsiye etti. Her ne kadar tüm bunların ona istediği işi bulmak için bir hile olduğu ortaya çıksa da, Kayla'nın benim burada olmamın sebebi olduğu inkar edilemez.

"Tamam," diyorum kararlı bir şekilde. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama bil diye söylüyorum, o senin düşündüğün gibi güler yüzlü bir bekar değil. Aramızda kalsın, o çabuk sinirlenen, huysuz ve biraz da sert biridir. Ama Kay, kapatmam lazım."

O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum, telefonumu binadan aşağı atma isteğine zar zor direniyorum. Yeni bir tane almaya param yetmez.

Zaten, ona küstahça davrandığım için onun emirlerini yerine getirerek bedelini ödeyeceğim. Arkamdan bir adam boğazını temizler ve ben hızla arkanı dönerim.

Görünüşe göre, küstahlığının bedelini hemen şimdi ödeyeceğim, çünkü Majesteleri, Huysuz Kral bizzat kendisi, tüm ihtişamıyla orada duruyor.

Bugün, onu her zamankinden daha heybetli gösteren gümüş grisi bir takım elbise giymiş.

O tam bir iş adamı ve az önce *telefonda* ona hakaret ettiğimi duydu. Oysa benim çalışmam gerekiyordu.

Telefonu siktir et. Biri beni çatıdan aşağı atabilir mi?

İçimde bir yerde bir özür var - *başka* bir özür demek istiyorum - ama kelimeleri bulamıyorum. Fısıldayarak "Gerçekten umarım..." demekten başka bir şey yapamıyorum.

"Arlo için bir şirket bakıcısı bulunduğumu sana haber vermek için uğradım. İhtiyacın olursa diye bir yedek."

"Ne?" Anlamıyorum.

"Dünün tekrarı yaşanmasın diye," diye açıklıyor, yüzünde en ufak bir değişiklik yok.

"Şey, bu... vay canına." *Çok mantıklı, Salem. Ona ne kadar profesyonel olduğunu göstermenin en iyi yolu.* "Teşekkürler, ama buna gerçekten gerek yok.

O

bu hafta anaokuluna geri döndü ve bakıcımız Bayan Gabbard'ın ailevi acil durumu da sona erdi, yani..."

"Hayır." Kelime sert ve keskin. Bakışları, neredeyse tüm vücudu gibi çelik gibi soğuk. "Bu pozisyonun bazı kısımları talep üzerine, Bayan Hopper. Hafta sonları, akşamları. Sözleşmeyi imzalarken bunu biliyordunuz."

"Biliyordum. Haklısınız." Yutkunup başımı eğiyorum. *Gurur burada işe yaramaz*, diyorum kendime. *Aş bunu ve lanet teklifi kabul et.* "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Yedek plana ihtiyacım olursa sizi ararım."

"O her an hazırdır. Her yerde, her zaman," diye ekledi.

"Çok cömert."

Mavi gözlerinde bir anlık şüphe belirir.

Belli ki Kay ile olan konuşmamızı duymuş ve benim onun nazık ya da cömert olduğunu düşünmediğimi biliyor.

"Yarın şehri gezeceğiz, böylece portföyümüzdeki mülkleri daha yakından görebilirsin," diyor bana. "Tabii ki onları doğrudan sen yönetmeyeceksin, ama faaliyetlerimizin tüm kapsamını görmem önemli. Şirketi daha geniş bir perspektiften görmek, buradaki işleri optimize etmene yardımcı olabilir."

O geri çekilene kadar balkona yaslandığımı fark etmedim.

"Tamam," diyorum, nefes nefese kalmamaya çalışarak. "Teşekkürler. Harika olur."

"Geç kalmayın, Bayan Hopper."

Bugün geç kalmadım, değil mi, pislik?

"Hayır. Hayal bile edemem," diyorum, dilimi ısırıp başımı eğerek yüzümdeki gerginliği görmemesi için. Umarım bunu saygı olarak algılar.

O başını sallar ve benden bir an önce kurtulmak istercesine uzaklaşır.

Ne mutlu dünyaya.

Beni insan sinek gibi gören bir adamla bütün gün şehirde dolaşmak mı? Beni hamile bıraktığının farkında bile olmayan bir adamla? *Yalnız başıma?*

Geçmişimize hiç değinmeden?

O gecenin hatırasını hatırlamadığını gösteren hiçbir işaret vermemesine yarı yarıya seviniyorum.

Diğer yarısı ise, en azından o geceki ilişki konusunda, hemen onunla yüzleşmek istiyor.

Ama bu bile imkansız geliyor. Patton Rory'ye, değerli takım elbisesini ve kravatını mahveden bir oğlu olduğunu söylemekten trilyon kat daha kolay olsa da fark etmez.

Bunun tek bir yolu var ve hiç de iyi değil.

BLÖFÜNÜ GÖSTER (PATTON)

Annem Delly Rory hakkında herkesin bilmesi gereken bir şey varsa, o da onun asla hayır cevabını kabul etmemesidir.

Bu, biz oğulları olarak ondan aldığımız bir özellik. İş ortamında çok değerli olsa da, akşam yemeği davetlerini reddetmeyi imkansız hale getiriyor.

Ne kadar işim olursa olsun, ne kadar az mutlu aile zamanı geçirmek istesem de, akşam yemeklerini atlamak mümkün değildir.

Kapının arkasındaki devasa verandalı büyük, geniş eve vardığımda, kardeşlerimin arabaları çoktan oradaydı.

Oturma odasına girdiğimde "Geciktiğim için özür dilerim" diyorum.

Annem şömineye yaslanmış, Colt Archer ile kanepede oturuyor, Dexter ve Juniper köşede başka biriyle konuşuyor.

"Önemli değil, canım." Annem yanağıma bir öpücük kondurur. "Gel Evelyn'e merhaba de! Bugün uçaktan indi ve akşam yemeğinde bize katılacak."

Dexter'ın konuştuğu gri saçlı bayan dönüyor ve tanıdık bir yüzle karşılaşıyorum.

Evelyn Hibbing, okul yıllarından beri annemin en yakın arkadaşıdır ve yıllar boyunca bizi uzun ziyaretlere gelmiştir. Küçük bir kadındır, gözlükleriyle, yuvarlak omuzlarıyla ve yumuşak nötr renklerde hırka ve kazak giymeyi tercih etmesiyle neredeyse baykuş gibidir.

"Patton," diye gülümseyerek ellerini uzatarak bana doğru yürür. O kadar uzun süredir ailemizin bir parçası ki, en sevdiğiniz teyzenizi görmek gibi. "Seni tekrar görmek ne güzel, canım. Uslu duruyor musun? Hala nişanlı mısın?"

"Hayır, tabii ki. Uslu durdum, evet. Yeterince." Gülümsüyorum. "Umarım Dex'e de aynı soruyu sormuştun."

Dexter gözlerimi yakaladı ve gülümsedi, elinin tersiyle ağzını sildi. Yanında duran karısı, dirseğiyle ona hafifçe vurdu. Bugün muhteşem yeşil bir elbise giymişti.

"Sakın başlama," der Junie dudaklarını oynatarak. "İyi vakit geçiriyoruz." O adam *karısının* elinde.

Gülmemeye çalışıyorum. Gerçekten de, katı kuralları olan kardeşim bu kadar evcilleşmiş görmek çok eğlenceli.

"Evelyn, yolculuğun nasıldı? Evinde bir kış daha atlattın mı? Bu yıl Minnesota için bile kötü geçmiş diye duydum." Gülererek öpücüğünü kabul ediyorum. Tam ağzına... Lanet olsun, Dexter'ın o yüz ifadesini takınmasına şaşmamalı. "Seni görmek güzel. Ziyaretine geleceğini bilmiyordum."

"Oh, çok uzun süre uzak kalamayacağımı biliyorsun. İyi arkadaşlar ve birkaç derece daha sıcak günleri reddedemem." Odayı takdirle süzdü. "Ayrıca, annen evi çok güzel tutmayı biliyor."

"Eh, belki evi temiz tutabiliyorum, ama iç mekan bitkilerine dokunursam, hemen ölürler." Annem gülümsüyor ve parti başladığı için sevgiyle etrafına bakınıyor. Bize sormadan bizi yemek odasına götürüyor.

"Tatlı olarak yaptığım cheesecake'i denemeden karar verme," diyor Juniper masaya doğru yürürken bana fısıldayarak. "Şunu dinle: karamel kaplı churro tarçınlı. Dex'e tek bir kırıntı bile değse bayılır."

Bu sözler onu gülümsetir. Kardeşimin hiç olmayan tatlı düşkünlüğü, onunla birlikte yaşamaya başladığından beri yumuşamış olabilir, ama o her zaman kalbinde bir sağlık delisi olarak kalacaktır.

Tatlılar dışında, onu daha iyi bir adam yaptı. Hiç şüphe yok.

Onun bu kadar kolay, hayal edebileceğimden daha hızlı bir şekilde aramıza karışmış olmasından da çok etkilendim. Evleneli henüz bir yılı biraz geçiyor, ama artık bu akşam yemeklerinde onun olmadığı zamanları hatırlamakta zorlanıyorum.

"Evlilik hayatının sırrı bu mu?" diye soruyorum. "Eşini eziyet etmek mi?" "Sadece eşin eziyet etmeye değerse," diye cevap veriyor.

"Not aldım. Aklımda tutacağım," diye yalan söylüyorum, ama bir kadına evlenme teklif etmeden önce öleceğimi çok iyi biliyorum.

Kolunu koluma takar ve gülümser. "Dikkatli ol, Pat. Annen varken böyle şeyler söyleme, yoksa karı avına çıktığını düşünür

... Öyleyse, evlenecek misin?"

"Arayıpta mıyım? Bir eş bulmak için kendimi sahte idrarla işaretlemem mi gerekiyor?" "Patton!" Sesi şok olmuş gibiydi, ama Juniper'ı şok etmek için bundan daha fazlası gerektiğini biliyordum

şok etmek için daha fazlası gerektiğini biliyorum. Gözlerinde kakhaha var.

"Yine karımı baştan çıkarıyor musun, aptal?" Dexter koluma vurarak sorar. O da ona daha sert vurur.

"Yemi yutma," diye fısıldıyor.

"Bu konuda bu kadar iyi olduğum halde mi? Bırak da dersini alsın," diyorum.

"Huysuzluk yapma, Pat. Barışı korumak her zaman kolay değildir ve annenin arkadaşı burada." Juniper hiç tereddüt etmez. Onu bu yüzden seviyoruz.

"Sizin kavga etmediğiniz bir evren var mı?" Archer bize sert bir bakış atar.

Ona sırtarak cevap veriyorum. "Emin değilim. Senin gergin bir ayı adam olmadığı bir evren mi...?"

"Yemek!" Annem neşeyle söyler, sesi bizim saçmalıklarımızı kesmeye yetecek kadar serttir. Bize sert bir bakış atar ve Archer'ın neredeyse her gün duyduğum saçmalıklarının aksine, bu bakış bizi susturup yerlerimize oturmamızı sağlar.

Evelyn, bizim işlevsiz küçük ailemizi özlemiş gibi bize gülümser. "Herkesi burada görmek ne güzel, değil mi?" diye sorar, annem

"Bunu asla hafife almayacağınıza söz verin."

"Hayal bile edemeyiz, Evie," diye annem onu temin eder. "Bu her zaman özel bir gün, değil mi çocuklar?"

"Her hafta buradayız," diye homurdanır Archer.

Colt gözlüklerini burnuna itti. Gözlükleri yeni almıştı, bu da onu özellikle çalışkan gösterir ve gözlüklerinin farkında gibi görünüyordu.

"Lütfen bana yine kavga etmeye başlayacağınızı söylemeyin," diyor, o kadar dünyadan bıkmış bir sesle ki, tıpkı Archer gibi.

"Hey dostum, biz kavga etmiyoruz," diyorum. "Sadece tartışıyoruz. Arada büyük fark var. Kardeşin olmadığı için şanslısın."

"Ve bu atışmalar bitmezse, bu akşam menüde cinayet olacağına söz veriyorum," diye uyarıyor annem, ördek göğsünü çatalla dürterken dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. "Bu kadar alay etmeden birlikte güzel bir akşam yemeği yemek için ne gerekiyor?"

"Bir mucize mi?" Gülmesini beklerim, ama gülmez.

Sanırım bekar olduğum için başıma gelen bu. Sıkıcı şakalar ve ofiste beni bekleyen bir yığın iş.

Dexter eskiden ailenin işkolik üyesiydi, ama düğün gününden beri Romeo zamanının daha önemli olduğuna ve işin kişisel hayatının arkasında kalması gerektiğine karar verdi. Peki, ama birisi onun boşluğunu doldurmalı. Archer'ın Colt'u var ve baba olmak ikinci bir iş olduğu için, artık işkolik üye benim.

"Bana iş hakkında daha fazla bilgi vermelisin." Evelyn parlak kahverengi gözlerini Archer'a dikti. "Genişlemeleriniz, başarınız, hepsi çok etkileyici. Özellikle gayrimenkul ile ilgilenen biri için. Çok etkilendim."

Gayrimenkul ile ilgileniyor mu? Bu benim için yeni bir haber.

Anneme bakıyorum ama o Colt ile çizgi romanlar hakkında konuşuyor.

Daha doğrusu, Colt ona hangi çizgi romanları sevdiğini ve neden sevdiğini anlatıyor. Çocuk anime hakkında konuşmaya başladığında annem kaybolmuş gibi görünüyor. Sanırım 1960'ların ünlü süper kahramanları ve çizgi filmlerinden öteye ufkunu hiç genişletmemiş. Neyse ki Archer devreye girip Evelyn'e şu anki projelerimiz hakkında birkaç ayrıntı veriyor. Ben de The Cardinal ve ne yapmayı umduğumuz hakkında biraz bilgi ekliyorum.

"Vay canına." Kavramı anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor, ama bu yeni bir şey değil. Piyasa yeni kavramları benimsemek için hızla değişmeye devam etse de, yaşlı insanlar günümüzün tatil amaçlı kiralık konutlarına daha az alışkın olduklarını fark ettim. "Yani oteller olarak kiraladığınız mülkleri satın alıyorsunuz?"

"AirBnB ve Vrbo'yu duydunuz mu?" diye soruyor Dexter. "Aynı prensiple çalışıyoruz, ancak lüks mülklerde uzmanız. Harika hizmet sunan, ancak seçkin otelleri düşünün. Artık birçok insan eski tarz otelleri istemiyor, en azından bizim geleneksel olarak düşündüğümüz şekilde."

Evelyn başını sallıyor. "Anlıyorum. Omaha'da mülkleriniz var mı?" En son satın aldığımız mülkleri bildiğine şaşıyorum.

Archer'ın tereddütünden, onun da bunu beklediğini anlayabiliyorum.

"Doğru," diyor. "Bu gerçekten devam eden bir çalışma ve gelecek yıla kadar hiçbir şey yapamayacağız. Şu anda sadece Missouri'de faaliyet gösteriyoruz."

"Ah, bu mantıklı." Evelyn boğazını temizler. "Eğer eyalet dışına açılıyorsanız... Daha kuzeye, Minnesota gibi bir yere açılmayı hiç düşündünüz mü? Her birimize gülümser. "Sizin de ilgileneceğinizi düşündüğüm birkaç teklifim var."

Archer gözlerini kırpıştırır.

Dexter, ikimizi de bakarak onu doğru duyup duymadığımızı kontrol eder. Olanları anlamak zor.

Annemin en eski arkadaşı Evelyn Hibbing, birkaç saniye önce şirketimizi zar zor anlayabilen ve normalde iş konuşmayan biri, birdenbire genişleme önerisiyle çıkageldi.

Sessizlik çok uzun sürüyor.

"Ne zaman istersen konuşabiliriz, Evelyn. Ama bana kahve ısmarlaman gerekecek," diye takılıyorum. Annem onaylayarak bana gülümsüyor.

Sürpriz onu şaşırtmadı. Muhtemelen nezaketen teklif ettiğimi biliyor, ama bu onun için her şeyden daha önemli.

Yine de, buraya gelip iş dünyasında örnek bir evlat olarak davranarak annemin gözünde değerimi koruyabilirim. Dexter ve Archer gibi büyük bir aile babası olamadığımı telafi etmeye yardımcı olduğunu düşünmek istiyorum.

Ve eğer çalışkanlığımla annemi güldürmeye devam edersem, belki de bana saçma sapan bir evlilik ayarlamaya çalışmaz.

Sözüne sadık kalan Salem geç kalmaz.

Saat tam dokuzda The Cardinal'a varıyorum ve onu ön kapıda siyah pantolon ve pembe bluzla, koyu renk saçlarını yüzünden geriye çekmiş olarak beklerken buluyorum. Hızla SUV'uma biniyor.

"Bay Rory," diyor sert bir sesle koltuğuna yerleşirken.

"Yine mi Bay Rory saçmalığı? Bana Patton diyebilirsin demiştim." "Ya Bay Rory'yi tercih ediyorsam?" Bakışları bana kayıyor ve tekrar uzaklaşıyor. Yüksek sesle burun kıvırıyorum.

Lanet olsun, *Bay Rory* olmaktan nefret ediyorum.

Bu benim babamın adıydı, benim değil. Henüz onun yerini dolduracak kadar büyük hissetmedim ama eğer bana böyle seslenmek istiyorsa, ona başka türlü davranmasını zorlayamam.

Özellikle de... Lanet olsun, *her şeyi* düşününce.

"Kahve ister misin?" diye soruyorum, havadaki garip sessizliği bozmak umuduyla. "Henüz sabah kahvemi içmedim."

"Tabii."

Her zamanki gittiğim yer, The Silver Swan, yolun hemen aşağısında. Park yerine arabayı çekiyorum.

"Benim pek de mütevazı olmayan görüşüme göre, şehirdeki en iyi kahve. Bitter çikolatalı mocha seni bütün gün zinde tutar," diye söylüyorum içeri girerken.

"Tabii." İçeri girdiğimizde gerginleşir ve menüye bakar. Sanırım fiyatlar yüzünden. Çantasını sıkıca tutarken parmakları beyazlaşır.

Kahretsin. Buranın onun için çok pahalı olabileceğini hiç düşünmemiştim. O, çocuğu olan ve bütçesi kısıtlı bir anne ve nedense, hayatında bir erkek olmadığı izlenimini ediniyorum.

"Endişelenme, ben öderim. Şirketin avantajı," diye homurdanıyorum, çantasına uzanırken küçük elini tutup nazikçe kenara itiyorum.

"... emin misin?" Bana göz kırpyor. "Basit bir fincan kahveye param yeter..." "Basit falan boş ver. Kimse damla kahve içmek için buraya gelmez, tabii

vidan gevşemiş. Gerçek menüden bir şey seç. Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Belki de aklımı kaçırmışımdır.

Kasanın arkasındaki kız bizi selamlar ve ben her zamanki siparişimi veririm: bol bitter çikolatalı çift espresso mocha.

Salem menüyü inceler ve bir bardak kremaya bal ve bir damla kafeinsiz kahve eklemiş gibi bir latte sipariş eder.

Kafeinsiz kahvenin her şeyini siktir et.

İnsanlar bu şeyi nasıl içip, güne zinde başlamak için bir şeyler yapıyormuş gibi davranıyorlar, anlamıyorum.

Elimdeki içeceğe bakıp gülümsüyor ve arabaya doğru yöneliyoruz.

Arabaya

doğru "Bunu içsem, günlerce duvarlardan zıplardım," diyor. "Benim kadar çok ilerlerken. saat çalışıyorsan, roket yakıtına ihtiyacın var. Kafein olmadan nasıl ?

"Aslında The Cardinal'da beklerken biraz kahve içtim. Durduğumuzu fark etmemiştim."

"Sıradan bir nezaket," diyorum, dişlerimi sıkmamaya çalışarak. "Kansas City'nin en iyi kahvehanesinden bir şeyler içmek hoşuna gider diye düşündüm." Elinde tuttuğu fincanda gerçek kahve olmadığını belirtmemek için tüm irademi kullanıyorum.

Yine de, kafeinden nefret eden bir deli olmadığını bilmek güzel.

"Teşekkürler. Oldukça lezzetli," diyor, ama içten söylemiş gibi gelmiyor. Benim fincanımı aramızdaki bardaklıkta koyarken benim fincanıma bakıyor. "İçeceklerini hep bu kadar şekerli mi seversin? Ekstra çikolata istemiştin."

"Kardeşim Dexter gibi konuşuyorsun," diyorum ona. "Büyük kahraman mı?"

"Evet. Bir gangsterle kavga ettikten sonra pelerin falan giydiğini düşünmekten hoşlanıyor."

"Ben bunu iltifat olarak söyledim. Yaptığı şeyin oldukça cesurca olduğunu inkar edemezsin."

"Beni bir suç örgütünün peşine düşen bir adamla karşılaştırdın."

"Hala bunun bir iltifat olduğunu düşünüyorum." Omuz silkiyor ve emniyet kemerini takıyor, kahve gibi görünen o iğrenç karışımı bir yudum alıyor.

"O aynı zamanda eğlenceden nefret eden, şekerle temas ettiğinde eriyen bir sağlık delisi," dedim ona. "Sadece karısı için bir tutam şeker tolere etmeyi öğrendi. Karısı fırıncı."

Salem kahkahayı patlatır.

Bu sesin kemiklerime kadar işleyip beni içten içe sarsmasını nefret ediyorum —ve bu kötü bir şekilde değil.

"Vay canına. Bu nasıl oldu?"

"Uzun hikaye. Sahte bir ilişki gerçek oldu diyelim."

"Sahte mi? Romantik komedi filmlerinde gördüğün gibi mi?" Bana göz kırpmıyor.

"Romantik komedi izlemem ama muhtemelen öyledir. Dex'in yaptığı en aptalca hareketti ama bir şekilde onun için işe yaradı. Şanslı aptal." Arabayı sürmeye başladığımda "şanslı" dediğimde yüzü düştü. "Bilgin olsun, ben onun şekerden dünyayı arındırma misyonunu paylaşmıyorum. Sadece çok fazla krema sevmiyorum. Kahve içmek istersem, onun ruhunu isterim."

"Yani acı kahveyi mi seviyorsun?" *Senin gibi mi?* Sesindeki ima açıktı.

"*Kahvenin* tadını seviyorum. Ama burada bunun için bulunmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes

alıyorum.

İş, iş.

O gerçek nedeni biliyor.

Şimdi, bakalım bir gün boyunca kimse cinayetten tutuklanmadan geçirebilecek miyiz.

İlk durağımız, şehrin kenarında küçük ama rahat bir kiralık ev.

Salem'in yüzü aydınlanır ve içeri girdiğimizde sevinçle nefesini tutar. Bu yerin böyle bir tepki uyandırması ilk kez olmuyor.

Kimse tropikal görünümlü, doğal ışıkla aydınlık ve havadar iç mekanı, geri dönüştürülmüş ahşap duvarları ve etkileyici bitkilerin arkasındaki duvarlarda patlayan canlı yeşil ve pembe renkleri beklemiyor.

"Vay canına. Missouri'den ayrılmadan Florida Keys'e seyahat etmek gibi," diye fısıldadı. "Bu tasarımı sen mi yaptın?"

"Ağabeyim Archer bu görünümü istedi," diyorum ve ona evi gezdiriyorum. Hasır mobilyaları parmaklarıyla okşuyor. "O buna cennet tadı diyor. Annemin eskiden sahip olduğu evi hep çok sevmiştir. Annem gençken Florida ve Karayipler'de çok zaman geçirirdi."

"Ben bayıldım. Tüm bu renkler, vay canına." Ana yatak odasına giriyoruz. Renkli yatak örtüsü bile onun dikkatini çekiyor — parlak renkli dokunmuş bir battaniye — ve güneşin içeri girmesini sağlamak için ahşap panjurları açıyor. "Burada bile ışık harika. Ağabeyin pencereleri değiştirmiş olmalı."

"Arch ısrar etti. Sonunda bununla gurur duyuyordu. Bu, ilk satın aldığımız şeylerden biriydi ve hayal ettiğimizden çok daha iyi oldu."

"Peki, sizler tasarım konusunda her zaman bu kadar aktif misiniz?" Bana umutla bakar.

"Tam olarak değil. The Cardinal gibi büyük bir proje ya da tipik çok birimli yerlerimiz gibi projelerde, fikir birliğine varırız ve gerisini tasarımcılara bırakırız. Ancak, kendimiz üstlendiğimiz birkaç küçük tutku projemiz de var."

"İlginç bir strateji. Sonuç çok hoşuma gitti; egzotik ve çarpıcı. Archer Rory'nin detaylara keskin bir gözü olmalı." Gülümsemeyi kesemiyor.

Neden kanım kaynıyor?

Nedense, fikir benim olsaydı bu kadar övgü yağdırmayacağını hissediyorum.

Daha sonra, benim projelerimden birine gittiğimizde haklı olduğumu kanıtliyorum. Modern, zarif bir ev ve o tamamen sessizce dolaşıyor.

"Bu senin," diyor, ben sormadan.

Ona bakıyorum, nasıl bildiğini sormak için içimdeki dürtüye direniyorum. "Doğru," diyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bana biraz The Cardinal'ın görünümünü hatırlatıyor." Huzurlu arka bahçeye bakan tavandan tabana pencerelerden dışarıya bakıyor. "Kesinlikle çok güzel."

"Ne kadar cömertsin," diyorum. "Diğer yeri *muhteşem* olarak nitelendirmiştin."

"Öyle dedim." Boğazını temizledi. "Yani, bakın... Archer'ın evinde çok fazla renk kullanılmış. Tarihi tuğla binaları ve modern her şey için oldukça sade nötr renkleri seven bir Orta Batı şehrinde bu çok dikkat çekiyor."

"Gösterişli. Çoğu kişi için fazla tuhaf," diye homurdanırım. "Sanırım şık demek istedin."

"Bu şık." Acımasız bir duraklama.

Gözleri meydan okurcasına parlar.

"Bu pahalı, Bay Rory," diyor kararlı bir şekilde. "Ve gerçekten panjurlara ihtiyacı var. Sabahları güneş göz kamaştırıcı olmalı, peki ya mahremiyet?"

Manzaraya, çitle çevrili bahçeye ve evin arkasındaki yaşlı ağaçlara bakıyorum ve bu odanın içini kimsenin göremeyeceğini fark ediyorum.

"Panjurlar estetiği bozar. Açıkça," diyorum ona.

"Ama burayı çıplak dolaştığınızı bir düşünün." Neredeyse duvar boyu olan pencereyi işaret ediyor. "Komşular çitten içeri bakarsa, böyle *sergilenmiş* olacağınızı düşünün."

Kahretsin.

Gözlerime kum kaçmış gibi, onu çıplak görme düşüncesini silip atıyorum.

Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, kilometrelerce uzanan kıvrımları, rock'n roll için yaratılmış bir vücudu var.

Bu dünyadan olmayan göğüsleri var ve bunu ben çok iyi biliyorum çünkü ben...

Hayır. Siktir git sen ve maymun beyninle, dostum. O geceyi tekrar yaşamayacağız.

"Burası mükemmel bir mahalle. Sizi temin ederim ki kimse buraya gizlice girip pencerelerden içeri bakmaz, Bayan Hopper," diyorum.

"Mesele o değil. Burada kendinizi açıkta *hissediyorsunuz*." Titreyerek pencereden sırtını dönüyor. "Hoşuma gitmiyor, ama belki de sadece ben böyleyimdir."

"Hoşuna gitmiyor çünkü burası benim." Bu sözleri söylediğime hemen pişman oldum. Bu kadınla uğraşmak, sahip olduğum tüm profesyonelliği yok ediyor. Bunun, birlikte yattığımız gerçeğiyle ilgisi olduğuna eminim. birlikte yattığımız gerçeğiyle ilgisi olduğundan eminim.

"Her neyse, bak, önemli değil," diyorum, elimi sallayarak sakinleşmeye çalışıyorum. "Eğer çıplak dolaşmak için bu kadar çaresizsen, bunun için çok uygun olan bir düzine

bunun için çok uygun başka mülklerimiz var. Bu ev sağlam bir gelir getiriyor ve rezervasyonlarımız hiç eksik olmuyor."

Yüzü kızarır.

"Yani, ben... çıplak dolaşmak *istemiyorum*," diye kekeliyor. Gecikmesi beni eğlendiriyor. Sevimli bir şekilde beceriksiz.

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum.

"O zaman burada tartışacak başka bir şey kalmadı, değil mi? Çıplaklık konusunda ilginç bir noktaya değindin. Bir sonraki üst düzey yönetim toplantısında bunu gündeme getireceğim."

"Aman Tanrım, hayır. Çıplak dolaşmamı tartışmıyorduk. O sadece aptalca bir şakaydı." Ben onu dışarıya çıkarırken ve o benim egomu daha fazla parçalamadan kapıyı kilitlerken, o bana yetişmek için acele ediyor. "Dostum, bekle. Bebeğini sevmemem konusunda gerçekten garip davranacak mısın? Bunu kişisel hale getiren sensin."

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, gözlerindeki meydan okuma sevgisini nefret ediyorum.

"Çıplak dolaşmaktan bahseden sensin. Ne düşünmemi bekliyordun?" *Çıplak hali dışında her şeyi.*

Meme uçları hala aynı mı, büyük, yuvarlak ve emilebilir mi diye merak ediyorum.

Bir erkeğin dişleri arasında sıkıştıklarında hala erimiş karamel gibi inliyor mu?

Siktir.

Sanki benim kirli düşüncelerimi okuyabiliyor gibi görünüyor.

Ama o ağzını kapatıyor ve sanırım azı dişlerini gıcırdatıyor. Hasar verildikten sonra, SUV'ye geri dönüyoruz.

Gergin bir sessizlik üzerimizde asılı kalır, ön camı kaplayan buz gibi karla karışık yağmur kadar boğucu.

"Bakın, Bayan Hopper-Salem," derim, arabayı sürerken, hayal gücümü onun meme uçlarını okşamaktan uzaklaştırmaya çalışırken dişlerimi dilimle çaresizce kazıyorum. "Bir sonraki durağımıza kadar radyo istasyonunu seçsenize?"

"Müziği benim seçmemi mi istiyorsunuz?" Bana bir bakış attı, yüzünde bir parça şüphe belirdi.

"Genelde, okumaya vaktim olmadığında iş ile ilgili podcast'ler veya sesli kitaplar dinlerim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Belki müzik dinlemek istersiniz diye düşündüm. Basit bir nezaket."

"Oh. Tamam." Yüzü yumuşadı.

Uydu radyosunu açtım ve o, birkaç saniye dinleyerek beğendiği bir istasyona karar verene kadar istasyonları gezdi.

Seksenlerin istasyonu.

Öldürün beni.

Hiçbir zaman doğduğu dönemi yeniden yaşamaya ihtiyaç duyan insanlardan olmadım. Yarım şarkı dinledikten sonra, cinayet faktörünün bu günü mahvedeceği endişesi sarmaya başlar.

O anda Salem *şarkı söylemeye* başlar, ellerini yüzünün önünde mikrofon tutar gibi birleştirir.

Müziğe mükemmel bir şekilde uyum sağlayarak "Time After Time"ı mırıldanır. Görünüşe göre, bu şarkıyı kelimesi kelimesine biliyor, oysa bu şarkı onun doğduğundan çok önce çıkmış olmalı.

Cinayet, bu durumdan kurtulmanın en kolay yolu gibi görünmeye başlıyor. Derin bir nefes alır ve bir kıtayı daha söylemeye hazırdır.

"Dün gece özgeçmişini okudum," diyorum yüksek sesle, onun bir sonraki titreşim cümlesini keserek. "Geçmişte birçok iş girişimin olmuş."

Ellerini kucağına indirir ve sonunda — lanet olası evrene şükürler olsun — şarkı söylemeyi bırakır.

"Gerçekten özgeçmişim hakkında konuşmak mı istiyorsun?" diye boş boş sorar.

Şarkı söylemekten başka her şey, evet.

"Buraya gelmeden önceki deneyimlerinizi merak ettim, motelde geçirdiğiniz üç yıl hariç."

"Gerçekten ne demek istediğini söyle. *Başarısız* girişimleri kastediyorsun." Sesi sertleşir ve bana tüm dikkatini verirken müziğin sesini kısar. Bu, durumu daha da kötüleştirir. "Aslında dikkatini çeken bu, değil mi?"

Kahretsin. Hayır.

Belki? "Ben öyle

demek

istemedim..."

"Haklısın. Birçok şey denedim ama hiçbirisi işe yaramadı," diye fısıldadı. "Bu fırsatı değerlendirmemin nedenlerinden biri de bu. Belki gerçek bir işi ayakta tutacak kadar bilgi edinebilirim."

Henüz benim kadar pişman olup olmadığını sormaya cesaret edemiyorum.

"İlk başta girişimciliği denemeye seni ne teşvik etti?" Bir saniye düşünür, parmağıyla pantolonuna hafifçe vurur.

Tırnakları düzgün ve bakımlı. Manikür yapılmış değil, ama iyi bakılmış. Çevik parmaklara takıldıklarında tehlikeli derecede çekici oluyorlar, çünkü

benim sikimi sarmaladığında tehlikeli derecede çekici.

"Kendi yolumu çizmek istedim," diyor sonunda. "Tanıdığım herkes üniversiteye gidiyor ve başkalarının istediği şeyleri yapıyordu. Ama ben her zaman kendi patronum olmak ve kendi yolumu çizmek istedim, sanırım. Kazanabileceğim paraya sınır koymak, zamanımı ve emeğimi maaş karşılığında takas etmek istemedim."

Kesinlikle başımı sallıyorum.

"Ama komik olan şu ki, bir şirkete yerleşip kurumsal merdiveni tırmanmış olsaydım çok daha fazla kazanıyor olurdum. Yaşayana kadar kaç şirketin iflas ettiğini sana söylemezler." Ön camdan dışarı bakarak hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Ve yanlış bahse oynarsan, canını dişine taksan da yine de meteliksiz kalabilirsin."

Bu kumar benzetmesi beni kumarhaneye geri götürdü.

Hızla başka yere bakar. Acaba onun da bir parçası hatırlıyor mu? "Çocuğun varken yeni girişimlere atılmak zor olmuş olmalı."

Özellikle de kobra yuvasından daha fazla sorun çıkarmak için bu dünyaya getirilmiş bir çocukla.

"Neyin zor olduğunu biliyor musun?" diye tersler. "Herkes benim, bekar bir anne olduğum için hiç şansım olmayan kırılğan bir insan olduğumu varsayıyor."

"Ben hiç öyle demedim..."

"Anne olmak zor, elbette. Bazen, her şeyi aynı anda yapmak zorlaşıyor. Eminim geçen gün fark etmişsindir. Ama bu, yapamayacağım anlamına gelmez."

"Ben öyle demek istemedim. Kişisel algılama. Asla yapamayacağımı söylemedim.

yapamayacağımı söylemedim. Belli ki hala elinden geleni yapıyorsun, yoksa trafikte sıkışıp kalmazdık ve birbirimizi deli etmezdi."

"Doğru." Sonunda bana sinirlenmesine gerek olmadığını anladığını fark edince, titrek bir nefes aldı. "Üzgünüm. Sana sinirlenmek istemedim. Sanırım ben sadece... Birçok insan varsayımlarda bulunur, biliyorsun. Senin de bana aynı nutku atmaya hazır olduğunu düşündüm. Her neyse, şimdilik emlakçılıkla ilgileniyorum."

Nazikçe başımı sallamaya çalışıyorum.

"Aslında, ilgilenirsen, The Cardinal'ın görünümünü iyileştirmek için birkaç öneri hazırladım."

"Öneriler mi?" Bu sefer ona bakıyorum ve o koltuğunda geri çekiliyor.

Peki.

Eğer önerileri bugünkü içgüdülerine benziyorsa, bunun işe yarayacağından emin değilim.

"Biraz aceleci davranmıyor musun? Bu senin işteki ilk haftan."

"Evet, ama..."

"Henüz lüks pazara alışamadın." Gözleri kısıılır, ama kollarını kavuşturur.

"Evinizi beğenmediğim için üzgünüm. Sıkıcı ve soğuk geldi."

"Sorun bu değil. Bu sektörde yenisin. İş kurma konusunda açıkça yetenekli olduğunu biliyorum" —ama bitirme konusunda değil, ama konu bu değil— "ama bu, bir hevesle yapabileceğin bir şey değil. Burada rastgele yaklaşım işe yaramaz. Bir yerlere gelmek istiyorsan, bizim ilk adım attığımızda yaptığımızı yapmalısın: gözlemlerle. Dinle. *Düşün*."

Beyaz parmaklarıyla emniyet kemerini sıkıca tuttu.

"Tamam," dedi sessizce. "Anladım. Özür dilerim."

Kahretsin.

Ona bağışlamak istememiştim, hele ki egosunu incitmek hiç istememiştim. Ne yazık ki sinirlerimi bozdu.

Yine de ona yardım etmeye çalışıyorum. Bir akıl hocası gibi davranıyorum. Bunun, birçok değişkeni olan uzun bir oyun olduğunu ve bu sektörde erken bir aşamada yapılan bir hata, ileride zarar verebileceğini anlamasını istiyorum.

Burada herkesin hafızası uzundur.

Bunu iyi bilirim.

Ayrıca, birçok seri girişimci gibi oradan oraya atlayıp çırpınmasına da tahammül edemiyorum. Dağınık yaklaşım genellikle bir sonraki büyük fırsatı yakalamak yerine yenilgiyle sonuçlanır.

Ona bakıyorum, sert yüzüne ve o büyük kahverengi gözlerinin altındaki sert dudaklarına.

Yıllar önce aramızda olanlar, umduğum gibi geçmişte kalmadı. Beni hatırlamıyor olabilir, ama bence o enerji hala orada. Buna bilinçaltı ya da her ne haltsa deyin.

Şu anda burada, birbirimize sokak kedileri gibi karşı karşıya gelen bu çirkin dinamik var.

Bu yüzden ona sert davranıyorum. Beni kızdırdığı için değil. Bir gecelik ilişkinin gölgesi, bunu tekrar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Belki de bunu konuşmalı ve bu canavarı ortaya çıkarmalıyız.

Lanet olsun Pat, o teknede bir gece için pantolonunun içinde kalamaz mıydın?

Ofisin önüne yanaşıyorum. Sanki gözümün önünden bir an önce kaybolmak istercesine emniyet kemerini çıkarıyor.

"Salem, bekle," diyorum ona.

Tereddüt ediyor ve o geri dönünce bu durumun her bir parçasından nefret ediyorum.

"Ne var? Şimdi ne var?" diye sertçe sorar.

Bu kadar batırdığım için içim parçalanıyor. Ben profesyonel bir akıl hocası, bir lider olmam gerekiyor. O odadayken her beş saniyede bir alaycı sözlere sinirlenen bir adam değil.

"Sana bir şey sormam gerek," diyorum. "Hoşuna gitmeyecek, benim de hoşuma gitmeyecek, ama bu ilişki, tabii ki profesyonel ilişkimiz, daha da ilerlemeden önce yapılması gereken bir şey."

Yüzü gerginleşir.

Gözleri parıldayarak bana b a k a r , altın rengi benekleri ışıldayana kadar.

Gözlerini bu kadar fark ettiğim için

kendimden nefret ediyorum. Hiçbir

şeyi fark etmemem gerekirdi.

İç çekerek, direksiyonu zorlukla bırakıyorum, yüzündeki dehşeti görmezden gelmeye çalışıyorum. Ona göre, ben cehennemden gelen patronum.

Ve bunu daha iyi hale getirmek için, önce daha kötü hale getirmem gerekiyor.

"İşte sorum şu," diyorum ona, gözlerini dikip. "Hiç nehir teknesi kumarhanesine gittin mi?"

ŞANSSIZ BAYAN (SALEM)

Hiç nehir teknesi kumarhanesine gittin mi?

Kalbim bozuk bir saat gibi durdu.

Patton Rory'nin sözleri kafamın içinde serseri bir mermi gibi yankılanıyor, kulaklarımın arasında takılıp kalıyor.

Oh, işte başlıyoruz.

Acaba biliyor muydu diye merak ettim.

En başından beri, bana o garip, yavaşça farkına varan dehşet dolu bakışı attığında.

Ama bunu şimdi yapacağımızı

düşünmemiştim. Bunu hiç

yapacağımızı düşünmemiştim.

Tıpkı benim gibi, unutmuş gibi davranıp, bunun hiç olmamış olduğuna kendini ikna edeceğini düşünmüştüm.

Hayır. Benim şanssız olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?

Ve tabii ki Bay Dürüstlük, beni aptal olduğum için kenara attıktan sonra bu küçük konuşmayı yapmak için en uygun zamanı seçti ve vücudunda tek bir medeni kemik bile olmadığını kanıtladı.

Yoksa bu bir tür çarpık ceza mı? Bütün gün bana sinir oldu.

Belki de bu kısmen benim hatamdır.

Eminim ki ben de mükemmel bir melek değildim. Belki de onun sert profesyonellik maskesini düşürdüğü anlardan ben de zevk *almışım*dır.

Tanrım, *belki* falan yok, şimdi ödeme zamanı.

Elini direksiyona koyup bana dönüyor, dudakları aşağı doğru kıvrılmış.

"Salem?" diye sorar.

Kahretsin.

Henüz hiçbir şey söylemedim.

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için sessizce oturuyorum.

Panik ve dehşet içimde boğuşuyor, beni altüst etmekle tehdit ediyor.

Ne yapacağım ben?

Buna nasıl tepki verilir ki?

"Evet," diyorum. "Evet." "Sanırım öyleydim." "İyi." Sesi hem rahatlamış hem de sinirli geliyor.

"Evet," diyorum yine, kafama vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Çok uzun zaman önceydi," diyor gürleyen bir sesle.

"Elbette öyleydi," diyorum mutsuzca. Ne utanç verici.

"Çok gençtik." O zamanlar ne kadar genç olduğumu düşünür gibi bana bakıyor. Yirmi bir yaşındaydım. Acımasız dünyada, tüm şehirdeki en çekici erkeklerden biri olmaya yazgılı bir adamla yatmaktan başka bir şey bilmeyen, taze yüzlü bir bebek.

Kayla'nın ondan bahsettiği şekle bakılırsa, Amerika'nın en seksi bekarlar listesinde ilk yüzde yer alabilir.

"Genç, evet," diye tekrar ediyorum. En azından bu sefer sadece "evet" demedim.

Aptal.

Her kelimeyi söylemek için büyük çaba sarf ediyormuş gibi boğazını temizledi. "Yirmili yaşlarındaki herkesin, ileride başlarına bela olabilecek kötü ilişkiler vardır. Hepimiz hata yaparız."

Hatalar. Tabii ya.

En azından bunu söylemek ona zor geliyor.

Ama gerçekten benden cevap bekliyor mu? Ellerimi kaldırıp unutmamı mı?

Hiç şansı yok.

Çünkü onun küçük "hatası" hayatımı sonsuza dek değiştirdi ve her şeyi on kat daha zor hale getirdi, Arlo için sonsuza dek aynı şeyi tekrar yapmam gerekse bile.

Bu arada, o huysuzlanarak, kardeşleriyle birlikte zengin oluyor ve her sabah beni iflas ettirecek pahalı kahveleri yudumluyor.

Ben ise bu şehirde tek başıma, *onun çocuğu* ile uğraşmak zorunda kalıyorum. Otuz yaşına gelmeden bir yerlere gelmeye ve istikrarlı bir hayat kurmaya çalışıyorum.

Bana, ikimizi boğucu sessizlikten kurtarmak için derin bir şey söylememi bekler gibi bakıyor.

Tek kelimelik cevaplardan daha iyi bir şey, ki şu anda kelime dağarcığımın sınırları bu kadar.

Göğsüm, öfkeli eşek arıları dolaşıyormuş gibi acıyor.

Hamile ve yalnız olduğumu öğrendiğimde hissettiğim aynı acı.

Stres ve korku gibi bir tadı var ve durduramazsam organlarımı parçalayacakmış gibi. Eğer bunun beni ele geçirmesine izin verirsem, nefes almayı unutacağım.

Ağlama, ağlama.

Patton Rory'nin önünde değil. Tanrım, yapma.

Eğer dayanamadığım bir şey varsa, o da ona bana yaptıklarını söylememek.

Dürüst olmak gerekirse, kelimelerini kaybetmekten başka hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi görünmesini anlayamıyorum.

Ama acıyı bastırıyorum, her bir duyguyu mide dibimde yoğun bir top haline getiriyorum ve hissettiklerimin yerini uyuşukluk alıyor.

Bu, ona bakarken yüzümün güvenli bir şekilde ifadesizleştiğini hissetmemi sağlıyor.

Eğer birkaç anlamsız klişe duymak istiyorsa, sorun değil.

"Tabii. Hatırladın mı diye merak ettim," diyorum, sesim çok düz. Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade beliriyor. "Haklısın. Herkes hata yapar."

"Ve bizim hatalarımızın iş ilişkimizin önüne geçmesini istemiyorum. Bu yüzden bunu sana, bize bırakıyorum. Kendini kötü hissettirdiysem özür dilerim."

Eyvah.

Sinir bozukluğu uyuşukluğu aşır kalbimi sıkıştırıyor. Hâlâ inanamıyorum.

Çünkü gizli bir oğlu olduğunu bilseydi, bu *kesinlikle* aramızdaki herhangi bir ilişkinin önüne geçecekti. Sarkık bir kukla gibi başımı sallıyorum.

"Sorun değil. Gerçekten. Önemli değil. Uzun zaman önceydi ve artık açıkça farklı insanlarız."

"Salem..."

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum, kendimi psikotik bir kriz geçirmeden bu konuşmayı bitirmeye zorluyorum.

"Hayır, hayır, söz veriyorum, sorun yok Bay Rory. Sadece bana Lady Bug demeyin!"

Boom, işte çıkışım.

Kapıyı tekrar açıp, ciğerlerim durmadan önce kaçıyorum.

Yukarı.

Nefes almayı unuttum ve her saniye daha da boğuluyorum. Şu anda bunun kaynağından uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Arabama, eski, hurda bir Toyota'ya ulaştığımda, şiddetli panik azalır.

Titrek parmaklarla kilidi açtım ve ona son bir kez baktım.

Hâlâ aynı yerde oturuyor, arka aynadan beni şaşkın bir ifadeyle izliyor.

Ne beklediğini bilmiyorum. Ben
ne beklediğimi bilmiyorum. Özür
dilemesini mi istedim?

Aklımı okuyup beni zorlu bir hayata mahkum ettiğini anında anlayarak
kendi kılıcına atlaması mı?

Bunu tekrar yapmamızı
önermek için mi? Tanrım.

Bu fikir, kendimi direksiyonun başına atıp kemerimi bağlarken, içimden acı
verici bir kahkaha koparır — çaresiz, nefes nefese, incinmiş bir kahkaha.

Evet, bunu mahvediyorum.

Balon hayvan uzmanı gibi *mahvediyorum*.

Altı yıl önce yaşadığımız tek gecelik ilişkiyi konuşamayacaksam, benimle
çalışmak istemeyecektir. Bundan sonra onun yüzüne nasıl bakabilirim,
bilmiyorum.

Kayla babası aracılığıyla beni tavsiye etmeseydi, şimdiye kadar kovulmuş
olurdum. Hiç soru sorulmadan. Sadece, daha başlamadan önce ayrılmamı isteyen
sessiz bir mektup.

Başımı direksiyona vurarak, bir ara dönmeyi bırakmasını umuyorum.

Öfke duyguları, bir daha asla görmeyeceğinizi sandığınız eski düşmanlar
gibi yeniden yükseldi.

Mide bulantısı midemi sarmalıyor. Sonra daha fazla panik, vücudumu bir
akım gibi sararak parmak uçlarıma kadar ulaşıyor.

Sonunda, gözyaşı kanallarıma saldıran göğsümdeki ağrı.

Çılgılık atmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Patton Rory'nin bana şanslı dediği neymiş!

Tanıdığım herkesten daha şanssızım ve kötü şeyler üst üste geliyor. Sürekli
yüzüme tokat atıyor.

Alnım kornaya arpıtığında irkilirim ve geri ekilirim. Artık gitmiştir.
Tanrıya şükür.

Klima çalıştırıldığında gürültü yerine mırıldanan o devasa, şık SUV ile uzaklaşıyor.

Ne olursa olsun.

Belki de haklıdır.

Elbette, daha nazık bir şekilde söyleyebilirdi ya da hiç söylememeyi tercih edebilirdi, ama bu onun yanıldığı anlamına gelmez. Yüzüncü kez bilinmeyen bir kariyere doğru tőkezleyerek ilerlemem konusunda bile.

Ah, bir kez olsun yanılmasını *ok* isterdim.

Ama gerçek şu ki, bu iş hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Onun dűnyasında bir misafirim ve keřke o bařka biri olsaydı.

Yine de, bu işi yürütmek zorundayım, onu arayıp hemen istifa etme iğüdüşünü bir kenara bırakmalıyım.

Hiçbir şeyde gerçek bir uzmanlık geliştirecek kadar uzun süre başarılı olamadım. Bu da onun fark ettiği ve muhtemelen bana acıyacağı, hatta açıkça hor görmediği bir şey.

Kimse beni ciddiye almaz, eğer bir pes eden görürse.

Özellikle de böyle moralin bozukken, diye içimden bir ses diyor. Kendine gel, Salem.

Tamam, kötü ses. Moral verici konuşman için teşekkürler.

Yüzümü silerim ve nefes alırım, şirketin sağlık sigortasının iyi bir ruh sağlığı kapsamı olup olmadığını merak ederim.

Bu işin tamamı, bir de pislik bebek babası patronumla uğraşmak, sanki yuvarlak deliğe kare çivi akmaya çalışmak gibi geliyor.

Lanet olsun, yine de deneyeceğim.

Bu, bir başka Salem Hopper felaketi olmayacak.

Ne pahasına olursa olsun, bunu yapabileceğime karar veriyorum. Higher Ends'te bir süre çalışmayı başarabilirsem, her şeyi atlatabilirim.

şimdilik, her gün bir gün daha devam etmem gerekiyor.

Anahtarı kontak anahtarına sokup arabayı çalıştırıyorum.

Motor homurdanarak çalışır ve ben yola çıktığımda ağlamam bitmiştir.

O akşam eve gitmeden önce, yeni torunuyla çok mutlu olan Bayan Gabbard'dan Arlo'yu alıyorum.

Kuru üzüm gibi kırmızı ve buruşuk görünen bir bebeğin fotoğraflarına birkaç dakika hayranlıkla baktıktan sonra, merdivenlerden yukarı çıkıp dairemize kaçtım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Arlo, sanırım beni çizdiğini *düşündüğüm* bir resim tutarak. "Bayan Peters sınıfta kahramanlarımızı çizmemizi söyledi, ben de seni çizdim anne."

Bu bir rahatlama.

Geçen sefer anaokulunda kahramanlarını çizmeleri istendiğinde, Godzilla'yı çizmişti. Çocuğun benimle birlikte aptal canavar filmleri izlemesine izin verdiğim için başıma gelen bu.

"Ne güzel bir resim. Gözlerimi çok iyi çizmişsin, koca adam." Kapıyı açıp onu içeri alırken, kocaman kahverengi gözlere gülüyorum. "Sence nereye asmalıyız?"

Buzdolabımızda başka bir şahesere yer kalmayacak kadar çok resim var. "Hmm... iş yerine götürebilirsin?"

"Oh." The Cardinal'da bir ofisim var. Her şey gibi, çalıştığım diğer yerlerden daha büyük ve daha lüks. Duvarlarda resim asmak için bolca yer var. "Tabii, tatlım. Harika bir fikir."

"Sana çok fazla resim çezeceğim anne. Duvarlarını süsleyeceğim." Köşedeki küçük masasına atlar ve tüm boya kalemlerini kutudan dışarı fırlatır. "Oops! Ama Bayan Gabbard için de bir tane çezeceğim," diye gururla duyurur. "Sence onu buzdolabına asar mı?"

"Olabilir." Buzdolabından çözülmekte olan bir paket et alıyorum. Güveç yapacağım. "Unutma, onun da övünecek kendi çocukları var, tatlım."

"Evet, ama onlar *yaşlı*." Bunu o kadar küçümseyerek söylüyor ki, sanki ellili yaşlarında olduklarını sanabilirsiniz.

Bildiğim kadarıyla, onlar benden daha genç ve çok daha başarılılar. "Belki hala annelerinin resimlerini çiziyorlardır," diye şaka yapıyorum.

"Olmaz! Buzdolabında hiç resim yok. Mıknatıslar var." Ellerini kaldırıyor. "Çok fazla mıknatıs var anne. Hepsi garip yerlerden."

"Bence bu, çok seyahat ettiği içindir, tatlım." "Neden biz çok yere gitmiyoruz?"

Oh, tanrım.

Durup, elimdeki bıçağa bakıyorum.

Cevap basit: Ne param ne de zamanım var.

Oğlumu alıp güzel bir milli parka ya da okyanusa götürememiş olmam beni çok üzüyor.

Hiç tanışmadığı dedesi ve ninesi Kaliforniya'da yaşadığı için bu biraz ironik. Ama ailem bizi sürgüne göndermekten mutluydu ve ben de onlardan uzak durmaktan aynı derecede mutluyum.

"Acaba," diyorum sahte bir coşkuyla, "akşam yemeğini bitirmeden önce bana bir resim çizebilir misin?"

"Delirdin mi? Tabii ki çizebilirim!" O sevinç çılgılığı atar ve başını eğip kağıda kaşlarını çatarak karalamaya başlar. Dili ağzının kenarından dışarı çıkar ve tombul elleri gereksiz bir güçle kağıda boya kalemını bastırır.

Bu bana sadece birkaç dakikalık huzur verecek, ama ben bu dakikaları tadını çıkarıyorum. Telefonumda en sevdiğim çalma listesini açıyorum ve sebzeleri kesip, et suyu ve patateslerin olduğu tavaya ekliyorum.

Bazen Arlo dana yahnisi konusunda huysuzlanır, ama ucuzdur, doyurucudur ve her zaman artıkları kalır.

Yarın eve geldiğimde akşam yemeğini hazırlamak için endişelenmeden ayaklarımın üstüne basabilirim. Biraz televizyon izlemek harika olurdu.

Akşamımı düşünürken ve akşam yemeğinin lezzetli kokularının tadını çıkarırken, telefonum titrer.

Ekranda "Grumpybutt" adı belirir. Onu duvara fırlatma isteğine direnirim.

Neden en şiddetli dürtülerimi ortaya çıkarıyor? Ve *bir*

akşamlık beni rahat bırakamaz mı?

Gerekenden daha uzun süre tereddüt ettikten sonra iç çekip

telefonu açıyorum. "Alo?"

"Salem?"

Başka kim olabilir ki? "Evet."

"Anne!" Arlo, elinde bir sayfa sallayarak koşarak gelir. "Seni yendim!"

"Annen telefonda," diye fısıldıyorum, ne çizdiğini göremediğim halde çizime başparmağımı kaldırarak onay veriyorum. "Bekle biraz, tatlım."

"Kötü bir zamanda aradıysam özür dilerim," diyor Patton, hiç de üzgün görünmeden. "Hayır, sorun değil. Sanki benim bir hayatım varmış gibi."

Çok mu acımasız? Neyse. "Ne

"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor sert bir sesle. "Geç olduğunu biliyorum." Saat yedi buçuk, normal insanlar çoktan yatmış, ama o bunu bilmiyor galiba.

Ama o benim patronum. Ve daha önceki o felaketten sonra, aramasını reddedemem

"Sorun yok dedim."

"Tamam, iyi." Derin bir nefes alır. Tam da tahmin ettiğim kadar garip bir durumdur, daha önce söylediğimiz her kelime aramızda bir duvar gibi duruyor.

Herkes hata yapar.

Evet, doğru. Ama herkes bunları gelecekteki patronuyla yapmaz.

"Bir fikrim olduğu için arıyorum. Bir anket hazırlamanı istiyorum," diyor. "Diğer tesislerimizdeki müşteri deneyimlerini öğrenmek istiyoruz. Her konaklamadan sonra gönderilen otomatik anketten daha kapsamlı bir şey. İyileştirme önerilerini alıp The Cardinal'a entegre etmeyi düşüneceğiz."

Gözlerimi kısarak duvara bakıyorum. "Anlıyorum," diyorum.

Bu, daha önceki konuşmamıza benziyor, o zaman da kelime dağarcığım iki kelimelik cevaplarla sınırlıydı.

"Anne! Bak," diye fısıldıyor Arlo, resmini kaldırıp sallayarak. "Bir dakika."

Telefonu işaret ediyorum. "Annen meşgul. Lütfen sessiz ol."

"Sizi telefona bağlı tutarak akşamınızı mahvetmeyeceğim," diyor Patton. "Sadece verilerin ne gösterdiğini merak ediyorum. Bir konuda haklısınız, bizim gibi bir alanda her zaman iyileştirme yapılabilir. Piyasa bu durumda olduğundan, The Cardinal'ın hizmetini ve atmosferini iyileştirmek için ne kadar küçük olursa olsun hiçbir fırsatı kaçıramayız."

Atmosfer, ha? Demek o sıkıcı tabloları yeniden değerlendiriyor?

Bu konuda daha fazla ayrıntıya girmiyor, ama ne demek istediğini anlıyorum. Rekabet çok yüksek.

Higher Ends şimdilik yükselen bir yıldız olabilir, ama bu, sıkı bir pazarda avantajlarını kaybedemeyecekleri anlamına gelmez.

"Evet," diyorum, fazla kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak. "Katılıyorum, bir şeyler ayarlayacağım."

Şimdi kalbim parçalanmadan huzur içinde akşam yemeğime gidebilir miyim?

Henüz değil. Henüz bitmedi.

"Bugün iyi bir noktaya değindiniz Bayan Hopper, ama gerçekten de doğrudan kaynaklardan gelen önerilere ihtiyacımız var," diyor sert bir sesle. Haklı olduğum için fazla kibirlenmemem için, çünkü elbette *bunu* kabul edemez. "Herhangi bir değişikliğin, misafirlerimizin gerçekten istediği bir iyileştirme olduğundan emin olmalıyız."

"Evet, tamam." Tırnaklarımla tezgaha vuruyorum.

"Ayrıca Bekah'ın tebriklerini iletmek için aramak istedim," diyor isteksizce. "Bekah'ı hatırlıyor musun?"

"Evet. Resepsiyonda çalışıyor." Ses tonum istediğimden daha keskin çıkıyor. Personelin isimlerini hatırlıyorum, tamamen aptal değilim. Eminim onlarla onunla geçirdiğim zamandan daha fazla zaman geçirmişimdir.

"Kakao barından bahsetmişti."

"Oh, şey, o hala yapım aşamasında. Nereden temin edeceğimiz veya gerçekte ne kadara mal olacağı gibi ayrıntıları araştırmaya henüz başlamadım." Kendimi hazırlarım, onun bunun aptalca olduğunu söylemesini beklerim.

"Bekah onu o kadar sevdi ki gönderdi. Bence iyi bir fikir ve şimdiden söyleyebilirim ki maliyeti o kadar önemsiz ki bütçemizin kaldıramayacağı bir şey değil."

Ne?

İçimdeki alaycı ses, bunun bana yüzüme bir balyoz indirdikten sonra özür dileme şekli olup olmadığını merak ediyor.

"Harika," diyorum dikkatlice, samimi görünmeye çalışarak. "Senin de bizimle olmana sevindim."

Garip bir sessizlik.

Acaba o da benim gibi önceki konuşmamızı düşünüyor mu, söylediğimiz her şeyi tekrar gözden geçiriyor, zihninde tekrar oynatıyor ve hiç birlikte olmamış olduğumuz bir dünya hayal ediyor mu?

Ne yazık ki, biz bu dünyada sıkışıp kaldık, o karmaşık gecenin sonuçlarıyla yaşamaya devam ediyoruz.

Bunu önemsiz bir şey gibi gösterip, garip bir şey olarak aklımın bir köşesine atabilirdim.

Ona Arlo'dan bahsedip, kalbimi söküp onun ellerine verebilirdim. Onun, bir baba olduğunu ve nefret ettiği bu mentorluktan çok daha derin bir şekilde hayatıma karıştığını fark edip yüzünün bembeyaz olduğunu görebilirdim.

Yemin ederim, binlerce aptalca şey yapabilirdim, ama yapmadım.

Sadece orada oturdum ve kaderinin ne kadar acımasız olabileceğini bana hatırlatmasına izin verdim — ve bunun yükünü çeken benim.

"Fark etmediysen, özür dilemeye çalışıyorum," diyor sıkı bir sesle. "Gerçekçi olalım, bu konuda berbatım. Ama Salem, fikrini beğendim ve bunun daha önce tam bir ahmak gibi davranmamla hiçbir ilgisi yok..."

Tam o sırada Arlo sıcak ocağa doğru zıplıyor ve ben koşarak onu oradan çekiyorum.

"Anladım. Gitmeliyim," diyorum, sözünü keserek. "Akşam yemeğinin ortasındayım."

"Anladım." Boğazını temizler.

Arlo kolumu çekerek dikkatimi istiyor.

"Anne. Resmime bakmadın," diyor ve resmini ulaşabildiği kadar yükseğe, yüzüme doğru itiyor.

"Yarın anketin üzerinde çalışmaya başlayacağım," diyorum telefona. "Umarım önümüzdeki hafta başında bazı sonuçlar elde etmiş olurum." Bu, hafta sonu boyunca onları işlemek anlamına geliyor, ama ben bunun için kaydoldum, değil mi?

"Teşekkürler, Salem," diyor Patton.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde aramayı sonlandırıyorum.

Telefonla konuşmak böyleyse, sonuçları gözden geçirmek için yapacağımız bir sonraki yüz yüze görüşmeden şimdiden korkuyorum.

İşler sakinleşene kadar "mentorluk" birkaç gün bekleyebilir umarım.

Ama sanırım o nazik davranmaya çalışırken tam bir felaket olmadı. *Sanırım.*

Arlo'ya, bilim dünyasında bilinmeyen yepyeni bir hayvanın canlı kırmızı resmini ne kadar sevdiğimi söyledikten sonra, akşam yemeğini bitirip saat sekizden önce tabağıma koyuyorum.

Başarılı.

Arlo şimdiye kadar yatmış olmalıydı, ama öyle olmadı.

Kafamın içindeki, benim berbat bir anne olduğumu söyleyen sesi

görmezden geliyorum. "Okulda güzel bir gün geçirdin mi?" diye

soruyorum. "Hikaye saati nasıldı?" "Bayan Peters bize çoraplarını kaybeden bir ejderha hakkında bir hikaye okudu," diyor.

Gururla.

O iyi bir çocuk, şimdiden okulu ciddiye almaya başladı. Umarım bu onu benim seçtiğim engelli parkurdan daha iyi bir yere götürür.

Ayrıca, çocuk kitaplarını kim yazıyor acaba? Bir ejderhanın neden çoraplara ihtiyacı olsun ki?

"Büyük adam, ben senin yaşındayken, Inky the Penguin gibi klasikleri okurduk. Ama ejderhan onları buldu mu?"

"Evet! Çorap büyücüsü günü kurtardı. Herkes onun onları büyüyle aldığını sandı, ama aslında çamaşır makinesinin altındaydılar."

"Mutlu sonlara şükürler olsun." Makarnamdan büyük bir lokma alıp sandalyeme çöküyorum. Daha hevesli olmam gerekirdi, ama bugün çok zor bir gün oldu.

Yorgunum.

Ve dürüst olmak gerekirse, anticlimactic sonları ve her şeyi ile bu kadar kolay bir hayatı olan bir ejderhayı duyunca biraz kıskandım.

Eski sevgilin olan patronunla karşı karşıya geldiğin ve onun oğlunu ondan saklamayı zihinsel olarak haklı çıkarmaya çalıştığın her gün olmaz.

Neyim *var* benim?

Ama bir keresinde Arlo'ya nasıl tepki verdiğini gördüm. O adam ve çocuklar aynı odada bir arada bulunamazlar.

"Anne?" Arlo'nun sesi bana bir şey istediğini söylüyor. "Evet, tatlım?"

"Düğmeli gömlek istiyorum."

Düğmeli gömlek mi? Küçük çocuğun sözlerini anlamaya çalışarak kafamı yoruyorum.

"Düğmeli gömlek mi demek istiyorsun? İstiyorsun, değil mi?" Ona göz kırparak kaşığımı kaseye koyuyorum. "Neden?"

"Bay Grumpybutt'ın var. Onu yetişkin gibi gösteriyor." Yaramazca gülümsüyor. "Hatırlıyorum çünkü üzerine kakao döktüm."

"Evet, döktün." Bu kadar dikkatsiz olabilen birinin bu felaketi hatırlamasına biraz şaşıyorum. Ayrıca çocuk mantığına da hayret ediyorum. "Ama onu sevmediğini sanıyordum?"

"*Sevmiyorum*. Yani, sadece biraz." Arlo bana bu çok açıkmiş gibi bakıyor. "Ama onun bütün bir binası var anne. O zengin."

"Belki öyle, ama..."

"Onu dinlemelisin. Bu adil değil!"

Onu dikkatle izliyorum. Henüz beş yaşında ve ofis politikasından nefret ediyor. Oğlumu iyi eğitmişim.

"Bazen işler böyle yürür. Bu kötü olduğu anlamına gelmez. Beni dinlemelisin," diyorum ona. "Bu beni özel yapmaz, değil mi?"

"Hayır, ama sen bir yetişkinsin!" Gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdi ki, ben de güldüm. "Ben sadece bir çocuğum."

"Ee?"

"Yani, *huysuz* Bay Grumpybutt'ın sana ne yapacağını söylemesi sorun değil. O birçok insana emir verebilir."

Buna itirazım yok.

Arlo sarımsaklı ekmeğin kenarını koparıyor.

"Düğmeli bir gömlek alırsam, onun gibi olabilirim!" Mükemmel.

Kesinlikle *harika*.

Bilinmeyen babasından uzaklaşan oğlum, *tek* bir *görüştü* sonra ona takıntılı olmaya karar verdi. Onu taklit etmeye karar verdi.

Kuşkusuz, değerli yeni mülkünü parçalayan çocuğun gerçekten kendi oğlu olduğunu bilse, saçları yanıyormuş gibi çıldırırdı.

Görünüşte mükemmel yaşam tarzından bir parça bile vazgeçip bir saatini baba olarak geçirmeyi düşünmek zorunda kalsaydı, kesinlikle çılgına dönecek bir adam.

Dediğim gibi, bana Bayan Şanssız deyin.

Şans tanrıları, bir kumarhane gemisinde geçirdiğim rastgele bir geceden sonra beni sonsuza kadar terk etmeye karar verdiler ve ben bunu asla unutamayacağım.

ÖNCELİĞİNİZ VARKEN BIRAKIN (PATTON)

Her şeyi göz önünde bulundurursak, önümüzdeki birkaç hafta sorunsuz geçecek.

Salem'in yüzünü kafamdan çıkaramadığım gerçeği dışında.

Ona bunun basit bir hata olduğunu ve üzerinde durmamamız gerektiğini söyledikten sonra bana bakışları.

Sanki kötü adam benmişim gibi.

Sanki bunu söyleyerek, hala anlayamadığım bir şekilde onun duygularını incitmişim gibi.

Sanki onu bir *hata* olarak nitelendirerek, içindeki bir ışığı söndürmüştüm gibi. Neden?

Açıkçası, hepsi bu kadardı.

Bana karşı hala bir çekicilik hissettiği falan yok. Bu tek yönlü bir yol ve ben, ikinci kez harekete geçmeden önce ölsem bile, her bakışıyla onu çıplak soyup soğana çeviren bir palyaçoym.

Şirketin mührü falan.

Ayrıca, ne zaman tahrik olduklarını ve ne zaman beni pencereden dışarı atmak istediklerini anlayacak kadar çok kadınla birlikte oldum.

Beni kaçındığından nefret ediyorum. Tabii ki tamamen değil.

O benim çalışanım ve buradaki müdürüm, bu yüzden beni tamamen görmezden gelmesi imkansız, ama elinden geleni yapıyor.

Uygun bir şekilde, aramalarımı kaçırıyor, e-postalarım ve mesajlarıma dünyanın en kısa cevaplarını gönderiyor. Toplantılar sırasında sanki ben yokmuşum gibi davranmaya çalışıyor.

"Herhangi bir önerin var mı?" diye soruyorum, çalışanların lojistiğini gözden geçirirken - araba kazasından bu yana ilk kez bir saatten fazla yüz yüze görüşüyoruz.

Gözlerime bakmıyor.

"Birkaç tane var," diyor. *Sessizce, lanet olsun.*

"Temizlik rutininin bazı misafirlerimizi rahatsız ettiğini söylemiştin."

"Doğru." Tüm olanakların yirmi dört saat açık olduğunu göz önünde bulundurarak, programı nasıl daha iyi yönetebileceğimizi anlatmaya başlar.

Bugün sürdüğü ateş kırmızısı rujuna değil, söylediklerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Ya da ona benimle birlikte o nehir teknesinde olup olmadığını sorduğumda gözlerine sızan hüznü.

Ya da onun düzgün mavi bluzunun altında ne olduğunu bildiğim acı gerçeği.

Ya da, o tek gecelik ilişkiden uzun zaman sonra bile, hala üzerimde onun parfümünün kokusunu alabildiğim ve onun mırıldanışını hayal ettiğim gerçeği.

O gece, kendimi onun içinde bulmadan önce, masa oyunlarında gülüşü, o gecedan sonra aylarca beni rahatsız etti.

Şu anda gülmüyor.

O, nasıl yapılacağını unutmuş bir kadın gibi görünüyor.

"Bir şey daha var, bence güvenliği artırmayı düşünmeliyiz. Belki gece vardiyasına bir kişi daha ekleyebiliriz," diyor ve ben tekrar ona dikkatimi veriyorum.

Gözlerindeki buz, dışarıdaki 40 derecelik havayı ılık hissettirecek kadar soğuk.

"Zaten gece devriye gezen iki güvenlik görevlimiz var."

"Bence üç kişi yapmalıyız, çatı barını idare etmek ve her yarım saatte bir katları kontrol etmek için yeterli olur." Bir süre duruyor. "Görüşümü istemiştin. İşte burada."

Haklı olabilir. Personel sayımızı artırmak, uzun devriyeleri bitirmek için görüntüleri kontrol etmeyi atlayan kimse olmadan kameraların daha iyi kapsama alanı anlamına da gelir.

"Başka nedeni ne olabilir?" diye ısrar ediyorum. "Başka bir nedenin olmalı."

Bu mentorluk işine eğiliyorum, onun argümanlarını olabildiğince sağlamlaştırmasını istiyorum.

Bir an için, onu sıkıştırdığım için boğazımı yiyeceğini düşündüm, ama o zorlukla yutkundu.

Boğazı sıkışır ve sanırım masanın altında ellerini sıkıca birleştirir.

"Burası balkonları ve birkaç girişi olan büyük bir bina. Burada birçok potansiyel güvenlik riski var. Elbette, misafirlerimiz biraz daha fazla güvenlik önlemi alınırsa kendilerini daha güvende hissederler ve güvenlik görevlileri de bu kadar zorlanmazlar. Ayrıca, herhangi bir olayı önlerse, kapıların dışında kötü bir halkla ilişkiler durumundan da kurtulursunuz."

"Haklısınız. Peki para nereden gelecek? Bu, mevcut bütçemizle uyumlu olmalı. Güvenlik maliyetleri için zaten limitimize yaklaştık."

"Şey... temizlik programını düzene sokup her şeyi daha verimli hale getirirsek, başka bir çözüm aramamıza gerek kalmaz."

O haklıyken buna karşı çıkmamanın bir anlamı yok — ve ikimiz de haklı olduğunu biliyoruz — ama lanet olsun, karşı çıkmak istiyorum.

Beni daha fazla sınırlendirmeden ayağa kalktım.

"Her şeyi kontrol altında tutuyormuşsun gibi görünüyor," diyorum, biraz kısıtlama gösterdiğim için kendimle gurur duyarak. Dex ve Archer, kıskançlıktan çatlayın. "Aferin, Salem."

"Bayan Hopper," diyor. "Lütfen bana Bayan Hopper deyin, Bay Rory."

Hayalet gibi gülümsemem kayboluyor.

Ne oluyor lan?

Bana ne kadar Bay Rory diye seslenirse seslensin, bundan nefret ediyorum.

Ama burası profesyonel bir ortam. Eğer ortamı bu kadar katı ve sıkıcı tutmak istiyorsa, nefes alamayacak hale gelsek de, sorun değil, gayet iyi.

"Bayan Hopper, sizi çok iyi anladım." Ona başımı sallayıp, profesyonelce olmayan bir şey söylemeden odadan çıkıyorum.

Sonra bütün hafta yaralarımı sararım. Onu azarlamak için değil, ona öğretmek için eleştirebileceğim bir şey ararım.

Evet, içimdeki pisliği kafamdan vurdu ve onu zapt etmek zor.

Yine de, onun yanlış yaptığı bir şey olmalı, benim iyileştirebileceğim bir şey.

Bu benim mentor olarak görevim, değil mi? Onun zayıflıklarını belirlemek ve onları ortadan kaldırmasına yardım etmek. Onu benden daha güçlü, daha akıllı ve daha iyi hale getirmek.

Ama sabah erkenden geldiğimde, o çoktan oradadır, resepsiyonda olmadığı zamanlarda zamanını ofisinde ve koridorlarda dolaşarak geçirir.

Bekah ile sorunları tartışmaktan, çatı havuzunun ve barın sabah sekize kadar hazır olmasını sağlamaya kadar, her şeyi mükemmel bir şekilde hallediyor.

İşletme konusunda ona hiçbir şey söyleyemem. İyi niyetle değil.

Konuklara karşı o kadar güler yüzlü ve misafirperver bir gülümseme takınıyor ki.

O bir insan bukalemun, eminim. Çoğunlukla, o gece tekneyken bana öyle bir yüz ifadesi yaptığını hiç görmediğim için.

Belli ki bu kişisel bir şey.

Böyle davrandığım için başka ne hak ediyorum ki?

Birkaç gün daha The Cardinal adlı devasa, aerodinamik canavarı izledikten sonra, Lee's Summit'teki ofisimize geri dönüyorum.

The Cardinal en büyük yeni projemiz, ama bu, başka projelerimiz olmadığı anlamına gelmiyor. Kapatılacak yeni anlaşmalar, kontrol edilecek mevcut mülkler, şirketin sürekli büyüyen portföyünü takip etmek.

"Hey, Archer? Orada mısınız?" Hafifçe aralık olan ofis kapısını çaldım.

Garip. O, dünyayı, özellikle de sinir bozucu küçük kardeşini dışlamayı seven antisosyal bir ucube.

"Hey, ben düşünüyordum da..."

Kapı açılır ve Arch'ın masasına yaslanmış, kolları sıvamış, Salem'in ise önündeki kırmızı kanepede oturduğunu görürüm.

Sanki dünyanın en komik adamıymış gibi gülüyor.

Kahretsin, Archer bile gülüyor.

Archer — Bay Gergin Somurtkan Kendisi — gülmeye devam ederse dikişleri patlayabilir.

Gözlerimi

ovuşturuyorum.

Bu gerçek mi?

Onu beş saniyedir tanıyor ve nedense ikisi de heyecanlı.

Tanrı şahidimdir ki, kardeşim Colt ve Junie dışında birine en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyorum — ve o da çok uzun zaman önceydi —ya da annem dışında.

Mucizeler hiç bitmez derler.

Keşke bu mucize bitse.

"Bayan Hopper," diye sertçe söylüyorum. Kapıda durup kendimi kontrol ediyorum, çünkü sanki skandal bir şeye tanık olmuşum gibi hissediyorum. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Bay Rory." Bana bakar, kahkahası yavaş yavaş kesilir.

"Bay Rory mi?" Archer kaşlarını kaldırır. "Pat'i tercih ettiğini bilmiyor musun?"

Harika.

Şimdi ofisteki herkes bizim tuhaf dinamiklerimizi fark ediyor çünkü Salem *normal* davranıp yıllar önceki çıplaklık hatasını unutamıyor.

"Tabii. O benim akıl hocam olduğu için daha profesyonel davranmamız gerektiğini düşündüm." Kızarıyor.

"Benim neyi tercih ettiğim önemli değil," diyorum sertçe. "Eğer rahatsız ediyorsam, daha sonra gelebilirim."

"Hayır, hayır, ben çıkmak üzereydim." Salem çantasını toplarken Archer kaşlarını çatarak ikimizi birbirine bakıyor. "Şirketin arkasındaki diğer beyinleri tanımak için gelmiştim."

"Memnuniyetle," der Archer. "Kapım her zaman açık."

Senin kapın, kardeşim, yüzünü morartacak kadar sertçe kapanmak üzere.

Damarlarımda saf kıskançlık dolaşırken, kapıyı onun için tutuyorum. "Seni resepsiyona kadar geçireyim. Burası büyük bir ofis."

"O kadar da büyük değil, teşekkürler. Yolu biliyorum."

"Bayan Hopper, ısrar ediyorum." Archer'a, bizi izlerken gözlerindeki meraklı parıltıdan rahatsız olarak kızgın bir bakış atarım.

"Hiçbir yere gitme," diyorum ona. "Seninle birkaç şeyi konuşmam lazım."

"Ne dersen, dostum. Ben senin gibi şehirde dolaşmıyorum. Burada yapmam gereken çok iş var." Masasının arkasına çekilir.

Aptal herif.

Bu tam da eski Arch'a yakışır bir davranış değil mi? Her zaman küçük yorumlar yapar, sonra da bunlar geri dönüp sana zarar verir.

Normalde ona sertçe çıkışır ve Haute anlaşması bozulduğunda zor durumda kaldığımızda The Cardinal için kim bu kadar ısrarcı olduğunu hatırlatırdım, ama Salem odada dikkatle bizi izlerken bunu yapamazdım.

"Gidelim," diye homurdanırım, elini tutup onu aşağı kata, resepsiyona götürürüm.

O, çantasını hala sıkıca tutarak arkamdan geliyor. Küçük tırnaklarının avucumun içini bıçak gibi deldiğini hissedene kadar bana yapıştığını fark etmiyorum bile.

"Ah. Bu da neydi böyle..."

"Sen benim patronumsun, refakatçim değilsin. Ellerini çek," diye bağırır, koyu saçları sallanana kadar başını sallar. Ondan tarçın gibi bir koku geliyor. "O kadar mı kızgınsın? Daha iyi olan kardeşi görmeye gittiğim için mi?"

Daha iyi olan kardeşi mi?

Cuma gecesini CNBC izleyerek ve nadiren çocuğunu bowling oynamaya götürerek geçiren adam mı?

Siktir!

Archer Rory hakkında bir şey bilen hiç kimse *onu* iyi biri olarak görmez. O mantıklı, sıkıcı ve ölçülü biridir. Birini korkutmak istediğinizde, elinizde bir sopa varmış gibi ortaya çıkardığınız taşlaşmış bir tahta parçasıdır.

Kahretsin, "iyi adam" yarışması olsaydı, o yarışmayı farkla kaybederdi.

Burun deliklerim genişler.

"Kızgın değilim," yalan söylüyorum. "Sadece burada olacağını beklemiyordum, hepsi bu." "Uh-huh. Bu organizasyonun gerçek bir parçası olacaksam,

birlikte çalışacağım herkesi tanımam gerektiğini düşündüm. Sadece 'akıl hocamı' değil." Sesindeki keskinlik bir erkeğin gözünü çıkarabilir.

"Archer'la pek çalışmayacaksın. Doğrudan değil," diyorum sertçe.

"Kardinal'in lansmanı ve günlük operasyonları benim sorumluluğumda."

Bana, Archer'ın bakışlarında olduğu gibi aynı merakı içeren gözlerle baktı, ancak bakışı daha az dostçaydı.

Sanırım birkaç gün ayrı kalmak, onun benim ölmemi dilemesini engellemedi.

"Buraya geldiğim ilk hafta beni diğer mülklerini görmeye götürdün," diyor.

"Kardeşlerinle de tanışmam mantıklı değil mi?"

Maalesef mantıklı geliyor.

Normalde bu beni rahatsız etmezdi, ama Archer hiç de *iyi* biri değildir. Ben etrafta olduğumda değil.

Hatta ben yokken bile.

"Bak, yanlış anladın. Kızgın olmadığımı söyledim," diyorum dişlerimi sıkarak.

İnanılmaz. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum, ama birlikte olduğumuz her seferinde dişlerimi sıkarak konuşuyorum. O kesinlikle

dilini tutmakta başarılı.

Kahretsin.

Bir ömür gibi gelen bir süre önce tanıştığım eğlenceli, kaygısız kıza ne oldu?
?

Hayat onu bu kadar yıprattı mı?

"Bir şey söylüyorsun, ama yüzün başka bir şey söylüyor." Sonunda resepsiyon masasına ulaştık, o bana dönmeden önce. "Buradan çıkış yolunu kendim bulabilirim, Bay Rory."

"Salem, yarın sabah erkenden bu ofiste olmanı bekliyorum. Koltuğuna otur. Tartışmamız gereken bazı konular var," diyorum, bu hafta her gün erken geldiğini bildiğim halde, ona zamanında gelmesini emretmek beni büyük bir pislik yapıyor.

Çenesini kaldırırken yüzünde alaycı bir ifade var.

"Tamam, patron. Tavsiyen için teşekkürler. Hoşça kal." Saçları arkasında sallanarak uzaklaşırken sesinde alaycı bir ton vardı.

Tanrı aşkına, seni pislik.

Geri döndüğümde Archer ofisinde bilgisayar ekranına somurtarak bekliyor. Tek kelime etmese de ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

"O konuya girme," diyorum ve koltuğa atlıyorum. "O güzel bir kız." Bana bakıyor.

"Ona aptal gibi gülümseyen sendin."

"Evet, durumu takip ediyor ve raporlarını okuyorum." Tek bir sağır edici tıklama ile söz konusu raporları açar. Onu yetenekli bir yönetici olarak hak ettiği değeri vermek ve iyileştirilmesi gereken noktaları belirtmek amacıyla, ilerledikçe bu raporları hazırlıyorum.

Archer'ın durumu takip etmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Dexter ve ben sadece ona eşlik ederken, her zaman sorumlu olanın kendisi olduğunu hissetmekten hoşlanır, hepimiz benim sorumlu olmam gerektiği konusunda hemfikir olsak bile.

"İyi iş çıkardığıma güvendiğini bilmek güzel," diyorum alaycı bir şekilde.

"Seni bu kadar etkiledi mi? Dostum, bu çok berbat." Şimdi kaşlarını kaldırıyor. "Birinin işini yapmasının seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim."

"O benim sinirimi bozmuyor."

"Doğru." Kağıtlarını bir kenara bırakır. "Gördüğüm kadarıyla iyi gidiyor. Önerileri ve ekteki araştırma özetleriyle beklentilerin ötesine geçiyor.

Özetleri ekte. Yönetimde bu tür bir tutumu ödüllendirmeliyiz."

"Buraya Salem hakkında konuşmaya gelmedim,"
diye homurdandım. "Salem, ha? Bayan Hopper'ı mı
kastediyorsun?"

"Lanet olsun Arch, suratına tokat atacak kadar kaba olmaya gerek yok."
Ama biz birbirimizi sinir bozarak, kırılma noktasına getirerek iletişim kurarız.
Sonra ihtiyacımız olduğunda akıl sağlığı devreye girer. "Genişleme planlarımız
hakkında konuşmak için geldim. İkinci çeyrekle ilgili güncel bilgilere ihtiyacım
var."

"Benim denetlediğim olanları mı kastediyorsun?"

Ona acı bir gülümseme atıyorum. "Sanırım ikimiz de aynı gemideyiz, ha?"

O iç geçirip sandalyesine yaslanır, ama gözlerinde takdir dolu bir ışıltı
vardır.

Bu konularda adil olmayı biliyor, bunu kabul etmeliyim.

Bu şirkette hesap verebilirlik her zaman ciddi bir konudur.

Rory'nin tarzı budur ve hepimiz üzerimize düşeni yaparız.

"Artık tavrını bir kenara bıraktığına göre, yetişkinler gibi konuşalım," diyor.
diyor.

Haftanın geri kalanını ofisimde duvarların arkasında ^{geçiriyorum}, sadece The Cardinal'a
uğrayıp işlerin yolunda gittiğinden emin oluyorum.

Her zaman olduğu gibi.

Salem'in bu yönetim rolünü suya düşen ördek gibi ne kadar iyi
benimsediğini görmek beni sinir bozucu bir şekilde memnun ediyor. Artık gerçek
misafirler rezervasyon yaptırıp gelir getirmeye başladığına göre, bu daha da inkar
edilemez bir gerçek.

Ona mesafe koymak, onu kafamdan daha hızlı çıkarmıyor. O etrafta
olduğunda sakinliğimi koruyorum, ama onun aklımı meşgul etmeden hayatıma
devam edebileceğim uzak bir günü hayal ediyorum.

Özellikle de yıllar önce, aynı havayı soluyup birbirimize pislik atmak
istemediğimiz zamanlarda yaptığımız her şeyin anısı olmadan.

Üç gün boyunca onu görmüyorum.

Benim alanıma girmiyor ve The Cardinal'a son gelişmeleri görmek için
uğradığımda, uygun bir şekilde meşgul.

Eğer benim müdahil olmamı istemiyorsa, sorun değil. Lee's Summit'e geri
dönüp kendi ofisimde çalışmaktan memnunum.

Bundan onun kadar rahatsız olabileceğim düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ve belki de bu sahte mentorluk görevini, birlikte çok fazla zaman harcamadan atlatabiliriz diye düşünürken, kapım çalınır.

"Bay Rory?" Salem başını içeri soktu.

Çoğu sabah yaptığı düzgün topuz şimdi gevşemiş, koyu renkli bukleler yüzünün etrafında dans ediyor. "Rahatsız ettiysem özür dilerim, eğer uygun değilse..."

"Girin."

Alışkanlıktan saatime bakıyorum. Saat yedi geçiyor bile. Bu saatte burada ne işi var?

Hayatı ve ailesi olan normal insanlar bu saatte evlerinde yemeklerini yemişlerdir. Oğlunun yanında olmamasına şaşıyorum.

Sonra arkasında duran küçük çocuğun gözlerinde, sanki onları akşam yemeğinden alıkoyan pislik benmişim gibi kötücül bir parıltı görüyorum.

"Bayan Hopper. Hopper Junior." Hayal kırıklığımı yüzüme yansıtmamayı umarak ayağa kalkıyorum. "Bu saatte buraya neden geldiniz?"

"Dexter'ın önerdiği pazarlama kitaplarını almak istedim. Metin yazarlığında daha iyi olmak istiyorum," diyor. "Burada, kendi ortak kütüphaneniz gibi bu kitapların olduğunu söyledi. Sanırım şaşırdım."

Evet, ucuzcu kardeşlerim burayı kurarken mobilyadan tasarruf ettikleri için özel raflı bir ofisim olduğu için başıma gelen bu.

Ve ne oluyor? Diğer beceriksiz kardeşimle ne zaman tanıştı? Mentorun ben olduğumu sanıyordum?

Gerçi pek mentorluk yapmıyorum.

"Çok kitabım var. Okumayı biliyorum," diye mırıldanıyorum, neden şimdiye kadar duvarlardan içeri sızan kış rüzgârını fark etmediğimi merak ederek. "Bir bak ve istediğini al."

"Teşekkürler!"

Beni geçip koşar, bir hafta boyunca çocuk bakmaktan yorgun düşmüş gibi görünüyor, ki bu çocuk kesinlikle çok yaramaz.

Muhtemelen bir avuç öfkeli akrep gibi.

Masaya yaslanıp onu izliyorum. Gözlerim, rafları tararken, küçük parmakları kitapların sırtlarını okşayarak başlıklarını incelerken onu takip ediyor.

Ellerine bak, aptal. Kıcına bakma.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Sonra küçük Arlo koşarak gelip bacağıma tekme attı.

Sert değil, neyse ki o bir çocuk, ama beni sersemliğimden uyandıracak kadar sarsıcı.

"Anneme öyle bakma!" diye bağıyor.

"Nasıl?" diye soruyorum kendimi tutamadan. *Kötü bir soru.*

"Onu yemek istermiş gibi. Bir köpekbalığı gibi!" Bana tekrar tekme atmaya çalışır, ama Salem koşarak gelir ve onu geriye doğru çekmeye başlar, onu yakalarken saçları uçuşur.

"Arlo! Böyle davranamazsın. Hayvanlar Alemi kitaplarını okuduğunu biliyorum," diye fısıldayarak ona söyler, "ama insanlara hayvan diye seslenemezsin, tamam mı? Ve kesinlikle insanları tekmeleyemezsin. Bir daha yaparsan, cezalandırılırsın. Bay Lee'nin karatede ne dediğini hatırlıyor musun? *Sadece* kendini savunmak için."

Bu küçük serseriye dövüş sanatları kursuna mı yazdırmış? Ne oluyor ya? Alt dudağını dışarı çıkararak bana yine kızgın kızgın bakıyor.

Aynı şekilde sana da, ufaklık.

Kahretsin, hayatında böyle devam ederse, alabileceği tüm savunma derslerine ihtiyacı olabilir. Bu arada çocuğun babası nerede?

Umarım onu terk edip çocuğun bu şekilde davranmasına neden olmamıştır.

Kendi oğlunu terk edip, onu sekoya ağacından daha büyük bir öfkeyle dolu bir velet haline getiren bir adamdan daha büyük bir korkak olamaz.

"Çok, çok üzgünüm, Bay Rory. Arlo, karate hareketlerini çalışarak disiplinini geliştirmeye çalışıyor. Bu onun en güçlü yanı değil," diyor Salem, sırtını düzelterek bana bakıyor. Hayır, tam olarak bana değil, bakışları benim yanımdaki duvara takılıyor, sanki yüzüme bakmaya dayanamıyormuş gibi. "Bir süredir ders alıyor. Sanırım biraz fazla heyecanlandı. Eve gittiğimizde, duygularımızı yabancılara yansıtmak yerine, onları konuşarak ifade etmeyi öğreneceğiz."

"Ben artık bir yabancı mıyım?" diye homurdanıyorum. "Bu yüzden mi beni tekmeledi?"

Yüzü kızardı. "Şey... Sanırım o, kendini savunmanın başkalarını savunmak olduğunu düşünüyor. Yaşına göre çok iyi, bu yüzden öğretmeni onu daha büyük çocuklarla birlikte sarı kuşağa yükseltti. Ama bazen sözlü dersleri anlamadığını düşünüyorum."

"Yapma!" Arlo öfkeyle ayağını yere vurur.

Tanrım, umarım onu doğru yola yönlendirecek bir babası vardır. Ben bu tür durumlar için programlanmış bir adam değilim.

"Arlo, yeter." Bana bakar. "Onunla konuşacağım. Sana söz veriyorum, ben dünyanın en kötü annesi değilim."

"Hiç de değil. Onu elinden geldiğince iyi idare ediyorsun, bence." Kız sırtını dönerken ona sert bir bakış atarım. "Karateyi boş ver. Onun öfke kontrolüne ihtiyacı var," diye mırıldanırım.

"Sen de biraz tazeleme yapabilirsin," diye fısıldar, ben masamın arkasına, onun şeytani veletinden olabildiğince uzağa giderken.

Bu sefer bu yorumu görmezden geleceğim.

"Kitaplarını buldun mu?" diye soruyorum, sesimin soğukluğunu fark etsem de umursamıyorum. "İhtiyacın olan her şeyi al. Kilitleyip bu gece bir ara buradan çıkmak istiyorum."

"Bunun için çalışanların yok mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çalışanlarım sırf ben geç saatlere kadar çalışıyorum diye geç saatlere kadar kalmıyorlar. Sadece sahipleri deli gibi çalışıyor."

Ayağa kalkıp raflara dönerek küçük pazarlama bölümümüzü incelerim.

"İşte, bu kitap harika. Dex ve Archer de aynı fikirde olacaktır. Hepimiz birkaç ay arayla *The Millionaire Beast*'i okuduk. Higher Ends'i oluşturmaya başlamadan kısa bir süre önce." Kitabı ona uzatıyorum.

Kapağına bakar ve şüpheyle inceler.

"Teşekkürler, ama... Ben daha ciddi bir metin yazarlığı kitabı arıyordum."

"Elinde bu konuda iki kitap görüyorum." Onlara başımı sallıyorum. "Kapaktaki Lamborghini seni korkutmasın. Yazar Denny Falco, lüks arabaları ve altını seven gösterişli bir adam. Ama sana motivasyon ve temel iş teorisi konusunda ustalık dersi veriyor." Durup, kitabı neden seçtiğimi ona söylemeli miyim diye düşünüyorum. "Bu kitap bana, Dex'e ve Archer'a yardımcı oldu. Sanırım sen de faydalı bulacaksın. Limuzin işini sekiz haneli bir rakama sattığında, ikizleri olan bekar bir baba olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü gevşer ve kitabı elinde çevirip arka kapağına göz gezdirir.

"Tamam, ikna oldum. Kapağına bakarak yargılamamaya çalışacağım."

"Kapak içeriğiyle uyumlu olsaydı, ilk bölümü geçemezdim." Gülümserim.

"Bitirdiğinde bana kitap raporunu ver."

Gülüyor.

"Tabii. Bir an için, okuduğuna ve nazik davranmaya karar verdiğine şaşırdım. Geçmiş zaman kipini vurguluyorum."

"Evet, neyse." Arlo'nun yüksek sesle esnemesi dikkatimi çekti. "Görünüşe göre, biri yatmaya gittikten sonra senin de okuyacak bir şeyler var. O hazır gibi görünüyor."

"Değilim." Çocuk tekrar esner, küçük ellerini ağzına kapatır.

"Teşekkürler, Patton. Bazen bu mentorluk işinde fena değilsin."

Omzunun üzerinden hızlıca gülümsayarak dışarı çıkar.

Lanet olsun.

Bu cehennem kedisiyle ateşli bir gece geçirmek için ne kadar sarhoş olduğumu merak etmeye başladığım her seferinde, o gidip bana nedenini hatırlatıyor.

Beynimde istemediğim bir başka rahatsız edici düşünce daha.

Tıpkı Hades'ten gelen sertleşme gibi, saklanmak için oturmam gerekiyor.

KORKAKLIK OYUNU (SALEM)

Her şeyi göz önünde bulundurursak - ve göz önünde bulundurulacak çok şey var - bu iş daha kötü de olabilirdi.

Maaşı iyi, sosyal hakları iyi, sorumluluğu üstleniyorum ve her hafta çok şey öğreniyorum.

Tabii ki, olumsuz tarafı değişmedi ve bu çok zor. Patton ile başlıyor ve Rory ile bitiyor.

Tek bir iyi an dışında, onun için çalışmanın geçmiş hayatımdaki günahlarımın cezası olduğuna eminim. İş mükemmel bir şekilde tatmin edici ve bunu kabul etmek istemem ama, Bayan Gabbard yeni torunuyla vakit geçirmek istediğinde şirketin bakıcısı birkaç kez işime yaradı. Ancak bana her mesaj attığında onu susturmak istiyorum.

Haftalar geçtikçe, *o kadar çok mesaj* gönderiyor ki. Birkaç tanesine katlanabilirdim.

Ara sıra tuhaf istekler, normal bir patronun isteyebileceği makul şeyler. Sorun değil. Her işte, özellikle de sağlam bir mentorluk içeren bir işte bunu beklerim.

Bana Falco kitabını vermekten başka pek mentorluk yapmıyor ama. Kabul etmeliyim ki, kitap oldukça iyi, azimli bir adamın kendi çabalarıyla yükselip Amerikan rüyasını gerçekleştirmesinin ilham verici hikayesi.

Bu kitap, günlük işlerimi halletmek yerine daha büyük şeyler yapmak istediğimi hissettiriyor. Ancak kitap, hiç kimsenin, başkalarının yapmak istemediği sıkıcı işleri yapmadan hiçbir yere varamayacağını vurguluyor.

Ve Patton Rory beni sıkıcı işlerle meşgul etmekte çok başarılı.

Bir gün, odalarda kullanılan ürünlerle ilgili verileri toplamamı istiyor. Oda temizlik ekibinin, odalara koyulmasında ısrar ettiği ithal Mısır havlularını denemeye devam etmesini sağlamamı istiyor. Kâr marjını artırmak için, misafirlere spa hizmetlerimizin giderek uzayan listesini gösteren parlak yeni broşürler istiyor.

Ugh.

Evde bile bundan kurtulmak neredeyse imkansız.

Arlo'nun çizdiği resimlerin yarısı, yeni en sevdiği kişi olan Grumpybutt the Great. Yapmamam gerek, ama onun birkaç pastel boya çizimini arka ofisteki masamın yanına asıyorum.

Birkaç personel, ben patronumuz olduğunu söylemesem de, içeri girdiklerinde gülüyorlar.

Sanırım onun acımasız mavi gözleri, karalanmış kaşları ve aşırı uzun kravatu her şeyi açıklıyor. Her zaman koyu mavi, tıpkı gözleri gibi. Bazen oğlum da işin sonuna kadar gidip boynuzlar ve kuyruk ekliyor.

En azından Patton Rory, sandığı kadar popüler değil ve bunun bizim kişisel geçmişimizle hiçbir ilgisi yok.

Şık bilgisayarı açıyorum, içinden gelen uğultuyu dinliyorum ve notlarımı masanın üzerine yayıyorum.

Ben böyle çalışmayı seviyorum, önümdeki parçaları anlamlandırmayı

Buna kapılmak uzun sürmüyor.

Birçok misafir, odalarda bulunan tabletlerle anketleri geri gönderiyor.

Bu verileri girmek kolaydır, ancak diğerleri eski usul kalem ve kağıdı tercih eder. Özellikle de mevcut misafirlerimizin yaklaşık üçte birini oluşturan yaşlılar.

Bunu, açıldığımız ilk hafta çabucak anladım ve her odaya fiziksel anket kartları bırakmaya başladığım anda yanıt oranları yükseldi.

Önce fiziksel kopyaları ele alıyorum ve hızla büyüyen tamamlanmış anketlerin bir yığını oluştuyorum. Kulaklıklarımı takmışım ve kendi kendime mırıldanıyorum, çalma listemi dinleyip şarkı söylüyorum çünkü burada tek başıma kalacak kadar geç olduğunu biliyorum.

Üzerime bir gölge düştüğünü neredeyse fark etmiyorum. Ve dönmeden bile onun olduğunu biliyorum.

Onda öyle bir *aura* var.

Bazıları buna çekicilik diyebilir. Bence daha çok, görüş alanımda olmasa bile benim öğürme refleksimi nasıl tetikleyeceğini biliyor gibi.

"Ne var?" diye soruyorum, sandalyemi döndürüp, sesimin o anda hissettiğim kadar sinirli çıkmamasını umarak.

Patton'ın dudakları sıkılaşıır.

Bir saniye önce gülümsüyor muydu?

Arlo'nun ofisinde yaşanan olaydan beri —zavallı çocuk —haftalardır beni rahatsız eden canavardan onurumu korumaya karar verdiğinden beri, Patton Rory insan gibi davranmak için garip bir çaba gösteriyor.

Ne yazık ki ben insan olmasını *istemiyorum*.

İnsan olması onu nefret etmeyi zorlaştırıyor ve onu nefret etmek, bu çılgın durumla ilgili duygularımı dışa vurmamın en basit yolu.

Ama bu tamamen başka bir konu.

İnsanların da parçaları vardır.

Ve ben, onun çıplak halinin ne kadar muhteşem olduğunu hatırlamaya çalışmak bir yana, ona çok uzun süre bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bunun burada yeri yok.

Özellikle de Arlo ona gerçek bir akıl hocası olması için ihtiyaç duyduğu mecazi tekmeyi attıktan sonra.

"Sadece kontrol etmeye geldim. Anketler nasıl gidiyor?" diye soruyor, sanki proje için minnettar olmam gerekiyormuş gibi.

"Beni meşgul ediyorlar ve henüz saçımı dökmedim.

Yani, evet. Her şey yolunda." Önümdeki kağıtlara başımı sallıyorum.

Bir saniye, anketlere bakar ve kaşlarını çatar. "Hala kağıt kullanan bu kadar çok insan mı var?"

"İster inanın ister inanmayın, bazı misafirler kağıdı tercih ediyor. Bu, tabloya manuel olarak eklemem gereken ekstra bir adım, ama önemli değil." Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Kartları odalara ekledim, hatırladın mı? Seni rahatsız edecek kadar önemli olduğunu düşünmedim."

"Evet. İyi fikir."

"Yeşil taahhüdümüzü bozacağından endişelenme. Hepsi yerel bir kırtasiye şirketinden sürdürülebilir bir şekilde temin ediliyor ve yanıtları kaydettikten sonra bunların tekrar geri dönüştürülmesini şahsen ben sağlıyorum."

Bana bakarken yüzünde şaşkınlık var, gözleri parlıyor. "Bir sorun mu var, Bay Rory?"

Tereddüt ettikten sonra şöyle diyor: "Evet. Bu isim meselesini aşmamız gerekiyor. Sevmediğinizi biliyorum, ama lütfen bu lanet binadaki herkes gibi bana Patton deyin."

Oof. Keşke "lütfen" demeseydi.

Onun gerçek bir insan gibi tepki vermesini görmek garip. zerinde durmak istemediğim nedenlerden dolayı tehlikeli de.

Ona Patton demek daha da garip geliyor, ama nedense bunu nasıl durduracağımı bilemiyorum.

Teknik olarak haklı. Buradaki herkes ona öyle sesleniyor.

Higher Ends'te isimler ve unvanlarla ilgili tuhaf bir hiyerarşı var.

Onun için bu, küçük kardeş sendromu sanırım. Geçen hafta bunu bahsettiğimde, baş temizlikçi kadın bana böyle söyledi.

"Madem ısrar ediyorsun." Başımı sallarken sırtıtmamaya çalışıyorum. "Patton olsun o zaman."

Bir yanım, ona aynı şeyi teklif edip bana Salem demesini söylemeliyim diyor. Son zamanlarda buna gerek kalmadı ama bu, nehir gemisi kumarhanesinde hiç yaşanmaması gereken bir gecenin anılarını geri getiriyor ve ona bunu *sormak* aramızdaki samimiyeti artırıyor.

"Teşekkürler." Duvara yaslanıyor. "Bay Rory babamın adı ve bazen Archer'ın da adı. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Bu kadar sert konuşmasına şaşırdım.

Huh.

Ayrıca daha önce hiç kimse Rory senior'dan bahsettiğini duymamıştım.

Üç kardeş var ve kasabada çok zengin bir sosyetik kadın olarak dolaşan Bayan Rory'den bahsedildiğini duydum, ama hiç bir aile reisi figürü ortalıkta görünmedi.

Aralarında husumet mi var? Yoksa babası artık hayatta değil mi?

Bunu bilmek istememden ve onun hiç çaba sarf etmeden kendini insanlaştırmasından nefret ediyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Bayan Hopper bazen annem gibi geliyor bana. Tabii ki o bir hanımefendi, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Anladığını gösteren bir şekilde

başını sallıyor. Her zaman bu

kadar garip olmak zorunda mı?

Ama Patton Rory ofisimde duruyor ve sanki kafamdaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Daha da kötüsü, gördüklerinden *nefret* etmiyor gibi.

Sen kimsin ve huysuz patronuma ne yaptın?

Neredeyse o geceyi ve paylaştığımız kolay kahkahaları tekrar düşünmeme neden oluyor — ta ki oraya bir daha gitmeyeceğime dair verdiğim sözü hatırlayana kadar.

"Son zamanlarda aklında başka ne var?" diye sorar, kapı çerçevesine yaslanarak.

O kambur dururken gözlerim onun silüetine takılıyor.

Tanrım, çaba sarf etmese bile çok çekici.

Uzun boylu, koşucu vücuduna sahip, zayıf, kaslı ve güçlü bir adam. Geniş göğüslü ve karın kaslarından aşağısı saf günahla şekillendirilmiş.

Sadece ona bakmak bile kendimi utangaç hissettiriyor. Bizim ilişkimizden bu yana nasıl daha da *çekici hale* geldiğini merak ediyorum.

Ben ise, yirmi ile otuz kilo arasında gidip gelen bir fazla kilolu kadını. Cildimde, altı yıl önce, bir bebek ve bir yığın stres yaşamadan önce olmayan çatlaklar var. Yirmi bir yaşımdan daha yaşlı ve daha kötü durumdayım, ve hiçbir zaman podyum mankeni olacak tipte biri olmadım.

"Mısır havluları büyük başarı elde etti. Kafana takma," diyorum isteksizce. İşe odaklanmak için her şeyi yaparım. "Oda servisi, yıkaması daha zor olduğunu söylüyor, ama birkaç misafir, şimdiye kadar kullandıkları en rahat havlular olduğunu söyledi. Hatta eve götürmek istiyorlar."

"Bütçeyi çok mu zorluyor?"

"Onayladığın bütçe mi? Hayır, çok fazla değil." Bütçe konusunda onu daha fazla sorgulamak için kendimi zor tutuyorum, ama her kalemi hatırlamadığını ona suçlayamam. "Lüks hissini artırmak için başka bir fikrim daha var. El yapımı sabunlar."

Yüzündeki şüpheci ifade paha biçilemez.

Mısır'dan ithal edilen Mısır havluları elbette gayet iyi, ama yerel satıcılardan el yapımı sabun denememizi önermek çok saçma.

"El yapımı sabunlar," diye tekrarlıyor, sanki bir parça limon çiğniyormuş gibi. "Şey, kasabada duydum" —aslında Kayla'dan duydum, ama şimdilik onu buradan uzak tutmayı başardım, Tanrıya şükür — "annenin birçok sanat grubuna sponsor olduğunu duydum. Doğru mu? Eğer bize toplu sipariş alan yerel satıcılarla bağlantı kurabilirse, bu Kansas City'ye geri ödeme yapmak için harika bir yol olabilir."

"Annemden mi duydun? Haberler çabuk yayılıyor," diyor düz bir sesle, ama kaşlarını çatması daha çelişkili görünüyor.

Acaba işleri batırdım mı? Belki de annesi hakkında benden bu kadar kişisel şeyler duyması garip gelmiştir.

"Patton, ben sadece demek istedim ki..."

"Kötü bir düşünce değil."

Gözlerimi kırıştıran bir kez daha baktım.

"Değil mi? Rüya mı görüyorum?" Evet, ağzım yine kendiliğinden konuşuyor.

Gözleri parlıyor. Buz gibi, ruhsuz mavileri her zamanki kadar soğuk gelmiyor.

"Hemen heyecanlanma," diyor, sinsî bir gülümsemeyle fısıldayarak. "Anneme önerilerini soracağım. Bütçede bu sabunları her odaya koyacak kadar yer bulabilirsen, anlaştık."

"Tabii ki bulacağım!" Şimdi kendime güvenim tam. Çünkü, onayını umursamamam gereken bir adam, fikrimi çürütmedi.

Hatta, iyi anlamda şaşırmış gibi görünüyor. Arlo'nun bacağına tekme attığı zamanki gibi değil. "Sormadan önce, aklında herhangi bir satıcı var mı?"

"Yerel olarak bir göz atıp, bizim estetik anlayışımıza uygun olanları görebilirim. Aksi takdirde, getirdiğin her şeyi memnuniyetle incelerim."

"Annemi bu işe sokacağım. O, küçük bir araştırmayı asla geri çevirmez." Ellerini ceplerine sokup omuz silkiyor. "Ailede sanatsal olan o, yeğenimi saymazsak. Bir nesil atlıyor ya da öyle bir şey."

Vay canına. Az önce iyi olmadığı bir şey olduğunu mu itiraf etti?

"Dürüst olmak gerekirse, sanata pek ilgim yok. Ama deniyorum." "İyi bir başlangıç, Bayan Hopper."

"Salem," diyorum.

Mavi gözleri parıldayan yıldızlar gibi, her zamankinden daha parlak.

Vay canına. Yüzünü mahvedecek kadar somurtmadığında, sıcak baktığında beni o geceye geri götürüyor.

Bu dönüşüm beni şok ediyor. Aniden, birlikte vakit geçirmekten keyif alabileceğim bir adam gibi görünüyor.

"Salem," diye tekrarlar, kelimeyi ağzında tadar gibi dener, eriyen çikolata gibi tadını çıkarır.

Vay canına. Beklediğimden daha samimi, daha önce söylediği zamankinden daha samimi.

"Neyse." *İşe geri dönelim.* "Raporları yakında hazırlayacağım."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum." Ekranı hızlıca bir bakış atıyor. "Kendini öldürene kadar çalışma. Onlara hemen ihtiyacım yok. Ayrıca, akşamlarını burada geçirip oğlunla vakit geçirmekten mahrum kalmana da gerek yok."

Boğazım düğümlenir.

Evet, bu diğer Patton kesinlikle daha kötü. Kendisini nefret etmek bu kadar zor hale getirdiğinde ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sorun değil. Bunu halletmeyi tercih ederim."

"Sadece kendine dikkat edersen." Duvardan iterek ayrılmaya hazırlandı — ve tam da zamanıydı, çünkü bu, birbirimizi öldürmeyi planlamadan geçirdiğimiz en uzun zamandı.

Bu, ruh halime hiç iyi gelmiyor, özellikle de gözleri, bize baktığı bakışlara tehlikeli bir şekilde benziyor...

Hayır.

Sonra onun iç çekişini duydum ve durdu, döndü ve bana tekrar baktı.

"Dinle, şehir dışından gelen bir grup çatı barında takılıyor barında takılıyorlar, erken çıkmak istersen," diyor. "Bilirsin, emlakçı tipler. Onlara uğrayıp konuşacağımı söyledim. Erken çıkıp bir içkiyle rahatlamak istersen bar açık ve ücretsiz."

"Şey, teşekkürler. Ama hafta sonu gelmeden bunu bitirmek istediğimi söyledim..."

Yüzündeki sıcaklık kaybolur ve kaşları aşağı iner. Ah, evet,

Grumpybutt geri dönüyor.

Biraz rahatladım.

"Kadın, bugün Cuma ve hafta sonu çalışman gerekmiyor." Sesinde belirli bir keskinlik var, yine dişlerinin arasından konuşmaya başladığını gösteriyor. "Ben tam bir canavar değilim. Erken çık ve hafta sonun şimdi başlıyor dersem, öyle davran."

Dudaklarımı büzüyorum, bana emirler yağdırırken hala bu iyi adam tavrını sürdürmesinden rahatsızım.

"İşimi kaybetmek istemiyorum. Gerçekten ve içtenlikle. Hafta sonu bunu düşünmek zorunda kalmamak için bu işi bitirmek istiyorum."

Bir an için, gelip bilgisayarımı kapatıp beni çatıya sürükleyeceğini düşündüm.

"Sen bilirsin. Ben denedim." Masamın yanına asılı çizimler gözüne çarpmadan önce dönüp gitmek üzere. "Arlo'nun yeteneği yine ortaya çıkmış, ha? Tam bir Picasso."

Burun kıvrıyorum.

Yeteneği söylerkenki sesi, sanki oğlumu ağır bir suçla suçluyormuş gibi geliyor.

"Çok üretken," diyorum. "Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Elimde sanat okuluna gidecek bir çocuk olabilir ve otuz yaşına kadar ona destek olmak zorunda kalabilirim."

"Okuldan atılmadığı ve Avrupa'nın yarısını ele geçirmediği sürece." Bir süre durup ellerini kaldırır. "Üzgünüm. Kötü bir şakaydı. Oğlunun bir sineği bile incitmeyeceğini biliyorum."

bir sineği bile incitmez."

Bir an için, aptalca tarih şakasından sonra somurtmayı bırakacak gibi görünüyor.

Ama sonra sayfaların üzerindeki ayrıntıları fark eder. Ejderha boynuzu ve kuyruğu olan takım elbiseli adam, diğer birkaç somurtkan çöp adamın üzerinde yükseliyor. Arlo, ağzından çıkan bir ateş bulutu bile eklemiştir.

Ona en yakın çöp adamın zerine "Anne" yazılmamış olsaydı, bu o kadar da kötü olmazdı.

Arlo henüz incelik konusunda ustalaşmamış.

Patton'ın yüzü kararır.

Onun öfkeyle uzaklaşacağına dair tüm umutlar yok olur, benim sakinliğim de yle. "Bu... yani, alay etmek için koymadım.

Tanrım, mahvoldum.

Dudaklarımı sıkıştırıp ellerimi belimde birleştirerek, endişeli bir kahkaha atmamak için elimden geleni yapıyorum.

"ok profesyonelce değil, Salem Hopper," diyor sonunda. Ve ben kendimi kaybediyorum.

Sadece biraz da değil.

Onun meslektaşlarından, arkadaşlarından ve hatta randevularından duyduğu nazik bayan kahkahaları değil.

Bu, yüzümü ağrıtan çirkin bir eşek kahkahası.

Dur, dur.

Glnecek onca şey varken, bu kesinlikle gülünecek bir şey değil. Ama yüzünü buruşturan şok ve dehşet karışımı, ölmeden katlanamayacağım kadar fazla.

"Arlo bir şeye takıldığında utanmazdır. Seni pek sevmediği için zgnm," diyorum, bu fotoğrafları asan ben olmama rağmen, pişmanlık duymadan suçu oğluma atıyorum.

"zr dileme. Bu his karşılıklı," diye homurdanıyor.

Ben de kekeleyerek susuyorum.

Ah.

Bunu beklemiyordum.

Belki de Patton gizli oğlunu sevmek zorunda değildir ve neden sevmediğini anlıyorum, tıpkı Arlo'nun ona karşı garip bir sevgi-nefret ilişkisi beslemesini anladığım gibi, ama bildiklerim yüzünden bu bana bir yumruk gibi geldi.

"O sadece bir ocuk." Dudaklarımı ısırarak ona bakıyorum.

"Evet, bunu belirledik. Oğlunun patronlarına hakaret etmesine her zaman izin mi verdin?" diye sorar, sesi keskin. Yine pisliğin teki haline dönmüş, anlıyorum. "Geçmişteki girişimlerinin neden hiç başarılı olamadığını anlamaya başlıyorum."

Koltuğumda geri çekiliyorum.

Kaba.

Sessizlik sıcaktan çatırdıyor, bizi boğuyor, ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Eminim bunu havalı bir şekilde atlatmanın bir yolu vardır.

Eğer varsa, ben bulamıyorum. Kendimi zapt etmekle meşgulüm, zıplayıp suratına yumruk atmamak için.

Ama ne olmuş yani?

Beni sürekli başarısız biri olarak görse ne olur? Başka biri de özgeçmişimi gördükten sonra aynı şeyi düşünür. Bu dünyanın sonu değil.

Bu sadece onun neden berbat biri olduğunu hatırlatan bir başka darbe ve hiçbir ateşkes bunu değiştiremez.

Beni incelerken yüzündeki öfke kayboluyor.

"Kahretsin, ne yapıyoruz biz?" Gözleri eskisi gibi buz gibi, ama bir duvar yerine, orada duygular hissediyorum. Onları gökkuşağındaki renkler gibi ayırt ediyorum.

Pişmanlık. Hayal kırıklığı. Öfke.

Çoğunlukla kendisine yönelik, sanırım.

Ayrıca, indigo ve menekşe arasındaki bulanık çizgi gibi, tanımlayamadığım başka bir şey daha var.

"Özür dilerim," diyor. "Salem, öyle demek istemedim." "Ama öyle yaptın," diye fısıldıyorum.

Belki çok kızgın olmam gerekirdi, ama ciğerlerimi sıkkan inanamama duygusunun ötesinde öfkeye yer yoktu.

"Bunu söylememeliydim."

"Bir kez olsun aynı fikirdeyiz."

Bir adım daha yaklaşıyor.

İstese şimdi bana dokunabilir, ama neyse ki dokunmuyor. Dokunsa, yanımdaki küçük çöp kutusunu kafasına fırlatmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim.

"Sana nasıl telafi edebilirim, söyle" diyor.

"Telafi etmek mi?" Sertçe gülüyorum. "*Nasıl?* Beni bir çatı barına götürüp, yüzüme hakaret ettiğini unutmam için bana içki içirerek mi? Bu çok acıttı, Patton." O başka yere bakıyor ve ben çok acı bir sesle burnumu çekiyorum.

"Bunu en son yaptığımızda, kendimizi lanetledik. Şu anda nerede olduğumuza bak, birbirimize yapışıp kalmış ve birbirimizi boğmaya hazırız."

Gözlerinde okunuyor.

Vücudu bir duvar gibi hiç titremese de, o irkilir.

"Devam et, söyle. Ne kadar berbat biri olduğumu söyle. Sadece şunu bil ki, eğer benim çalışanlarımdan biri olsaydın..."

"Öyleyse kov beni!" Kalemimi bıçak gibi sıkıyorum, az önce söylediğim şeye neredeyse inanmıyorum. Sanırım bir sonraki başarısızlığım geliyor, hem de sıcacık. "Ya da kovmayacaksan, sadece... sadece çalışmama izin ver ki, bakıcıya fazla mesai ücreti ödmeden makul bir saatte eve gidebileyim."

Sırtımı dik tutarak, böyle devam edemeyeceğimizi anlayacağı kaçınılmaz anı bekliyorum. Beni kovup, tüm emeklerimi boşa çıkaracak, The Cardinal'da bıraktığım tüm izleri silecek başka birini getireceği anı.

Eminim ki sadece bir bahane bekliyordu, değil mi?

Ama bakışlarını bilgisayar ekranına ve hala orada görüntülenen hesap tablolarına çeviriyor.

"Pazartesiye kadar raporunu istiyorum. Kendi kendine belirlediğin son tarih." Tek söylediği bu ve arkasını dönüp öfkeyle odadan çıkıyor.

Tanrım.

Başımı masaya vuruyorum, düzenli kartlarım yerlerinden çıkıyor ve dağınık bir şekilde masanın üzerine dökülüyor.

Tanrım.

İşte bu.

Bu saçma adamda beni tam bir kaosun içine sokan şey nedir?

Bir dakika önce neredeyse insanca bir konuşma yaparken, bir dakika sonra nasıl olur da bu kadar işkence gibi gelir?

Geçmişteki girişimlerinin neden hiç başarılı olamadığını anlamaya başlıyorum.

Bu, sinirli olduğumda söyleyebileceğim türden esprili bir söz. Köşeye sıkışmış bir kedi gibi, pençelerimi uzatıp saldırıyorum. Tamamen savunma mekanizması.

Ama o nerede acıtacağını biliyor ve inanmazlık hissi kaybolurken, içimde yankılanan bir acı kalıyor.

"Mavi gözlü pislik," diye mırıldanıyorum, kaldığım yerden devam ediyorum. Neden tanıştığımız gece kötü tarafını göstermedi ki?

Ama öyle olsaydı, Arlo'yu başka bir hayatla takas ederdim ve bunu asla yapmazdım.

Sadece, onun tanıdığım en büyük pislik olduğu bu hayatı yaşamak zorunda kalmamdan nefret ediyorum ve yine de ona teşekkür etmek zorundayım.

Ancak Patton Rory olmasaydı, benim tatlı oğlum da olmazdı.

Bu, yıldızlara yazılmış acımasız ve soğuk bir gerçek.

Bunun bedeli, giderek artan delilik, bir gün daha tavuk oyunu oynamak ve duygularımı, sanki bir volkanı sakinleştirmeye çalışır gibi kontrol etmek.

TEKERLEĞE DÖN (PATTON)

İş hayatında geçirdiğim onca yıldan sonra mentorluğun beni bu kadar yıpratacağını hiç düşünmemiştim.

Şirketin kurulduğu ilk yıllarda onu batırma potansiyeli olan anlaşmalar düzenledim ve sözleşmeler imzaladım; Forrest Haute davasında da neredeyse batırıyordum.

Kabul ediyorum, bu bir hataydı.

Ama *o* stres bile Salem Hopper kadar beni yıpratmadı.

Neden bu kadar zor?

O benim ilk stajyerim değil. Maaş bordromuzda bulunan diğer emlak yöneticileri bana hiç sorun çıkarmadı.

Muhtemelen benim
sorunumdur. Öyle olmak
zorunda.

Son hatamdan sonra hala soğuk davranması beni rahatsız etmemeli. Söz verdiği gibi anket raporlarını bana gönderdi, diğer işlerini bitirdi ve ben de el yazısıyla bir teşekkür notu gönderdim.

Başka biri olsaydı, onu arardım. Ama onun kulağına homurdanmamı bir teşekkür olarak algılamayacağını biliyorum.

Not için de aynı şey geçerli sanırım.

Haftalık toplantımız için ofisine girdiğimde, notun çöp kutusunun üstünde buruşuk bir şekilde durduğunu gördüm.

Ne olursa olsun.

Onun beni *sevmesine* ihtiyacım yok.

Özellikle de ben onu pek sevmediğim için.

Keşke ilişkimiz bu kadar gergin olmasaydı.

Sadece çenemizi kapatıp nazik davranmak ne kadar zor olabilir ki?

Bu bizim iş öncesi geçmişimiz, tabii ki. Tek açıklaması bu.

Yüzümü ağrıtmaya başlayan bir ifadeyle bunu düşünürken, evimdeki ofisime yerleştirilmiş, tavandan tabana uzanan devasa akvaryuma bakıyorum.

Genellikle burası benim içsel sığınağım, hiç durmadan beni ısıtıp duran dünyadan biraz huzur bulabildiğim yer.

Renkli balıklar ve dalgalanan yeşil bitkiler, beni dertlerimden milyonlarca kilometre uzağa götürmeyi her zaman başarır. Ahtapot ortaya çıktığında, camın diğer tarafında ne gördüğünü hayal ediyorum.

Dokunaçları olmayan, kalbinin istediği her şeyi özgürce yapabilen, daha kolay bir hayat yaşayan bir adam mı? Yoksa ikimiz de kontrolümüz dışındaki koşullar tarafından aynı şekilde kapana kısılmış mıyız?

Ahtapot, denizden sayısız kilometre uzakta.

Ben, iş dünyamda ve yalın sosyal varlığımda mahsur kalmış, takıntılı olduğum tek kadının benden nefret ettiği bir dünyada.

Bugün karanlık düşünceler.

Sadece onunla yattığım gerçeği değil, onun hayatımın farklı bir dönemini temsil ettiği yadsınamaz gerçeği. Her şeyin daha basit olduğu ve kendimi gerçekten *özgür* hissettiğim başka bir dönem.

Hala işime veya aile ismime zarar vereceğinden endişelenmeden kadınların peşinden koşacak vaktim olduğu bir dönem.

Kahretsin, ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

Ne zaman, çabalarımızın getirdiği servetin buna değer olup olmadığını sorgulamaya başladım?

Kes şunu, aptal. Dex gibi düşünmeye başlamadan önce.

İşte bu korkunç bir düşünce.

Hırlayarak barıma gidip, Old Fashioned kokteyli hazırlıyorum —burbon ağırlıklı— oldukça iyi yapabildiğim içkilerden biri.

Tropikal balıklar etrafta dolaşırken rahatlamaya çalışıyorum. Birkaç denizati, sualtı kolibrileri gibi çırpınarak geçip gidiyor.

Dex, Juniper'ı birkaç kez buraya getirdiğinde, onlara isim vermek istedi. Kayaların etrafında dolaşan, renk değiştiren ve kendi gizli, anlaşılmaz dillerinde işaretler yapan küçük mürekkep balıkları bile.

Evet, benim küçük tuzlu su hayvanat bahçem her zamanki gibi büyüleyici. Ama bugün işe yaramıyor.

Ne kadar egzotik olursa olsun, yıllar önce sadece bir kez yattığım bir kadınla olan sorunlarımdan beni uzaklaştırıyor.

Daha acınası olabilir miyim?

Akvaryumumdaki canlılara neden hiç isim vermediğimi biliyorum.

Anonimliği tercih ediyorum.

Onların kendi hayatları var, benim de kendi hayatım var.

Bazen kesişirler, sanki Tanrı özgür iradeli karınca çiftliğini yukarıdan izliyormuş gibi. Onların kaderine müdahale etmeden uzaktan onları izleyebilirim.

Onlara isim vermek bunu değiştirir, çok kişisel hale getirir.

Bu tür şeylerden nefret ettiğime inanabilirsiniz.

Junie'yi düşünmek bana ailemi de hatırlatıyor. Annem ve Evelyn Hibbing. Arkadaşı bir süredir bizimle kalıyor, memleketindeki kışın en kötü günlerini atlatmaya çalışıyor.

Kahretsin, ona emlak hakkında konuşacağımıza söz vermiştim, değil mi? Bunun bir yere varamayacağını bilerek.

O kadar kuzeye genişlemeye hiç ilgi duymamanın yanı sıra, bu kadar kısa sürede yine dışarıdan biriyle ortaklık yapma hatasına düşmeyeceğiz.

Haute'dan sonra olmaz. Aile dostu olsa bile olmaz.

Ama nezaketen onu dinlemeliyim. En azından ona doğru yönü gösterebilirim, satmak istiyorsa Higher Ends'ten daha iyi bir ortak bulmasına yardımcı olabilirim.

İçkimi bitirip bardağı masamın üzerine itiyorum.

Yarın. Evelyn ile konuşup, annemi memnun etmek için onu nazikçe reddedeceğim. Sonra tekrar balıklarımın önünde düşüncelere dalacağım ve bu kötü kalpli uğur böceğinin ruhumu emen sıcak ve soğuk saçmalıklarıyla beni ne kadar sinirlendireceğini düşüneceğim.

Salem.

Aklımda bir şey belirir.

Evelyn ile görüşme, müzakere sanatını sergilemek için iyi bir fırsat olabilir — tabii o kadar uzun süre aynı odada kalıp aynı havayı soluyabilirsek.

Bu benim mentor olarak görevim değil mi? Cesur davranıp ona mentorluk yapmak? Dikkatli olmazsam, Dexter veya Archer ondan önce davranacak.

O zaman bunun sonunu asla duymayacağım. O, benim aptal kardeşlerimin ne kadar cömert olduklarını anlatacak, onlar da evrenin ısıt ölümü gelene kadar neden genç, enerjik bir kadını idare edemediğimi söyleyip durarak beni kızdıracaklar.

Siktir et gitsin.

Telefonumu alıp onun numarasını çeviriyorum.

Saat geç oldu ve ben boş boş oturup, bakıcının yardımıyla bir gece dışarı çıkmış mı diye merak ediyorum. Hiç randevuya çıkıyor mu acaba?

Ya da belki de senin gibi işkolik bir sorunu olmadığı için yatakta sızmış olabilir.

"Alo?" Sesi biraz nefes nefese. "Bir saniye bekler misin?"

Oh, kahretsin.

Kanım kaynıyor.

Ya onu skandal bir şeyin ortasında rahatsız ettiysem?

Onun normal bir cinsel hayatı olduğu düşüncesi kanımda kıskançlık dalgaları yaratıyor, bundan nefret ediyorum.

Olay altı yıl önceydi, seni deli maymun. Altı.

Yıl.

Onun üzerinde hiçbir hakkın yok.

Evet, ama benim sikim zamanı bilmiyor, ve onun yatağında olması gereken tek erkeğin ben olduğumu düşünen maymun beynimin o küçük kısmı da bilmiyor.

Yine boğuk bir nefes aldı.

Bunun iyi gitme ihtimali sıfıra düştü.

Onun "Arlo, 60 saniye içinde kesip pijamalarını giymezen, ben giydiririm sana. Bebeklik yapma" dediğini duyduğumda, bağlantıyı kesip ona mesaj atmak için can atıyorum.

Ben dünyanın en büyük aptalısım.

Tabii ki, o şeytanın çocuğuna annelik yapıyor.

Barda hızlıca basit bir martini hazırlıyorum, beklerken vermutu döküyorum.

Geri geldiğinde, beklediğim gibi nefes nefese ve özür diler bir halde.

"Kusura bakma. Genelde bu saatte onu yatırırım ama eve geç geldim."

"Saat dokuzdan sonra oldu," diyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Ofiste yapacak çok iş vardı. Muhasebeye vermemi istediğin tüm o giderler ve makbuzlar kendiliğinden düzenlenmiyor."

Dudaklarım kıvrılır, çünkü bunların birkaç gün bekleyebileceğini biliyorum. Belki de işkoliklik sorunu olan tek kişi ben değilim.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim, ama yeni bir öğrenme fırsatı çıktı ve seni de yanımda götürmek istiyorum."

"Öğrenme fırsatı mı?" diye sordu ihtiyatla.

"Mentorluk. Eski bir aile dostumuza bazı pratik tavsiyelerde bulunacağım ve senin de toplantıya katılıp gözlemlemek isteyebileceğini düşündüm. Müşterilerimle bire bir nasıl çalıştığımı görmek için iyi bir fırsat."

"Yarın mı?" Tereddüt ediyor ve fısıldadığını duyuyorum, "Hemen iyi geceler diyeceğim, tamam mı, koca adam? Resimli kitabını oku." Sonra sesi tekrar güçleniyor. "Patton, cumartesi yapabilir miyim bilmiyorum. Arlo'ya, son fırtınadan kalan kar varken nehir kenarında kızakla kaymaya gideceğimize söz verdim. Buralarda karın her zaman kalmadığını biliyorsun."

"Bütün gün sürmez. Seni önce ve sonra arabayla götürebilirim. Ya da istersen, sen toplantıdayken bakıcı onu kızakla kaymaya götürebilir."

"Hayır. Bana özel bir iyilik yapmana gerek yok," dedi sert bir sesle. "Geçmişimiz olduğunu biliyorum, ama ben bunu aştım. Ve bu konuda takıntılı olmayı da aştım..."

Sanki ben takıntılı değilim de? İma ettiği bu mu?

"Ben de," diye keskin bir şekilde cevap veriyorum. *Lanet olsun.* "Hiçbir çalışanımdan, onlara uygun düzenlemeler yapmadan, kısa sürede gereksiz hafta sonu mesaisi yapmasını istemem."

Sessizlik olur.

Martini'mi yudumlarken, keşke sadece votka içseydim diyorum. Bu imkansız kadınla başa çıkmak için kokteyl çok hafif geliyor.

"Tamam, peki," diyor. "Arlo'nun toplantı sırasında yapacak bir işi varsa, sanırım bu işe yarayabilir. Eğer isterseniz, bizi alıp daha sonra nehir kenarına bırakırsanız çok iyi olur..."

Annem bu işe karışırsa, onun yapacak çok işi olur. "Sana söz veriyorum, eğlenecek," diyorum. "Annem çocukları sever." "Annen mi?"

"Toplantı onun evinde. Dediğim gibi, ailenin yakın bir arkadaşı. Bu yüzden risk daha yüksek ve senin de oturup benim onlarla nasıl başa çıktığımı izlemeni istiyorum. Seni saat 11 civarında alırım. Umarım bu saat uygun olur?"

"Tabii. On bir harika."

Ona başka bir şey söyleme şansı vermeden telefonu kapatıyorum.

Kaba olabilir, ama başka bir kavgaya girme ihtimalimiz ne kadar az olursa o kadar iyi.

Geçmişimiz olduğunu biliyorum, ama artık bunu aştım. Ve bu konuda takıntılı olmayı da aştım...

Onun sözleri, onu susturmak için yalan söylediğim gibi, kafamda yankılanıyor.

Bunun doğru olmaması için hiçbir neden yok. Altı yıl önceydi ve buna takılıp kalmak için hiçbir neden yok.

Ama her şey bu kadar kolay söylenip yapılsaydı, bu kadar zor olmazdı.

Onun seks hayatı hakkında aceleci kararlar vermeyecektim ya da bana olanları unuttuğunu söylediğinde haksız kıskançlıkla öfkelenmeyecektim.

Uzun bir geceye tek başıma hazırlanırken, çirkin gerçek dünyamı lekeliyor, etrafımda uçuşan sarı melek balıkları kadar parlak.

Hala Lady Bug'ı unutamadım. Henüz değil.

Ve nasıl olacağımı bilmediğim için ölümcül bir korku duyuyorum.

Saat tam on birde onun mütevazı dairesine vardığımda, Salem ve Arlo beni bekliyorlardı, kalın kışlık montlar, şapkalar ve eldivenlerle sarınmışlardı.

Oğlan büyük plastik kızağını bir ip ile tutuyor. Onu alıp bagaja koyuyorum, o da yola çıkmadan önce arka koltuğa çocuk koltuğunu yerleştiriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de oldukça sessiz.

Arlo, arka koltuğundan gösterge panelimdeki tüm düğmelere bakarak kendini meşgul ediyor. Salem, hafif bir gülümseme ve birkaç mırıldanma dışında tek kelime etmedi.

Sessiz kalmak benim için işe yarıyor.

Radyoyu açıyorum, ama onun miyavladığı aynı seksenler istasyonunda olduğunu görüyorum. Ancak, daha önce beni sinirlendirmek için elinden geleni yaptığı zamanların aksine, şarkı söylemeye başlamıyor.

Garip bir şekilde, şarkı söyleseydi neredeyse daha çok hoşuma giderdi.

Annemin evine varana kadar on dakika boyunca garip bir sessizlik hakim.

Arlo, kapıdan geçerken küçük bir ses çıkarır. Durduğumuzda, hayranlık içinde kalır.

"Vay canına," diyor, gözleri bilye gibi parlıyor. "Burası bir kale! Sen Batman gibi misin?"

Bir saniye duraksıyorum.

"Evet. Ben ve yaşlı Bats birlikte okula gittik." "Aman Tanrım!"

Küçük çocuk çığlık atar ve ağzını kapatır.

Salem'e bakarım, ama bu seferlik oğlu komik bulmamış gibi görünüyor.

"Onu şımartmanın ne zararı var? Bir çocuğun kahramanlara ihtiyacı vardır," diye fısıldarım. "Sen... Patton Rory misin? Gerçekten kendinizi süper kahraman olarak görüyor musunuz?"

Burun kıvırırım.

"Çizgi romanlardaki adamlardan biraz daha mütevazı olabilirim. Suçla mücadele sahnesinden emekli oldum. Kardeşim bu konuda biraz ön plana çıktı ve spot ışıkları onun olsun," diyorum, Salem dışarı çıkıp oğlunu sakınleştirirken.

İkisini de içeriye alıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, annem her zamanki parlak kırmızı eşarplarıyla ve geniş gülümsemesiyle bizi bekliyor.

"Bayan Hopper," diyor ve Salem'in yanağına bir öpücük konduruyor. "Bugün oğluma eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bir anne olarak zamanınızın ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

Salem'in yanakları kızarır. "Oh, um, teşekkürler Bayan Rory. Benim için bir zevkti. Sizin hakkınızda çok şey duydum, sanat alanındaki katkılarınızla ilgili çok iyi şeyler." Sıcak bir şekilde başını sallar. "Lütfen bana Delly de. Ve bu da oğlunuz olmalı?" "Arlo," der utangaç bir şekilde. "Bu sıkıcı toplantıdan sonra kızak kaymaya gideceğim."

"Ne heyecan verici! Genç adam, yetişkinler konuşurken seni sıkılmaya bırakmayı hayal bile edemem. Benimle gel." Annesi elini tutar.

Salem'e bakıp onun onayını aldıktan sonra, Arlo annesiyle birlikte koridora doğru yürür.

"Evelyn kütüphanede, Patton," diyor annesi omzunun üzerinden. "Mülküyle ilgili çok heyecanlı. Lütfen nazik davran."

"Olur."

Salem hala hiçbir şey söylemiyor, yüzü gergin bir şekilde Arlo'nun arkasından bakıyor.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, tanışma umduğum kadar iyi geçti — çocuk annemin dizine tekme atmadı, ki bu bu yüzden neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum. Sinirleri mi bozuk acaba?

"Bir şey ister misin? Su?" diye soruyorum. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana bakıyor.

"Hayır, ben iyiyim," diye aceleyle cevap veriyor. "Büyük toplantıya hazırım."

"Stres yapma. Evelyn Hibbing çok hoş bir kadın ve uzun zamandır aile dostumuz," diye onu sakınleştiriyorum, onu ileriye doğru itmek için elimi sırtına koyuyorum. Elime doğru hareket ettiğinde, kanındaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Eminim harikadır," diyor Salem, kollarını kavuşturarak. "Üzgünüm, ben sadece —Normalde böyle evlerde bulunmam. Burası muhteşem." Etrafıma uzun uzun bakınca ne demek istediğini anlıyorum.

Bu evde büyüdüğünüzde, bunu unutmak kolaydır.

Ailem bu evi dedemlerden miras aldı ve annem, evin tarihini korumak ve onu taze tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı, bu da dekorun geleneksel olanı (eski tarz yaldızlı aynalar, ağır mobilyalar, kalın halılar) modern dokunuşlarla birleştirdiği anlamına geliyor. Duvarlarda yerel sanatçıların tabloları ve beş farklı hayvanın karışımı gibi görünen geometrik heykeller var. Sağlıklı saksı bitkileri ve altın dokunuşlar.

Işık, devasa pencerelerden içeri girerek, bir müzede olduğu gibi sanat eserlerini vurgular.

"Annem minimalist biri değildir," diyorum. Bu bir understatement. "Bekle."

Salem, fotoğraflarla dolu bir duvarın yanında duruyor. "Bu... Harry Truman mı?"

Tabii ki, burada sergilenen tüm bu savurganlık içinde, benim konuşmak istemediğim tek şeyi bulacaktı.

Aile geçmişi.

Dikkatli olmazsak, bu her zaman bizi Rorys olarak tanımlar.

Yerel aristokratlar olmak çok kolay, nesiller boyunca yaşamış, sevmiş ve acı çekmiş bireyler olmak yerine, gümüş kaşıkla doğmuş olmak.

"Tek ve eşsiz. Harika bir başkan, değil mi?" Onun yanında duruyorum. Aynı siyah-beyaz fotoğraf her yerde çoğaltılmış. Kansas City'de yaşamış olan herkes bu fotoğrafı restoranların duvarlarında veya okul sınıflarında asılı olarak görmüştür.

Bizim için durum farklı.

Annem nereden geldiğimizi unutmak istemiyor. Archer da aynı şekilde, aşırı gururlu ve Dex... Dex'in ne düşündüğünü bilmiyorum, çünkü ağzı çok sıkı.

Tek bildiğim, ailemizin bir eser gibi görülmesinden nefret ettiğim. Büyük büyükbabamın Kansas City siyasi makinesindeki eski bağlantıları sayesinde siyasi merdiveni tırmanmasına yardım ettiği uzak bir başkanın uzantısı gibi.

İnsanlar ailemizin geçmişine çok fazla odaklanırsa, bugünü takdir edemezler.

Higher Ends'i eski parayla çalışan kesin bir şey olarak görüyorlar, her başarı için dişini tırnağına takarak mücadele etmek zorunda kalan mücadeleli bir start-up olarak değil.

Şu anda yaptığımız şeyin Truman veya dedemlerle hiçbir ilgisi yok.

"Peki büyükannen ve büyükbaban?" diye tahmin ediyor.

"Büyük büyükbabam ve büyükannem, evet. O zamanlar çok sıkı fıkıydılar."

"Vay canına. Geriye bakabileceğin bu kadar uzun bir geçmişin olması Eminim bu sana sağlam bir temel sağlıyordur."

"Öyle değil mi?" diye soruyorum kendimi tutamadan. "Tarihin olması demek istiyorum." "Yani, benim aile tarihim seninkine benzemiyor... Senin ailen

bir iz bıraktı. Şehir için her zaman orada kalacak büyük bir iz," diyor kuru bir şekilde, elini uzatıp çerçevenin köşesine dokunarak, sanki Truman'ın ilk kez senatör seçildiği 1930'lara geri götürecekmış gibi.

"Öyle görünüyor, sanırım. Yine de, Higher Ends'i sıfırdan biz kurduk. Hiçbirimiz aile adını veya parayı hafife almak istemedik." Ona dönerek bakıyorum ve bu sefer o çekinmiyor. "Aile geçmişim çılgınca. Bu ev çılgınca. Lanet olsun, *benim* evim oldukça iyi. Ama biz *sadece* bundan ibaret değiliz, Salem. Geçmişten kaçan, en alt tabakadan insanlar değiliz."

Bana bakarken gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi. "Kendi yolunu çiziyorsun. Bu senin için çok önemli, değil mi?"

"Aynen öyle," diyorum. İlk kez, paltosu ve kışlık giysileri olmadan ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

Kıvrımlı kalçalarını saran kot pantolonun beline sokulmuş dokulu bir süveter giymiş, rahat bir kıyafetle karşımda duruyor.

Vay canına, ne kalçalar.

O gecedен pek bir şey hatırlamıyorum, ama onun dolgun poposunu unutmam mümkün değil.

Onu tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum, hayatım pahasına ona tutunurken parmak eklemlerim beyazlaşmış, arkadan ruhunu dışarı çıkarmıştım...

Beynim sallanana kadar başımı sallıyorum.

Onu böyle incelemek kötü bir fikir.

Artık bir çocuğu olduğuna göre, o kıyafetlerin altında ne kadar değiştiğini merak etmemeliyim, oyuncak mağazalarına ve G sınıfı filmlere gitmek dışında hala eğlenceli şeyler yapıp yapmadığını merak etmemeliyim.

O gece yaptığı gibi hala aynı sesleri çıkarıp çıkarmadığını.

Ve lanet olsun, çocuğun babasının kim olduğunu ve neden hayatlarında olmadığını kesinlikle merak etmemeliyim.

Bu beni ilgilendirmez. Benim sorunum değil. Beni ilgilendirmez.

Bazı sperm donörlerinin onları terk etmesi düşüncesi beni çok kızdırsa da.

Ayrıca içimde tanıdık bir bıçaklanma hissi var.

Yine kıskançlık, fark ediyorum ve kafama takılmadan önce geri çekiliyorum.

Senin tek gecelik ilişkin, onun için senin için olduğu kadar özel değildi. Artık bunu aş artık.

"Hadi," diyorum. "Gitmeliyiz."

Evelyn kütüphanede çay ile bekliyor, biz içeri girerken heyecandan neredeyse zıplıyor.

Salem'in benim "asistanım" olarak yanımda olmasına neredeyse seviniyorum. Bu, toplantıyı daha gerçekçi hale getirecek ve onu nazıkçe reddetmem için gereken ortamı yaratacak.

Umarım çok hayal kırıklığına uğramaz.

"Merhaba Evelyn," diyorum ve bu sefer yanağıma öpücüğünü kabul ediyorum. "Bu Salem Hopper, amiral gemimiz The Cardinal'ın asistanı. Bugün bize katılmasına bir sakıncası yoktur umarım?"

"Hiç sorun değil." Evelyn ikimize de çay dolduruyor, kokusuna bakılırsa portakal ve kuşburnu çayı. "Buyurun canım. Tanrım! Yılın bu zamanında burada olmak çok güzel. Minnesota'ya kıyasla hava çok ılık."

"O kadar mı kötü? Son kar fırtınasına rağmen mi?" Salem çayı kabul edip oturur.

"Tanrı sizi korusun, hayır. Orası bizim memleketimize hiç benzemiyor. Orada dışarı çıkıp, kar fırtınasında nefesin donup kaybolmadan önce onu izleyebilirsiniz." Gülerek çayını yudumlar. "Ama nerede kalmıştık?"

"Nereden başlamak isterseniz. Bizi götürün," diye ısrar ediyorum, kendi çayımı yudumlarken çayımı yudumlarken ısrarla söylüyorum.

Hepimiz düşüncelerimizi topluyor ve bir an için içkimizi yudumluyoruz. havanın yatışmasına izin vermek iyidir ve Salem açıkça doğru fikri bulmuştur. Sabah boyunca olduğundan daha sakin bir haldedir ve çayının tadını çıkarır.

"Şimdi," Evelyn, ses tonunu biraz değiştirerek, "buraya gelmek kışı atlatmaya yardımcı oluyor. Walt'tan bu yana üçüncü kışım, rahmetli kocam, canım vefat ettiğinden beri buraya geliyorum."

"Üzüldüm," diyor Salem.

Evelyn'in gözleri köşedeki sulu meyvelere kayar.

"Sen çok tatlısın. O çok hevesli bir bahçıvandı. Hayatını bir bahçıvanlık mağazaları zincirini işleterek geçirdi. Hatta bazen onu Vegas'a güzel bir bahar gezisi için zorla götürmek zorunda kalırdım. evimizin bahçesinde yarattığı mucizeler... sebzelerimiz tüm kış boyunca... oh, ve

serayı! Görmeliydin. Tüm o parlak çiçekler, meyveler ve otlar. Onları çok özleyorum."

Salem'in parmakları fincanını sıkıca kavrar. "Ama eminim ki onun hatırası çiçeklerde yaşıyor."

"Oh, evet, kesinlikle öyle." Boğazını temizler ve bana bakar. "Ama buraya bir amaçla geldin ve daha fazla zamanını almayacağım. Mesele şu ki, açıkçası, Higher Ends'in yükselişini okudum. Sizin yaptıklarınızı gerçekten takdir ediyorum, hem de bu kadar kısa sürede. Bu, sizin akıllı kafalarınızın bir başarısı. Delly, utanmaz bir övünmeyle, bunu söylemekten asla yorulmuyor."

Gülümsüyorum.

"Teşekkürler. Elimizden geleni yapıyoruz," diyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu övgüler, bizimle çalışmak isteyen diğer herkesin söylediği sıradan sözlerden pek farklı değil. Önce yüksek övgüler, sonra talepler.

"Bir süredir merak ediyorum - tatlı Walt'ım vefat ettiğinden beri çok meşgul olduğumu anlarsınız - Minnesota pazarında altın madeni bulabilir misiniz? Lüks kiralık evler, özellikle yaz aylarında göllerde *çok para* kazandırabilir. Mülklerin değeri inanılmaz. Düşünün, bir otelin tüm konforuna sahip, ama tamamen bağımsız, istediğiniz gibi eğlenebileceğiniz kabinler. Tekne gezintisi, barbekü ve yürüyüş. İstediklerinizi seçin."

"Evet, kışlarınız olduğu için sıcak havalarda hayatın tadını çıkarmak zorundasınız," diyorum ona. "Soğuk aylarda her şey durur mu?"

"Ah, ama kış sandığından daha hareketlidir. Kuzeydeki kayak merkezlerini duymuşsundur? Lutsen, Grand Marais ve benzeri yerleri? Tanrım, her kış kar altında kalıyorlar, ama genç, maceracı tipler buna bayılıyor. Kayakçıları tanırım, Patton. Lüksü ve rahatlığı severler, ama çok telaşlı ve kalabalık yerleri sevmezler. Senin sunabileceğin şeyleri *istiyorlar*."

İçim burkuldu, bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

Kabul etmeliyim ki, kağıt üzerinde kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

"Bu kasabaların turist tuzağı olduğu gerçeğini saymıyorum bile," diye devam ediyor. "Doğru bölgeleri hedef alırsanız pazar *çok büyük*. Ve buralı biri olarak, dikkatinizi nereye odaklamanız gerektiğini çok iyi biliyorum. Walt hayattayken, sezon dışında çoğu zamanı küçük kasabalarda dolaşarak geçirirdik. Yazlar çok yoğundu, sezonluk işlerle uğraşacak vaktimiz yoktu

Bu yüzden kış kuşları gibi yaşırdık. Ya kalın giyinip keşfe çıkardık ya da kışın yarısını kumarhanelerde geçirip paramızı kaybederdik."

Salem bana bakıyor.

Benim düşündüğümün aynısını düşündüğünü biliyorum: burada beklenmedik bir potansiyel var.

Ama şu anda bu *sadece* bir potansiyel. Kendimizi kaptırmamalıyız.

"Eğer tüm bunlar sana çılgınca geliyorsa, hemen söyle. Alınmayacağımı biliyorsun," diye aceleyle ekliyor. "Ama öyle mi, Patton? Evinden uzak yeni bir pazara girmeyi hayal edebiliyor musun?"

"Bu, sadece taahhüt vermek kadar basit değil," diyorum yavaşça. "Burada bir fırsat olabilir, ama pazar araştırması için bir süreç izlememiz gerekiyor. Bu tür bir teklif için rekabeti karşılaştırmalı olarak incelememiz, geçmişi ve turizm trafiği raporlarını araştırmamız gerekiyor. Özellikle de senin de dediğin gibi, bizim bölgemizden biraz uzak olduğunda."

"Tabii, tabii." Başını hızlıca sallar. "Bu küçük toplantıda hayatınızı feda etmenizi bekleyemem. Sonuçta siz bir iş adamısınız, tüm yetenekli gençler gibi."

Sesindeki istemeden de olsa küçümseyici tona gülümsememeye çalışıyorum. Doğduğunuzdan beri sizi tanıyan bir kadınla uğraşırken böyle olur.

"Dexter ve Archer ile konuşacağım. Eğer onlar da istekliyse ve araştırma umut verici görünüyorsa, bir veya iki mülkü denemek faydalı olabilir. Ancak bugün kesin bir söz veremem."

"Evet, anlıyorum! Peki, canım, eğer bu mümkünse..." Evelyn sesini alçaltır ve kupasını sertçe masaya bırakır. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sevgili Walt'ım birkaç muhteşem göl kenarı mülk miras bıraktı ve ben bunları satmaya gönlüm el vermedi."

Ona bakıyorum. Birkaç mülk mü? Bir tane bekliyordum, emeklilikte daha fazla para kazanmak için elinden çıkarmak isteyeceği eski, harap bir kulübe.

Evelyn'in hayatını çok yakından takip etmiyorum, ama şaşırdım. "Durumları nasıl?"

Elini salladı. "Doğrusu, biraz yenilenmeleri gerekecek. Sana yalan söylemeyeceğim. Onları senin kusursuz standartlarına getirmek için biraz emek harcamak gerekecek. Ama önceden küçük bir yatırım yapıp

"Bunu düşüneneğim," diyorum yavaşça, kesin bir hayırdan bu noktaya nasıl geldiğimi merak ederek. Bu yaşlı hanım ne zaman usta bir satış elemanına dönüştü?

"Bunu düşüneneğim," diyorum yavaşça, kesin *bir hayırdan* bu noktaya nasıl geldiğimi merak ederek. Bu yaşlı bayan ne zaman usta bir satışçıya dönüştü? "Araştırmamızı en kısa sürede yapıp size geri döneceğiz." Salem'e bakıyorum ve not aldığını görüyorum.

Güzel.

Hala eski usul kalem ve kağıtla not almasını takdir ediyorum, bu da ayrıntıları elektronik cihazlardan daha iyi hafızaya kazımaya yardımcı oluyor.

"Çok teşekkür ederim, Patton!" Evelyn kollarını açar ve yanıma gelir. Bir kez daha sıkı bir kucaklaşmaya maruz kalırım. Bu tür toplantılar normalde böyle bitmez. "Bu fırsatı yakalamış olmak bile... Oh, çok minnettarım. Walt'un ne kadar gurur duyacağını tahmin bile edemezsin."

"Ne karar verirsek verelim, ikinize de adil davranacağız," diyorum.

"Ve sen!" Evelyn Salem'e döner. "Delly'nin çocuklarından biriyle çalışabildiğin için çok şanslısın. Umarım güzel kafanla bir şeyler öğreniyorsundur."

Salem yine kızarır, kızarıklık boynundan yanaklarına kadar yayılır. Gözlerime bakmıyor.

"Elbette," diyor. "Bu harika bir fırsat ve öğrenecek çok şey var. Çok minnettarım."

Sonra kapı açılır ve Arlo içeri koşarak girer.

"Anne!" der heyecanla. "Delly beni mutfağa götürdü. Tarçınlı çörek ve kakao yaptık."

Evet, annem işte. Eminim çocuğun en sevdiği atıştırılmalıkları bulması beş saniye sürmüştür.

"Öyle mi?" Salem onu zarar veremeyeceği bir yere, dizinin üzerine oturtur.

"Bu senin oğlun mu?" Evelyn nefes nefese sorar, yüzü ıslık ıslık parlar. "Ne sevimli bir çocuk. Adın ne, tatlım?"

"Arlo," diye cevaplar çocuk.

İkinci anne içeri girip kapıyı arkasında kapatınca, Arlo ona sırtıtarak bakar. gülümser.

Kahretsin. En azından bu ailede *birini* seviyor.

"Çok güzel vakit geçirdik, değil mi?" Evelyn'in yanına oturur.

Salem gerginleşir. "Umarım rahatsızlık vermiyoruzdur. Zavallı Arlo annesinden daha fazla uzak kalmak istemedi."

"Hayır, biz de tam bitiriyorduk. Ve huzursuzlanmaya başladıysa özür dilerim, annesine çok bağlıdır," der Salem dikkatlice. "Umarım uslu durmuştur?"

"*Harika davrandı*," der annem coşkuyla.

Tabii ki öyle diyecekti. Daha fazla torun sahibi olmak için o kadar çaresiz ki, neredeyse başkasının çocuklarını evlat edinecek. Colt'u çok seviyor, ama bence onun gibi on tane daha isteseydi. Junie ve Dex'in buraya gelip, annemin sürekli yaptığı imaları nasıl atlattıklarını bilmiyorum.

Ne kadar çabuk bebek yapmaya başlarsa, hepimiz için o kadar iyi olur. Arlo küçük boncuk gibi gözleriyle bana bakar.

"Annen çok iyi çikolata yapıyor. Seninkinden çok daha iyi," diyor sanki çok doğal bir şeymiş gibi. Ağzının etrafında koyu renkli bir leke var.

Salem de benim gibi bunu fark eder, başparmağını ıslatıp lekeyi siler.

"Arlo!" Salem tıslar. "Nazik olmak konusunda sana ne demiştim?"

Büyük adam, terbiyeli ol."

"Ama anne, o sana nazik davranmıyor."

Ah, kahretsin.

Salem'in yüzü alev alsa hiç şaşırmazdım.

Annem ve Evelyn, sanki tüm dikkatler üzerimizdeymiş gibi bize bakıyorlar.

Kahretsin, yine başlıyoruz.

Salem'in *bana* soğuk davrandığı hakkında bir şeyler söylemek çok kolay olurdu, ama bu bizi hiçbir yere götürmezdi.

"Evlat, ben öğreniyorum. Ben otuz yaşındayım, yüz yaşında değil. Biraz empati geliştirmek için çok geç değil, değil mi?" Annem bana epik bir kaş çatarken, ben ses tonumu hafif tutuyorum. Salem bana şaşkınlıkla bakar, sonra başka yere bakar. "Anne, bana öyle bakma."

Eğer yalnız olsaydık, parmağını sallayarak bana sert sözler söylerdi.

Arlo'ya sert bir bakış atarak, ne kadar sinirli olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

Aferin sana, küçük adam. Seni annene kızdırdığımı düşünüyorsun ve şimdi bana ödeşiyorsun.

"Ama annem en iyi sıcak çikolatayı yapar," diyor Arlo, yapışkan kollarını annesinin boynuna dolayarak.

Neyse ki, gelecekteki bir Machiavelli bile beş yaşındayken bir böceğin dikkat süresi kadar dikkat süresine sahip.

"Bu yaştaki çocuklar çok yaramazdır," diyor annem, Salem'e daha önce de böyle durumlar gördüğünü ima eden bir gülümsemeyle. "Kızakla kaymaya gideceğinizi söyledi, değil mi? Bana bir dakika verin, size yol için bir termos getireyim."

"Oh, gerek yok..."

"Saçmalama. Herkesin daha fazla kakaoya ihtiyacı vardır. Patton'ın bile." Bana, "*Çeneni kapat. Kibar ol. İç şunu.*" diyen bir bakış atar.

"Çok teşekkür ederim," diyor Salem.

"Ön kapıda buluşuruz." Arlo'nun itibarımı daha fazla zedelemesine fırsat vermeden buradan gitmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. "Sana söz verdiğim gibi seni nehre götüreceğim."

"Çok nazıksın," diye fısıldadı Evelyn. "Bana Walt'ı hatırlatıyorsun. O da çalışanlarına karşı her zaman çok iyiydi, herkese aile gibi davranırdı."

Salem'in yüzü soluyor.

Arlo yanında zıplayarak odadan neredeyse koşarak çıkarken, vedası yapmacık geliyor.

Ben bir kahkaha atıyorum.

Çok tatlısın, Lady Bug. Bir dahaki sefere benden ne kadar nefret ettiğini daha açıkça göster.

"Kendine iyi bak, Evelyn. Her zaman bir zevkti," diyorum ve ona hızlıca sarılırım. "Böyle benimle buluşmanı ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin ve yeni bir girişim üzerinde çalışma fırsatını çok seviyorum." Bana gülümsüyor. "Kızakla kaymanın tadını çıkar! Ve söyle, eğer bekarsa..."

"Benim tipim değil." Geri çekiliyorum.

"Üzgünüm." Kahretsin, *gitmem* lazım.

Kendim kızak kaymaya niyetim olmadığını söylemeye zahmet etmiyorum ve ön kapıda diğerlerine katılıyorum. Annem bize büyük bir termos ve bardaklar uzatıyor ve biz de araca doğru yöneliyoruz.

Salem Arlo'yu emniyet kemeriyle bağlarken, ben her şeyi ön koltuğa koyuyorum. Çocuk, benim kişisel sorgulayıcım olduğunu biliyormuş gibi bana sırtıyor.

Evet, onlarla karda bir saniye bile geçirmek istemiyorum. Onu kızak ve hayalarımın yakınında güvenmiyorum.

Arabada kalmak için bir bahaneye ihtiyacım var.

Tercihen o bana çarpmadan ve beni hastaneye yatırmadan önce.

KÖR BAHİS (SALEM)

Tamam, itiraf ediyorum, Patton Rory'nin nazik olabileceğini düşünmemiştim.

Yani, içtenlikle nazik olabileceğini. "Sana bir şey getireyim mi?" diye soracak kadar nazik olabileceğini.

"Anlaşmayı size garanti edeyim" türünden bir nezaket değil.

Yani, beni yanlış anlamayın. O hala gözlerinde en yapmacık parıltıyla dolaşan bir buz adam. Ama bugün, *iyi* davrandı.

Belki de daha nazik kardeşlerinden biri onun yerine geçmiştir ve bu Patton bir sahtekardır, ya da kişilik nakli olmuştur.

Bu noktada, Patton Rory'nin normal bir insan gibi davranmasını görmekten daha inandırıcı.

Özellikle de annesi beklediğimden çok daha tuhaf bir şekilde tatlı davrandığında.

Onu temelde onun yaşlı hali olarak hayal etmiştim. Kendini beğenmiş, insanlık dışı bir güzelliğe sahip ve bir iki kötü yorumla sizi anında yere sermeye hazır.

Ama o gerçekten nazikti. Dost canlısı ve cömertti.

Delly Rory, elimde bir çocuk varken o büyük eski evde bulunmaya hakkım olmamasına rağmen, bizi evimizde hissettirdi.

Onun büyükannesi olduğunu bilerek, bunun doğal bir bağdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmek neredeyse acı verici.

Arlo'nun kızakla tepeden aşağı kayışını izlerken, bu düşünce hala içimi kemiriyor.

Sonunda kızaktan düşüp bana onay için baktığında, el sallıyorum.

"Dikkatli ol dostum! Durana kadar sıkı tutunmalısın."

Yüzü aydınlanıyor ve bana doğru koşarken, botları kara batıyor ve kızağı ipe çekerek arkasında zıplıyor.

Arkamızda bir yerde, Patton kar alerjisi olan Scrooge gibi arabasında bekliyor. Daha önce ne kadar nazik olursa olsun, bizi kaçınmıyorsa bile, yine turbo işkolik haline dönmüş.

Cidden, bitirmesi gereken e-postaları olduğunu sanmıyorum.

Muhtemelen şişman yatırım portföyüne bakıyor ya da porno izliyor, bizi eve götürebilmek için acele etmemizi bekliyor. Bu noktada, taksi çağırmasa hoş bir sürpriz olur.

Kafa karıştırıcı.

En azından ondan nefret ettiğim zaman, durumumuzu biliyordum. Ama çok hızlı nefes aldığımı fark ediyorum.

Arlo yanıma döndüğünde yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. Birkaç yeni kar tanesi üzerimize düşüyor, onun bakır rengi buklelerine ve burnunun ucuna yerleşiyor.

"Bu çok havalıydı!" diye bağırıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim. Sezonun bu kadar geç bir döneminde bu kadar kar yağmaz genelde."

"Sıra sende anne."

"Hmmm." Tereddüt ediyorum. "Sadece benimle gelersen."

Gülümseyerek kızağa tırmanır. Patton'a hızlıca bir bakış atarım ve kızağın arkasına çömelirim.

O arabadan hiç çıkmadı. Direksiyonun arkasında oturmuş, aptal telefonuna yapışmış durumda.

Eh, belki de gerçekten çalışıyordur. O kadar kontrol delisi biridir.

Tek gecelik ilişkimizle şu anki durumumuz arasında bir yerde, bu adam iş-yaşam dengesi kavramını tamamen yitirmiş.

"Anne!" Arlo bacaklarımın arasına oturur ve dizime dokunur. "Anne, gidelim!"

Ayaklarımı kızağa sıkıştırıp itiyorum.

Bir an için hafifçe sallanıyoruz, sonra kızak eğimli yokuş aşağı kaymaya başlıyor.

Arlo mutlu bir şekilde çılglık atarak bacağıma tutunur.

Bu kadar hızlı olması beni hazırlıksız yakalar.

Bir saniye sonra, çılgılık atıyorum ve şapkamı kaybediyorum.

Şapkamı kafama sıkıştırmadan önce arkamda uçup gider. Ama çok hızlı gidiyoruz ve şu anda yapabileceğimiz tek şey tutunmak.

Kısa süre sonra rotadan sapıyoruz ve zemin düzleşiyor, bu da hızımızı biraz kesiyor ve sonunda tepenin dibindeki kar yığınının dalıyoruz, deli gibi gülüyoruz.

"Anne, saçların dağınık!" Arlo dağınık saçlarımı yüzümden çekip yanağıma kocaman bir öpücük kondurur.

"Biliyor musun?" Onun şapkasını çıkarıp saçlarını agresif bir şekilde karıştırıyorum. "Artık birbirimize uyuyoruz!"

O da bağırarak şapkasını kapar ve kulaklarına kadar indirir.

Her annenin yaşadığı küçük anlar bunlar, diye düşünüyorum, kızağa yaslanıp, hala küçük kar taneleri döken demir grisi bulutlara bakarak.

Arlo'nun yanında otururken yukarıyı işaret ediyorum. "Şu bulutu bak. Bence kutup ayısına benziyor."

"Anne, o bir tavşan." Bana sadece beş yaşındaki bir bulut uzmanı yapabileceği bir küçümseme bakışı atıyor.

"Gerçekten mi? O zaman kulakları nerede?"

"Orada, anne. Bak!" Eldiveniyle gökyüzünü işaret eder. "Şey, belki gözlerini çok, çok kısarsan..."

Sabırsızca

homurdanır.

Gülümsemem

kaybolur.

Artık ona her baktığımda, sadece Patton'ın güneş ışığında bakır rengi olan koyu kahverengi saçlarını ve Rory kardeşlerin miras aldığı aynı keskin mavi gözleri görüyorum.

Grumpybutt'ın kendisi bu benzerliği hiç fark etti mi acaba?

Merak ediyorum.

Eğer fark ettiyse, eminim ki inkar ediyordur.

Ama bu fikir hiç aklına gelmemişse, durum daha da kötü. Ya beni sadece her erkekle yatan bir sürtük olarak görüyorsa ve o gece tekne de uzun bir mavi gözlü erkekler listesine bir yenisini daha eklediğini düşünüyorsa?

Ona her zaman söyleyebilirsin, kafamdaki o rahatsız edici küçük ses bana

bana öyle

söylüyor. Evet, söyleyebilirsin.

Bu, beni kemiklerine kadar yiyip bitiren şiddetli suçluluk duygusunu düzeltebilir.

Ama kendimi bir köprüden atıp buz gibi Missouri Nehri'ne atlayabilirim atabilirim ve bu muhtemelen Patton'ın

resmi *babam* olmasıyla uğraşmaktan daha kolay olurdu.

Ugh.

"Tekrar gitmek istiyorum!" Arlo zıplayarak duyurur. "Ve şapkanı almamız lazım."

Şapkamı geri almak görüldüğü kadar kolay değil.

Nedense, şapkam çok büyük bir ağacın alt dallarından birine takılmış.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ama bu pek işe yaramıyor. Sonra, ağacın ince dallarına ulaşabilmek için biraz kar biriktirip sıkıştırmaya çalışıyorum.

"Bana bırak! Ben alırım," diyor Arlo heyecanla zıplayarak.

"Sen kal, koca adam. Bu iş annelerin işi." Sert bir bakışla onu susturuyorum.

Gözyaşları veya kırık bir kolla bitmeyen güzel bir gün geçirmekte kararlıyım.

Sonunda daldan koparıp Arlo'ya atıyorum, o da onu yakalayıp büyük bir ödülmüş gibi daireler çizerek koşuyor.

"İçinde kar var," diye haber veriyor bana aşağı indiğimde. "Dikkat et, yoksa ıslanacaksın."

Yine de kafama takıyorum ve onun uyarısı gerçek olunca titriyorum. "Eh, artık ait olduğu yere geri döndü." Eldivenli elini tutuyorum ve birlikte tepenin zirvesine geri dönüyoruz.

Bir an için, dünya küçülmeye devam ediyor gibi.

Burada sadece Arlo ve ben varız, kışın soğuşundan başka hiçbir endişemiz olmadan gülüyor ve eğleniyoruz. Sanki her şey kısa bir mutlu an için yerine oturmuş gibi.

Sonra başımı kaldırıp onu gördüm. Patton lanet olası

Rory.

Arabadan inmiş, kalın lacivert trençkotuyla kollarını kavuşturmuş, gerçek hayattaki Grinch gibi bizi izliyor.

Ortamı mahvetmek diye buna denir.

Ama yaklaşırken yine de ona el sallıyorum, bize katılmasını işaret ediyorum.

Cidden, yıllar önce birlikte olduğum o kaygısız adama ne *oldu*? O adam gerçekten var mıydı?

Yoksa o gece kumarhanede o kadar sarhoş muydum ki onu tamamen yanlış mı yorumladım?

Arlo, Patton'ı gördüğü anda ona atladığında, ben hala merak ediyorum.

"Bay Rory!" Bugün terbiyesini hatırlıyor. İyi.

Hemen *Grumpybutt'a* gitmemesi bir ilerleme. "Bizimle kızak kaymaya gel. Eğlenceli olur."

"Kızakla kaymak mı?" Patton'ın bakışları bana kayıyor ve ben kaçınılmaz reddedilmeye hazırlanıyorum. O çok meşgul, çok önemli, çok *sıkıcı*, karın içinde oynamak için itibarını feda edemez.

"Evet." Arlo, Patton'ın elini tutup çeker. "*Çok hızlı* gidersin ve bunu tekrar tekrar yaparsın. Değil mi anne?"

"Evet, çok eğlendik." Erimiş kar şapkamdan boynumun arkasına damlıyor ve titriyorum. "Ama onu rahatsız etme, tatlım."

"Sorun değil," diyor Patton, Arlo'dan kızıağı alıp pistin en üstüne yerleştiriyor. Bir ayağını kızıağın üzerine koyuyor.

Oğluma bakıp "Demek böyle yapıyorum, ufaklık?" diye sorarken gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım.

Ne. Görüyorum.

Patton, gerçek bir mizah duygusu geliştirmiş, para kazanmak için olmayan bir şeye mi katılıyor?

"Hayır!" Arlo heyecandan yüzü kızarak kıkırdar. "Üzerine oturmalısın, yoksa kar sörfü yaparsın ve yüzüstü düşersin."

"Ne aptalım. Çocukluğumdaki snowboardlardan daha dayanıksız olduğunu düşünmüştüm." Gözleri benimkilere takılır.

Onu, kolunun altına bir snowboard sıkıştırmış genç bir punk olarak hayal ederek, o anda biraz ölürüm.

Belki de bu yüzden bunu yapıyordur.

Nostalji virüsü onu ısırması olmalı.

"Böyle mi?" Patton, Arlo otururken onu izliyor.

Sanırım nostalji virüsünün dişlerini hissetme sırası bende. Bir an için, hayatımın değiştiği o gece tanıştığım adama benziyor ve sanki altı yıl geçmemiş gibi hissediyorum.

Ama daha fazla suçlayıcı düşünceler beni yiyip bitirmeden önce başımı çeviriyorum — örneğin, gözlerinde o müstehcen mavi ışıkla gülümsediğinde ne kadar şeytani derecede yakışıklı görüldüğü gibi.

Ofisteki sert ve katı adamdan çok daha canlı ve çekici.

"Hmm, sanırım hala bir şeyi kaçıyorum." Patton nazikçe Arlo'yu yakalar, onu kızıağın önüne çeker ve koruyucu bir şekilde kolunu onun etrafına dolandır.

Bana bakarak, kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğine dair sessiz bir söz verir. Ben başımı salladığım anda, onlar çoktan gitmişlerdir.

Çılgınca hızlı.

Arlo ile gittiğimden daha hızlı, bir roket gibi tepeden aşağı fırlıyorlar.

Belki ekstra ağırlıktan, belki de Patton'ın öne eğilip, yüzünde vahşi bir gülümsemeyeyle denge merkezini ayarlamasından dolayıdır.

Her halükarda, karışık duygularla kalbim kırılana kadar göğsüm sıkışıyor.

Acı tatlı bir kafa karışıklığı, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim, sindiremediğim güçlü bir karışım.

Neden bugün, tüm günler içinde, iyi bir adam olmak için bu günü seçti ki? Arlo etrafta, *oğluyla* birlikteyken?

Üstelik, oğlunun sabahını büyükannesiyile geçirdiği gün.

Sanki evren gizli bir aile günü planlamış gibi, ama bunu benden başka kimse bilmiyor.

Ve kalbimdeki o korkunç bilginin hançeri daha da derine saplanıyor.

Burnum yanıyor. Donmuş yanaklarımla hiçbir ilgisi olmayan sıcak gözyaşları gözlerimi dolduruyor.

Kızak aşağıya ulaşır ulaşmaz ve onlar kızaktan iner inmez, Arlo ayağa kalkar ve tepeye, bana doğru koşar, Patton'ı kızakla tekrar tepeye çıkarmakla uğraşırken.

"Anne! Anne!" Arlo, şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümsemeyeyle nefes nefese kalır. "Gördün mü? Yarış arabasından daha hızlı gittik. *Vroom!*"

"Tabii ki gördüm, tatlım. Neden biraz nefes almıyorsun?"

"Bana tutunmam gerektiğini ve beni emniyet kemeri gibi tutacağını söyledi." Ben onu duymak için eğilirken, o yüzünü buruşturup parmak uçlarına yükseldi. Patton yeterince uzakta olmasına rağmen, denese bile duyamazdı. "Gerek yoktu. Sadece senin endişelenmeni istemedi."

Yüzüm kızardı.

Tanrı aşkına, Patton neden bana o kadar nazik davranıyor ki, küçük oğlum bile fark ediyor?

"Öyle mi? Peki düşseydin ne olacaktı, koca adam?"

"Düşmeyecektim!" diyor küçümseyerek.

"Tabii." Patton geldiğinde başını kaldırıp ona bakarım. "Onu aşağı indirdiğin için teşekkürler, Patton. Çok eğlendi."

"Uzun zaman oldu," diyor başını sallayarak. "Çocukken buraya sık sık gelirdim. Çocukken buraya çok gelirdim."

"Snowboard mu?" Kendimi tutamadan gülüyorum. "Hayal bile edemiyorum. Annen tepeyi kızakla kayarken."

"Hayır, o evde kaldı. Ben büyüyene kadar kaymaya başlamadım. Küçükken babam bizi götürdü." Sesinde bir parça hüznün var, ama Arlo'ya ipi uzatıyor. "Tekrar kaymaya hazır mısın?"

"Evet!" Arlo'nun yüzünde coşku eksik değil. "Daha fazla kızak almalıyız. O zaman sen ve annem de kayabilirsiniz."

"Ben iyiyim tatlım," diyorum, onlara el sallayarak. "Seyretmekten memnunum. Ben de çok eğleniyorum."

"Sıkıcı." Arlo burnunu kırıştırır.

"Neden bir sonraki turda sen gitmiyorsun?" diyor Patton. "Ben annenle kalırım."

Bunu yapmana gerek yok.

Öte yandan, onu Arlo ile ikinci kez görmek, şu anda "ya olsaydı"lar ve kaçırılmış fırsatlarla boğuşan, kuş yuvası gibi karışık kalbim için daha da kötü olabilir.

"Tamam!" Arlo kızağa oturur ve Patton ona dostça bir itekleme yapar.

Yokuş aşağı uçarken ciğerleri patlayacakmış gibi bağırır, küçük sesi uzaklaşırken giderek azalır.

"Ciddiyim," diyorum, soğuktan korunmak için kollarımı daha sıkı kavuşturarak. "Tekrar teşekkür ederim."

Patton bana alaycı, eğlenceli bir bakış attı.

Gözlerindeki ışıltı, görmesi gerekenden fazlasını, benim istediğimden fazlasını gördüğünü söylüyor. "Hâlâ birkaç gün önce beni ofisinden neredeyse atan aynı yönetici misin?"

Yüzümü kaplayan şapka ve ıslak saçlarımın kızardığımı gizlediği için minnettarım. "O zaman bu kadar kaba olmasaydın, sana gitmeni söylemezdim belki."

"Haklısın." Arlo tepenin dibine ulaştığında, o da tepenin aşağısına bakıyor. "Sana bu kadar sert davranmamalıydım."

"Hayır, sert davranmamalıydın."

"Kayıtlara geçsin, özür dilerim." Sesinde tam olarak tanımlayamadığım garip bir yumuşaklık var.

Belki de bu durumda olmak zorunda kaldığı için isteksizlik. Özür dilemek zorunda kaldığı için tereddüt. Soğukta durup oğlumu izlediği gerçeği konusunda belirsizlik.

Oğlumuzu.

Tanrım, yine ağlamaklı kafam başlıyor.

"Sorun değil." Yüzümün gerçekte ne kadar sorunlu olduğunu ele vermeden önce başka yere bakıyorum. "Salem?"

Bunu yapma. Lütfen.

"Gerçekten, Patton. Daha önce olanlar için endişelenme..."

"Endişelenmiyordum," diyor. Sesinin tonu, ona bakmamı sağlıyor. ona bakmamı sağladı.

Belki de sesindeki tuhaflık pişmanlık değildir, çünkü şimdi gülmek üzere gibi görünüyor.

Patton Rory, gülerек, canlı ve kaygısız. Bugün modern bir mucize.

"Senin çok fazla itiraz ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Tamam, Shakespeare." Gülümsayarak duruşumu düzeltiyorum, ayaklarım çok üşümesin diye hareket ettiriyorum.

O gülüyor. "Bu ilk ilk ilk bir hiç beni beni Shakespeare diye çağırırdı."

"Kardeşlerinden hangisi kelimelerle daha iyi?"

O düşünüyor düşündü düşündü sallamadan başını başını "Ben kelime ustasıyım." Olağanüstü bir kelime ustası."

"Tamam, patron. Ne dersen o." İnanmadığımı gizlemeye çalışmıyorum.

Patton homurdanıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

Bu ona bir kahkaha kazandırır.

"Archer'ın beni yendiği başka bir şey daha, ha?" diye mırıldanır. "Ona ne dedin ki?"

"Ne?"

"İkinizi deliye dönmüş sırtlanlar gibi güldüren şey."

Archer ile tanıştığımız ve onun güldüğü o anı hatırlıyorum — Patton'ın yüzünde fırtına bulutları gibi bir ifadeyle içeri girdiği, Zeus gibi bana acımasızca bakarak onaylamadığını belli ettiği anı.

"Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum. O kadar komik değildi." Şapka altında yüzüm daha da ısınır. O kadar nemli ki artık yeter, şapkayı kafamdan çıkarır ve saçlarımı sallarım. "Şapkamı düşürmemeliydim, saçlarım sıırılsıklam oldu."

"Salem..."

"Anne, gördün mü? Gördün mü?" Arlo nefes nefese bize tekrar katılır. O da şapkasını kaybetmiştir, ben de onu kulaklarının üzerine geri takarım. "Bu sefer çok uzağa gittim!"

"Biliyorum tatlım. İzliyordum. Sence daha hızlı gidebilir misin?"

"Evet!" Kar kızağına tırmanırken hareketleri daha yavaştı.

Küçük vücudundan yorgunluk belirtileri gelse de, kararlılığı ona bir itekleme yapıyorum ve o tekrar aşağı uçarken sevinç çığılığı atıyor. Karda kendi izimizi oluşturduk ve kızağı en büyük oluklara giriyor.

"Soruma cevap vermedin," diyor Patton. "Archer hakkında."

"Dostum, önemli bir şey değil." Biraz yalan ama neyse.

"O zaman neden kaçınıyorsun?"

İç çekiyorum, kollarımı kavuşturup ona dönerek, saçlarımın fare yuvası gibi olduğunu ve Rudolph'a yakışır kırmızı bir burnum olduğunu biliyorum. Bunu gerçekten mahvetmek zorunda mıyız?

Çünkü ona söylersem, beni hor göreceğı bir itirafta bulunmuş olacağım.

Yine.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Archer bize nasıl gittiğimizi sordu. Arlo'nun seni Grumpybutt olarak çizdiğini ve bunun üzerine senin oldukça sinirlendiğini söyledim."

"Sinirlendin mi?" O, somurtarak bakıyor.

"Evet, ve kardeşin güldü. Çünkü görünüşe göre ilk günümde bu kadar batırmam çok komikti, senin de bir çocuğun çizimi yüzünden sinirlenmen de öyle."

Onun öfkeleneneğini bekliyorum.

Bana yine patlamak için - profesyonel davranmadığım için beni azarlamak için, ki bu durumda haklı sayılırdı - ama o sadece bana göz kırıp yavaşça nefes aldı.

"Bu her şeyi açıklıyor. Arch benim başarısız olduğumu görmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz," dedi.

"...yani kızgın değilsin?"

Bana bakıp gülümsedi.

"Unuttum, Salem. Sadece yanlış bir başlangıç yaptık diyelim ve devam edelim." Sonra eldivenini çıkarır ve bana elini uzatır.

Vay canına.

Aramızdaki o küçük elektriklenmeyi görmezden gelerek, elini dikkatlice tutuyorum.

Elbette, eli güçlü, kalın ve ofiste çalışmaktan daha ağır işlere alışkın.

Eller hikayeler anlatır, ama ben onun ellerinin ne anlattığını bilmiyorum. Ya da ben eldivenimi çıkarırken, o benim ellerimde ne okuyabilir, bilmiyorum.

"Ateşkes mi?" diye soruyor, parmaklarını benim parmaklarımın etrafına dolayarak. Bir parmağının ucu bileğimin iç kısmına ulaşıyor.

Bu kadar samimi hissettirmemesi gerekirdi, ama hissettiriyor.

O, nasırlı ellerin olması gerekenden daha seksi olabileceğinin canlı kanıtı. Sinir bozucu.

"Ateşkes," diye tekrarlıyorum, elini iki kez sıkıp bırakıyorum ve eldivenimi arıyorum.

Tepenin dibinde, Arlo uzun tırmanışı tekrar yapıyor, bu sefer küçük bir ayı gibi homurdanıyor ve nefes nefese kalıyor.

"Eskiden buraya gelmeyi çok severdim," diyor Patton, sesinde yine o hüzünlü tonla. "Çocukluğumun en sevdiğim anılarından biriydi."

"Bu yüzden bugün buradayız. Arlo için güzel anılar yaratmak istedim ve bu fırtınadan sonra kışın fazla bir kısmı kalmayacak," diyorum kendimi tutamadan. Ona çok fazla şey anlatıyorum. "Ayrıca çok çalışıyorum, dışarı çıkamıyorum."

"Bana göre eğleniyor gibi görünüyor. Görev tamamlandı." Bu gözlem boğazımı düğümledi.

"Evet," Patton yorum yapamadan sertçe söylüyorum. "Bence eğleniyor ve bugün bunun büyük bir parçası sensin."

"Harikaydı anne. Saatte yüz mil hızla gittim!" Arlo bize ulaştığında nefes nefese kalır. Aramızda bakışlarını gezdirir ve sonunda Patton'a karar verir. "Benimle tekrar kızakla kayın Bay Rory."

"Arlo, bir süredir uğraşıyorsun. Sihirli kelime ne?" "Lütfen." Somurtarak mırıldanır.

"Tamam, küçük adam. Bir tur daha," der Patton. "Ama son tur. Ayaklarım donmuş ete dönüşüyor."

Ben de öyle, ama bot getirmediği için o takım elbise ayakkabılarında kesinlikle en kötüsünü yaşıyor. Ve acaba benim

ayak parmaklarımda hala sıcak kan dolaşımı olmasını sağlamak için sürünerek yürüdüğümü fark ediyor mu acaba?

Patton'ın Arlo'nun arkasına binip yola çıktıklarını izlerken boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Tıpkı eskisi gibi birlikte tepeden aşağı hızla iniyorlar.

Patton, sanki roller coaster'da gibi bir elini havaya kaldırıyor. Yarı yolda, dengelerini kaybetmeye başlıyorlar.

İlk başta sadece bir sallantı. Bir titreme.

Ama birkaç metre sonra, karın içine çakılıyorlar. Bir an için endişeleniyorum.

Ama sonra Arlo'nun çılgınca güldüğünü duyarım. Patton'ın derin kahkahası da havayı doldurur. Oğlumu tutuyor ve yüzüstü karın içine düşmesini kıl payı önüyor.

Merhaba, temel anı.

Bunun ne kadar özel olduğunu bilen tek kişinin ben olmam beni üzüyor. Ve bu, korktuğum şeyin kanıtı. Patton Rory bir çocuğa bakabilir bu da onun baba olabileceği anlamına geliyor.

Ona söylemelisin.

Hemen değil, ama er ya da geç bilmesi gerekiyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Yine de, Patton kızağı arkasında sürükleyerek tepeye doğru bana doğru yürürken bunu görmezden gelemem. Şu anda gördüğüm şeyi görmezden gelemem.

Baba ve oğul.

Birlikte ve mutlu.

Hayatlarında ilk kez normalmiş gibi birlikte kaliteli zaman geçiriyorlar.

Sanki bunu içgüdüsel olarak zaten biliyorlarmış gibi, bu da beni daha da berbat bir kötü adam gibi hissettiriyor.

Boğazım *ağrıyor*.

"Bence yeterince oynadı. Artık ısınmaya gitmeliyiz," diyor Patton tepenin zirvesine vardıklarında. "Hazır mısın, küçük adam?"

"*Anne*." Arlo elimi çeker. "Gitmek zorunda mıyız?"

"Patton mola zamanı dediğine göre, evet, zamanı geldi." Kalmak istediğim kadar gitmek de istiyorum. Ne zor bir durum.

"Arabada kakao var. Annemin yaptığı lezzetli kakao," diyor Patton ve Arlo tüm hızıyla koşmaya başlıyor.

Kara olan hevesi, çikolata bağımlılığıyla yarışır.

Patton başka bir şey söylemek istiyor gibi hissetsem de, inatla SUV'ye geri dönüyorum. Boğazıma takılan çelik yün muhtemelen yüzümü garip gösteriyor ve nedenini sormasını istemiyorum.

O zaman gözyaşlarımı saklayamam.

"Hey," diyor Patton, şaşkıncı bir şekilde nazikçe. "İyi misin? Biraz donmuş gibisin."

"Ben mi?" Sesim çatlar. "Oh, hayır, iyiyim. Bu rüzgar çok kötü, bir süre sonra gözlerimi yaşartıyor. Kesinlikle soğuktan. Sanırım düşündüğümde daha hassasım." Evet, saçmalıyorum, ama nasıl duracağımı bilmiyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Kimseye sor, sana söyleyeceklerdir..."

Dünya dönmeye başladığında, nefes almaya vaktim olmadı. Topuğum buzlu bir yerde kaydı ve dönmeye başladım.

Sadece bir saniye panikledim, kollarımı çırpıp, ağzımdan ciyaklayan bir ses çıktı.

Patton, yere düşmeden hemen önce kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

Kollarının içine.

Ne yaptığımı düşünmeden, beynim farkına varmadan önce yuka

rı. Farkına bile varmadan Patton'ın güçlü omuzlarını ve elleri belimde, beni sabit tutuyor.

Kahretsin.

Ellerimin altında bu kadar *sağlam* ve sıcak hissetmeseydi, her şey daha kolay olurdu.

Yüzü bu kadar yakın olmasaydı. Gözleri bu kadar parlak olmasaydı.

Köpüklü nefeslerimiz, yetişkin hayatımın en karmaşık anında aramızda dönüyor.

Sıcak ve soğuk hissediyorum, nefesim kesiliyor. O da öyle.

Yanaklarında kırmızı lekeler var, muhtemelen son birkaç dakikada hızlanan sert rüzgardan dolayı.

Evet, rüzgâr, diye karar veriyorum. Öyle olmalı.

Bu en güvenli açıklama. Çünkü bunun, hala birbirimizi sıkıca tutmamızla ya da benim bırakmak *istemememle* bir ilgisi varsa...

Mahvolduk.

Bu düşünceler tek başına bile çok tehlikeli.

Ama nefesinin dudaklarıma değmesi ve Patton bana bakarken duyabildiğim tek şey kalbimin çarpıntısı. Dilini bir saniye dudaklarında gezdiriyor.

Nefes al, Salem.

Tanrım, nefes al.

Nefesim kesiliyor.

Bir an için, karların içinde eriyene kadar beni öpmek gibi çılgınca bir şey yapacağını düşünüyorum.

Çok uzun zaman oldu, ama o hissi hatırlıyorum. Dalgalar halinde gelen baş döndürücü arzu, her sinirde yayılan sıcaklık.

Gözlerinin parıldaması, yaz dalgalarını yakalayan güneşin ışıltılı parıltıları gibi, o da hatırlıyor.

Bununla nasıl başa çıkacağız?

"Anne, akşam yemeğinde ne var?" Arlo araya girer ve Patton beni o kadar hızlı bırakır ki, neredeyse ikinci kez dengemi kaybediyorum.

"Oh." Bir zamanlar aklı başında düşüncelerim varsa, şimdi nereye gittiklerini bilmiyorum. "Bilmiyorum tatlım. Eve gidince bakarım."

"Pizza yapabilir miyiz?"

"Bakacağız."

"Awww." Dudaklarını büküyor. "Bu hayır demek."

"Harika bir pizza yeri biliyorum," diyor Patton. "Sizi oraya götürmekten mutluluk duyarım."

Ben ısmarlarım."

Bu da iyi oldu, çünkü kahve dükkanından anladığım kadarıyla onun ne tür yerleri sevdiğini biliyorum. Kira bedelimden daha pahalı şarap faturası olan lüks yerler.

"Teklifin için teşekkür ederim," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak, "ama Arlo bugün yeterince şımartıldı. Açıkçası, ben de öyle."

"Ah, anne!" Arlo alt dudağını dışarı çıkarır.

"Belki bir dahaki sefere," diyor Patton.

Yine onun bakışlarına karşılık vermiyorum. Böylesi daha kolay.

"Evelyn'in notlarını pazartesiye kadar sana geri göndereceğim," diyorum. "Ayrıca, The Cardinal anketlerinden daha fazla veri. İstersen, kuzey Minnesota pazarlarını araştırmaya başlayabilirim..."

"Hafta sonunu mahvetmediği sürece." Başını sallayarak işe geri dönmeyi kabul eder. "Teşekkür ederim, Salem."

"Bay Rory?" diyor Arlo. "Şimdi ikolata yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki, evlat." Patton Arlo'ya gülümser ve arabanın kapısını açar. Muhteşem bir sıcaklık bizi karşılar. Her iyi yeni araçta olduğu gibi, o da ısıtıcıyı uzaktan alıştırabilmiştir. "Ama dışarıda içmeliyiz, tamam mı? O koltuklar yapışkan şeylerden nefret eder."

Patton hepimize birer bardak doldurduktan sonra minnetle bardağımı alıyorum. Patton ve Arlo'nun süper kahramanlar hakkında konuşmalarını dinlerken yavaşça yudumluyorum.

Nazik Patton bugün en iyi haliyle geldi.

Keşke Nice Patton'ın Grumpybutt'tan gerçekten daha kötü olup olmadığına karar verebilsem.

Arlo, örümcek tarafından ısırıldığı için başından beri zorluklar yaşıyan Spider-Man'in erdemleri hakkında uzun bir ders vermeye devam ederken, Patton gözlerimi yakalayıp gülümsüyor.

Evet.

Nice Patton kesinlikle daha kötü.

En azından patron Grumpybutt ile durumumun ne olduğunu biliyorum, manzara berbat ve hizmet kötü olsa bile.

Nice Patton ise sonsuz derecede daha korkutucu.

Onunla uğraşmak, bilinmeyene körü körüne bahis oynamak gibi.

Küçük Arlo doğduğundan beri kaçtığım her şey.

POKER YÜZÜ (PATTON)

Archer ve Dexter'ı Evelyn'in önerisi hakkında bir toplantı için bir araya getirmek tam bir haftamı aldı.

Evelyn, tam yerini belirleyebilmemiz için her şeyi e-postayla gönderdi.

Ona rağmen Dex, telefonuyla oynayarak kolayca dikkatini dağıttı. Evlilik, benim gergin kardeşimin başına ne haltlar *karıştırdı* böyle?

Elimi yüzüne vuruyorum.

"Odaklan," diyorum ona. "Bugün sizi buraya büyük bir karar vermek için çağırdım. Evelyn, ne karar verirsek verelim, bir an önce cevap almayı hak ediyor."

Dexter bana sinirli bir gülümseme attı. Bu adamı tanıyamıyorum. Sanki bir zamanlar ona musallat olan işkolik şeytan, şimdi benim içime girmiş gibi.

"Tamam, peki," diyor, parmaklarını masaya vurarak. En azından bu değişmemiş. "Yani bir veya iki mülke yatırım yapmamızı mı istiyor? Göl kenarındaki yerlere mi?"

"Teknik olarak üç kulübe. Onları yenilemek için paraya ihtiyacı var, bu yüzden aslında masrafları önceden üstlenmemizi istiyor. Ayrıca tek seferlik bir kullanım ücreti de istiyor. Gelecekteki ödemeler, emeklilik geliri olarak ona ve yenileme masraflarını bize geri ödemek için bölünecek."

"Ve sen bununla sorun yok mu?" Archer, gri sakallarını çekerek homurdanıyor. "Bu bizim için çok büyük bir ön yatırım. Aile dostumuz olsa bile."

"Asıl soru, bu pazarın buna değer olup olmadığı. Benim birkaç cevabım var." Dizüstü bilgisayarında Salem'in notlarını açıyorum, düzgünce yazılmış ve düzenlenmiş, tekrar gözden geçiriyorum. "Ön araştırmalar, burada açık bir fırsat *olduğunu* gösteriyor. Kuzey kıyısına gelen trafik tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Kıyıdaki mülkler, kulübe satın alımları ve benzeri şeyler için bile patlama yaşıyor. Yeterli kiralık mülk yok ve Duluth dışında lüks seçenekler neredeyse hiç yok."

Salem'in derlediği Minnesota turizmini gösteren grafikleri açıp ekrana yansıtıyorum, böylece herkes görebilsin. Onlara bir dakika inceleyebilmeleri için zaman veriyorum. "Satın almak için bize oldukça fazla paraya mal olsa bile, pek bir dezavantajı yok gibi görünüyor," diyor Dexter. "Ayrıca güçlü bir konumdayız. The Cardinal sağlam bir başlangıç yaptı ve ilk çeyrek gelirleri güçlü görünüyor,

genişlemenin ne zararı olabilir

ki?" "Aynen öyle," diyorum.

"Onun dediği gibi yaparsak, yenileme çalışmalarının ötesinde sınırlı bir taahhütümüz olur," diyor Archer. "Zararı göze alabiliriz, evet, ama yine de bir risk var. Asıl soru, işler ters giderse bunu yapmak isteyecek miyiz?"

"Arch..." Gözlerimi devirdim. "Biraz risk almadan ne yapardık?"

"Muhtemelen bizi öldürebilecek erkeklerle ortaklık kurmaktan kaçınırdık," diye

diye homurdandı.

"Ah, lanet olsun. Yine Haute'dan bahsediyorsan, en iyisi..." "Beyler."

Dexter ellerini kaldırır. "O karışıklığın yükünü ben çektim, hatırladınız mı? On saniye için bunu unutabilir miyiz? Yemin ederim, neden bu boktan şeyler hep ikinizin başına geliyor?"

Bir saniye için gözlerimizi aşağı çevirip konuya geri dönmeye çalışıyoruz.

"Araştırmada büyük riskleri her yerde aradım," diyorum, çünkü özellikle Archer ile olan toplantılara asla eli boş gitmem. "Minnesota'nın kuzeyindeki on yıllık turizm trendine bakın. Pazarda açıkça yararlanılabilecek bir boşluk var. Ve Evelyn'in mülklerini kullanırsak, onları kendimiz satın almamız gerekmeyecek. Eğer beklenmedik bir olay olursa ve işler yolunda gitmezse, çok fazla zarar etmemiş oluruz. Ayrıca, düşük performans gösteren mülkleri elden çıkarmak konusunda da endişelenmemiz gerekmez."

"Kaybetmek yine de kaybetmektir. Yavaş yavaş gerçekleşse bile." Archer parmağını salladı.

"İş dünyasına hoş geldin dostum. Hoşuna gitse de gitmese de, her zaman risk almalısın, yoksa ilerleyemezsin. Ayrıca büyük bir ödül kazanma potansiyeli de var."

Sandalyeyi tekerlekleri üzerinde zaferle kaldırıp arkama yaslanırım, bu da benim bir türlü bırakamadığım aptalca bir alışkanlıktır.

"Kansas City'de garantili ödülllerimiz var," diyor Archer, ama onun çökmekte olduğunu anlayabiliyorum.

Haute olayı onu çok korkuttu. Anlaşılır bir şekilde, başka kimseyle ortaklık kurmak istemiyordu, ama burada annemin en eski arkadaşından bahsediyoruz. Annem mafya ile yatacak biri değil.

Bu sefer durum farklı. Burada daha az taahhüt var.

Ayrıca, Archer bunu iyice düşündüğünde hoşuna gideceğini *bildiğim* bir şekilde faaliyet alanımızı genişleteceğiz.

"Son ortaklığımızın yolundan saptığını biliyorum. Ama burada Evelyn Hibbing'den bahsediyoruz. İstedğini elde edemezse mafya tetikçisini aramayacak. Omaha konusu gündeme gelmeden önce de kuzeye taşınmaktan bahsetmiyor muyduk?" Devam etmeden önce, sözlerimin etkisini göstermesi için bir ara verdim. "Oradaki pazara derinlemesine girebilecek potansiyelimiz var ve bu işe yararsa, başka neler yapabileceğimizi bir düşün."

Archer homurdanır. "Her zaman, eyalet dışına *yavaş yavaş* genişlemeye karar vereceğimizi söylemiştik."

"Ve şimdi bu kararı veriyoruz. Yavaş yavaş." Son kelimeyi vurgularım.

Dex bize bakar. "İkiniz de tartışmayı bitirdiğinizde, bence bunu yapmalıyız."

"Tabii ki öyle dersin." Archer, ikiye karşı bir olduğunu bilerek dudaklarını inceltir. "Lanet olsun Arch, böyle davranma. Bu kişisel bir şey değil."

Dexter

ellerini önüne koyar. Artık ciddi. "Cardinal iyi gidiyor. Erken rezervasyonlar bahara kadar devam ederse, gerçekten muhteşem olacak. Bundan nasıl yararlanabileceğimizi bir düşün."

"Bunu inceleyebiliriz," Archer dişlerini sıkarak cevaplar. "Gerçekten hangi onarım ve yenileme çalışmalarına ihtiyacı olduğunu ve yatırım yapmaya değer olup olmadığını daha ayrıntılı olarak görmek istiyorum. Bu yerler yıkılmak üzereyse, benim için kesin veto demektir. Anlaşırsak, bir sözleşme hazırlatıp dördüncü çeyrekte bu yerlerden birini deneme amaçlı kullanmayı deneyebiliriz."

"Haklısın." Zihnimde not alırım. "Eğer işe koyulup, yerel işçiler aramak yerine kendi müteahhitlerimizi bonus maaşla gönderirsek, yaz sonu kalabalığını yakalayabiliriz."

"Anlaştık." Dex ellerini başının arkasına koyup gerindi. "Bu arada, yeni müdürün Pat'e tebriklerimizi ilet."

"Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Ona hak ettiği mentorluk zamanını ayırsan iyi olur, dalga geçme."

"Yarım yamalak iş yapma," Archer parmağını işaret ederek onaylar. "Seni tanıyorum." "Ne zamandan beri The Cardinal ile yarım yamalak iş yaptım ki?"

"Yılın iş mentoru ödülünü kazanabilirim, sizi pislikler."

Dex acı bir şekilde güldü.

"Senin kişiliğinle hiçbir şey kazanamazsın. Sen ve Salem pek anlaşıyorsunuz." Archer omuz silkiyor. "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Bu mentorluk işi senin sorumluluğunda. İşleri o kadar batırıp bizim müdahale etmek zorunda kalmamıza neden olma."

Ona öfkeyle bakarım.

"Ofisindeki bazı kitapları tavsiye ettim," diyor Dex.

"Biliyorum. Arkadaşlar, ona ihtiyacı olan tüm rehberliği sağlıyorum, söz veriyorum." Yüksek sesle homurdanıyorum. "Hatta Evelyn'le tanışmak için benimle birlikte geldi. Onu The Cardinal'ın ötesinde tüm önemli iş faaliyetlerine dahil ediyorum. Onun çocuğuyla bir saat kızak kaydım ve onu tanısaydınız, bana mor kalp madalyası verirdiniz."

Dişlerimi sıkıyorum.

Küçük canavar aslında o kadar da kötü değildi, ama onların bunu bilmelerine gerek yok
bunu bilmelerine gerek yok.

"Sen nasıl istersen, guru." Dexter bana o rahatsız edici şüpheli bakışını atıyor

"Gerçek şu ki, harika içgüdüleri var ve fazla yardıma ihtiyacı yok. Daha çok pratik tavsiyeler ve doğru durumlarda daha fazla deneyim gerekiyor." Sandalyeyi tekrar geriye yasladım. "Kahretsin, kakao barı tek başına bile muhtemelen tekrar gelen müşteriler getirecektir. Ne yaptığını biliyor. Ben sadece ona koçluk yapıyorum."

Archer kaşlarını kaldırır.

"Yani arkana yaslanıp tüm işi ona bırakmak için bahaneler uyduruyorsun. Tipik Pat," diye tükürüyor.

"Ona işleri çözmesi için *fırsatlar* veriyorum," diye karşılık veriyorum. "Hatta normal bakıcısı dışarıda olduğu uzun akşamlar için onun bakıcısının masraflarını bile karşılıyorum. Başka hangi iş bunu sunar ki?"

"Dur." Dexter bana kaşlarını çatıyor. "Kızının bakıcısı için *kendi paranla* ödeme mi yaptın?"

"Sen mi?" Archer da aynı derecede inanamıyor. "Patton, seni tanıyorum. Sen, yüzgeçleri ve dokunaçları olmayan hiçbir şeye para harcamayı öğrenmemiş cimri bir pisliksin."

Bu kadında neyi değiştirdi de fikrini değiştirdin?"

Cevap vermiyorum.

Zaten çok fazla bulaştım.

Son ihtiyacım olan şey, bu palyaçoların Salem Hopper ile ilgili olarak kanımı kaynatan kafa karışıklığına katkıda bulunmaları.

"Kararınızı verin. İyi bir akıl hocası olmamı mı istiyorsunuz, ne?"

Ona hiçbir konuda haksızlık etmiyorum, mesele bu."

"Akıl hocası, sponsor değil," diyor Archer sert bir sesle. "İyi olduğundan emin misin, Pat? Son zamanlarda kafanı vurmadin ya da normal biriyle yer değiştirmedin, değil mi?"

Gürültülü bir kahkaha patlar.

"Siktir git dostum. Umarım Colt eve kuduz bir rakun getirir ve sen uyurken onu yatağına salar."

Onların dalga geçtiklerini biliyorum, ama Salem ile olan geçmişimin ağırlığını bildiğim için, bu aptalca konuşma olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor.

"Ayrıca, senin saçmalıklarını dinleyecek vaktim yok. Yapacak işlerim var."

"Patton..." Dexter arkamdan sesleniyor, ama ben kalkıp hareket ediyorum ve bir saniye sonra kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Belki de bakıcı masraflarını karşılamak için yardım etmek biraz fazla oldu, ama ne yapabilirdim ki? Oğlunun gelip The Cardinal'ın lobisini yine mahvetmemesi için olduğunu mu söyleyecektim?

Ve o çocuğun ortada olmayan babası nerede ki? Onun suratını dağıtmak istiyorum.

Ne isterlerse düşünsünler. Bu pratik bir karar.

Ve Minnesota'ya genişlemeyi kabul edersek, işimizi yürütürken arkanıza yaslanıp kuşlar gibi dedikodu yapmaya zaman kalmaz.

Salem'i ofisinde, kulaklık takmış, klavyeye eğilmiş, müziğe eşlik ederek hafifçe mırıldanırken buluyorum.

Hiç şaşırmadım.

Çok fazla koşturuyor, ama burada, arkada, istediği gibi organize edip plan yapabileceği bir yerde daha rahat görünüyor.

Bir saniye kapıda durup onu izliyorum. Kapı her zaman biraz aralık bırakılır, böylece personel gerektiğinde ona ulaşabilir.

Her zamanki gibi, saçları başının arkasında topuz şeklinde toplanmış, koyu renkli saç telleri boynunun soluk tenine keskin bir kontrast oluşturuyor.

Çalışırken dudaklarını büzüyor, bir tarafa doğru kıvrıyor. Yanındaki resimde, birkaç yıl önce çekilmiş, genç Arlo ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafının yansımaları görebiliyorum.

Kahretsin, dudaklarını düşünme. Ya da dokunuşlarını.

Bir zamanlar kollarımda eridiği hali, yumuşak kıvrımları ve nazik sıcaklığıyla.

Benim sikime boşalmadan hemen önce bana bakışı.

O gece sanki ben onun tüm dünyasıydım ve seks tek seferlik bir sikişten daha önemliydi.

Kahretsin.

Bazen onun sert tavırlarından nefret ediyordum, ama onun hala çok çekici olduğunu inkar edemem. Altın pullarla parıltı veren gözleri, geniş elmacık kemikleri, benim aletimi çıldırtan dolgun dudakları.

Altı yıl önce yaptığım acımasız bir hataydı, ama şimdi, bunun olacağını bilsem bile, yine aynı şeyi yapardım.

Yeter artık dostum.

Aklını başına topla.

Boğazımı temizleyip, bu rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak açık kapısını çaldım.

"Konuşmak için uygun bir zaman mı?" diye soruyorum.

Yukarıya bakıyor, ama beklediğim gibi sinirli bir ifade yerine, sadece yüzünden bir tutam asi siyah saçını geri itiyor.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Sabahları topuzu ne kadar düzgün görünürse görünsün, gün ilerledikçe her zaman kaçan tutamlar olur ve elmacık kemiklerinin etrafında kıvrılırlar.

"Patton. İçeri gel." Bana göz kırptıyor. Gözlerinde garip bir farkındalık ve yanaklarında hafif bir kızarıklık var.

Belki de son görüşmemizi unutmamıştır ve nezaketi henüz kaybolmamıştır.

"Rahatsız etmek istemem," derim ve kapıyı arkamdan kapatırım. Kötü bir fikir — hemen tekrar açarım. "Sadece kontrol etmek istedim. Bilirsin, sana rehberlik etmek için."

"Bu kadar isteksiz davranmana gerek yok," diyor kuru bir sesle. "Yerel restoranların tavsiye ettiği 'kış yemekleri' rehberini bahar için yeniliyordum."

"Öyle mi?" Yanına bir sandalye çekip ekrana bakıyorum. Her zamanki yüksek kaliteli sağlıklı yemek seçenekleri yerine, güveç, makarna, barbekü ve... "O pizza mı?"

"Sadece lüks olanlar," diye söz verdi. "Yolun aşağısındaki, harika yorumlar alan İtalyan restoranından. Odun ateşinde pişirilen fırınları olan yer mi? Son zamanlarda büyük bir ulusal gazeteden pizzaları ve dondurmaları için övgü aldılar, bunu kullanabiliriz diye düşündüm."

"Müşterilerimiz genellikle sağlık konusunda çok bilinçlidir."

"Evet, kış aylarında gelen müşterileri not aldım ve genç misafirlerin sayısında artış var. Onlar kuş gibi yemek yeme eğiliminde değiller."

"Mevcut menümüzde *kimse* kuş gibi yemek zorunda değil."

Bana dönerek baktı.

"Şöyle düşünün. Genç ve aktıfsınız, harcayacak paranız var. Kışın bile bütün gün dışarıda bir şeyler yapıyorsunuz. Kızakla kaymak, yürüyüş yapmak, soğukta ve karda şehri keşfetmek, ne olursa olsun. Kansas City'nin en lüks yerlerinden birine geri dönüyorsunuz ve size salata ve somon yemekleri içeren bir restoran rehberi veriliyor."

"Bu pek adil değil..."

"İyi lazanya, pizza veya barbekü kaburga yiyebileceğiniz yerleri bildiğinizi hayal edin. Hepsi birkaç blok ötede veya sipariş verebileceğiniz yerlerde. Bu da Kansas City'ye çok daha uygun."

Doğrusu, ben de salatalarla idare edemedim hiç. Dexter ailemizin sağlık delisi, karısı onun damak tadını düzeltene kadar şeker, baharat ve her türlü lezzetli şeye alerjisi vardı.

Ben, peynir ve yağla dolu hamburgerleri utanmadan sevmeye devam edeceğim.

"Peki," diyorum. "Bu bahar menüsü için mi? Çok yakında geliyor."

"Birkaç fikrim daha var. Önce mekanları bizzat deneyip bir fikir edinmek istiyorum. Veriye dayandırmadan hiçbir şeyi değiştirmememi istemiştin."

"Yani şimdi yemek eleştirmeni mi oldun?" diye gülüyorum. "Herhangi bir değişiklik misafirlerin isteğine göre yapılmalı." Ve sanırım bunlar dolaylı yoldan yapılabilir. "Peki. Peki ya terk ettiğimiz restoranlar ne olacak?"

"Bunu düşündüm. The Cardinal işlerini aldığı sürece hangi yemekleri sundukları umurlarında değil. Pizza hariç - ve bunun bir istisna olduğunu biliyorum - hala eskisi gibi aynı yerlerden birçok yemek sunuyoruz. Sadece *farklı* yemekler için."

"Benzer bir fiyata mı?"

Gülümüyor. Bir yanağındaki gamzeyi fark etmemeye çalışıyorum. Bu, ona sinir bozucu derecede çekici bir asimetrik görünüm veriyor.

Penisimi kontrol altında tutmalıyım.

"Restoranlar kesinlikle zarar etmeyecek," diyor. "Ve bu, yemek israfını önlemeye yardımcı olabilir. Bazı insanlar The Cardinal'da yemek yemek yerine dışarıda yemek yiyorlar, bu yeni menü bunu önlemeye yardımcı olabilir."

Ellerimi kaldırıyorum. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Verileri takip etmeni söylemiştim. Eğer yemekleri değiştirmek işe yarayacaksa, o zaman yapalım."

"Güven oyu mu? Senden mi?"

Gülme çukuru yine ortaya çıkıyor. Bileklerimi ısırmak istiyorum.

"Ben de iltifat edemem değilim, biliyorsun." Sandalyeye yaslanıp iki arka ayağına basmadan önce menü taslağına bir göz atıyorum. "Kabul ediyorum, beni şaşırttın."

"Çocuğumun başka bir takım elbiseyi mahvetmesine izin vermediğim için mi şaşırdın?" Gülümsemeden edemiyorum.

"Başlangıç zorlu geçti. Ama artık hiçbir önemi yok." Yılın en hafif tabiri.

Yılın en hafif

tabiri. "Beni hemen orada kovacağını sandım," diyor alaycı bir şekilde.

"Öyle yapmak istedim. Ama buraya önemli bir tavsiyeyle geldin. Sana bir şans vermek zorundaydım." "Peki şimdi ne kadar pişman oldun?" Gülümsemem kayboluyor.

Anlamıyor.

Hiç pişman değilim ve bu düşünce sandalyeyi dört ayağına geri koymamı sağlıyor.

"İyi gidiyorsun. Bu rolde beklediğim her şeyi yapıyorsun, ayrıca önemli yeni fikirler üretiyorsun," diyorum ona. "Kardinal senin bakımınla daha iyi ve karlı görünüyoruz. Bir şeyden pişman olursam aptalın teki olurum."

"Bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum..." Bakışları başka yere kayıyor.

"Bu sefer *yok*. Arlo'nun iyi bir çocuk olduğunu bile kabul ediyorum, tabii şeker komasını kontrol altına alıp takma isimler konusunda biraz sakinleşirse."

"Grumpybutt gibi mi? Hâlâ kızgın mısın?" diye gülüyor. "Yani, yaptığı kötüydü, ama sana yakıştığını kabul etmelisin."

"*Hiçbir şeyi* itiraf etmek zorunda değilim." Kafamı sallıyorum. "Kardeşlerimden en eğlenceli olanıyla konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Hiç ciddiye alınmayan adam, demiyorum. "Sen mi?"

Bana göz kırpmıyor.

"Başka kim olabilir ki? Archer'ın hayatı, iş hayatı *başlamadan* önce de iş hayatıyla doluydu. O çok mantıklı ve kalbinin olması gereken yerde bir kömür parçası var. Dex ise işkolikti. Bekarlık günlerinde benden çok daha fazla, inanabilirsen." Omuz silkiyorum çünkü artık bu doğru değil. "Ben küçük kardeşim. Onların beni ciddiye almasını istiyorsam iki kat daha fazla çalışmak zorunda olan adam."

"Yani, rahatlamayı bilen sensin? Kanıtlayacak bir şey olmadığında, demek istiyorum?"

"Buna inanmak o kadar zor mu?" İnanamıyorum.

O da bunu düşünür, ciddi bir yüzle beni baştan aşağı süzer.

"Sen biraz berbat birisin," diyor ve beni öldüren bir gülümsemeyle. "Ama her zaman değil. Bunu kabul ediyorum."

Vay canına, durun bakalım.

"Bu bir iltifat mı?"

Yanakları pembeye dönerek başını eğiyor, topuzundan birkaç saç teli daha düşüyor. Aslında hiç de şaşırtıcı değil. Saçları o kadar ipeksi ki, hiç şaşırmamak gerek.

Onu kulaklarının arkasına tararsam nasıl hissederdi acaba? Saçlarını yumruklamak için duyduğum dürtüye kapılmadan bunu yapabilir miydim?

Kahretsin, parmaklarımın altında cildi nasıl hissettirirdi? Çok uzun zaman oldu ve o kadar yumuşaktı ki, neredeyse nasıl olduğunu unutmuştum...

Hayır.

Tehlikeli, tehlikeli düşünceler.

"Minnesota araştırmasını senin üstüne yıkıp özür dilerim," diyorum. İşe geri dönelim. Güvenli bölge. "Ama yardımcı oluyor ve yakında bir karara varacağız. İstersen kalıp son gelişmeleri düzenlemene yardım edebilirim."

Parmağı masayı boş boş tıklamayı bırakır. Bana zorlayıcı bir bakış atar.

"Yardım mı?"

"Bir süredir yeni girişimler için ayak işlerini yapıyorum. Şu anda her şey çok belirsiz olsa da, ilerlemeyi düşünüyoruz. Bu kabinlere yapılan büyük yatırımın karşılığını alacağından emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Bunun ciddi olmadığını hiç düşünmedim," diyor, ama çalışmaya devam etmiyor. Bana da bakmıyor. Tüm dikkati masada. "Teklifin için teşekkür ederim, ama bu tür işleri yalnızken daha iyi yaparım."

"O zaman sen de benim gibisin."

"Ne? Sen de tek başına çalışmayı seven biri misin?"

"Öyle bir şey. Her düşünceni sürekli paylaşmak zorunda olmamak ferahlatıcı; işleri kolaylaştırıyor. Takım çalışması bir zorunluluk olsa bile."

"Kardeşlerin sana bu kadar sert mi davranıyor?" diye soruyorum.

"Buna takım çalışması demezdim, daha çok zorunluluk gibi. Yine de, büyümeye devam edecek kadar iyi anlaşıyoruz. İşbirliği yapabiliriz."

"Komik. Buraya gelmeden önce, Higher Ends hakkında yazılan makalelerde bu kadar çok iç çatışma olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Basın bunu fark etmediği için şanslısın," diyor ve alay mı ediyor, yoksa ciddi mi, anlayamıyorum.

"Biz, birbirimize attığımız pislikleri gizli tutacak kadar olgunuz."

"Akıllıca." Başını sallayarak, koyu renkli saçlarının bir tutamını kulağının arkasına koyuyor. "Aslında sana sormak istediğim bir şey vardı..."

Onu izliyorum, *hala* gözlerime bakmadığını fark ediyorum.

"Söyle bakalım. Isırmam," diyorum, istemeden daha kuru bir sesle.

"Bugün biraz erken çıkmamın sakıncası var mı diye sormak istedim. Yani işimi bitirdikten sonra. Arlo'nun bu akşam karate dersi var ve geç kalamam."

"Elbette," diyorum, neden izin istemek zorunda olduğunu merak ederek. Onu çok seven çalışanlardan biri birine söylemedikçe, bunu asla bilemeyeceğim. "Çalışma saatlerin, teslim tarihleri kadar önemli değil. Sana daha önce de söylemiştim. İşini bitirip, gece vardiyasındaki arkadaşımıza her şeyi imzaladığın sürece, istediğin zaman çıkabilirsin."

"Bu düzenli bir şey olmayacak," diye beni temin ediyor. "Sadece bu gece."

"Şikayet mi ediyordum?" İsteksizce ayağa kalkıyorum, onun hayatı hakkında daha fazla meraklanmaktan nefret ediyorum. Neden kendini o kadar küçük hissediyor ki, sadece oğluyla olmak için izin dilenmek zorunda kalıyor? "İş yükünü kaldırabiliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana fazla yük mü bindiriyorum?" Minnesota projesi gibi, buradaki görevlerinin dışında olan işler gibi. "Bu yerin dışında bir hayatın olması gerektiğini anlıyorum, Salem. Sen bir annesin."

"Teşekkürler. Çok düşüncelisin." Kaşlarını çatarak kaşlarını birleştiriyor.

Onun şaşkınlığı beni rahatsız ediyor.

"Çalışanlarımı asla fazla çalıştırmayı sevmem. Daha önce de söylediğim gibi, bu sadece yöneticiler için geçerli."

"Aşırı çalışmıyorum, Patton." Şimdi ekranına geri dönüyor. "Aslında, bu işi seviyorum. Ve senin genişlemesine katkıda bulunursam, bu özgeçmişim için harika bir şey olur."

Çünkü o ayrıldığında.

Bu kaçınılmaz, er ya da geç, çünkü bu iş ve yüceltilmiş bir mentorluk, uzun vadeli, sonsuza kadar sürecek bir kariyer olmak için tasarlanmadı. Eminim ki şirketin ötesinde hayalleri vardır, ister bu deneyimi yeni bir iş ya da başka bir iş girişimi için kullanmak olsun.

"Tabii ki," diye

homurdanıyorum.

Anlaşılabilir. Hepsi.

Sadece, onun hayatımdan ikinci kez, gece yarısı bir yabancı gibi çıkıp gideceği düşüncesiyle neden göğsümde bu endişeli bir sıkıntı hissettiğimi anlamıyorum.

Lanet olsun, bu benim yerim değil.

Onun hayatında kalıcı bir iz bırakmak istememeliyim.

Özellikle de onun hayatına devam etmesi açıkça en iyisiyken, akli başında herhangi bir dünyada olması gereken *tek* şeyken.

"Uygun bir saatte buradan çık," diyorum ona.

Kapıda dönüp arkama baktığımda, o zar zor başını sallıyor, sanki ben hiç burada olmamışım gibi, yine iyileştirmelerini mahvetmeye devam ediyor.

KAYIP SERİSİ (SALEM)

Arlo'yu dövüş sanatları dersine tam zamanında götürüyorum, elimde eğitmen için bir çek var.

Bir ödeme daha yaptım.

Benim ödeyemediğim için bırakmak zorunda kalmayacağı bir aktivite daha. Kayla'dan gelen bir dizi mesaj daha - *lanet Kayla* - görmezden geliniyor.

Patton'ın, şımarık düşmanım için istemeden çöpçatanlık yapmam için işe alındığımı öğrenmesine gerek yok.

Ofisten çıktığımda gökyüzünde asılı duran ağır bulutlar açılmıştı. Kalın beyaz kar taneleri şehre yağmaya başladı ve şehri taze karla kapladı.

Araba kullanırken dikkatli olmalıyım. Kar küreyicileri, bu tür ağır ve ıslak karla kaplı ani kar fırtınalarıyla başa çıkmakta çok kötüdür.

Başka bir gün olsaydı, tek sorunumun bu olması beni mutlu ederdi.

Arlo karı çok seviyor, karı görmek onu sakinleştiriyor gibi görünüyor.

Benim mutluluğum ise onun küçük şeylerden keyif almasını görmekten geliyor,

dünyayı bir çocuğun gözünden görmenin keyfini çıkarması.

Onun için bu gece biraz soğuk ve ayaklarımın ağrımasına katlanabilirim.

Yolların tehlikeli hale gelmesine rağmen, bunun da güzel olduğunu inkar edemem.

Dersi bittiğinde ve park yerinden geçip kaotik kış gecesine doğru yürürken, her şey beyaz tüylerle parıldıyor.

"Anne!" Karate dersinde öğrendiği hareketlerin etkisiyle yüzü hala kızarmış halde, önümde kaygan otoparkta koşmaya başlıyor. "Bak, kar yağıyor."

Dilinin üzerine birkaç kabarık kar tanesi yakalamaya çalışıyor.

"Ve iki kolunu da ceketinin içine sokmalısın," diyorum sevgiyle iç çekerek. "Buraya gel, sana yardım edeyim." Onu döndürüp kollarını kol deliklerinden içeri sokuyorum. "Şimdi soğuk almadan arabaya binelim."

"Bekle, bekle! Anne, bunu görmelisin." Savaş pozunu alır, bir yumruğunu omzuna paralel olarak kaldırır, diğerini beline koyar.

O kadar sert görünüyor ki, neredeyse gülmek üzereyim.

"Gördüm. Tüm dersini izledim tatlım, çok havalıydın. Çalışmaya devam et. Öğretmenin bunu sevecektir. Şimdi, annen üşüyor, evde biraz daha çalışabilir miyiz?"

"Kar yağıyor!" diye heyecanla bağırır.

"Ve parmaklarım donuyor. Yeni eldivenlere ihtiyacım var." Aslında tüm vücudum donmuş durumda. Dışarıda bir dakikadır falan duruyorum ama rüzgârın paltomun altından sızdığını hissedebiliyorum. "Eve gidince istediğin kadar çalışabilirsin, tamam mı?"

"Beni izleyeceğine söz verir misin?" "Küçük parmaklar yalan söyler mi hiç?"

Eğilip, soğuk küçük parmağımı onun parmağına takıyorum. O gülerek başını sallıyor.

Sonra itiraz etmeden onu arabaya bindiriyorum.

Kaldırımında kalın kar bir santim kalınlığında birikmiş gibi ve ayakkabılarımın altındaki eriyen kar, ayaklarımın donmasına neden oluyor.

Arlo'yu çocuk koltuğuna bağlarken parmaklarım biraz beceriksiz.

"Yine kızakla kayabilir miyiz?" diye soruyor.

"Belki bu hafta sonu, eğer kar devam ederse. Ama çok umutlanma, bu kar bir gecede sulu kara dönüşecek."

"Şimdi gitmek istiyorum."

"Şimdi mi? Hayır, hava karardı ve sana yemek yedirmem lazım." "Bu daha eğlenceli olur!"

Daha korkutucu demek istiyor.

"Arlo, hayır. Bu kargaşada gece kızakla kaymaya gitmiyoruz. Birkaç derece daha düşerse yollar buzla kaplanabilir," diyorum, en büyük korkumu yüksek sesle dile getirerek.

"Buz üzerinde eve kadar kızakla gidebiliriz." Masumiyeti beni gülümsetir.

"Belki sen yapabilirsin. Ben yapamam, koca adam." Omzunun üzerinden geçen kayışı bir kez daha çekiştiriyorum. Kollarını kavuşturuyor, ama ben onun köpek yavrusu gibi bakan gözlerini görmezden gelerek kapıyı kapatıyorum.

Sürücü kapısına garip bir şekilde yürürken nefesim buharlaşıyor.

Tahmin ettiğim gibi, arabanın üzerinde buzlanma gibi büyüyen bir kar tabakası var, daha sıcak metalin üzerine düşerken yarısı eriyor ve yeniden donmaya çalışıyor. Durup yan aynalarındaki buzu kazıyorum.

Böyle gecelerde, tüm Orta Batılılar neden Florida'da yaşamadıklarını merak ederler.

Burası çok
soğuk. Saçma
sapan bir soğuk.

Şehrin her yerine yayılan, her canlıyı donduracak kadar soğuk bir hava, ağaçlar eğilip elektrik hatları kopmadan önce bu soğuğun hiç dinmeyeceğini düşünmenize neden oluyor.

Küçükken, bir buz ejderhasının ateş yerine buz kristalleri üfleyerek indiğini düşünürdüm. Annem bunun ne kadar aptalca olduğunu, çocukluk hayallerini bir an bile eğlendirmek için fazla pratik olduğunu söyleyerek gülerdi.

Şimdi daha iyi biliyorum, ama yine de eskiden hissettiğim aynı tuhaf korku hissi var, özellikle de arabanın sıcaklık göstergesine baktığımda ve 30 derece yazdığını gördüğümde.

Tam da o kadar.

Dikkatli olmazsam, bu arabayı yoldan çıkacak şekilde kaydıracak öngörülemez buzlanmaya sadece bir iki derece uzaklıkta.

Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açıyorum ve yola çıkmadan önce ön camın tamamen buzunun çözülmesini bekliyorum.

"Bu gece uzay gemisindeymişiz gibi," diyor Arlo, bu eski araba için fazla süslü uzay gemisi seslerini taklit ederek. "Kar yıldızlar gibi görünüyor."

Gençken, farların ışığında parıldayan kar tanelerinin bir tür zaman tüneli olduğunu hayal ederdim. Ama bu, ben sürücü olmadan önceydi.

Bu berbat havada araba kullanmaktan nefret ediyorum.

En azından hava koşulları sayesinde yollar oldukça boş. Dışarıda pek araba yok.

Lastiklerin biriken çamuru karıştırdığını hissederek, bir sonraki sokağa yavaşça giriyorum.

Kahretsin, şimdi pes etme.

"Anne," diyor Arlo, gerginliği hissederek sessizce. "Akşam yemeğinde ne var?"

En sevdiği soru ve arabaya dua ettiğinde duyabileceğim en kötü soru.

"Henüz bilmiyorum tatlım. Lütfen konsantre olmama izin ver." Aynaya bakıp gaza hafifçe basıyorum.

Kötü bir sürücü değilim.

Harika değilim, hayır, ama berbat da değilim. Kansas City sokaklarının düzensiz hizmetleri ve aniden değişebilen sıcaklıkları konusunda ömür boyu deneyimim var.

Ama frenlerin hiç yardımı olmadan tekerleklerimizin kaydığını ilk kez hissettiğimde endişeleniyorum.

Hayır, frenlere dokunma. Sakin ol, sakin!

"Bay Spike bugün harika olduğumu söyledi," diyor Arlo, kafası hala karate dersinde.

Onu korkutmak istemediğim için başımı sallıyorum.

Yağan karın arasında trafik ışıkları kırmızı renkte parlıyor. Karın şiddetinin arttığına yemin edebilirim, kaputa çarptığında sesini duyabileceğiniz yumuşak taneler halinde yağıyor.

Frenlere dikkatlice basıyorum.

Tekerlekler kayıyor ve ellerim direksiyona yapışıyor.

Lastikler yola yapışıp durmadan önce bir dua daha ediyorum, ya da belki bu sefer bir lanet.

Hay aksi.

Kalbim ağzımda şiddetle çarpıyor, o kadar sert ki tadını alabiliyorum. "Anne?"

"Şimdi olmaz tatlım. Bekle."

Büyük bir kamyonet yanıma yanaşiyor, camı indirilmiş, kabinden dumanlar çıkıyor. Adam ağzında sigara sallanırken bana bir bakış atıyor ve tekrar uzaklaşıyor.

Işık değişiyor.

Ayağımı gaza basıyorum ve kavşağı sorunsuz bir şekilde geçiyorum.

Eve sadece birkaç kilometre kaldı, ama ellerimi açamıyorum. *Hadi, hadi. Başarabilirsin.*

Kar hiç hafiflemiyor. Sıcaklığın rüzgara bağlı olarak her saniye değişip durduğundan eminim. Görüş mesafesi çok kötü ve hızlı gitmiyoruz. Yine de bir mil daha hızlı gitmeye cesaret edemiyorum.

"Anne?" Arlo tekrar soruyor. "Açlıktan ölüyorum." Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

"Bir çaresine bakacağım, Arlo. Biraz beklemen gerekecek..."

Bir korna çalıyor.

Başımı çeviriyorum, tam da bize doğru hızla gelen bir araba görüyorum, çok parlak farları kör edici bıçaklar gibi yolun karşısına sallanıyor.

Araba kayıyor, yolun diğer tarafına doğru keskin bir viraj alıyor. Yemin ederim, zaman duruyor.

Kalbim, sanki dev bir el beni sıkıyormuş gibi hızla atıyor, arabanın hareketini izliyorum, bir mucize olmazsa *bize çarpacak*.

Felç olmuş bir sakinlikle frenlere basıp kaçınılmaz kaymadan kurtulmaya çalışıyorum, ama umutsuz bir durum.

Tanrım, Arlo

olmasın.

Arlo dışında her şey

olabilir!

Kornanın sesi daha da yükseliyor. Yaklaşıyor.

Daha da yaklaştı.

Karanlıkta sürücüyü görebiliyorum, bana bakarken gözleri panik içinde, ağzı bükülmüş.

Belki de çığlık atıyordur.

Belki de başka bir şey yapamadığım için *ben de çığlık atmalıyım*.

Ama zaman durmadan önce hiç fırsatım olmuyor.

Dünya renklerle dönüyor ve kalbim bir mengeneyle sıkışmış gibi hissediyorum.

mengeneyle

sıkışmış gibi Şimdi gerçekten çığlık atıyorum, çaresizce direksiyona tutunuyorum.

hissediyorum. Lastiklerin yol tutuşunu kaybettiğini biliyorum ve dua ediyor, yalvarıyorum ve her şey çok hızlı geliyor, biz de onun kadar kontrolsüz bir şekilde, buzla kaplı yola doğru savruluyoruz.

Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. Mide

bulandırıcı bir gıcırta

duyuluyor!

Araba yan aynamızı koparıp, bizi kaldırıma savuruyor. Gözlerimi açtığımda, karla kaplı dur levhasının, ona çarptığımızda tekrar kırmızıya döndüğünü görüyorum.

Kaput buruşur. Emniyet kemeri göğsümü keser.

Boynumda ip yanığı gibi bir şey yırtılır.

Sonra sessizlik.

İki acı dolu saniye boyunca kendime gelirim ve nefes almayı hatırlarım.

Her şeyi kaplayan yoğun kar, kendi nefesim dışında hiçbir sesi bastırıyor.

"Arlo!" Onun adını o kadar hızlı bağıyorum ki sesim kısılıyor. Kemerle uğraşıyorum, arkama dönebilmek için kemeri açıyorum. "Arlo, iyi misin? Yaralandın mı?"

Tam bıraktığım yerde oturuyor, yüzü doğal olmayan bir şekilde solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Yaralanmadığına eminim, ama şoktan kendinden geçmiş durumda. "A-a-anne?" diye ağlıyor.

"Ah, canım. Tatlım." Deli gibi nefes alıyorum ama nasıl durduracağımı bilmiyorum. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Yavaşça başını sallar. "H-hayır. Bilmiyorum."

Tanrım, onu yine de hastaneye götürmeliyim. Ama bu kaza yüzünden hareket edemiyoruz ve ambulans... Ambulans masrafını karşılayamam, değil mi? Çocuğun kolu kopmadıkça olmaz.

Higher Ends sigorta planının nasıl işlediğini bile bilmiyorum; bakacak vaktim olmadı. Ve araba kesinlikle kullanılamaz durumda. Kaputun altında bir şey sefil bir şekilde tıslıyor.

"Ellerini hareket ettirebiliyor musun?" diye nazıkçe soruyorum. "Kafanı?

Dikkatli ol." Ellerini uzatıp onlara bakıyor, sonra bileklerini döndürüyor.

Sonra başını bir yandan diğer yana çevirir.

"Ben iyiyim." Pencereden dışarı bakıyor. "Araba bize çarptı."

"Evet. Evet, çarptı." Biraz daha hızlı gitseydik *ölebilirdik*. "Olduğun yerde kal, koca adam. Arabamızın hasar görüp görmediğine bakacağım."

Ancak o tiz, sürekli ses bir şey ifade ediyorsa, durum pek iyi görünmüyor.

Dışarısı tahmin ettiğim kadar soğuk ve hasar daha kötü görünüyor.

Dur işareti bükülmüş ve arabanın ön kısmı buruşuk kağıt gibi ezilmiş görünüyor. Siyah bir sıvı, arabamın altındaki grimsi kar çamuruna damlıyor.

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum.

Geçen yıl birkaç kuruş tasarruf etmek için yol yardım hizmetini iptal ettiğime kesinlikle pişmanım.

Kar boynuma düşüyor ve eriyor, terle karışıyor, soğuk ve rahatsız edici.

Adrenalin parmaklarımda titriyor, ısrarcı ve çılgık atıyor.

Bir şey yap. Harekete geç.

Oh, ne yapmak istediğimi biliyorum.

Çılgılık atmak, ağlamak ve uyumak istiyorum. Boynumda emniyet kemeri yanığı acıtıyor.

Tabii ki berbat bir araba sigortam var, ama en azından sigortam var. Sadece bunun beni felaketten kurtaracağını sanmıyorum.

Araba tamamen hurdaya dönmezse, tamiri bir servete mal olacak. Başka bir ikinci el araba almak daha pahalı.

Ama önce öncelikli olanı halletmeliyim.

Arabaya geri binip, en yakın çekici şirketini arayıp ararken bir saniye sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Resepsiyonist kibar ve anlayışlıydı, ancak bu gece çok sayıda kaza olmuş. En az bir saat boyunca bana gelemeyeceklerini ve acil bir durum varsa 9-1-1'i aramamı tavsiye ettiler.

Bir sonraki şirket en az bir buçuk saat süreceğini söylüyor. Üçüncü şirket ise çok daha az kibar ve gece yarısını geçeceğini söylüyor.

"Anne?" Arlo, alnımı direksiyona dayadığımda dikkatlice soruyor. "Eve gidemez miyiz? Üşüdüm. Araba bozuldu mu?"

"Araba biraz bozuldu, tatlım, evet." "Ben de hala açım."

Aman Tanrım.

Ağlama. Sen güçlü bir kadınsın.

Sen hayattasın ve iyisin, oğlun da öyle. Onu korkutma.

"Biliyorum," derim sertçe, boğazımdaki yumruyu yutarak.

Çok geç olmadan eve dönmemiz gerekiyor, ama artık çok geç. Hava karardı ve çok soğuk. İkimiz de böyle bir hava için hazırlıklı değildik ve bagajdan yedek battaniyeyi çıkarsam, arabanın kalan azıcık ısını da kaybedeceğimizden korkuyorum.

Ama burası çok hızlı soğuyor.

Yardım gelmesini umarak saatlerce burada oturamayız. Midem bulanacak.

Kayla, bu gece ayık olursa, bize zor durumda yardım *edebilir*. Ayık olmasa bile, parmağını şıklatması yeter, biri çekici gönderir, babasının kim olduğunu düşünürsek muhtemelen daha da hızlı olur.

Bu da beni ömür boyu ahlaki bir borca sokar.

Ama daha önce gönderdiği son mesaja cevap verme zahmetine girmedim, muhteşem Patton Rory ile tanışmak için ne zaman uğrayabileceğini sorup duruyordu.

Kıskançlık için en kötü zaman, ama beynim umursamıyor.

Onun aşk hayatını nefret ediyorum.

Bu lanet iş yüzünden ona sonsuza kadar borçlu olduğumdan neredeyse aynı derecede nefret ediyorum.

Bekle. Bu iş.

Higher Ends'in mülklerini temizlemek için ticari bir kar temizleme ekibi var, değil mi?

Midem düğümleniyor.

Kimseye özel muamele istemekten nefret ederim, amaaa...

Elbette, şirketin bir avantajını kullanma hakkım var. Ve bu, Kayla'dan rica etmek gibi beni bir borç döngüsüne sokmaz. Eğer karşılıklı bir ilişki değilse, onun dostluğun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim.

Telefonumu alıp yazmaya başlıyorum.

Selam, ben Salem. Bir kaza geçirdik. Fırtınada biraz sıkıştık ve çekici şirketleri bu gece iş yükü altında boğulmuş durumda. Şirket çalışanlarından birini bize gönderme şansın var mı? Bizi buradan çıkarmak ve bir araç bulmak için.

İç çekerek, Patton'ın iletişim bilgilerine gönder tuşuna bastım.

"Bir şey olmayacak," diyorum Arlo'ya neşeyle. "Yakında evde olacağız." "İyi! Donuyorum. Brrrrrr!"

Motor yağ sızdırırken tekrar çalıştırmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden ceketimi çıkarıp ona veriyorum. "Bacaklarının üzerine ört, Arlo. Böyle daha sıcak kalırsın."

O, sadece bir çocuğun yapabileceği şekilde hava akımının gizemleri hakkında gevezelik ederken, başka bir arabanın buzla mücadele ederek caddede gıcırdadığını duydum.

Ne gece ama.

Sonra telefonum gelen bir arama ile yanar. Patton.

Hiç şaşırmadım, muhtemelen daha fazla ayrıntı istiyor.

"Ne demek sıkışıp kaldınız?" diye bağırır, ben selam bile vermeden cevap verdiğim anda. "Ne oldu? İyi misiniz? Arlo da sizinle mi?"

"Biz... biz iyiyiz, evet. Küçük bir kaza oldu. Yoldan çıkıp bir dur işaretine çarptık." Bu olay beni çok korkuttu, ama anti kahraman patronuna söylemeyeceğin bazı şeyler vardır. "Çekici çağırırken eve götürecek bir araba lazım. Biraz mahsur kaldık."

"Neredesiniz?" O kadar sert konuşuyor ki, soğukla ilgisi olmayan bir ürperti sırtımı kaplıyor.

Telefonumdan haritada en yakın noktayı kontrol edip, birkaç sokak adı ve çarptığımız dur işaretinin bulunduğu kavşağı sayıyorum.

"Olduğunuz yerde kalın. Güvenliyse arabanın içinde kalın. Dışarısı çok kötü. Hemen geliyorum."

"Bir dakika, ne? Ben sadece kar temizleme hizmetini çağırarak istedim. Sizin gelmenize gerek yok..."

"Salem, geliyorum. Bana on ya da on beş dakika ver." Sesinde tartışamayacağım bir sertlik var.

Karşı koymadan ya da gözlerimi yaşlarla bulanıklaşan zihnimle ona teşekkür etmeyi düşünmeden önce, telefonu kapatıyor ve beni kucağıma bakarken bırakıyor.

"Arayan Bay Rory mıydı?" diye soruyor Arlo heyecanla.

Sanırım Grumpybutt'tan kurtulduk. Bunun bir rahatlama mı yoksa acıma mı olduğunu bilmiyorum. Sadece içimde bir ağırlık olduğunu biliyorum.

"O. Bu gece bize yardım etmeye geliyor." Sesim biraz titriyor.

Nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim şeyler hissediyorum.

"Biliyordum!" Arlo bunu beş yaşındaki bir çocuğun kendini beğenmişliğiyle söylüyor ve bu bana titrek bir gülümseme getiriyor. "Süper kahramanlar hakkında bu kadar çok şey biliyor çünkü *o da* bir süper kahraman."

Çocuk mantığı.

O aynı zamanda senin baban. Ama bu çılgın gerçeği kendime saklıyorum.

Sadece sinirlerimi yatıştırmaya ve sakinleşmeye çalışıyorum, böylece o buraya geldiğinde ağlayan, telaşlı bir halde olmayayım.

Arlo, Patton'la çizgi roman hikayeleri hakkında tartışmaya devam ederken, ben kollarımı omuzlarıma doluyorum ve ısınmaya çalışıyorum.

PATTON'UN GELMESİ YİRMİ UZUN, ıstırap verici dakika sürüyor.

Bir gözüm saatte, bir gözüm Arlo'nun bitmek bilmeyen açlık soruları üzerinde. Sonunda, tanıdık bir siyah SUV yanımıza yanaşiyor.

Patton, kalın bir kışlık mont ve kot pantolon giymiş olarak arabadan iner. *Kot pantolon.*

Onu evde dinlenirken rahatsız etmiş olmalıyım. Sert bir adam olmasına rağmen takım elbiseyle uyumadığını bilmek rahatlatıcı.

"Hayatımı kurtardın," diyorum arabadan inerken. Dışarısı hatırladığımdan daha da soğuk ve dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışıyorum. "Bu kötü havada geldiğin için gerçekten minnettarız."

Arabamın ön tarafındaki hasarı görünce nefesini çekiyor. "Kötü bir çizik olmuş. Tanıdığım birini aradım, çekiciyi hızlandırabilir mi diye " Beni baştan aşağı süzdü. "Paltın nerede?"

"Çocuğumda. Ve teşekkürler, mucize yaratmana gerek yoktu..." Yanaklarım yanıyor.

Onun bakışlarına karşılık vermek ve gözlerinde parıldayan endişeyi görmek yerine, Arlo'yu arabadan çıkarmaya çalışıyorum.

Mor paltomla sarılmış, ona çok büyük gelen paltom, şimdi karın içinde yarısı arkasında sürükleniyor.

"Bay Rory!" Arlo, gözleri buluştuğu anda içten bir sevinçle diyor. "Havalı arabayla geleceğini biliyordum."

Patton bana hızlıca bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Arlo'ya çevirdi. Sanırım oğlum, patronumun süper güçleri olduğuna inandığı için, gizli bölmelerden çıkan James Bond silahlarını ve bubi tuzaklarını bulmaya çalışıyor.

"Kaçış kapsülüne binmene yardım edeyim, küçük adam," diyor Patton.

"Bekle, koltuğuna ihtiyacı var," diyorum, arka koltuktan koltuğu çıkarırken her şeyin yeni olduğu bu adamın yanında bu kadar yıpranmış görünmemesini diliyorum.

Arlo, sıcaklığın farkında değilmiş gibi karın içinde dans ederken, ben koltuğu araca yerleştiriyorum. Patton geldiği için Arlo, kar, karate, büyük kaza ve akşam yemeğinde ne yemek istediği hakkında hikayelerle dakikada bir kilometre hızla konuşuyor.

En azından biri kendini daha iyi hissediyor.

"Hadi," diyorum Arlo'ya. "Gel, seni içeri alalım." Karları silkeliyorum ve onu kaldırıp emniyet kemerini takıyorum. Kıpır kıpır olduğu için bu zor oluyor ve ona sabit durması için bağdırmamak zor geliyor.

O sadece bir çocuk.

Bu durumun gerçekte ne kadar stresli olduğunu bilmiyor. İkimizin de ne kadar az kalsın yaralanacağımızı bilmiyor.

Ve parlak kot pantolonlu şövalyem bizi kurtarmaya gelmeseydi... bu gece çok daha büyük bir talihsizlik yaşayabilirdik.

"Tamam, her şey hazır," diyorum Patton'a, kapıyı kapatıp yüzümden kaygan saçlarımı geriye doğru çekiyorum. "Seni yine rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Çekiciler bu gece meşguldü ve..."

"Tanrım, Salem." Beni keserek, sinirli ve endişeli bir sesle konuşuyor. "Yüzün donuyor ve çocuğun yemeğe ihtiyacı var. Özür dileme."

"Ben iyiyim..."

"Öyle değilsin. Kıpırdama."

Yalanımı bitirmeye vaktim olmadan, ceketini omuzlarıma atıyor.

Anında susarım.

İnanılmaz derecede sıcak. Kendimi tutamadan ona sokuluyorum.

Onun kokusundan da kaçış yok, bu odunsu tıraş losyonu o kadar harika ki, bir an için içinde bulunduğumuz cehennemi unutabiliyorum.

Bu gecenin Patton Rory'yi *koklamak* isteyeceğim bir gece olacağını kim bilebilirdi? Ve şu anda, o erkeksi bir kurtuluş gibi kokuyor.

Kafamı kaldırdığımda, beni merakla izliyor.

Belki de yumuşatıcı reklamındaki gibi görünmeyi bırakmalıyım. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Yollar çok kaygandı. Başka bir araç kontrolünü kaybetti ve neredeyse bize çarpıyordu. Yoldan çıkmaya çalıştım ama buz çok kaygandı ve ben sadece ..." Durup başımı sallıyorum. Ellerim titriyor. Sanırım, daha büyük bir felakete bu kadar yaklaşmış olmamızın şokundan. "Yoldan çıktık ve tabelaya çarptık."

"İyi misiniz? İkiniz de?" Bana keskin bir bakış attı.

"Acil servise gitmemize gerek yok. Çarpışma çok yavaştı, görüldüğünden daha korkutucuydu. Biz iyiyiz."

"Kaza yaptınız. Aracınız hasar gördü. İyi olduğunuzu bana tekrar tekrar söylemenize gerek yok." Öfkesi keskin, duygularımı tekrar boğazıma kadar yükselene kadar acımasızca vuruyor.

Ağzımın aşağı doğru kıvrıldığını görmemesi için yüzümü çeviriyorum. Burnum yanıyor.

Derin nefes al, derin nefes al.

Kendine gel. Aşırı tepki veriyorsun. Küçük bir kazaydı ve o senin için endişeleniyor. Arlo iyi. Sen iyisin. Her şey yolunda.

Patton kaputu inceler ve karın üzerine damlayan yağı görür, bu sırada kaşlarını çatmış durumdadır.

"Çekici geldiğinde, arabayı kullandığım tamirhaneye göndereceğim. Orada mükemmel kaporta işleri yapıyorlar. Kurtarılabilir durumdaysa, birkaç günden fazla sürmez."

"Dürüst olmak gerekirse dostum. Bu... Bana ne kadar tutacağını söylemen gerekecek. Yarın sigortamı arayacağım."

Bunu yapmak zorunda olmadığını haykırmak istiyorum, ama bunun eriyen kar gibi ondan kayıp gideceğini biliyorum. Bu adam bir karar verdi mi, fikrini değiştirmek imkansızdır.

"Sigortayı boş ver. Isınana, karnını doyurana ve biraz uyuyana kadar lanet olası maliyeti dert etme," diye homurdanır.

Bir an için gözlerimi kısarak, karşımda kimi gördüğümü merak ediyorum.

Kalın kar saçlarına ve omuzlarına yapışmış, etrafımızı saran kış gölgeleri ise gözlerindeki mavi cadı ateşini ortaya çıkarıyor. Onu, kışın anti-harikalar diyarında çok çarpıcı duran kot pantolonuyla görmek garip bir manzara.

Bu her açıdan yanlış. Ama bunu nasıl anlayacağımı bilmiyorum.

Arlo pencereye vurur, burnunu cama dayar. Ben irkilirim.

"Çocuğu dinle, gitmek istiyor," diyor Patton. "Araban bir şey olmayacak, söz veriyorum. İyi insanlarla çalışıyorum."

Bu gece ona güvenmekten başka ne yapabilirim ki?

O ısıtıcıyı sonuna kadar açarken, ben de mutlu bir şekilde arabasının sıcak deri koltuğuna atlıyorum. Parmak uçlarım keyifli bir şekilde yanana kadar ellerimi havalandırma deliğine tutuyorum.

"Hava durumu bu kadar kötü olacağını söylememişti," derim, midemden yükselen suçluluk duygusuyla.

Uyarı yapılmış olsun ya da olmasın, daha iyi hazırlanmalıydım. Paniklemek yerine daha hızlı tepki vermeliydim.

Şehir hizmetlerinin yetersiz kaldığı küçük yan sokaklara girmek yerine otoyola çıkmalıydım.

Arlo da bu gece benden daha iyisini hak ediyordu ve anne olarak başarısız olduğum için üzgünüm.

Tırnaklarım avucuma batıyor.

"Bunu kimse tahmin edemezdi. Şimdi nereye gidiyoruz?" diyor Patton. Bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Benim evime dönsek iyi olur. Arlo acıkmış ve saat oldukça geç oldu." Diğer sorunumuzu hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. Yemek.

"Akşam yemeğinde pizza istiyorum!" Arlo arkadan seslenir.

Bir kez olsun, itiraz edemem.

Birkaç blok ötede, teslimat arabalarını riske atmak yerine evimize yürüyerek teslimat yapabilecekleri bir pizza dükkanı var. Evet, sipariş vereceğim ve kanepede oturup yiyeceğiz ve bir kez olsun fiyatı dert etmeyeceğim.

"Pizza ile asla yanlış yapamazsın. Kralların tercihi," diyor Patton kararlı bir şekilde.

Arlo gülüyor. "Kalın ve bizimle pizza yiyin, Bay Rory."

Patton bana yan gözle bakar, ama ben ikisine de bakmaya cesaret edemem.

Bunun yerine, önüme bakıyorum.

Gözlerimi yeterince kısarsam, oğlumun bilinmeyen babasından akşam yemeğine kalmasını istemediği başka bir boyuta geçme şansım olabilir.

"Annen zor bir gece geçirdi, Arlo. Arkadaşlık isteyip istemediğini bilmiyorum."

"Evet, istiyor," diyor Arlo masum bir güvenle. "Sorun yok, değil mi anne?"

Bu gece yüzüncü kez ciğerlerim sıkışıyor. Bu olamaz.

Parmağımı şıklatıp zeminden geçip ideal olarak Dünya'nın merkezine düşebilseydim, bunu yapardım.

"Teşekkür etmemek çok kötü olur," diyorum, Patton'ın geç akşam yemeği için bizi tam zamanında kurtardığının farkında olarak. "Patton, pizza yemek için kalmaya ne dersin? Başka planın yoksa tabii..."

Bu sıradan sözler içimi parçaladı.

Ve sanki sinir krizi geçirmeme saniyeler kaldığını biliyormuş gibi bana bir bakış atıyor.

"Buna hazır olduğundan emin misin? Çocuklar yüzünden beni davet etme."

"Hayır, hayır, bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin, ama yaptın. Sana minnettarım." Sözlerim acı bir şekilde çıkıyor ve dilimi ısıtıyor. "Sadece sana borçlu olduğumu söylüyorum. Şahsen."

Buzlu yollarda ustaca ve tehlikeli koşulları kolayca yönetilebilir kılan muhteşem lastiklerle ilerliyor.

"Özel bir iyilik yok. Sen bunu büyük bir şey olarak görebilirsin, ama aslında bana da yardımcı oluyor," diye açıklıyor. "Cardinal, bir günlüğüne bile olsa bir menajerini kaybetmek için çok yeni. Kötü eleştirilere tahammülümüz yok ve vardiyalı için sana ihtiyacımız var."

"İş," diye tekrarlıyorum. "Oh, evet. Tabii ki."

Sadece söylediklerine bakarak ona inanmak çok kolay olurdu.

Ama bana baktığında, gözleri başka bir şey söylüyor.

Mavi fenerler gibi parlıyorlar, sanki ben *önemliydim* gibi, ve bu beni bu gece olan her şeyden daha çok korkutuyor.

Bu adam için önemli olmaya başlayamam. Geçmişimiz varken olmaz.

Oğlunun arka koltukta otururken, gerçeği benden başka kimse bilmezken olmaz. Ve eğer o derin mavi gözlerinin arkasında, bizi kurtarmak için acele etmesinin arkasında daha derin bir neden varsa...

ben kendimi kapatırım.

Bunu yapmak zorundayım, yoksa bu işin sonu iyi olmaz. Neyse ki, evime varmamız uzun sürmüyor.

Motoru kapattığında, tek ses tanıdık derin kış sessizliğinde karın yumuşak patırtısı.

"Tekrar teşekkürler," diyorum. "Ne tür pizza seversin? Ançuez seviyorsan iki tane sipariş edebilirim..."

Patton bunu yeniden düşünüyormuş gibi yutkunur. Açıkçası, onu hiç suçlamam. Bıçak sırtındayız ve dikkatli olmazsak, bir şekilde işleyen hassas dengeyi bozacağız.

"Lütfen, Bay Rory," diye sızlanır Arlo.

Patton gülümser ve bana tekrar bakar.

"Ekstra sarımsaklı margherita tarzı bir pizza istiyorum, eğer varsa," diyor. "Ama pizzaları ben alacağım. Bu berbat gecede size bir ikramım olsun."

Oof.

Karşı çıkamıyorum.

Tanrım, şimdi bu adamın bize ikram etmesine izin veriyorum. Onu evime alıyorum, hayatımı görmesine izin veriyorum ve bir şekilde bununla barışık olmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Basit bir pizzayı paylaşacak kadar rahatlamam gerekiyor.

"Hazır olduğunda, patron." Düzensiz bir gülümsemeyle Arlo'yu koltuğundan kaldırıyorum ve binaya doğru acele ediyoruz.

Patton önümüzden gidiyor. Yürüyüşünden, yolun tuzlanmış ve güvenli olup olmadığını kontrol ettiğini anlayabiliyorum. Bakım ekibinin bu konuda iyi iş çıkardığına seviniyorum.

Soğuk yüzümü ısıırıyor ve ciğerlerimi sıkıştırıyor. İçerideki son karlı bölgede tökezlerken nefes almakta zorlanmamın tek nedeninin bu olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum.

Üçümüz de.

İşte başlıyoruz, bir sonraki felakete hazırız.

Sadece pizza, aptal, diyorum

kendime. Ama öyle olmadığını biliyorum.

Bu, benim dünyam için varoluşsal bir tehdit.

Ne olursa olsun, onu Arlo hakkındaki gerçeğe çok yaklaştıracak profesyonel sınırları aşan bir ilişki kuramayız.

Ve eğer ahlaki pusulam dönmeyi bırakırsa, ona oğlundan bahsetmeye *karar verirsem*, bu *benim* şartlarımla olmalı. Çünkü çökmüş ve berbat bir gecenin ardından uzun, kaotik bir panik atakla her şeyi döküp dökmüyorum.

Asansörle benim kata çıkarken, bu pizza partisiyle kendimi neye bulaştırdığımı merak ediyorum.

Patton Rory'yi eve getirdiğimde kalbim ne kadar zarar görebilir?

PEPPERONI PLAY (PATTON)

Geriye dönüp baktığımda, aşırı tepki vermiş olabilirim.

Sorun şu ki, pişman değilim.

Mantıklı olan şey, tam da onun istediği gibi, onu eve götürmek ve işlerini halletmek için bir çekici ayarlamaktı.

Benim konumumda, kendine saygısı olan ve çalışanlarını düşünen herhangi bir patron bunu yapardı.

Ben mi? Onların fırtınada mahsur kaldıklarını öğrendiğim anda çıldırıp, silahlarımı çekip ateş etmeye başladım. Telefonda sesindeki keskinlik... Lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Şimdi, Arlo kendini dünyanın karate şampiyonu olarak övüp dururken, ben onun küçük, sıcak dairesinde saklanıyorum. Çocuk sanki doğuştan kara kuşak sahibiymiş gibi konuşuyor.

Annesinden almış olmalı, çünkü hayalet gibi babasından almadığı kesin.

Salem, yırtık dikişini kumaş bantla tutturulmuş koltukta karşımda oturarak bizi izliyor.

Gözlerindeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum.

Hayalet gibi, hüznü, muhtemelen hak ettiğim bir ihtiyat.

Muhtemelen yetişkin erkekler bu saatte, özellikle de çocuk varken, sık sık onu ziyaret etmiyorlardır.

Geçmişimizi bilerek, benim yaptığım gibi içeri dalmak muhtemelen aptalca bir hareketti ve o her saniye pişmanlık duyuyor olmalı. Ama bu ne haltsa, daha sonra, onların dairesinde olmadığım zaman halledeceğim.

Kapı zili çalıyor ve Salem ürkek bir kedi gibi sığıyor.

"Orada kalın çocuklar. Pizzayı ben alırım."

"Pizzayı çok seviyorum!" diyor Arlo, sanki büyük bir sırrı açıklıyormuş gibi yumruğunu havaya kaldırarak. "En sevdiğim şey ama annem çok sık yememize izin vermiyor."

Sanırım bunun bir karakter kusuru olduğunu düşünüyor.

"Anneniz sağlıklı beslenmenizi istiyor ki büyüdüğünüzde kahramanlarınız gibi güçlü olabilesiniz," diyor Salem, elinde iki büyük kutu ile geri dönerek.

Sokağın yukarısındaki küçük pizzacı, yerel malzemelerle yapılan ve sosundan daha fazla peynir içeren şık yerlerden biri değil. Aslında, sadece paket servis yapan sıradan bir yerden bir adım öte, ama kutuları masaya koyup kapağı açtığı anda, sıcak, yağlı koku yayıldığı anda, onun haklı olduğunu anlıyorum.

Bu gece abur cubur için mükemmel bir gece.

Kokuda rahatlatıcı bir şey var ve kokuyu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Düşünsenize, onun telefonuna cevap vermeseydim, evde yumurta ve ıspanaklı omlet ve yanında biftek yapıyordum. Uzun bir günün ardından, makul derecede sağlıklı ve hazırlaması uzun sürmeyen, benim favori yemeğim.

"Ellerini yıka Arlo," diyor Salem, ona doğru koşarken. "Ve sabun kullandığından emin ol."

"Evet, hanımefendi," diyorum.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakar.

Kahretsin, o gülümsemeye bütün gün bakabilirim. Onu sarsan fırtınayı atlattığına sevindim.

Ona öyle bakmayı kes, diye bir ses kafamın içinde homurdanıyor.

"Yemekleri tabağa koyayım," diyor sadece.

Hepimiz yıkanıp hazır olduktan sonra - ve Arlo'nun ellerini sabun kullandığından emin olmak için kontrol ettikten sonra - her birimize birer büyük dilim pizza dağıtır.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemeği hevesle yiyoruz.

Lanet olsun, bu pizza çok lezzetli.

Benim margherita pizzam dışında sadece basit pepperoni var, ama boktan bir gecede ihtiyacımız olan mükemmel sıcaklık, yağ, peynir ve baharat var.

"Kim ne derse desin umurumda değil. Kansas City'deki en iyi pizza," diyor Salem, yemek komasına girene kadar yiyen Arlo'ya eğlenceli bir bakış atarak. "Belli birinin de aynı fikirde olduğunu biliyorum."

"Kim?" diye sorar Arlo, farkında olmadan
çığneyerek. "Haksız değil. Bu inanılmaz."

"Sahibine senin de beğendiğini söyleyeceğim. Rory'den gelen güçlü bir destek."

"Onu tanıyor musun?"

"Oğlu bu binada, birkaç daire aşağıda oturuyor," diyor omuz silkerek.
"Arlo'yu sevdi, ya da Arlo onu sevdi. Nasıl oldu bilmiyorum, ama şimdi arkadaşlar. Koridorda bizi gördüğünde hep durup konuşuyor."

Bunu görebilmekten nefret ediyorum. Arlo iyi bir çocuk, onu daha iyi tanıdıkça anlıyorum. Annesi tek başına ona bakarken, nasıl bir çocuk olduğunu anlamak kolay.

Daha zor olan ise kanımda kıskançlığın alevlenmesini
hissetmek. Bu oğul kaç yaşında ki?

Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlar?

Arlo uyuduktan sonra, evinin penceresinden içeri girip hızlıca işini bitiren
pizza dağıtan bir ahmağın düşüncesi, peynirli lezzetin tadını biraz kaçırıyor.

Yutkunuyorum.

Biliyorum, saçmalıyorum.

Ama Arlo'ya, benim sıkmediğim bir kadın için gerçek bir rakip olmayan bir
adamlarla arkadaş olduğu için kızamam.

Dairenin her yerinde, hayatının ne kadar basit olduğunu görebilirsiniz.

Köşede küçük oyuncak yığını. Üzerinde kalemler, tükenmez kalemler ve
boya kalemleri yığılmış, çoğu lastik bantlarla birbirine bağlanmış küçük bir
masa. Duvar da Salem ve Arlo'nun birkaç fotoğrafı.

Pencere pervazında, Arlo'nun bebeklik fotoğrafı duruyor. Yorgun görünen
Salem, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle onu kucağında tutuyor.

O fotoğrafta, hatırladığım kıza çok benziyor.

Belki o kadar çekici değil, ama saçları aynı kırmızımsı renkte ve yüzünde
aynı gençlik ışıltısı var.

"Burası dağınık olduğu için özür dilerim. Geleceğini bilseydim, ortalığı
toparlardım," diyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

"Önemli değil."

Onun fotoğraflarını görmemiş olsam bile, daha genç ve daha kaygısız
olduğumuz daha iyi zamanları hatırlardım.

Kar nedeniyle hala yarı ıslak olan saçlarının yüzüne dökülüğü, muhtemelen onun parlak görünmesinde büyük rol oynuyordu. Ayrıca, yanaklarının nefis kırmızılığı da.

Kahretsin, onu en son bu kadar kızarmış gördüğümde... Hayır.

Bir daha asla yaşanamayacak seksi anlarla ilgili müdahaleci düşüncelerim sona ermeli.

Dexter'a sahte nişanlılığının gerçeğe dönüşmesi konusunda bu kadar çok laf ettiğime inanmıyorum, oysa ben de eski bir ilişkiye bu kadar takıntılıyım.

"Evin çok hoş," diyorum, sessizlik çok uzamadan önce terbiyemi hatırlayarak. "Sade ve gerçek."

"Şey, teşekkürler." Kaşları kalkıyor. "Övgüleri esirge. Annenin evine gitmişim. Orası buraya kıyasla saray gibi."

"Evet. Arlo'nun yaşındayken beri hiç değişmedi. Hiç sevmiyorum."

"Annenin evi mi? Hadi ama."

"Rahat olmadığını söylemiyorum. Sadece o büyük Viktorya dönemi konağı, büyüklüğü ve boğucu tarihi ile benim tarzım değil. Evime gelersen anlarsın."

Haydi ama dostum. Ofis dışında onunla daha fazla görüşmeni teşvik etmeyi bırak.

"Oh, senin neyi sevdiğini gayet iyi biliyorum." Ağzını, gülümsemeyi bastırıyormuş gibi sıkıştırıyor. "Minimalist. Modern. Siyah, beyaz ve gri."

"Bu kadar kötü mü?"

"Hayır, ama bu daire bunların hiçbiri değil. Daha çok Büyük Buhran döneminden kalma dağınık bir kutu gibi."

"Ev gibi." Israrcıyım.

"Evet, tamam. Ama küçük kulakların duyabileceği yerde daha seçkin kelimeler kullanmadığın için teşekkürler." Burun kıvrıyor.

Arlo'nun resimlerine ve duvardaki fotoğraflara başımı sallıyorum. Her şey yıpranmış, sanki uzun zamandır burada yaşıyorlarmış gibi, dairenin kemiklerine yerleşmiş gibi.

"Annemin evi artık pek ev gibi gelmiyor. Çocukken öyle hissetmiş olabilirim, ama şimdi sadece o yaşıyor orada. Ev çok boş. Sadece onun için çok abartılı ve çok büyük, partiler düzenlemeyi sevse bile.

Parti vermekten hoşlansa bile. Ne zaman daha küçük bir eve taşınacağını merak ediyoruz, ama anıları geride bırakmak zor."

"Eğer parası yetiyorsa, bırak yaşasın Patton. Annen çok sevimli bir insan."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim."

Salem başını eğerek bunu onaylar ve Arlo'ya bakar.

Arlo, ikinci dilimi bitirdikten sonra tabağının üzerinde uyuyakalmış durumda.

"Uzun bir gün oldu," diyor Salem sessizce. "Onu yatırayım. sen rahatına bak."

Kanepede uzanıp kendime biraz daha pizza alıyorum. Karla ilgili tüm stres, canavarca bir iştah uyandırdı. Pepperoni'nin geri kalanı kalabilir — çocuğu mutlu edecek ve umarım Salem'i yarın yemek pişirmekten kurtaracak kolay bir yemek artığı.

Arlo, Salem onu yatağa taşıırken başını Salem'in omzuna yaslıyor. Bu şefkatli hareket midemi burkuyor.

Bu küçük adamı tek başına büyütmek zorunda kalması çok üzücü, çünkü onu dünyaya getiren birisi olduğu çok açık. Gözlerim yine fotoğraflarına kayıyor, onları yakından inceliyorum.

Hiçbirinde bir erkeğin izi yok ve garip bir şekilde, diğer akrabalarının da fotoğrafları yok. Ailesi nerede?

Çocuğun babası ya da dedesi olmayabileceğini bilmek çok kötü bir duygu. Aklım almıyor.

Ancak babamı kaybettikten sonra, bir babayı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ayrıca, Salem yardım hak ediyor.

Geçirdiği günün ardından, Arlo ile tek başına ilgilenmek zorunda kalmamalı, bir krizden diğerine koşturup, arada akşam yemeği yemesi gerekmez.

Yemeğimin kalanını bitirmek için yeterli zamanım var, sonra o tekrar ortaya çıkıp kanepeye oturuyor, tıpkı benim gibi arkasına yaslanıyor. Uylukları benimkinden yaklaşık bir inç uzakta.

Onu fark etme, aptal. Gözlerini duvara dik.

Ne fark eder ki? Onu dokunmak için uzanmamı isteyen damarlarımda dolaşan öfkeli sıcaklık bir yana, bu konuda bir şey yapmayacağım.

"Teşekkür ederim," diye tekrar iç çekerek söylüyor. "Sürekli bunun sorun olmadığını ve tamamen iş için olduğunu söylüyorsun, biliyorum, ama bu gece hayatımı kurtardın. Sana borcumu ödeyebileceğim herhangi bir yol varsa, Patton, lütfen söyle."

"Ödül istemiyorum. Ben lanet bir makine değilim."

Başını kaldırıp bana bakarken, ela gözleri altın rengi bir merakla parıldıyor.

"Şimdi öyle diyorsun, ama buraya kadar geldin ve sen..." Sesi çatallanırken çaresizce elini kaldırır. "Bilmiyorum. Sadece çok şey hissediyorum."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. İçtenlikle. Yağcı gibi görünmek istemem ama Higher Ends için yaptıklarına minnettarım. Her şeyi göz önünde bulundurursak, mentorluk pek de büyük bir avantaj değil."

Kız kıkırdar ve özür diler.

"Üzgünüm. Ama bu, *büyük* bir yalakalık yapıyormuşsun gibi geliyor."

"Ama ben ciddiylim." Birisi beni durdursun, yoksa pişman olacağım başka şeyler söyleyeceğim.

Ama neyse, çocuğu ve hissesi olmayan bir işiyle burada. Nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

"Sonunda senden gerçek bir iltifat almak güzel," diyor.
diyor

O tereddüt ediyor.

"... daha nazık olabilirsin," diyor yavaşça, ama bu

"Sen kötü birisin demiyorum. Ben de birkaç kez hata yaptım ve her şeyi gereğinden fazla zorlaştırdım." "Herkes hata yapar. Hayat böyledir." Elimi sallıyorum. "Sen inanabilirsen, ben de hata yaparım."

"Herkes hata yapar. Hayat böyledir." Elimi sallıyorum. "İnanırsan, ben bile."

Gülümserken gözleri kırışır.

Bu, onu bu gece ilk gördüğümdeki haliyle, gözleri korkudan genişlemiş ve kararmış haliyle tam bir tezat oluşturuyor. Güvende olduktan sonra bile, o yıkılmış bakışı vardı.

Şimdi, kendi evinin güvenliğinde, rahatlamış ve ofiste sık sık gördüğüm yüzündeki gerginlik kaybolmuş.

"Sen mi?" diye alay ediyor. "İnanamıyorum."

"Biliyorum, kabullenmesi zor, ama ben mükemmel olmaktan çok uzağım." Ona gülümsüyorum. Beklemiyordu sanki, gözlerini kırıştırıyor.

Belki de ikimiz de çok meşguldük, kendimizi kapatıp, birbirimizi kırmaktan çok korktuğumuz için gerçek olamadığımız bu hassas dansı sürdürdük.

Bu geceden sonra, bu oyunu oynamaktan bıktım.

"Çok zor olmalı," diyorum dikkatlice, odaya tekrar bakarak. "Bütün bunları, Arlo'yu ve işini aynı anda dengelemek."

Yine sessizlik çöktü.

Yavaşça gülümsemesi kaybolur, sanki ben bir tür yargıda bulunuyormuşum gibi sertleşir ve dik oturur.

"Merak etmek istemedim. Sadece gördüklerimi söylüyorum," diyorum. "Bazen zor olabilir, sanırım. Ama buna değer."

Benim düşündüğüm gibi bunu tek başına yaptığını inkar etmiyor.

"Bu konuyu kafana takmanı istemedim. Ya da iyi bir iş çıkarmadığını ima etmek istemedim."

Elleri biraz gevşedi.

"Bazen çok zor oluyor. Onu çok seviyorum, yanlış anlama."

"Bütün çocuklar öyle değil midir? Annemin anlattıklarına bakılırsa, bizler büyürken küçük kabuslardık. İronik olarak, Archer en kötüsüydü. İlk çocuktu, bilirsin. Bizler doğduğumuzda, ağabeyimiz artık altın çocuk olmadığı için çok kızmıştı."

Bana acı tatlı bir gülümseme atar.

"Bence Arlo da aynı şekilde olurdu. Tabii bu asla olmayacak." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyar.

"Neden öyle? Sen gençsin. Daha fazla çocuk yapmak için bolca vaktin var."

Yanaklarındaki telaşlı kızarıklık şimdi kayboluyor, ama bu benim hayal gücümü ve merakımı durdurmuyor.

Genelde bu, yeni fikirleri görselleştirmeme yardımcı olan bir nimettir. Ama şimdi bir lanet.

Yapmamam gereken şeyleri yapmaya çok yaklaştım. Sadece burnumu onun hayatına sokmakla kalmayıp, ellerimi de oraya sokuyorum.

Son kez söylüyorum, beynini sikinden çıkar.

"Sanırım bunun için bir erkeğe ihtiyacım var, bu da çıkmak demek. İğrenç." Yüzü buruşuyor ve tiksiniş bir ses çıkarıyor.

Kıkırdayarak güldüm. Bu, benim bekarlık kartımı korumamın nedenleri onunkinden çok farklı olsa da, paylaştığımız bir duygu.

"Evet, bu zor olan kısmı. Ama daha büyük bir aile iş yükünü hafifletir," diyorum ona. "Annem ben küçükken babam vardı. O artık yok, ama biz çocukken, annemin antika mobilyalarını daha fazla mahvetmememiz için bizi dışarı çıkarırdı."

"Bu çok güzel olmalı."

"Bence babam olmasaydı annem çoktan deliye dönmüş olurdu." Artık hiç de ince davranmıyorum, ama siktir et. Bunun, onun hayatındaki tek şey olup olmadığını kesin olarak bilmem gerekiyor. "Arlo ile başa çıkamadığın zamanlarda sana yardım eden kimse var mı? Ailen mesela?"

Başını eğdi.

"Yani, alt katta oturan bebek bakıcısı Bayan Gabbard var. Bana çok yardımcı oluyor ve çok tatlı bir kadın. Ailem başka eyalette yaşıyor." Salem savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturur. "Ve şimdi bize şirketin bakıcısını ayarladığın için, bu konuda biraz daha esnekim."

Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu kızın ailesi *nerede*? Ve çocuğun DNA'sının diğer yarısı? Sanırım bu gece meraklı kafamın alabileceği tek cevap bu.

En azından, resimde bir erkek olmadığını söyleyebiliriz.

Bu kadar garip bir rahatlama hissetmemem gerekir. Hâlâ, gizemli bir adamın onu hamile bırakıp kaçtığına inanamıyorum.

O daha iyisini hak ediyor, Arlo da öyle.

Belki de ortamın etkisi, belki de sadece benim küçük kafamın kontrolü ele geçirmesidir, ama hayatın ona berbat, yalnız bir kader verdiğini düşünmeden edemiyorum.

"Şarap ister misin?" diye soruyor. "Yarım şişe açtım ve içilmesi gerekiyor. Lüks bir şey değil, ama ucuz da değil."

Evet demek hata olur. "Harika," diyorum.

Hemen ikimize de birer kadeh doldurur. Tekrar oturduğunda, kanepede bana daha da yaklaşır. Sanki benim kalan azıcık irademi korumamı biraz daha zorlaştırmaya çalışıyormuş gibi.

"Sevdiğin pahalı şaraplardan olmadığı için üzgünüm," diyor ben bir yudum alırken. "Muhtemelen zahmet etmemeliydim, ne yaptığımı bilmiyorum."

"Hey. *Hey*, dur." Kadehi kaldırıp kadeh tokuşturuyorum. "Senin düşündüğün gibi snob biri değilim. Şarap şaraptır, seni yine sarhoş eder. Ben daha çok kokteyl severim, ama bu gece umurumda değil. Seninle tekrar içmek belli bir çekiciliği var. Beni daha genç ve çok daha şanslı olduğumuz zamanlara geri götürüyor."

O gece başka neler olduğunu ima etmekten kendimi alamıyorum.

Son kez birlikte içtiğimizde, zihnimde kötü bir porno film gibi tekrar tekrar oynayan anılar hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Ama bunu yaparsam, o bardağı bana fırlatacağından eminim.

Ve onu hiç suçlamazdım.

"Gerçekten altı yıl önce miydi? Zaman nereye gitti?" diye soruyorum, ona bu kadar yakın olmanın beni nasıl ateşe verdiğini söylemeden, olabildiğince yakın bir şekilde.

"Belki senin için öyledir." Kadehini çevirerek bordo renkli sıvıya bakıyor. "Benim için ise sonsuzluk gibi geçti. Sanki başka bir hayat gibi. Çok şey oldu."

"Arlo?"

Hızla başını kaldırıp ciddiyetle başını sallar.

"Kumarhanedeki geceden çok da farklı görünmüyorsun. Belki biraz daha yaşlı ve olgun, ama önemli konularda aynı."

Ağır bir saniye geçer ve sonra tekrar rahatlar. Sanırım burada oturup, geride bıraktığımızı sandığımız her şeye dalmaya karar verdi.

"Sarhoştuk, Patton. O zamanlar birbirimizi tanımıyorduk," diyor bana. "Ve şimdi yükümle boğulmuş olduğum için beni pek sevmiyorsun. Kesinlikle o zaman tanıştığın kız değilim, ama bunu söylemen çok nazik."

"Bu doğru değil, Lady Bug."

Siktir. Bu isim ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Bana dehşetle bakıyor.

"...bana öyle deme, olur mu?" Sesi keskinleşir ve sertçe yutar, sanki onu taşa çevirecekmişim gibi başka yere bakar. "Yani, gerçekten bu kadar şanslı biri gibi mi görünüyorum?"

Cevap vermiyorum.

Kas hafızam parlak ışıkları, kahkahaları ve sikimdeki kadifeyi hatırlıyor. Benim için o, bir zamanlar sıkık bir dönemde ete kemiğe bürünmüş Şans Tanrıçasıydı ve yaşadığı şanssızlık bunu değiştirmiyor.

Şu anda tek yapabileceğim, acı hatıraları canlandırdığım için önce yüzümü parçalamazsa, aşağı bakıp ne kadar sert olduğumu görmemesi için umut etmek.

Aşağıya bakıyor ve yüzü kızarıyor, şarabı suçlamak için henüz çok erken.

Bana dikkatle baktığında, onu ne kadar çok öpmek istediğimi görüyor mu?

?

Lanet olsun.

Hayatımda hiç bir kadını bu kadar çok istemedim.

zaten sahip olduğum, ama artık gömülü bir hazine gibi ulaşılmaz hale gelen kız olması *saçma*.

Normalde, yatak odası dışında ilişkilerim kısa sürer. Birkaç kadını ikinci veya üçüncü kez eve götürürüm, ama bir ilişkiye girip

ama bir yerlerde kader umursamayı bıraktı.

Ama bir yerlerde kader umursamayı bıraktı.

Yıllar sonra, hala aynı kadını, beni boğan yoğun bir açlıkla arzuluyorum.

"Kader sana iyi davranmadığı için üzgünüm. Ne olduğunu ve ne olmadığını sana söyleyemem, ama şunu söyleyebilirim, Salem." Onun bakışlarını yakalayana kadar duraksıyorum. "Seninle tanıştığıma hiç pişman olmadım. Bir kez bile. The Cardinal'a gelip bana cehennemi yaşattığında bile. Bunun olmamış olmasını hiç istemedim."

"Öyle mi?" Sesinde yoğun bir inanmazlık yankılanıyor.

"Güzel bir geceydi. Her şeyiyle. Kumar, sohbet." *Ve hayatımın en ateşli, yerçekimine meydan okuyan sevişmesi.* Ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum. "Bak, görüldüğüm kadar aptal değilim. Şimdi işleri karmaşık hale getirdiğini biliyorum, ama ne yapayım, genç ve aptaldım. O gece ihtiyacım olan her şey sendin. Senden sonra pek kimseyle birlikte olmadım, ve olduğumda da... şey, siktir. Sanki *bir kez* bulduğum aynı heyecanı hep kovalıyormuşum gibi."

Yüzü boşaldı.

Evet, şimdi spagettimi dağınık bir şekilde döküyorum.

Kalbimi ve kendime bile itiraf etmediğim, söylenmemiş gerçekleri açığa çıkarıyorum. Çünkü bir kadınla geçirdiğim en ateşli anları pişmanlık *duymuyorum*, tıpkı şu anda bu felaket kış gecesinde, loş ışıkların onun gözlerini karanlık, dudaklarını ise çekici gösterdiği bu yerde olmaktan pişmanlık duymadığım gibi.

Bu gece aptal bir adam olmak

istiyorum. Onu unutulmaz bir

şekilde öpmek istiyorum.

Ona sahip olmak istiyorum.

Tekrar benim olana kadar onu mahvetmek istiyorum.

Ve lanet olsun, öpüşmek ruhumun derinliklerine işlemiş bu kaşıntıyı gidermeye yetmez.

Onun her yerini tatmak ve onu bu yıpranmış kanepeye bastırmak istediğimde olmaz.

Onun dişlerini elimde tutmak istediğimde, acımasız bir bir sonraki hamle orgazmını koparıırken.

Bu sefer ona benim adımları haykırdırabildiğimde, daha önce hiç bilmediği halde.

"O zamanlar her şey daha basitti, bunu kabul ediyorum," diye fısıldayarak bardağını masaya koyuyor. Zaten bitirdiğini fark ediyorum.

ve tek bir yudumda içtiğini merak ediyorum. "Bazen özlüyorum. Arlo'yu geçmişle takas edeceğimden değil."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Altı yıl önce bile benim için işler farklıydı. Daha az karmaşıktı."

"Ama sen her zaman zengindin. Başarılıydın, ya da ona yakındın, değil mi?" Omuzları gerginleşir, bana dönerek bacaklarını altına çeker. "Senin gibi başarılı olmayı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun? Başardığın her şey, inanılmaz."

"Bunun için çok fedakarlık yaptım. İş dışında pek bir hayatım olmadı, ama bu hayatı ben ve kardeşlerim seçtik. Babam isteseydi böyle bir şey yapabilirdi, ama o bunun yerine aileyi seçti. Bazen hangimizin daha akıllı olduğunu merak ediyorum."

Garip bir şekilde, onun ölümü bize hayatı ciddiye almamız ve Kansas City'de Rory adını taşıyan pastadan payımızı almamız için gereken itici gücü verdi. Neredeyse bir asır önce yaşanan olaylar nedeniyle hak ettiğimizi düşündüğümüz uzun bir ataların gölgesinden sadece bir parça değil.

"Sanki senin için çok geçmiş gibi konuşuyorsun. İşini biraz yavaşlatabilirsin, değil mi?"

Salem kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. Omuz silkiyorum ve şarabımı bitiriyorum.

"Bir gün kendi ailen olsun istemiyor musun?" Ne kadar ağır bir soru.

"Bir gün," diye tekrarlıyorum. Bunun yalan olduğunu sanmıyorum. "Yakın zamana kadar bunu hayal etmek zordu. Dexter ve karısının bu kadar mutlu olduğunu, Archer'ın yeğenimle birlikte büyüdüğünü görünce... Evet, bence bu fena olmaz." Her ne kadar şu anda gelecek çok belirsiz görünse de. Beni neyin beklediğini göremiyorum, hatta bir şey beklemek istediğimi bile bilmiyorum. "Hayatım sonsuza kadar böyle olamaz. Şu an için, bu benim her şeyim."

"Kendini zorlamadığın için akıllısın. Benim hatam da bu." Kulağının arkasından bir tutam saçını çıkarıp parmaklarıyla taradı.

Evet, bu hala benim sonum.

Beynimin mantıklı kısmı bana hayır demeden önce, harekete geçiyorum, elimi uzatıp yüzünü bana doğru çeviriyorum.

Sormuyorum. Kelimelerle değil. Gözleri büyüyüp benimkilere parıldadığında bile.

Nefesini keserken bile sormadım.

Onu, nefes almaya devam etmek için onu tatması gereken boğulan bir adam gibi öpüyorum.

Ve o da beni öpüyor, şaşkın bir iniltiyi ağzıma itiyor, ben de onu açgözlülükle içiyorum.

Sıcak bir saniye sonra, öpücüğüm hala bir soru iken, onun cevabı kanımı ateşe veriyor.

Burada sadece Salem Hopper var, bal gibi tatlı ağzı ve saçlarımı okşayan çevik elleriyle, günah için yaratılmış kalçalarının kıvrımı ve uzun bacaklarıyla.

Salem, benimkine ortak bir çılgınlıkla karşılık veren, ihtiyaçla titreyerek dilini benimkine değdiriyor.

Salem, beni kendine doğru çekiyor, ta ki bedenlerimiz bir anı ve zamanı durduran bir an içinde birbirine dolanana kadar.

Yıllar geçti, ama aynı pervasız çılgınlık devam ediyor.

Her nefes alışında, gezgin ellerinin her dokunuşunda alevleri çok iyi körüklüyor.

Onu yakalayıp kucağıma alıyorum ve o da kıkırdayarak oraya yerleşiyor.

Dudakları benim dudaklarımın altında kıvrılırken boynumu okşuyor. Parmakları cildimi bulmak için süveterimin altına giriyor.

Siktir, o ilahi bir his veriyor.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve o üzerimde kıvrılıyor, boğazımdan bir inilti koparıyor.

Aramızda bu kadar çok katman olmasaydı, onu çoktan çıplak bırakmış olurum.

Dilimi klitorisine değdirirdim.

O gece yaptığımız gibi onu benim için orgazm ettirirdim... "Anne?"

Siktir!

Panik neredeyse komik.

Salem etkileyici bir çeviklikle üzerimden atlıyor ve kendini kanepeye atıyor.

"Evet, koca adam?" diye sorar, çaresizce saçlarını parmaklarıyla tarayarak. Daha önce kullandığı saç tokası ortada yok. Belki de ben çıkardım ve fark etmedim.

Siktir, siktir, siktir.

"Bir bardak su alabilir miyim?" Arlo arkamızdan soruyor, bir eliyle gözlerini ovuşturuyor.

Büyük boy beyaz bir penguen peluşunu kucaklayıp başparmağını emiyor. Gözleri bulanık ve kafası karışık görünüyor. Bizi görüp görmediğini bilmiyorum.

Önemli değil.

O çizgiyi geçmemeliydim.

Onun hayatını ikinci kez karmaşık hale getirmemeliydim.

"Gitmeliyim." Sözlerim birbirine karışıyor. "Pizza ve şarap için teşekkürler, Salem. Arlo, kendine iyi bak."

Mutfakta durup bana bakıyor. Siyah pantolon, pembe bluzun üzerine giydiği gri kazak. O bir cazibe ve bir lanet, beni günah işlemeye zorlayan bir melek.

"Tabii," diyor bir saniye sonra açıkça. Sesi parçalanmış, dudakları da kırmızı.

Bunu sen yaptın, aptal.

Seninle nasıl yüzleşecek?

"İş yerinde görüşürüz," diyorum ona. Sonra neredeyse koşarak daireden koşar gibi çıkıyorum, çıkarken kapıyı istemeden sertçe kapatıyorum. Dışarıda hala kar yağıyor ve arabam yarısı karla kaplı. Soğuk rüzgar boğazımda bıçak gibi.

Yine de, zamanı bir saat geri alabilseydim, kemiklerimi donduran bu gecede eve yürüyerek giderdim. Arlo'yu yatırdığı zaman kendimi toparlayıp oradan ayrılabilseydim.

Asla yalnız kalmamıza izin vermemeliydim.

Devasa bir aptal gibi sınavdan kaldım.

"Palyaço," diye mırıldanıyorum, ön camdaki karı silip arabayı çalıştırırken. "Siktir git, Patton Rory."

Eminim o da şu anda aynı şeyi binlerce farklı şekilde söylüyordur.

Kardeşlerimin beni ateşli biri olarak görmelerine şaşmamalı. Hiçbir şeyi düşünmeden hareket eden aptal. Hepimizi havaya uçuracak kötü kararlar verme olasılığı en yüksek olan kişi.

Hiç şaşırmadım.

Yapabileceğim onca hata varken, neden o anıları canlandıran yolculuk olmak zorundaydı?

Neden Salem Hopper'ı öpüp hayatını zorlaştırmak zorunda kaldım?

RISK ALMAYIN (SALEM)

Neredeyse uygun.

Uyandığımda, üç alarmımın da sabah için doğru ayarlanmadığını fark ettim ve işe geç kaldım.

Sadece bu da değil, telefonum gece yarısı sistem güncellemesi yaptığı için yedek alarmlarımın hepsi iptal oldu.

Ben kötü şansın hüküm süren kraliçesiyim.

Annem de bana kötü haberlerin üçer üçer geldiğini söylerdi. Acaba aynı kural dünyanın en kötü şansını için de geçerli mi?

Bugün, yanmış tavuk gibi koşturup Arlo'yu hazırlamaya çalışmamla, bu ilk felaket oldu. Diğer ikisinin sadece bir tırnağımın kırılması ve tuvaletteki sabunluk boşalmasıyla sınırlı kalmasını ummam gerekecek.

"Anne! Geç kalacağız," diyor Arlo, ben bornozumla dairede koşuşturup, birkaç gün önceki çamaşır yığınının temiz iç çamaşırı bulmaya çalışırken.

"Biliyorum!" Temiz kıyafetleri seçerken ses tonumu yumuşatıyorum. "Masaya otur tatlım, sana kahvaltılık bir şeyler getireyim."

Bugün hazır kahvaltı günü. Onu gözetimsiz bırakırsam her yere kırıntılar saçacak. Okul kıyafetlerini bulup giyinmeden önce yatağın üzerine seriyorum.

Çok geç kalacağım.

Bundan geri dönüş yok. Ve Patton... Hayır, bu konuyu açmayalım.

Anlamı yok.

Dün gece uykuya dalmadan önce, bugün bu konuyu düşünmeyeceğime kendime söz verdim.

Bana kalırsa, o cehennem öpücüğü hiç olmamış.

Bunu düşünmemeyi düşünmek midemi beş farklı şekilde düğümlesede bile.

"Ayakkabıların nerede?" Arlo'ya sorarken çantamı alıyorum ve aynı anda telefonumla Uber çağırmaya çalışıyorum. Patton'ın adamları gerçekten onun söylediği kadar iyiye, belki günün sonunda arabamı alabilirim.

Onu düşünmeyi bırak. "Anne,

bir sorum var." Onu

eğlendirmek için başımı

kaldırıyorum.

"... neden Grumpybutt'ı öptün?" Aman

Tanrım.

Kanım donar.

"Tatlım, ona öyle diyemezsin," diye dalgın dalgın cevap veriyorum, soru beni tam anlamıyla vuruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Devasa bir tuğla mideye çakılıyor. Tanrım, nereden başlasam ki?

"O zaman neden Bay Rory'yi öptün?" Israrcı küçük canavar. Ona *bir şey* söylemeliyim.

Gerçek dışında herhangi bir şey.

"Kimseyi öpmedim, koca adam," diyorum, bana inanması için dua ederek.

"Eminim rüyada görmüşsündür. Dün gece çok uykuluydun, değil mi?"

"Hayır! Seni gördüm anne. Su içmek için kalktım." Elinde bir ayakkabıyla kaşlarını çatıyor.

Of, kötü seçimlerden bahsetmişken... Ya aşırı algısı güçlü oğlumu kandıracağım ya da patronumu öptüğümü ve nedenini bile bilmediğimi söyleyeceğim.

"Arlo, dün gece çok çılgındı. Bazı şeyleri rüyamda mı gördüm, emin değilim." Korkakça bir çıkış yolu seçerken boğazım yanıyor, telaşla bir Uber çağırıyorum.

"Ama sen..."

"Oğlum, hadi gidelim. Çok geç kalacağız." Ellerimi çırpıyorum. "Hadi, ayakkabılarını giy. Yoksa yardım mı lazım?"

Harekete geçmek için cesaretlenen çocuk, konuşmayı keser, oturur ve yavaşça, *çok yavaşça* ayakkabılarını giyer. Telefonum, aracımızın yaklaştığını bildiren bir ses çıkarır.

Onun küçük çantasını alıyorum ve mucizevi bir şekilde, saat sekiz buçuktan önce evden çıkıyoruz.

Umarım anaokulu onu geç bıraktığım için sorun çıkarmaz. Şehrin yarısı hala kar fırtınasından kurtulmaya çalışırken sorun çıkacağını sanmıyorum. Tıpkı The Cardinal'a geç kaldığımı kimsenin fark etmemesini veya umursamamayı umduğum gibi. Elbette, erken geldiğim tüm günler benim lehime sayılacaktır.

"Arabamız hala tamirde olduğu için bu öğleden sonra sizi Bayan Gabbard alacak." Yanağına aceleyle bir öpücük konduruyorum. "İyi günler."

El sallayarak, sırtındaki çantası zıplayarak mutlu bir şekilde binaya doğru koşar. Şoför The Cardinal'a doğru yola çıkmadan önce, işlerine geç kalmamış, keyifle yürüyen diğer birkaç anneye el sallarım.

Bekah, aceleyle geçerken bana göz kırptı ve sırrımın onda güvende olduğunu anladım.

Bekah, yanından hızla geçerken bana göz kırptı ve sırrımın onda güvende olduğunu anladım. Patton'ı sevmediği için değil, burada kimse onu sevmiyor, bunu fark ettim, ama personel birbirini kolluyor.

Gerçekten çok hoş bir atmosfer. Patronumun kucağına tırmanıp yüzüm ağrıyana kadar onu öpmesem, bu atmosferi çok daha fazla takdir edebilirdim.

Ve bu sadece biraz öpüşmekle kalmadı.

Sarhoşken bir iki öpücük, dünya sona ermeden atlatılabilir, ama bu...

Bu sonsuz derecede daha fazlasıydı.

Gözlerimi kapattığımda, dudaklarımı ele geçişi hâlâ hissedebiliyorum.

Sert sakalları ağızımı, cildimi yakıyordu, ellerimde saçlarının kalınlığı, dokunuşunun kendinden eminliği.

Yıllar boyunca değişmeyen her şey.

Her şey, tıpkı hatırladığım gibi ve çok daha fazlası, bedenim onu bir bitkinin ışığı özlediği gibi özlüyor.

Gülün bakalım. Bunun *onu düşünmemekle* tam tersi olduğunu çok iyi biliyorum.

Sözüm bu kadar.

Çalışmam lazım. Çalışmam lazım ve en önemlisi, bu düşüncelerle yalnız kalamam.

İç çekerek, birkaç saniye makyajımı düzeltiyorum ve zihinsel çöküntüye beş saniye kalmış gibi görünmediğimden emin oluyorum. Sonra, temizlik müdürü Gwen'i ofise davet ediyorum.

"Zavallı şey," diyor içeri girer girmez, ellerimi tutup sıkıca tutuyor. Annem yaşında bir kadın ve onunla kısa bir süre çalışmış olsam da, benim patronum olmasına rağmen kendini ofis annem olarak gördüğünden eminim.

"Patton kazayı anlattı... Dün geceki hava koşullarını düşünürsek şaşırtıcı değil. Hiç gelmemeliydin."

"Oh." Harika. Patton *personeler* mi söyledi? "Gerçekten iyiyim. Durum görüldüğü kadar kötü değildi. Eminim tamirhane arabamı bugün tamir edecektir."

"Tatlım, rengin solmuş."

"İyiyim," diye tekrar ters bir cevap veriyorum. "Böyle küçük bir şey beni işimden alıkoyamaz. Sonuçta, o da bu yüzden bana yardım etti."

Kahverengi gözleri parıladı, ama sadece "Sen benden daha akıllısın. Benim başıma gelseydi, haftanın yarısını izinli geçirirdim. Tanrım, sadece tamir faturasının verdiği stres bile..." dedi.

"Seni suçlayamam," diye katılıyorum.

"Burada oldukça cömert izinler var, biliyorsun. Ve hastalık ödeneği. Birçok avantaj var. Ama beni görmeye bu yüzden gelmedin, değil mi?"

Sanki rüyadaymışım gibi hissediyorum. Yoksa bu, tanıdığım en nazik kadınlardan birinin sunduğu bir kabus mu?

Her halükarda, her kadın lojistiği, iyileştirmeleri ve malzemeleri hakkında konuşmaya başladığımızda dünya artık pek gerçek gelmiyor.

Ruhumu altüst eden adamla dudaklarımızı birleştirdiğimden beri hiçbir şey önemli değil. Ve diğer birkaç süpervizörle görüşüp onların görüşlerini aldığım da, aynı şekilde ruhsuz hissediyorum. Belki de Gwen haklıdır ve bugün gerçekten izin almalıydım.

Sonunda kendime zaman ayırabildiğimde, duvarlarıma asılı Arlo'nun Grumpybutt sanat galerisine bakıyorum.

Bir an için, ağlamaya başlamak üzereyim, avucumu ağzıma kapatıp *çığlık* atma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Evet, kendimi kaybediyorum.

Bu durumdan çok nefret ediyorum.

Ellerim beynimden önce hareket ediyor ve çizimleri yırtıp çekmeceme tıktırmak üzereyim ki, yarı açık kapıya rahatsız edici bir şekilde hızlıca vuruluyor.

İşte *ikinci darbe*, tam zamanında.

Dönüp onun ağır parfüm kokusunu almadan önce Kayla olduğunu biliyorum.

Giriş yaparken kendine özgü bir tarzı var.
Çoğu insan bir kez, belki iki kez, bazen üç kez kapıyı çalar.
Sonra içeri davet edilmeyi beklerler.

O öyle değil.

Bir ağaçkakan gibi, sanki bir şarkı çalıyor gibi kapıyı çalar, sonra içeri dalar ve kapıyı duvara çarpar.

Muhtemelen her yere davet edilmeye çok alışık olduğu içindir. Kendisini, biz ölümlülere şeref veren bir kraliyet mensubu gibi davranılmadığı bir durumu hayal edemez.

"Lemmykins!" Bana abartılı bir şekilde sarılır ve yanağıma parfümlü bir öpücük kondurur, neredeyse sandalyemden düşürür. "Demek burası senin çalışma odan. Çok güzel."

"Selam Kay," diyorum.

"Huh. Ama biraz küçük, değil mi?" Etrafına bakarken burnunu kırıstırıyor, muhtemelen normal insanların bir ofisi nasıl lüks olarak gördüklerini merak ediyor, sonra da bunu tamamen unutuyor. "Neyse, şu anda burada mı?"

O mu?

Kimin olduğunu anlamam bir saniye sürer. Ona masumca göz kırparım.

"Patton Rory. Duh. Dün gece bana pek bir şey anlatamadığını biliyorum.

Büyük fırtına falan. Tanrım, o fırtınada Tayland yemeği siparişim çok *gecikti*. İğrenmiş bir ifadeyle etrafına bakınıyor. Sanki onu burada bulmayı bekliyormuş gibi, oysa ben mütevazı bir operasyon müdürüyüm, o ise birkaç düzine başka mülkü olan büyük bir işletme sahibi.

Yine de, onun ofisime geldiği tüm zamanları düşünmemeye çalışıyorum. Ya da dün gece beni kurtardığı, ama o lezzetli zehir gibi öpücükle hayatımı mahvettiği gerçeğini.

Bunu düşünmeyi bırak, Salem.

"Burada değil," diyorum yetersiz bir şekilde. "O meşgul bir adam, biliyorsun. Muhtemelen müşterilerle görüşüyor ya da..." Tanrım, ben bile bilmiyorum. "Aslında, bugün programını gerçekten bilmiyorum."

"Ama sen onun menajeri sensin." Bana gülümseme şekli her şeyi anlatıyor —her an içeri girip, ilk görüşte diz çöküp evlenme teklif etmesini bekliyor. "Siz konuşuyorsunuz, değil mi? İşle ilgili şeyler hakkında?"

"Evet. Ama bu, her an buraya gelebileceği anlamına gelmez. Bazı günler onu hiç görmüyorum."

Özellikle dün gecedan sonra. Çiçek vazosunu deviren suçlu bir kedi gibi gizlice kaçışını gördükten sonra.

Beni kesinlikle kaçınacaktır. Benim onu kaçındığım kadar.

"Bunu bilemezsin, Lemmy." Kayla diğer koltuğa oturur, Patton'ın bir keresinde, aslında dostça davrandığımız zaman oturduğu koltuğa - o kadar da dostça değildi ama. "Ayrıca, zaman geçirmem lazım. Hadi sohbet edelim ve ne olacağını *görelim*."

"Burada bekleyecek misin?" Dilimi ısııyorum. "Evet?"

"Ama..."

"Başka nasıl onunla buluşmamı bekliyorsun?"

Bilmiyorum. Başka bir şekilde. Onurumdan geriye kalanları paramparça etmeyen *herhangi* bir şekilde.

Neden ikisinin de katıldığı sosyal etkinliklerden birine katılmayı denemiyor? Bin yıl geçse de davet edilmeyeceğim türden olanlar.

Ya da en azından ofisimde küçük mağarasında bir tarantula gibi bekleyip, onun gelmesini bekleyerek üzerine atlayacak anı kollayarak değil.

Benim de işim var, ama Kayla'nın bu kavramı anlayacağını sanmıyorum.

"Beklerken alışverişe gidebilirsin?" diyorum, bunun Muhtemelen umutsuz bir öneri.

"Arkadaş istemez misin? Burası çok sıkıcı olmalı." Telefonunu çıkarır ve bildirimlerine göz atar. "En iyi arkadaşımı tebrik etmek için burayı etiketledikten sonra Instagram'a üç kez paylaşım yaptığımı biliyor musun? Hiçbirini beğenmedi."

Ouch. Benim gibi hiç kimsenin tanımadığı birine seslenmek zorunda kaldıysa, gerçekten çaresiz olmalı.

"Muhtemelen sosyal medyayı çok fazla kontrol etmiyordur." "Evet, ama beni takip ediyor," diye sızlanıyor.

"Ne olmuş yani? Bu, Instagram'a yapışık olduğu anlamına gelmez." Kıskançlık duymamaya çalışıyorum.

Hayatının yarısını sosyal medyada geçirmemek ona yabancı bir kavrammış gibi bana göz kırıyor, sonra ekranına bakıp yirmi tane daha bildirimi kontrol ediyor.

Peki.

Onu duymamak için kulaklıklarımı buluyorum. Onu görmezden gelip çalışacağım. Sanki varlığıyla benim yerimi işgal ediyor gibi değil sanki...

Parfümü ve başka bir mesaj gönderirken tırnaklarının çıkardığı ses biraz rahatsız edici.

Dakikalar bal gibi akıp gidiyor.

Sanki zamanın kendisi bu durumun ne kadar garip olduğunu vurgulamak istiyormuş gibi. O etrafımda dolanırken pek bir şey yapamıyorum.

Bu işkence neredeyse bir saat sürüyor.

O zamana kadar, aynı cümleyi beşinci kez okurken gözlerim donuklaşır.

Kayla ayağa fırlıyor. Saçlarını geriye atıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Anında korku kaplıyor beni.

Patton, Kayla'nın önünde durduğunu görünce sert ifadesini bırakıp sinirlenir. Eğer kuyruğu olsaydı, deli gibi sallanırdı.

Daha da kötüsü, dün olduğu kadar yasadışı derecede yakışıklı görünüyor, ancak süveterini her zamanki çelik grisi ceket ve mavi kravatı ile değiştirmiş.

"Aman Tanrım, merhaba! Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum," der Kayla, elini uzatarak. "Ben Kayla, Winston Persephone'nin kızıyım." Bir an durur, ama Patton'ın kafası karışık olduğu anlaşılınca ekler, "Hani, parfüm serisinden?"

"Doğru." Adam zorla gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kayla. Buraya neden geldin?"

Kayla soruyu görmezden gelir.

Onun eğilip, bakışlarını onun yüzüne, sonra da göğsüne kaydırarak keskin bir nefes aldığını izlerim.

"Şu anda kolonyamızı koklayabiliyorum. Yakışıklı bir iş adamı için harika bir seçim. En iyisi değil mi?" diye mırıldanır, uzaklaşmadan.

Beni şimdi vurun.

Aslında, cesedimi nehre atıp çürümeye bırakın, çünkü burada bunu dinlemek istemiyorum. Yüzünde beliren endişe ifadesi hafifçe tatmin edici olsa da.

Sanki bu flört tuzağına düşmesinin sebebi benmişim gibi bana dik dik bakıyor, ama ben sadece başımı sallayıp omuz silkiyorum.

Üzgünüm dostum. Benim sorunum değil.

"Güçlü bir koku," diye mırıldanır. "Bu yüzden mi buradasın? Kokuları tartışmak için mi?"

"Oh, evet! Sayılır. Lemmy burada, malzemelerden ve her şeyden sorumlu... Misafirlerin, odalarımız için hazırladığımız ücretsiz numunelerden hoşlanabilirler diye düşündüm."

"Erkekler için de seçeneklerimiz var. Sadece senin kullandığın Kum ve Rüzgar kokusu değil. Çok fazla seçenek var. Denersen hepsini seveceğinden eminim."

"Gerçekten mi?" Hiç ilgilenmiyor, gözleri tiksintiyle kararır. "Teklifin için teşekkürler, ama bunu Lemmy ile konuşman için seni bırakacağım. Ya da istersen, baban için zaman ayırabilirim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Aman Tanrım.

Onun o aptal takma adı söylemesi beni yeni bir şekilde incitti. Kayla yılmadan ona kendine özgü gülümsemesini gösterip, "Ah, gerçekten mi? Birkaç dakika ayıracak kadar meşgul müsün? Seni daha iyi tanımak isterim —yani ihtiyaçlarını daha iyi tanımak isterim."

Aman Tanrım.

"Korkarım bugün programım çok yoğun." Elini Kayla'nın beline koyar — ki bu hareketin onu öldürmeye yeteceğinden eminim — ve Kayla ona telefonuna numarasını yazdırmadan önce onu dışarıya kadar eşlik eder.

Kapıyı kapatırken, Instagram'da kaç takipçisi olduğu hakkında bir şeyler söylediğini duyarım.

Yüzünü göremiyorum ama hayal edebiliyorum. Gülmemeye çalışıyorum.

Kızgın.

Onu beklemek için benimle bir saatini boşa harcadı, ama iki dakika sonra kapı dışarı edildi.

İnsanlar Kayla Persephone'ye böyle davranmazlar. *Asla.*

Ama Patton'ın bunu yaptığına oldukça memnunum.

"Bunun için üzgünüm," diyorum, o yeniden ortaya çıkıp ceketini çıkarıyor. Bir su şişesi alıp boynuna su serpiyor ve mendille kuruluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bana bu lanet markayı bir daha giymememi hatırlat. Onunla tanıştıktan sonra mahvoldu," diye mırıldanıyor.

Kendimi tutamadan kıkırdayan. Şaşırtıcı bir şekilde, her şey neredeyse normale dönmüş gibi hissediyorum.

Neredeyse.

Sonra odadaki dev fili hatırlıyorum ve kahkaham kesiliyor.

İşte geliyor.

Özür, ya da belki de her şeyi başlatan kendisi olmasına rağmen, bunun ne kadar profesyonelce olmadığını anlatan, somurtkan, suçlu yüzlü bir nutuk.

Ama o sadece kullanılmış mendilleri çöpe atıyor.

"Arlo'nun kalabileceği bir akrabası var mı?" diye soruyor. Ha?

Kesinlikle beklediğim bir soru değildi.

Dün gece hakkında bir daha asla konuşmamaya, çocuğumla ilgili tuhaf istekleri kabul etmemeye karşılıklı olarak karar vereceğimizi umuyordum.

"Yakında bir emlak konferansı var. Özellikle lüks tatil kiralamaları alanında faaliyet gösteren büyük oyuncuların katıldığı bir platin çember etkinliği," diye açıklıyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi boşluğa konuşuyor.

"Öyle mi?"

"Maalesef hafta sonu boyunca sürecektir. Uygun olmadığını biliyorum, ama zahmetin için seyahat bonusu alacaksın."

...benden gitmemi mi istiyor? Oof.

Ama daha fazla para. Reddetmesi zor, mükemmel bir teklif. Ama aynı zamanda, vay canına.

"Ne kadar sürecektir?"

"Dört gün. Perşembe günü yola çıkacağız."

Arlo'dan dört gün uzak kalacağım.

Patton'la evden dört gün uzaklıkta.

"Mekan Utah'ta güzel bir tatil köyü. Yüksek puanlı ve ultra lüks, ülkedeki en lüks yerlerden biri," diye söz veriyor.

Oh, tanrım. Kalbim sıkışıyor.

Oturuyor olmasaydım, şu anda bir sandalyeye ihtiyacım olurdu. Tanrım, bu çok büyük bir istek.

Zaten büyük bir konferans ve benim çok ihtiyacım olan mini bir tatil. Arlo *olmadan* en son ne zaman tatil yapmıştım?

Tanrım.

"Salem?"

"Bu çok fazla," diyorum. "Etrafa bir sorup, belki bir düşünebilir miyim?" Bakışları keskinleşiyor. Bana attığı sıcak, çelişkili bakış, ne anlama geldiğini bilmesem de midemi yeniden düğümliyor. dün geceyi hatırlatıyor, ama inanılmaz bir şekilde, o bundan hiç bahsetmedi.

Bunu isteyip istemediğimi
bilmiyorum. Neler olduğunu
anlamıyorum.

"Tabii ki düşünebilirsin," diyor, "ama bunun bir iş gerekliliği *olduğunu* hatırlatmak istemem. Aynı zamanda ufkunu genişletmek ve benden daha fazlasını öğretebilecek insanlardan bir şeyler öğrenmek için mükemmel bir fırsat. Her zamanki bakıcın gelemmezse, şirketin bakıcısını hazır tutacağım, ya da gelebilirse masraflarını ben karşılayacağım. Bu çok son dakika bir karar ve kimseyi zor durumda bırakmayacağım."

Evet. Son dakika olduğu için, sanki başımın üstüne çatı çöküyor gibi hissediyorum ve bunun beni nereye götüreceğini bilmiyorum.

"Ufkumu genişletmek... iş için mi demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Tabii ki. Bu iş meselesi," diye keskin bir şekilde cevaplar. Sanırım en çok konuşmasını istediğim konuyu kaçırmaya çalışıyor.

"Anlıyorum."

"Bana katılmanı istiyorum, Salem," diyor ve ismimin sesi - sanki tadını çıkarır gibi dilinde dolaşan sesi - bakışlarımı ona çevirmeme yetiyor.

"Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım. Ama Utah, kokuşmuş tuz düzlükleri ve büyük kayalardan ibaret olmasa iyi olur. *Lüks* demiştin, sözünü tutmanı bekliyorum."

"Hala sizi hayal kırıklığına uğratacağımı mı düşünüyorsunuz, Bayan Hopper?" Gözleri kısılır.

Ve kalbim kırılmış gibi çarpıp duruyor. Buna cevap veremiyorum, sadece başımı sallıyorum.

Bugün ilk kez, gülümsemesi gözlerine kadar ulaşır.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar heyecanlanıyorum ve saat geçtikçe daha az çılgınca gelen bir karara yavaş yavaş alışıyorum.

İşimi bitirdiğimde, heyecanla doluyum.

Tatil.

Paradan akşam yemeğinde ne yiyeceğimize kadar her şey hakkında kendimi hasta edecek kadar endişelenmekten gerçek hayatta dürüst bir mola.

Bak, Arlo'yu seviyorum, ama onsuz bir yere gidip birkaç gün nefes almak harika olacak.

Patton'ı ya da beni bu seyahate davet ederken gözlerindeki o bakışı düşünmemeye çalışıyorum. Bu, ihtiyacım olan kaçıştan daha karmaşık bir durum.

Eve gitmeden önce, Higher Ends ofisine uğrayıp bazı evrakları bırakıyorum — temizlik personelinin işlerinin süreç iyileştirmeleriyle ilgili kalın bir öneri yığını. Patton, özellikle şehirde ticari sınıf temizlik görevlilerinin sayısının az olması nedeniyle, çalışanları elde tutma stratejileri üzerinde çalışmak istiyor.

Bu şık cam binaya ilk girdiğimde kendimi bir karınca gibi hissetmişim.

Artık buraya yeterince alıştım ve içeri girerken resepsiyoniste el sallayabiliyorum.

Bu saatte bina neredeyse boş ve Patton'un istediği gibi kartları onun gelen kutusuna bıraktıktan sonra çıkışa doğru yöneliyorum.

"Bayan Hopper!"

Dönüp baktığımda, kollarında bir demet taze çiçekle bana doğru koşan tanıdık bir yüz görüyorum. Evelyn Hibbing mi?

"Bayan Hibbing, merhaba. Buraya ne getiriyor sizi?"

"Bana Evelyn de, canım, lütfen. Herkes öyle diyor." Durup kollarındaki kırmızı ve sarı tonlarında çiçeklere sevgiyle bakıyor. "Çok güzeller, değil mi?"

"Kesinlikle. Bahar gibi kokuyorlar!" Gururla iç çeker.

"Çiçeklerin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu, biliyor musun? Burayı neşelendirmek için bu çiçekleri getirdim. Delly ve ben öğleden sonra pazara gittik ve çocukların biraz renkli çiçekleri seveceğini düşündüm. Bu kasvetli kış boyunca tuttukları plastik çelenklerden çok daha iyi."

"Çok nazıksın," diyorum.

"Benim için zevk, biliyorsun. Özellikle de işlerinden zaman ayırıp, geyik ülkesinde önerdiğim bu küçük deneyi incelemek için geldiklerinde." Gülümser ve dudaklarını büzerek duraksar. "Hiçbir şey duymadın, değil mi?"

Tereddüt ettim.

"Hayır. Maalesef, yönetim strateji toplantılarına falan katılmıyorum. Patton bana doğrudan pek bahsetmedi, ama eminim aklından çıkmış değildir." Pazar araştırmamın, bunu düşündüklerini gösterdiğini bildiğim için neşeli görünmeye çalışıyorum.

Ama eğer reddedilmeye karar verirlerse, onun umutlarını boşa çıkarmak istemem.

"Oh, evet, evet, evet. Ben sadece düşündüm ki... sen ve Patton çok iyi anlaşıyorsunuz." Ellerini çırpıyor. "Ama bu, iş hakkında özel bir bilgine sahip olduğun anlamına gelmez, anlıyorum."

Eğer içki içiyor olsaydım, yüzüne püskürtmüş olurum.

Bunun yerine, kuru sözlerimle boğuluyorum. "Aramızda... *uyum* yok. Umarım bizim hakkımızda yanlış bir izlenim edinmemişsindir?"

"Hayır, böyle bir şey yok. Ama siz kızlar buna bugünlerde ne diyorsunuz, canım? *Gerginlik mi?*" Evelyn göz kırpar. "Merak etme, sırrın bende güvende. Bu tür şeylerin nasıl olduğunu bilirim, özellikle de ortada küçük bir çocuk varken."

"Büyük bir sır yok, Evelyn. Biz çıkmıyoruz," diye ısrar ediyorum, ama her inkarım daha çok yalan gibi geliyor.

Ya o haklıysa?

Ugh, bunu düşünmek istemiyorum.

"Sana dostça bir tavsiye vereyim, ona sürpriz yapmak istiyorsan, Patton lezzetli bir çizburgeri çok sever. O ailenin sahip olduğu onca parayla daha sofistike bir şey tercih edeceğini düşünürsün, ama şaşırırsın. Sanırım babasının damak tadını miras almış. Basit."

"Anlıyorum," diye cevap verdim uyuşmuş bir şekilde.

"Şimdi, onu bir drive-in'e ya da bu kadar bariz bir yere götürmeni önermiyorum. Ama ikiniz iş toplantısı için dışarı çıkarsanız ve en sevdiğiniz ucuz lokantaya giderseniz, yaşlı Evelyn için iyi şeyler söyleyin, olur mu?" Kollarındaki çiçekleri koklar ve sanki onu ayakta tutan kemikleri çöküyormuş gibi sarkar. "Sana yük olmak ya da hayatını karmaşıklaştırmak istemiyorum. Sadece Delly kadar zarif yaşlanamadım, anlarsın ya."

Delly Rory'nin inanılmaz derecede iyi yaşlandığını itiraf etmeliyim.

"İyi görünüyorsun. Aktif kalıyorsun. Senin yaşında bu bir başarı, eminim."

"Delly ve ben, dul olarak çok farklı hayatlar sürüyoruz. Bunun suçlusu, memleketimizin soğuğu. Bir de kışın karanlığı... Walt'un bizi uzun bir hafta sonu için Nevada'ya götürmemesi çok kötü. Sin City, eskiden benim ışık terapimdi." Evelyn hüzünle gülüyor. "Tabii ki Delly'yi kıskandığımı söylemiyorum. *Asla*. Burada yaptığı tüm harika şeyler için her türlü mutluluğu hak ediyor. Kansas City'nin hoş bir rustik cazibesi var, ama Minnesota benim evim. Her şey yeşerdiğinde geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Eminim çok güzeldir. Bitkilerle aran çok iyi olduğu belli." Çiçeklere tekrar bakıyorum.

"Evet, bu Walt'ın fikriydi ve sanırım bana da bulaşmış olmalı. Çiçekleri çok seviyorum, onları yetiştirmeye hiç katkım olmasa bile. Birkaç kez, Vegas'taki büyük kumarhanelere çiçek aranjmanları tedarik etmeyi bile düşündük, ama ne yazık ki, o günlerde onları taze tutmak için mesafe çok uzaktı."

Buketi resepsiyon masasındaki büyük boş vazoya koyar. "İşte. Burayı neşelendirmiyorlar mı?"

"Evet," diyorum, hissettiğimden daha coşkulu bir şekilde.

En azından şimdi daha güvenli bir zemindeyiz. Ölmüş kocası hakkında konuşmak, Patton ile aramda olup bittiğini düşündüğü şeylerden ya da benim söz hakkım olmayan emlak anlaşmasından daha kolay geliyor.

Ama neden şüpheleniyor ki?

Aramızdaki kimya – *aman Tanrım, ne aptalca bir kelime* – aile dostuna gerçekten bu kadar açık mı?

"Gitmeliyim," diyor, muhtemelen içine su koymak için tüm urnayı eline alıyor. "Ve merak etme canım, ben senin tarafındayım. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, özellikle de emlak piyasası yıldırım hızıyla hareket ederken. Eminim bir iki nazik söz onları ikna eder, değil mi?" Sesi fısıltıya düşüyor. "Bu arada, bence siz çok tatlı bir çift olursunuz!"

O uzaklaşırken, ben de sessizce onu izliyorum. Vay canına. Tahmin ettiğimden biraz daha agresifmiş.

Minnesota anlaşmasının gerçekleşip gerçekleşmeyeceği konusunda benim *bir* söz hakkım olduğunu düşünmek ne cüret!

Onun, Patton Rory ile olan garip, kendimi yok eden ilişkimde sevimli bir şey olduğunu düşünmesinden daha kötü mü, yoksa daha mı kötü karar veremiyorum.

Bunun iyi bir şeye dönüşme ihtimali sıfır.

Sıfır.

Ancak bu gün daha fazla tuhaf sürprizler yaşatmadan önce, binadan aceleyle çıkıyorum. En son ihtiyacım olan şey, bir şekilde Patton'la tekrar karşılaşmak.

Aslında, bu tam olarak doğru değil.

En son ihtiyacım olan şey bu adamla tatile çıkmak.

Kurtarın beni.

BAHİS YÜKSEK (PATTON)

Bu iş.

Bu iş, bu iş, bu sadece lanet olası bir iş.

Bu sabah erkenden onu apartmanının önünde aldığımdan beri bütün gün bu mantrayı tekrarlıyorum.

Havaalanında, Arlo ve birkaç günlüğüne isteksizce geride bıraktığı diğer her şey hakkında telaşlanırken, kendime sürekli bunu söyledim.

Ve şimdi, charter uçağımız vızıldayarak ilerlerken, yanımdaki koltukta uyurken, bunu tekrar söylemek zorundayım.

Çünkü Utah'a her mil yaklaştıkça, bu daha büyük bir yalan gibi geliyor.

Gerçekçi olalım, bu emlak "konferansları" büyük fikirleri kutlamaktan çok, abartılmış ağ oluşturma etkinlikleri gibidir. Geçmişte pek çoğuna katıldım — tek başıma.

Kimse benim tek başıma katılımımı sorgulamadı.

Aslında, evli ya da evli ama bekar gibi davranan erkeklerin arasında gayet uyumluydum. Şakaları, jargonu, sırt sıvazlamaları ve kendilerini minyatür tanrılar sanan erkeklerin bencil, boktan tavırlarını öğrendikten sonra, uyum sağlamak kolay oluyor.

Öyleyse neden Salem Hopper ile bir gösteri yapmak istiyorum?

Ve neden onu davet etmemin gerçek nedenini, zayıf mentorluk bahanesinin yanı sıra, ona *söylemedim*?

Onun başarıya ulaşmasını istemediğimden değil.

İstiyorum.

Bu alanda ne kadar parladığını tüm dünyaya göstermesini istiyorum, özellikle de o palyaço kadına zorla gülümsemeyi zorladığını gördükten sonra.

Kayla Persephone.

Lanet olası hap.

Salem'in bize gelmesinin tek nedeninin o olması beni hasta ediyor, bu makyajlı plastik bebek, filmlerdeki makyajından bir gün uzaklaşıp acımasız gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

Siktir git.

Salem'i, mahsur kalmış ve hayatını bu sığ kadına borçluymuş gibi davranmak zorunda kalmış görmekten nefret ediyordum. Kimseye hesap vermek zorunda olmamalıydı. Başarılı olmak için gerekli tüm niteliklere sahipken.

Belki de o zaman benim için kişisel bir mesele haline geldi.

Bu hafta sonu, benim dünyamdaki büyük balıklarla kaynaşmak zarar vermez, biraz şımartılmak da. Belki biraz dinlenmek, egosuna gerçek değerini içselleştirmek için ihtiyaç duyduğu desteği verir.

Mırıldanarak koltuğunda kıvrılıyor, başı şişme yastıktan kayarak omzuma düşüyor.

Donup

kalıyoru

m.

Kahretsi

n.

Bu karma olmalı, bu zor durumu yarattığım için aptal kafamla tam zamanında karşılaştım.

Bu tuzağa tam bir aptal gibi düştüm. Şimdi buradayız.

Ve işte o burada, sıcak nefesi ve rüya gibi nefes alıp verşi boynuma değiyor, derin uykuda, güven dolu ve o kadar ölümcül derecede güzel ki gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Koltuğumda mahsur kalmış, oyuncakçı dükkanının vitrinine bakan bir çocuk gibi onu izliyorum.

Kendine hakim ol, dostum.

Ama yapabilir miyim?

Yoksa çok mu geç kaldım?

Bunun olacağını *biliyordun*.

Resortta ayrı odalarda kalmanın yardımcı olacağını düşündüm, o zaman ona dokunma fırsatım olmayacağını bilerek.

Sorun şu ki, internette bu yerin gecelik fiyatının dört haneli rakamlara çıktığını görünce, süitimde ikinci bir oda olup olmadığını sordu.

Vardı.

Ve bu, tasarruf etmesini haklı çıkarmak için yeterliydi.

Şimdi bir süiti paylaşıyoruz ve sadece bir duvarla ayrılmış, benim alanımda onunla yatmak zorunda kalacağım.

Bir kadın *nefes* alırken nasıl bu kadar çekici olabilir?

Belki o karlı gecede onu öpmeseydim, bu kadar ölümcül gelmezdi. Ama nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum ve bunu unutamam.

Kahretsin, onun da beni aynı derecede istediğini biliyorum. Çocuk içeri dalmasaydı, onun inlemelerine sarhoş olup, aç bir hayvan gibi kıyafetlerini parçalardım.

Hareketsiz kalıyorum, cehennemden gelen sertleşmeyi görmezden geliyorum, yarı yarıya onun yastığına geri dönmesini umuyorum. Kafasının ağırlığını, nefesinin dokunuşunu, saçlarının hafif gıdıklamasını patlamadan dayanabileceğimi umuyorum.

Bunu yapabilirim, lanet olsun.

Beni kemiklerime kadar kemiren her türlü biyolojik dürtüyü unutmam gerekiyor. Önemli bir şey değil.

Şu anda olduğu gibi, sessiz, yarı uykulu sabah uçuşunu kesinlikle, onu koltuğa yapıştırıp, inleyerek uyanana kadar öpmek için kullanmak istemiyorum.

Kafamdaki tartışmayı duyabiliyormuş gibi kıpırdanıp oturur, gözlerindeki uykulu hali silerek.

"Oh. Oh, lanet olsun," diye fısıldıyor. "Üzgünüm. Beni itmeliydin itmeliydin."

"Bu sabahki tüm endişelerden sonra uykuya ihtiyacın olacağını düşündüm"

Bana utangaç bir gülümsemeyle bakıp yastığına geri uzanır. "Benim için bu çok önemli bir şey. Biraz stresli olmak normal."

"Sana binlerce kez söyledim, bir şey olmayacak. Tutkulu ve çok zekisin, bunlar da yetmezse ben varım."

Bana acı dolu bir gülümseme attı.

"Her neyse. Bunu endişeme söyle, Majesteleri." Göz kapakları tekrar kapanır ve dönerek nefes alışını düzelir.

Lanet olsun, bu yolculuk çok zorlu geçecek. Ama onun için, ikimiz için, iyi bir çocuk olmaya çalışacağım.

Salem'in hatırı için, ellerimi kendime saklamaya çalışacağım.

ZION PEAK RESORT, güzel bir ıssızlık içinde saklı bir mücevherdir.

Engibeli çöl manzarasına yerleştirilmiş, lüks altın ve beyaz taşları kumtaşı kanyonların ve sabahın geç saatlerinde manzaraya siyah ipek gibi yayılan gölgelerin üzerinde göze çarpıyor.

Bu, benim de dahil olmak üzere bu sektördeki herkesin saygısını kazanan, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen bir sığınak.

Salem, arabayı durdurduğumuzda, tahmin edilebileceği gibi hayranlıkla etrafına bakınıyor. Check-in işlemlerini yaparken hala nefes almasını umuyorum.

"Patton, vay canına. Burası *inanılmaz*," diye tekrarlar, süitimize vardığımızda. Burası daha büyük birimlerden biri, yarısı tepeye inşa edilmiş, kendi özel ısıtmalı havuzu ve dinlenmek için geniş bir taş verandası var. "Burada bir gecenin bir aylık maaştan daha pahalı olmasına şaşmamalı."

"Evet, pahalı. Bu konferansın bir başka özelliği de, sadece en iyileri çekmesini sağlamak için bir tür giriş kontrolü yapması," diye itiraf ediyorum. "Bu durumda, giriş ücreti buna değer. Zion Peak, bir çöl mucizesi ve muhteşem bir mülk."

"Kendi *havuzumuz* var," diye fısıldıyor, başını sallayarak. "Hay aksi. Mayo getirmedığım için üzgünüm."

Onun renkli bikinili halini gözümün önünden silmeye çalışıyorum. Bir erkeğin kanında bu kadar ateşli bir görüntüye dayanması zor.

"Doğrusu, yüzmek için çok zaman olacağını sanmıyorum. Ancak, tesisin ana binasında kendi küçük alışveriş merkezi var. İsterseniz oradan bir şeyler seçebilirsiniz."

"Yani, tasarımcı mayosu alabilecek kadar param var mı demek istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Onu almayı teklif etmeye cesaret edemiyorum.

Zaten çok fazla batmış durumdayım. Onun yarı çıplak ortalıkta dolaşmasıyla uğraşmak zorunda kalırsam, ben öldüm demektir.

"Ama bu gerçekten çılgınca. Saçma. Belki daha sonra oturup ayaklarımla ısınırım. Çölün geceleri soğuduğunu biliyorum..." Ana odadan geçip büyük banyonun karşısındaki tek kapıya doğru yürürken sözünü keser.

Bir dakika, ne? Koridorun sonunda başka bir yatak odasına açılan *ikinci* bir kapı olması gerekmez mi?

Aynı soruyla birden durur ve ben arkasında dururken, tamamen mobilyalı yatak odasında duvara dayalı büyük toprak tonlu yatağa bakar.

Tek yatak.

Çenemi sıkarak, kartımdaki süit numarasını tekrar kontrol ettim. İki yatak odalı bir süit rezervasyonu yaptığımı çok net hatırlıyorum.

Salem'in ağzının açık kalmasını izlemekten daha güvenli bir şey yok. "Peki, şey... odam nerede?"

Neredeyse gülünç bir durum.

Burada, bambu desenli duvarları, yumuşak renkleri ve temiz, beyaz modern mobilyalarıyla bu güzel odada, sanki içimiz boşalmış gibi hissediyoruz. Açıkça çiftler için tasarlanmış ustaca bir oda.

Hatta, bu oda balayı süiti olarak da kullanılabilir. Kahretsin. İkinci odayı da almalıydım.

"Biri bizi kazıkladı," diyorum boş sessizliğe sıkıca. "Üzgünüm. Bu süitin iki yatak odası olması gerekiyordu. Hemen resepsiyonu arayacağım ve

—
"Hayır, gerek yok." Yutkunup tekrar gözlerime bakıyor. "Diğer odada bir kanepe var. Ve bu yatak çok büyük. Onu paylaşıp farklı yerlerde yatabiliriz."

Kendi söylediklerini duyuyor
mu acaba? Ama haklı da
değil değil.

Bir kişi, diğer tarafta bulunan kimseye dokunmadan yatakta iki veya üç kez yıldız pozisyonu alabilir.

Ancak bu, tek bir yatak olduğu gerçeğini değiştirmez.

Tek bir yatak.

İki garip bir şekilde birbirine çekilen insan ve içindeki mağara adamını sopayla vahşi bir maymun gibi savuşturan bir adam için sadece bir yatak.

Bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atan açgözlü canavarlara dönüşmeden uyumamız beklenen tek bir ortak yatak.

"Onları arıyorum," diye homurdanıyorum.

"Bekle. Böyle bir odanın ne kadar tuttuğunu biliyorum," diye devam eder, parmaklarını ipeksi yatak örtüsünün üzerinde gezdirerek. "Kontrol ettim, hatırladın mı?"

"Başka bir odayı karşılayabilirim, lanet olsun. Eminim boş bir yer vardır."

"Ya yoksa?" Bana bakar.

"O zaman *ben* kanepede yatacağım, kadın. Bu hafta sonunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorsak *dinlenmemiz* lazım."

"Faturayı sen ödüyorsan mı? Hayır. Ve bu konuyla alakası yok." Çenesini o kadar meydan okurcasına uzatıyor ki, neredeyse gülmek üzereyim. Bir kadın

size öyle bir bakış attığında, bu zaten kaybettiğiniz anlamına gelir. "Bu odanın parasını sen ödedin. Ben de kabul ettim ve tek bir oda istedim. Sorun olmaz. Dairemi eski bir kulübe gibi gösteren bir yerde birkaç gece kalabilirim. Tek bir oda arkadaşı, bu bir lüks ve sen etrafta tavuk nuggetları fırlatmayacaksın bile."

Gülmeme engel olamadan
burnumdan soluyorum. O
dayanılmaz biri.

O da her şeyin yolunda gideceğini düşünüyor olabilir, ama benim özdenetimimi, ya da özdenetim eksikliğimi bilmiyor.

Şu anda, son bir iplikle tutunuyor.

"Senin seçimin," diyorum sertçe. "Tek oda. Tek yatak. Neyse ne."

"Tamam. Şimdi bunu hallettiğimize göre..." Bana gergin bir bakış attıktan sonra, tavandan tabana pencereye doğru yürüdü ve uzaktaki dağlara baktı. Sağımızda daha fazla süit var, ama burası maksimum mahremiyet için konumlandırma konusunda olağanüstü bir iş çıkarıyor.

Görünüşe göre etrafta başka kimse yok.

Eğer biz...

Dur. Hemen şimdi.

Ama ona sormam gereken başka bir şey var ve o, bu ölüm cezası niteliğindeki ortak yatakta kalmakta ısrarcı olduğuna göre, şu an bunun için en uygun zaman.

"Salem?" Burada onun adını söylemek bile garip bir şekilde samimi geliyor - ya da belki de sadece bundan sonra söyleyeceğim şeyi bildiğim içindir. "Dürüst olmalıyım. Seni buraya getirmenin başka bir nedeni daha var ve bundan nefret edeceksin."

Pencerenin yanındaki küçük masanın üzerinde duran taze çiçekleri koklarken durur ve bana şüpheli bir bakış atar.

"Ne? Yani bu, ayak basma şerefine nail olduğum muhteşem bir yerde sadece bir ders değil mi?"

"Öyle, ama aynı zamanda küçük bir sorunumda bana yardım etmeni umuyordum." Boğazımı yüksek sesle temizliyorum. Şüpheli ifadesi bir saniye bile azalmıyor. "Yarınki konferansa, mentörlüğünü yaptığım bir çalışan olarak değil, daha fazlası olarak katılmanı umuyordum."

Acımasız bir sessizlik. Gözleri keskinleşir.

"Senin kız arkadaşım olarak gelmeni istiyorum."

O, büyük siyah seramik kahve fincanlarından birini alıp önce kafama fırlatmazsa, kasvetli sessizlikte bir kalemin düşmesini beklerim.

O kadar donakaldı ki, beni duyup duymadığını merak ediyorum. "Ne?" diye boğuk bir sesle soruyor.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Çok büyük bir istek." Bakışları beni yakmadan önce ellerimi kaldırdım. "Ve evet, bu profesyonel sınırları aşıyor ve sağduyuyu bozuyor... ama bu adamların çoğu evli. Aslında çoğu."

"Sen değilsin." Kollarını kavuşturur, dudakları ekşi bir şekilde bükülür. "Ama ne olmuş? Neden önemli ki?"

"Çünkü bu adamların egoları aydan daha büyük. Görünüşe takıntılılar. Eşleriyle birlikte gelmiyorlarsa, etkileyici olmak için tuttukları manken metresleri veya egzotik şeker bebeklerini hafta sonu koluna takıp gösteriş yapıyorlar."

"İğrenç!" Derin bir nefes aldı. "Peki ya sen? Ne istiyorsun? Benim de o oyunu oynamamı mı? Senin aksesuarın olmamı mı?"

Yutkundum.

"Senin ciddiye alınmanı istiyorum." Ellerimi kaldırdım. "Bu konferanslara beslenmeye gelen birçok domuz var, ama herkes öyle değil. Buraya gelen başka bir profesyonel sınıf daha var. Klasik güçlü çiftler. Karıları ve kız arkadaşları olan, genellikle eşlerinden daha zeki erkekler. Onlar etrafındaki en büyük hareket eden ve sarsan kişilerden bazıları ve ben lanet bir yalnız olduğum için bu tür insanlarla bağlantı kurmakta her zaman zorluk çekmişimdir."

Dudakları bükülür, benim nefes kesici aptallığımı düşünür.

"Ama oraya parlak bir kadınla gidersem, ikimizin de gerçek oyuncularla bağlantı kurmamıza yardımcı olabilir. Higher Ends'ten sonra, emlak sektöründe kalacağını varsayarak, geleceğini düşündün mü? Bu insanların sana hangi kapıları açabileceğini kimse bilemez."

"Ne, benim seninle bağlantılı olduğumu düşündükleri için mi?" O, bir nefes alır. "Sence kaç tane bağlantı kurabilirim? Ya da daha doğrusu, bu hileye geçecek kaç tane bağlantı kurabilirim?"

"Senden bunu sevmeni istemiyorum. Bu işte gerçek fırsatlar asla kolay gelmez."

"Hayır, sen sadece beni özel jetle buraya getirip, paralı bir odada bu güzel yerde pusuya düşürdün. Ve burada olduğum için kabul etmezsem kendimi büyük bir kaltak gibi hissedeceğim."

Bam. Tam gözlerinin ortasına.

İki cümleyle ne kadar pislik olduğumu açıkça ortaya koydu.

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Her zaman bir seçeneğin var, Salem. Kafana silah dayamıyorum, söz veriyorum." "Peki hayır dersem ne olacak?"

"Hiçbir şey." Sanki bunu hak ettiğim halde, onun hayır demesini ummuyormuş gibi kayıtsızca omuz silkiyorum. "Senden bir iyilik istiyorum. Reddedersen, sorun değil. Yine de konferansa gidip, kalabalığın içinde çalışıp, birçok önemli konuşma dinleyeceğiz. Buraya gelmeden önce bildiklerinin on katını öğrenerek buradan ayrılacaksın."

"Patronum olarak bir iyilik. Tabii."

"*Arkadaşın* olarak. Sana geliyorum çünkü böyle bir gösteriyi yapmasını isteyebileceğim başka kimse yok."

Gözlerinde artık altın rengi yok. O kadar koyu ceviz rengindeler ki başka hiçbir renk göremiyorum. Ama yanaklarını kızartıyorlar.

"Arkadaşın olarak," diye tekrarlıyor uyuşmuş bir sesle.

"Yıllar önce kumarhanede ne kadar iyi oynadığımızı hatırlıyor musun? Yıllar önce böyle bir oyunla seni kurtarmıştım. Ne geceleydi ama."

"*Harika*, haklısın," diye mırıldanır. Kafamı eğip ona bakarım.

"Dostum, sadece... Beni kurtarmana *gerek* yoktu," diye patlar, sonra durur, aniden pişman olur. "Yine de minnettarım. Bunu kabul ediyorum."

"Hemen bir cevap beklediğimden değil. Sadece bunu daha çabuk çözmemizin ikimize de yardımcı olabileceğini düşündüm."

Benimle olan herhangi bir bağlantısının kariyerine yardımcı olabileceği düşüncesi onu açıkça rahatsız ediyor.

Elini uzattığında bunu beklemiyordum.

"Biliyor musun? Tamam. Sadece bu *konferans* için senin kızın olacağım. Bundan sonra, ödeşmiş oluruz."

"Ödeşmişiz. Sadece konferans için. Anlaştık." Elini sıkıyorum.

"Tabii ki, saçmalık yok."

"Tabii ki hayır."

Yalancı.

"Ve beni bir iki kez güzel bir yemeğe çıkaracaksın. Bu hafta sonundan önce Michelin yıldızlı bir yerde yemek yemeyi hiç hayal etmemiştim, ama burası bir tane var. Bir kez olsun deneyimlemek isterim."

"Anlaştık. İştahını ve var olan en iddialı isimlere sahip yemekler için bir sözlük getir." Ona alaycı bir reverans yapıyorum.

O gülüyor, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi bana şüpheyile bakıyor, ama sonra başını sallayıp pencereye dönüyor.

"Yapabiliyorken keşfe çıkalım," diyor. "Madem buradayız, dışarıda neler olduğunu görelim."

Cevap, tatil köyünün peyzajlı bahçeleri ve kusursuz taş yürüyüş yollarının ötesinde hiçbir şeyin olmamasıdır.

Sonsuz çöl manzaralarını hiç sevmem, ama Salem, Missouri'deki evimize kıyasla bu yabancı ıssızlığı umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, büyük kompleksi dolaşp manzarayı izlerken, yeni keşiflerle hayretler içinde kalıyor.

O tekrar konuşmaya başladığında, tatil köyünün dev sonsuzluk havuzunun yanındayız. "Bu çok büyük," diye fısıldıyor, dalgın bir şekilde elini kolumdan geçirerek

"Havuz sandalyelerine bak, Patton."

Bu tuhaf ergonomik modern şezlonglar çok güzel, muhtemelen omurganızı chiropraktik tedaviye gerek kalmadan yerine oturtmak için yapılmışlar.

"Burayı seveceğini düşünmüştüm," diyorum ona.

"Burası cennet gibi." Ayakkabılarını çıkarır ve beyaz şezlonga uzanır, başını geriye doğru eğerek akşam güneşinin tadını çıkarır. "Bikini getirmedim ama bu beni güneşlenmekten alıkoyamaz."

Evde geçirdiğimiz kıştan sonra, sıcaklık 70 derecenin altında olsa da gerçekten çok hoş. Ben de ona katılıyorum, şezlonga uzanıp cildime ısıyı hissediyorum.

Buradan duyabildiğim tek şey, dağlar arasındaki çöl vadisinin boş, yankılı sesi.

"Bu gerçek gibi gelmiyor," diyor.

"Sıkı çalışmanın getirisi. Tadını çıkar."

"Senin için belki. Ben sadece senin peşinden gidiyorum. Sen olmasan burayı asla karşılayamazdım."

"Belki şimdi değil. Birkaç yıl sonra, kim bilir? Doğru fırsatı bul, pazara hizmet et, para sandığından daha hızlı gelir."

Bana bakarken eliyle yüzünü gölgelendirerek iç çekiyor. Belki aptalca bir düşünce, ama burada uzanırken iş gezisinde olan iki kişi değil de, keyif çatmış bir çift gibi hissediyorum.

"Bana çok güveniyorsun. Nedenini bilmiyorum." "Neden güvenmeyeyim ki?"

"Çünkü *ben benim*, Patton. Mesela, istikrarlı bir iş bulsam bile, bu seviyeye asla ulaşamayacağım."

Parmaklarımla yüksek sesle şaklatıyorum, o bana bakarken bir an duruyorum. "Bu ne içindi?" diye fısıldıyor.

"Kendinden şüphe etmeni dinlemekten bıktım." Gözlerimi kapatırım. "Bugün, başarımızın tadını çıkaracağız ve yarını düşünmeden keyfini süreceğiz."

Keşke sadece işten bahsetmiş olsaydım. "Bu bir emir mi?"

"Uyacak mısın?" diye homurdanırım.

Gülüyor. Sık sık duymadığım, baş döndürücü, neşeli bir ses. "Tamam, peki. Akşamı keyifle geçireceğim ve yarın işime odaklanacağım,"

der.

Sesinde hala bir gülümseme var. Ona bakmadan bile, gözlerinin kırıştığını ve fazla düşündüğünde alt dudağını ısırıldığını hayal edebiliyorum.

"O zaman karar verildi," diyorum.

"Evet." Bir süre durur ve otururken hışırtı sesi çıkar. Ona bakarım, ama o dalmak hayal eder gibi parıldayan havuzu izlemektedir. "Patton," diye başlar ve yine durur. "Bunun için teşekkürler."

"Asıl sen bana iyilik yapıyorsun, benim aptalca isteğimi yerine getirerek," diyorum ona. Dudakları yine gülümsemeye kıvrılıyor ve bunu saklamak için başka yere bakıyor. "Sadece erkeklere on bir parmağım ya da fazladan meme ucu falan olduğunu söyleme."

Bu sefer, kahkahası karnından geliyor. Bu sıcaklık beni de güldürüyor.

Ve ikimizin kahkahaları öğleden sonraya yankılanıyor ve sessiz, bakışları üzerimizde olan çöl güneşinin altında eriyor.

Uzun zamandır ilk kez, nasıl rahatlayacağımı hatırlıyorum.

AKŞAM YEMEĞİ FELAKET OLMADAN GEÇİYOR.

O, göz alıcı bir kız arkadaş rolünü olağanüstü iyi oynuyor — Dexter, kıskançlıktan çatla — ve sadece ikimiz olsak da bu sağlam bir deneme.

O dikkatli ve nazik. Aşırı pahalı Fransız esintili modern mutfağa verdiği tepkiyi, yemeğin kendisini izlemekten daha çok seviyorum.

Başka bir hayatta, buna mükemmel bir gece derdim.

Şimdiye kadar, hapishane yatağından daha kötü hissettiren kaliteli bir pelüş yatakta buruşuk bir şekilde yatana kadar.

O kadar karanlık ki burnumun ucunu bile zor görüyorum. İçeriye giren tek ışık, aysız bir gecede uzaktaki yıldızlardan geliyor. Hepsi bana çoktan uykuya dalmış olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bunun yerine, burada, sırt üstü yatıyorum, Salem yatağın diğer ucunda hafifçe horluyor, ben ise bir home run vurabilecek kadar sert bir ereksiyonla mücadele ediyorum.

Izdırap.

Beynim yüzlerce yöne doğru koşuyor, ama her zaman aynı yere, yanımdaki yasak meyveyi büyük bir ısırık almak için aynı dürtüye geri dönüyor.

Onu uyandırmayacak olsaydı, kalkıp spor salonuna giderdim, orada kaslarımı yorana kadar çalıştırır ve soyunma odasında bayılırdım.

Ama burada sıkışıp kaldım, on binlerce kirli düşünceyle kilometrelerce uzanan lanet tavana bakıyorum.

Ve lanet olsun, kız uyuyabiliyor.

Beni istediğini biliyorum - bana verdiği öpücük yalan söylemiyordu, lanet olsun - ama açıkça yatak paylaşma düşüncesi ona benim için olduğu gibi gelmiyor.

Küçük bir rahatlama. Salem de isteseydi, yanımda uyanık yatarken iki kat daha mahvolurdum, ama aynı zamanda...

Siktir.

Ondan büyük battaniyeleri çekip almaya çalışıyorum, ama uyuyan güzel görünüşe göre uyanık insanlardan çok daha güçlü.

Onları ölümcül bir kavrayışla tutuyor ve evet, hepsini kendine saklıyor. Onları geri almak imkansız.

Ne olursa olsun.

Karanlığa hayal kırıklığımı yansıtacağım, karar veriyorum, uyku perisinin gelip beni uyutmasını bekliyorum.

UYANDIĞIM_{DA}, hala karanlık ve sıcak.

Bir dakika, neden sıcak hissediyorum?

Kadifemsi saçlar yüzümü gıdıklıyor. *Benim* saçlarım değil.

Nefes alabilmek için saçları ağzımdan uzaklaştırıyorum. Gözlerimi açtığımda ve beynim nihayet olanları kavradığında, bağırمامam bir mucize

bağırmanın bir

mucize. Oh,

hayır.

Kahretsin.

n.

Salem Hopper.

Olan şey o.

Sarılp, davetkar bir sıcaklıkta, şeytani bir yakınlıkta Salem.

Belki de yatakta birlikte uyuduğunda doğası gereği sarılmayı seven biridir.

Her neyse, şu anda burada, başını göğsüme dayamış

ve kolunu karnımın üzerine atmış durumda. Hatta bacağını benim bacağıma dolamış ve onun pürüzsüzlüğü altında tüylerim diken diken oluyor.

Öldür beni.

Bu kadar yakinken, ikimizden biri şu anda kendini kaybetse ne olabileceğini düşünmemek imkansız.

Onun *kokusunu* almamak imkansız.

Burun deliklerim, Salem'e özgü hafif narenciye ve tarçın kokusuyla gıdıklanıyor.

Ondan önce, hiçbir kadının bu kadar güzel kokabileceğini fark etmemiştim.

Onunla ilgili her şey, benim içimde uyuyan tüm kötü alışkanlıkları tetiklemek için patentli bir formül gibi geliyor.

Altı yıl önce, o The Cardinal'a girmeden önce unutmaya başlamak için yeterince uzun bir süreydi.

Ama şimdi... şimdi, burada sıkışıp kaldım ve sikim bu konuda ne yapmak istediğini biliyor.

Bu yakınlık hakkında.

Bizim hakkımızda, bu iğrenç derecede büyük yatağın her santimetresini kirletmek için. Uykusunda hareket ediyor ve ben onun uyanmasını yarı yarıya umuyorum.

Onun hareket etmesini istediğim için değil, uyanmazsa ne olacağını bilmediğim için.

Bunu düşünme, seni tersine dönmüş sikici.

Seksi olmayan şeyler

düşün. Vergi dairesi

denetimleri.

Dexter'ın lahana salatası öğle yemeği.

Arlo'nun yapışkan küçük ellerini akvaryumumun her yerine koyması, benim değerli manzaramı lekelemesi.

Sonra yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Gece alacakaranlığa dönüşür, onun silüetini ayrıntılı olarak görebileceğim kadar. Hoş bir rüya mı görüyor yoksa kabus mu görüyor, anlayamıyorum. Tek

biliyorum ki, bacağı biraz daha yukarı çıkarsa, benim planlayamayacağım bir şeyle karşılaşacak.

Onun dokunuşunu, sıcaklığını bekleyerek penisim titriyor.

Sonra benim ismime çok benzeyen bir şey mırıldanır ve tüm dünya durur.

Tanrı'nın kutsal annesi.

İşte bu.

Öldüm.

Bitti.

Eğer beni hayal ediyorsa...

Tabii ki, herhangi bir şeyi hayal ediyor olabilir, ama sesinin tonu... Daha önce bir kez bu şekilde konuştuğunu duymuştum.

Altı yıl önce.

O yanımda uyurken, kendimi öldüğüm gibi hissettiğim halde ölü gibi davranmaya zorluyorum, her zerrem korkunç bir hataya boyun eğmem için çılglık atıyor.

Alarmım çalana kadar tekrar uykuya dalmamın imkanı yok.

Ve bu uykusuz eziyetin üç gecesini daha nasıl atlatacağımı, sahip olamadığım tek kadının yanında sessizce kendimi yok ederken nasıl hayatta kalacağımı anlayamıyorum.

ŞANSLI GECE (SALEM)

Zion Peak'e geldiğimizden beri başım dönüp duruyor.

Bu yerle ilgili her şey on bir seviyesinde ve bunun bir rüya olup olmadığına henüz karar veremedim. Kolumun üst kısmı, onu kaç kez çimdiklediğimden dolayı morarmış olabilir.

Ama bu sadece yarısı.

Diğer yarısı ise tamamen Patton Rory ile yatmak ama aslında onunla *yatmamakla* ilgili.

"Sizinle tanışmaktan ne kadar heyecanlandığımı anlatamam," bej takım elbiseli bir adam yüzüne sığmayacak kadar geniş bir gülümsemeyle diyor. Elimi tutup, sanki bir dönem dizisindeymişiz gibi öpüyor. "Pat'in daha önce hiç bir bayan getirdiğini hatırlamıyorum."

Evet, bunun nedeni sır değil ki.

Patton'a ve gözlerindeki kararlı bakışa bir göz atıyorum. Onu iyi tanıımıyorsam, neredeyse kıskanç olduğunu düşünebilirdim.

Bu sabah nasıl uyandığımızı düşününce, ona bakmak bile tehlikeli geliyor.

Düzeltilme: Bu sabah nasıl uyandığımı... Onun etrafına sarılmış, ağaç kucaklayan küçük bir maymun gibi. Tabii ki uyanık olduğumu bilmiyordu, ama o kadar yakın olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki, uyku ile ne olup bittiğini çok iyi fark eden bir panik arasında, o mutlu kafa karışıklığı içinde öylece yatmaya devam ettim.

Yüzümü çeviriyorum.

Evet, şu anda Patton'a bakmak kötü bir fikir.

Dikkatimi önümdeki yabancıya geri çeviriyorum. Keskin puro ve para kokuyor.

Yanında uyuşuk bir kadın duruyor. Muhtemelen yirmi yaş daha genç ama yine de gerçek yaşından daha yaşlı görünüyor.

"Memnun oldum," diyor. "Bir işkolikle eşleşecek kadar özel bir kadın olmalısın. Lütfen bana onun kadar uzun saatler çalışmadığını söyle."

"Oh, biz dengemizi bulduk. Ve burada olmak gerçekten harika," diyorum ikisine de. Patton bana onaylayan bir gülümseme gönderiyor. En azından *bu* bir yalan değil. "Daha önce kimseyi buraya getirmedigine inanamıyorum."

"Kadınların sevgilisi olduğumu duydum," diyor bayan yavaşça. Neredeyse gerçek elmaslarla kaplı, laboratuvarı üretilmiş olanlardan değil, eminim.

Patton kolunu belime doluyor ve ben ona yaslanıyorum.

"Neden bana kötü şöhretinden bahsetmedin?" diye alay ediyorum.

Neden daha fazla gergin hissetmediğimi merak ediyorum.

Cildimden çıkmak istemem gerekirdi.

Oysa onunla bu tuhaf role girerken, korkutucu derecede doğal hissediyorum.

"Bir erkek, erkeklikten anlayan bir erkekse, her zaman bir tane vardır. İtibarın güzel yanı, yeniden yazılabilmesidir," der ve kadına göz kırpar.

Kadın başını geriye atıp güler.

"Peki ya siz?" diye sorar adam. "Sizin itibarınız nedir, Bayan Hopper?"

"Bir hanımefendi asla söylemez, en azından Kansas City'nin en sıcak yerinde ışıkları açık tutarken söylemez," diyorum.

Onlar da memnuniyetle gülüyorlar.

Delly Rory'yi pasaklı gibi gösteren, o kadar bakımlı ve tanınmış insanların karşısında bunu başarmının gerçek bir mucize olduğunu bilmiyorlar. Buradaki birkaç Vegas geliştiricisi tek başına bütün ülkeleri satın alabilir. Bu, Delly'nin ne kadar gerçekçi olduğunu anlamamı sağlıyor. Güzel bir evi var ve bir plastik

cerrahi randevusundan diğerine koşturup bir sonraki randevuya koşturmuyor, buradaki herkes gibi ölümlülüğünü aldatmaya çalışmıyor.

Zenginlik garip bir şey.

Bazen insanlar kusurlarını gizlemek için fazla mesai yaptıklarında, bu sadece daha derin kusurları ortaya çıkarır — düzeltilemeyen türden olanları.

Patton beni, çoğunluğu önemli ve nüfuzlu çiftlerden oluşan birkaç kişiyle tanıştırmak için yanına alır. Onlar, yaşlı erkeklerin oluşturduğu kalabalığın içinde azınlıktadır.

Çoğu erkek yalnız gelir ve evlilik yüzüğü takanlar bile takmıyormuş gibi flört etmeye çalışır.

Ben bunu sakın karşılayıp gülümsüyor ve The Cardinal hakkında konuşuyorum. Onların saçma şakalarına gülüyorum. Bazen Patton araya girip bizi kurtarıyor

—genellikle erkekler beni bu gecenin yemeğiymişim gibi izlemeye başladıklarında.

"Yeter Grayson. Onu benden çalmaya izin vermeyeceğim," diyor otuzlu yaşlarının ortalarında, kayayı kesebilecek kadar kaslı bir adama.

Grayson, adının kaynağı olabilecek gri gözleriyle bana bakar. "Bunu karar vermek kadına düşmez mi?"

"Onun zevki berbat. Bu yüzden benimle birlikte," diye şaka yapar Patton ve ben gülerim. Gözlerinde çözemediğim bir ifade vardır ve bu, midemi sıkıştırır.

Gülümse.

Soğukkanlı davran.

Hepsi sadece bir sahne.

Burada gülümsemem ve flört etmem gerekir - ya Patton'a ya Grayson'a ya da ikisine birden - ama flört etmekte hiç iyi olmadım. Yirmi bir yaşımdan beri, sarhoş bir gecenin ardından hayatın ne kadar karmaşık hale gelebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu durum hiç değişmedi.

Patton bana kolunu uzatır.

"Gitmeliyiz," diyor Grayson'a, Grayson da içkisini bana doğru kaldırıyor.

Bu, çok çeşitli yiyeceklerin sunulduğu bir açık büfe brunch. Yumurtadan Benedict'ten muzlu ekmek waffle'larına ve Kaliforniya'dan getirilen taze meyvelere kadar her şey var. Patton, şaşırtıcı bir zarafet ve duruşla beni sohbet eden kalabalığın arasından geçerek yemeklerin olduğu yere götürür.

"Harikasın. Böyle devam et," diye fısıldar.

"Herkes her zaman bu kadar flörtöz mü?" Yüzüm buruşuyor. "Son adamın senin önünde bana asılacağını sandım."

"Güzel bir kadın gördüklerinde, bu hiç de alışılmadık bir şey değil. Dokuz haneli maaşı olan insanlar 'hayır' cevabını kabul etmeye alışık değiller."

Burada paranın ne kadar büyük olduğunu hatırlayınca midem bir anda sıkışır. Geniş omuzlu bir adam önümüze geçince, onun bir sonraki tanıtımını neredeyse kaçırıyorum. Kalın Teksas aksanı ve eski moda Güneyli cazibesi olan yaşlı bir adam. Aslında oldukça kibar, bir bakıma dedem gibi, ve sabah boyunca ilk kez kendimi rahat hissettiriyor.

"Bu güzel kızın çok uzağa gitmesine izin vermeyin, Bay Rory," diye homurdanır. "Duyduğuma göre, otel olmayan o lüks otelle kışınızı kurtarıyor, ha?"

"Evet. Güzellik ve zeka. Bugün buradaki en şanslı pislik benim ve bunun farkındayım," diyor Patton.

Onlar gülerken kalbim takla atıyor.

Benim için dua edin.

Patton beni güzel buluyor.

Ya da belki de öyle düşünmüyor ve sadece hile için öyle söyledi.

Ama her halükarda işe yaradı sanırım. Kahvaltı salonundan ayrılıp birkaç hafif sunuma gittiğimizde kendimi daha iyi hissediyorum.

Yarım gün boyunca, her konuşmacı birbirini geçmeye çalışarak kazançlar ve büyük başarılar hakkında moral verici konuşmalar yapıyor. Küçük kalabalığın hemen önünden ayrıldığımızda, gerginliğim azalmış durumda.

"Beni buraya yeni bir mücevher gibi sergilemek için getirdiğini fark etmemiştim," diyorum ona, süitimize dönüp üstümüzü değiştirmek için. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar parlak hissetmemiştim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim, Lady Bug. Kadınlar da seni seviyor ve onların niyetlerine güvenebilirsin. Sonuçta o kadar da kara kedi değilsin ve artık bana inanmanın zamanı geldi."

Karşı çıkmak istiyorum, ama bu seferlik, o haklı. Bugün kendimi şanslı *hissediyorum*.

"Peki, şimdi ne yapacağız? İlk günü kısa kesmelerine şaşırdım."

"Yarın asıl konuya gireceğiz, ama unutma, bu daha çok ağ kurmakla ilgili." Omuz silkiyor. "Sonraki durak: Antilop Kanyonu. Gün ışığı yetiyor."

Odamıza döndüğümüzde, kapri pantolon ve hırka giydim. Burası yeterince serin, ama evimizdeki kışlardan çok uzak.

"Bu garip gelebilir, ama flört edilmek sandığın kadar büyük bir iltifat değildir."

Ağzı gülümsemeye kıvrılır. "Hiç kimsenin odadaki en ilginç kişi olmaktan kaçmak için bu kadar çaba gösterdiğini görmemişim."

"...Görünüşümden mi yoksa seninle olduğum için mi ilginç olduğumu kastediyorsun, bilmiyorum. İkisi de o kadar çekici değil. Mümkünse biraz daha derinlemesine sohbet etmek isterim. Buraya öğrenmeye geldim, hatırladın mı?"

"Öğreneceksin," diye söz verir. Sesi iyi niyetlidir ve bana yine o korkunç zoraki gülümsemelerden biri olmayan bir gülümseme attığında, ben de gülümsemeden edemem.

Tabii, bu sabah onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayana kadar.

Tanrım, kafam çok karışık.

Burası cennet gibi görünebilir, ama bu uzun hafta sonunun geri kalanını hayatta kalmak tam bir cehennem olacak. Özellikle geceleri.

O nefes alacak kadar yakinken nasıl mesafemi koruyabilirim? Kazara kollarına yuvarlanmaktan kendimi alamadığımda?

"Antelope Kanyonu mu? Bu sabah bahseden çift, orayı çok önemli bir yermiş gibi anlattı."

"Gitmeye değer," diyor. "Başka bir gezegeni ziyaret etmek istemişsen, burası ona en yakın yer."

"Kabul. Yeterince dışarı çıkmıyorum. Ziyaret ettiğim milli parkları hala bir elin parmaklarıyla sayabilirim." Boğazım düğümleniyor.

Nedenini açıklamak istemiyorum, ailemin büyürken ne kadar berbat olabildiğini, kontrolcü eğilimleriyle hayatımı neredeyse hiç kontrol etmemeleri arasında gidip geldiklerini.

Arlo'yu da bu yolculuğa getirmedığım için pişmanım. Ama bu yüzden geldim, değil mi? Gezi yapmak ya da patronumla aptalca roller oynamak için değil, bize finansal bir avantaj sağlamak için kendimi birkaç araçla daha donatmak için.

Bir gün, para geldiğinde, oğlumu istediğim yere götüreceğim. Ve Patton Rory'nin bilgisi ve itibarı bana bu hedefe yaklaşmamda yardımcı olursa, daha sonra Lucifer'e güvenmekle barışabilirim.

BU GARİP.

Onunla bir saatten fazla süren bir yolculukta aynı arabada olmak, bir şekilde aynı yatağı paylaşmaktan daha samimi geliyor. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Belki de uyanık olduğumuz ve sohbet etmemiz gerektiği içindir.

Kiralık arabası, her türlü gelişmiş hız sabitleme özelliğine sahip, pahalı bir hibrit SUV ve bu sayede tek elle otoyolda güvenle sürebiliyor.

Diğer eli yol boyunca aramızda, dokunacak kadar yakın. Her ayrıntıyı görebileceğim kadar yakın.

Çiller, yara izleri, lekeler.

Ön kolundaki erkeksi şişkinlik, damarlarının izleri. Genelde damarları ilginç bulmam, ama onunkiler bütün gün inceleyebileceğim bir harita gibi.

Ugh.

Daha önce hiç böyle
hissetmemiştim. Hoşuma
gitmiyor.

Bu adam, kalbimi bir krep gibi ters çeviren rahatsız edici bir çekicilik yayıyor. Onun her bir parçasını izleyip her seferinde yeni bir şey keşfediyormuşum gibi hissedebiliyorum...

Çılgınca.

Bu tüm mantığa aykırı ve içimdeki çarpık bir parça bunu seviyor.

Her şeyin üstüne bir de bana Lady Bug diye seslenmesi, hayatın ve aşkın sonsuz olasılıklar olduğu zamanlara geri götürüyor beni.

Neredeyse sessizce seyahat ediyoruz ve onun eli uyluğuma bu kadar yakın olduğu için kendimi kaybetmediğim zamanlarda, muhteşem manzarayı seyrediyorum.

Yüksek çölde vahşi bir çekicilik var. Tepeler, kanyonlar, güneş ışığı ve gölgelerin manzara üzerinde dans edişi.

Camları açıp temiz havanın tadını çıkarmak çok güzel. Arabanın ekranına göre hava sıcaklığı 18 derece. Güneşin altında, hırkamı çıkaracak kadar sıcak.

Kısa süre sonra, geniş bir otoparka park ediyoruz ve çakıl taşlı yolu geçerek bilet gişesine varıyoruz. Patton ikimiz için bilet alıyor. Ardından rehberli tura katılıp kanyona doğru yola çıkıyoruz. Rüzgârın aşındırdığı kayaları gezerken, hava durumunu ve diğer her şeyi unutuyorum.

Antelope Kanyonu gerçekten muhteşem.

Ama gökyüzü, deniz veya heybetli dağlar gibi güzel denilebilecek bir güzellik değil. Burası sakın ve pasif bir şekilde şok edici ve hayranlık uyandırıcı bir yer.

Bu güzelliği içimize çekerken güneşleniyormuşuz gibi hissediyoruz. "Vay canına," diye fısıldıyorum, neredeyse nefesim kesilmiş halde.

"Evet." Elini sırtıma koyarak bana ona yaslanmamı işaret ediyor. "Binlerce yıllık sel ve erozyon bunu yapar. Yeterince zaman verin, taş bile tereyağı gibi erir. Düşünmesi oldukça ağır bir konu."

"Buraya daha önce geldin mi?" Ona bakıyorum.

"Üç kez. Zion Peak'te bu konferans her düzenlendiğinde buraya gelirim. Bunu, Doğa Ana'nın bize, yeterince güç uyguladığımızda dünyada iz bırakmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlatmak için yaptığı bir gösteri olarak düşünmeyi seviyorum."

"Patton'a çok yakışan bir düşünce." Gülererek, "Hiç düşünmekten vazgeçer misin? Geri çekilip manzarayı hayranlıkla seyretmek için yeterince?"

Yavaşça başını sallar ve gözlerini muhteşem renkli duvarlara çevirir. Kırmızının binlerce tonu olabileceğini hiç bilmiyordum.

Yüce güçlere inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama bu yer beni küçük hissettiriyor.

Sanki evrenin içine bakmak gibi, o kadar geniş ve sarsılmaz ki nefesimi kesiyor.

Bana dokunma şekli de fena değil.

Farkına varmadan, elini sırtımda gezdirmesine izin veriyorum, cildimde tüylerim diken diken oluyor.

Felaket kapıda.

Evet, bu kesinlikle aynı yatakta uyumaktan daha samimi. Bir anı paylaşıyoruz.

Onsuz yaşayamayacağım güzel bir deneyim ve acaba o da aynı şeyi söyler mi diye merak ediyorum.

Parasıyla istediği zaman buraya gelebilir. Ama bu kayaları aynı şekilde mi görürdü?

Başka bir kadına, şu anda bana baktığı gibi, gözlerinde safir parıltısıyla bakar mıydı?

Merak ediyorum ve bu beni korkutuyor.

Tur rehberinin arkasında kalarak manzarayı yavaşça içimize çekiyoruz. Elimi uzatıp parmaklarımı taşın üzerinde gezdiriyorum.

Burada, neredeyse yerin altında, güneş bize ulaşamıyor ve hava serin. Bu büyümlü yerden birkaç saniye daha ödünç alabilmek için kollarımı uzatıyorum.

Rehberin sesi uzaklara kayboluyor, ama sorun değil.

Şimdilik, bu gerçeklik parçasını alıp sadece kendim için saklıyorum. "Salem?"

Gözlerimi açıyorum. Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemişim.

Küçük grubumuzun geri kalanı ilerlerken, biz bu taşlaşmış dalgaların labirentinde neredeyse yalnız kaldık.

"Ne yapıyorsun?" Yüzünde bir kaş çatma beliriyor. Parmakları benimkilere dokunuyor, elimi istiyor, acil ama benim pes edecek kadar deli olup olmadığımı bilemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, ona ne vermek istediğimi bilmiyorum.

Bu yüzden parmaklarımın karar vermesine izin veriyorum ve onlar da onun elinde bir yuva buluyorlar. "Ben iyiyim. Sanırım sadece..." Utanarak omuz silkiyorum. "Burada bir atmosfer var. Burası

yer sonsuza kadar var olacak. Ne kadar uzun süre olduğunu düşünmek çılgınca. Ama burası çok

huzurlu. Kulağa tuhaf gelse de, bunu biraz içime çekmek istedim. İyi enerjiyi, sanırım."

"İyi enerji," diye şüpheyle tekrarlar. "Sırada kristal şifa değneklerini mi çıkaracaksın?"

"Asla bilemezsin." Sesim alçalır. "Ben yürüyen bir felaketim, Patton. Dikkatli ol."

Çok dürüst.

Ama gülümserken hiç irkilmiyor.

"İyi enerjiye ihtiyacın yok, kadın. Lanet olası bir molaya ihtiyacın var. Ve seni yorup bitiren hiperaktif beş yaşındaki bir çocuktan daha fazla arkadaşına ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var..." Tur rehberimiz köşeyi dönerken, kaybolduğumuzu fark edince yüzünde sinir bozukluğu belirir ve o da durur.

"Arkadaşlar, lütfen gruba yetişmeye çalışır mısınız?" Kibar ama sinirli.

Patton arkamda yüzünü buruşturur. Rehber bağırarak ön tarafa geçerken, biz de gruba yetişmek için onun arkasında koşarken, ben ifademi ciddi tutmaya çalışırım.

"*Dediğim* gibi," diye başlar ve Patton bana göz kırpar. Sessizce gülmeye başlarım.

Rehberin anlatımını keyifle dinliyorum, ama ayrıldığımız için üzgün değilim. Patton'la burada olmak, benim için kesinlikle kötü olamayacak bir şans ve arkadaşlık gibi geliyor.

Daha sonra dışarı çıktığımızda, elim hala onun elindeyken, kendi enerjimi bulmuştum.

Güneş ışığında yürüyorum.

Başka bir şık akşam yemeği için bolca vaktimiz var, bu sefer ülke çapından gelen büyük gayrimenkul yatırımcıları grubuyla.

Akşam yemeği kıyafetlerimizi giyerken, ufukta güneş kan kırmızısı dalgalar halinde parılıyordu. Patton, şık siyah bir takım elbiseyle ortaya çıktı.

İkinci el mağazasından satın alabileceğiniz en iyi kırmızı fırırlı kesimli elbiseyi giyiyorum.

Tabii bunu anlayabileceğinizi sanmıyorum.

Durup bana öyle bir bakıyor ki, makyajımı bulaştırmış mıyım diye merak ediyorum.

"Ne? Çok mu açık giyinmişim?" diye soruyorum gergin bir şekilde. "Söyle yeter, değiştiririm. Birkaç seçenek getirdim."

"Sen çok fazlasın," diye hırıltılı bir sesle homurdanıyor ve bir nefes uzaklığa kadar yaklaşıyor. "Siktir, Salem, bunu çok kolaylaştırıyorsun ve rol yapmayı çok zorlaştırıyorsun. Hangisi daha kötü karar veremiyorum."

Titriyorum.

Çünkü onun sadece egomu okşadığını bilmiyorum. Gözlerindeki erimiş bakış, ham açlık, belimdeki kesiklere bakışında hiçbir şüphe yok.

Bakışları giysilerimi yırtıp atabilseydi, şu anda çıplak olurum

"Hiçbir şeyi değiştirme," diye gürledi. "Ve eğer biri sana dokunursa ya da rahatsız ederse, bana söyle."

Sesinde beni tekrar titretmeye yetecek kadar şiddet var.

"Şey, tamam. Yeterince modern, değil mi? Tabii ki tasarımcı markası değil, ama bu kadar kısa sürede bulabildiğim en iyisi buydu. Açıkçası, bayanların ne düşüneceği konusunda daha çok endişeliyim."

"Endişelenmeyi bırakabilirsin. Sorun elbise değil. Emin ol, buradaki kadınların en az yarısı senin görünüşün için her şeyi yapar. Senin doğal olarak sahip olduğun güzelliğe sahip olmak için küçük bir servet harcıyorlar."

Sözsüz kaldım. Yüzüme yayılan kızarıklığı gizlemeye çalışarak umutsuzca başka yöne döndüm.

Bu ciddi bir övgü ve hak ettiğimi sanmıyorum. En azından bu kıyafetin bana mükemmel uymasına minnettarım.

"Hazırım," derim, siyah çantamı alırken. "Hadi köpekbalıklarıyla yüzmeye gidelim."

Patton bir kez daha baştan aşağıya beni süzer, yüzünde tuhaf bir ifade belirir.

"Bu gece," diyor, "biz lanet olası köpekbalıklarıyız."

"Belki sen öylesin. Ben ise yemim," diyorum gülerek.

"Döndüğümüzde, kadın, özgüvenini geliştirmek için çalışacağız." Ve serin geceye adım atarken, restorana kadar olan kısa mesafeyi yürümek için bana kolunu uzatır.

Gün içinde hava yeterince sıcak olsa da, akşamları hala soğuk ve keşke bir şal falan getirseydim diyorum.

"Gerginim," diye itiraf ettim, restoranın geniş ve iyi aydınlatılmış girişine girmeden hemen önce. "Daha çok, bu insanlara

Onların akranıymışım gibi davranmamalıyım."

"Sen buradaki çoğu kişiden daha fazla buraya layıksın. Güven bana." O burun kıvrıyor. "Bu insanların yarısı, kulaklarından para ve risk sermayesi akan bir ortamda doğmuş. Hiçbir zaman azim veya borç konusunda endişelenmeden kolay yoldan imparatorluklar kurmuşlar."

"Şey... Beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim, Patton. Ama kendimi inandırabileceğim şeylerin bir sınırı var." Omuzlarımı dikleştirip, kapının yanında durduğumuzda ona bir bakış attım. "Gidelim mi?"

"Bu gece, tamamen seninim," dedi ve sesinde gece yarısı tonu vardı.

Tanrı'nın kutsal annesi.

Beni içeriye sürüklerken bunun ne anlama geldiğini ya da özgüvenimle ilgili o gizemli sözleri düşünmeye cesaret edemiyorum.

Burası beklediğiniz gibi bir yer, bu sefer büyük bir özel akşam yemeği için süslenmiş.

Modern bir Gatsby'ye yakışır, tüm ihtişamıyla göz kamaştırıcı. Neredeyse yere degecek kadar uzun kristal avizeler ve yaldızlı sandalyeler. Beyaz masa örtüsü ve doğru kullanmak için görgü kuralları konusunda bir dereceye sahip olmak gereken, insanlığın bildiği en süslü çatallar.

Patton, yerlerimizi bulurken kolumu sıkıca tutuyor. Gözleri insanları tarıyor, gülümsemesi hem davet hem de uyarı niteliğinde.

"Şuradaki adamı görüyor musun?" diye fısıldıyor, kırıksık yüzlü ve kırmızı kravatlı bronz tenli bir adamın yanından geçerken. "O Harry Goldblum, Jeff ile hiçbir ilgisi yok, geçen yıl Oklahoma'da bir golf sahası satın aldı ve şirketine neredeyse yirmi milyon dolar zarar ettirdi. Özel jetini satmak zorunda kaldığında çocukları ondan nefret etti."

"Ne?"

"Peki ya senin yanındaki koltukta oturan adam? Beş kez evlendi, her seferinde Belaruslu süper modellerle. Beş kız da bir yıl geçmeden onu terk etti ve servetlerini alıp anavatanlarına döndü." Biraz ileride, altın haçlı siyah bir elbise giymiş orta yaşlı bir kadına başını salladı. "Peki ya o? Bir zamanlar Chicago emlak sektörünün düşesiydi. Sonra IQ'su bir kurtçuk kadar olan bir futbolcuyla evlenerek kötü anlaşmalarla kendini mahvetti. Sayamayacağım kadar çok kez alkol tedavisi gördü."

"Aman Tanrım. Ama bunu bana neden anlatıyorsun?" diye kulağına fısıldarım.

"Buradaki herkesin başarılı olmadığını anlayasın diye. Zengin olmadığın ve birkaç kez tökezlediğin için buraya ait olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ona göz kırptım, farkına vardığımda dudaklarım sessiz bir *O* şekli aldı. Anlatmak istediği şeyi anlıyorum.

Ama onun sıcaklığı ve samimiyeti, *beni cesaretlendirmeye* çalışması beni daha çok şaşırtıyor.

Daha önce kimse bunu
yapmamıştı. Kimse
umursamamıştı.

Otururken boğazımdaki düğümü bastırıyorum. Seri süpermodel sevgilisi hemen kendini tanıtıyor.

Hayat bu adamı kesinlikle yıpratmış. Boyalı siyah saçları, sarkmış yüzünde oldukça tuhaf duruyor. Ama dizini benimkine sürtünce daha da anlamlı hale geliyor.

Bacağımı çekip Patton'a doğru eğildim.

Hayır, teşekkürler!

Kibar bir sohbet yapıyoruz ve on dakika bile geçmeden Patton'ın ne demek istediğini anlıyorum.

Bu insanlar dahi, iş dünyasının tanrıları ya da para sihirbazları değiller.

Onlar da insan. Muazzam servetlerine ve başarılarına rağmen, tıpkı bizim gibi kusurlu ve yozlaşmış, çelişkili insanlar.

Ve eğer onlar şeytanları ve birkaç bağlantıları ile büyük paralar kazanabiliyorsa, neden ben de biraz çaba göstererek aynısını yapamayayım?

"Bayan Hopper," Boşanmış Adam tekrar eğilerek söylüyor. Adını çoktan unuttum. Alnında ter parlıyor ve ben başka yere bakıyorum. "Hokkaido deniz tarağını tavsiye ederim. Burada kusursuzdur. Dildeki his... Bununla kıyaslanabilecek çok az şey vardır."

İğrenç. Ve deniz tarağını kastetmiyorum.

Normalde ona sıkı bir gülümseme atar ve gecenin geri kalanında onu görmezden gelirdim. Ama bu gece farklı.

Bu gece, başkanlarla dostluk kurmuş bir ailenin kendi çabalarıyla başarılı olmuş üyesi Patton Rory'nin kolundayım. Küçülüp saklanmama gerek yok.

"Deniz tarağı, ha? Bu menüde biraz sıkıcı görünüyor. Ben coq au vin'e göz koymuştum."

Saçlarımı omzumun üzerinden atıp, birkaç saniye fazla uzun süre kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Sadece daha fazla terlemeye başlasın diye.

Sonra yüzü sönük bir lastik gibi sarkana kadar gülümsüyorum.

Vay be, bu kadar güçlü ve devasa egoları olan erkeklerin hayalarını sıkmak gerçekten çok kolay.

"Adın neydi? İsimleri hatırlamakta çok kötüyüm. Üzgünüm, bu sabah tanıştık mı hatırlamıyorum, ya da belki sadece randevunla tanışmışımdır."

Boğazını yüksek sesle temizler.

"Joseph Richardson. Randevum yok. En azından şimdilik." Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle mırıldanır, "Sen Patton Rory'nin sevgilisisin, bunu biliyorum. Onun bu kadar geveze kadınları sevdiğini bilmiyordum."

Ohhhh.

Yüzümde yapmacık bir gülümseme tutmak zor. Masada onun bacağına tekme atmamak daha da zor.

Bu yüzden Patton'ın koluna anlamlı bir şekilde dokunarak, dikkatini karşı tarafındaki başka bir adamdan uzaklaştırıyorum.

"Bebeğim, duydun mu?" Sesim yapay bir şekilde hafif, kırılgan, sanki bir dokunuşla parçalanacakmış gibi. "Bay Richardson bana senin geveze *sevgilin* dedi."

"Öyle mi?" Patton'ın sesindeki soğukluk ve sandalyemin arkasına eğilme şekliyle sahip çıkma tavrı çok açık. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Joe, şimdiden sarhoş mu oldun? Kaç tane *içtin*? Burada Londra'nın doğusundan gelen tek bir kız bile görmedim."

"Benim hatam." Joseph yine çok yüksek sesle öfkelenirken yüzü hoş olmayan bir kırmızıya büründü. "Lanet olası ukala."

"Kesinlikle öyleydi," diye onaylar Patton ve bana menümü uzatır. "Bu gece ne içmek istersin, Lady Bug?"

Adrenalinle uçuyorum.

Bütün bunlar gösteriş için olabilir, ama önemli değil.

Menü hakkında konuşuyoruz ve ben neredeyse Fransız mutfağını seçecektim, ama sonra o, karşı koyamayacağım yerel bir seçenek gösteriyor.

Guajillo ile kızartılmış domuz eti ve kavrulmuş yeşil biber seçiyorum. Patton ise kremalı limonlu risotto ile wagyu filet mignon'u tercih ediyor. Sonra ders gerçekten başlıyor.

Bu, müzakere sanatında bir ustalık dersi.

Patton, beni övüyormuş gibi *görünmeden* övüyor. Higher Ends'in başarısını övünmeden anlatıyor.

Tavsiyelerde bulunur ve güler, konuştuğu her bir kişiye yönelik kişisel yorumlarla kendini sevdirebilir.

Çoğunlukla dinliyorum ve biraz hayranlık duyduğumdan nefret ediyorum.

"Yeni girişiminizin iyi gittiğini duydum. Mutlu olmalısınız," diyor bir adam tatlı sipariş ederken.

Ben çikolatalı trüf katmanlı kekten bir dilim seçiyorum.

Patton sandalyesine yaslanıyor. "The Cardinal mı? Evet, çok iyi gidiyor, ama bu benim başarıım değil. Salem bu işi bir üst seviyeye taşıdı. O günlük işleri halletmeseydi, biz yerinde sayıyor olurduk."

Bu gece yüzüncü kez kızarıyorum.

"Biraz övgüyü hak ediyorsun. Oraya ulaşmama yardım ettin. Sen satın aldın." "Ve aldığım en iyi karar seni işe almaktı." Yine samimiyet var. Bu beni tamamen yıkıyor. "Ayrıca," diye masadakilere duyurur, "onunla tanıştığımndan beri her şeyi tek eliyle yaptı. Bu sevimli hanımefendi, tek başına bir anne olarak her şeyi başardı."

Birkaç kişi şaşkınlık içinde nefesini tutar. Masada yüksek sesli bir mırıldanma yayılır ve daha önce dinlemiyor olanlar bile bize doğru eğilir, şimdi dinlemeye başlar.

"Bravo!" diye bağırır iri yarı bir adam, kadehini kaldırarak.

Birkaç saniye sonra, tüm masa onu takip eder.

"Hay aksi, Patton." Parmaklarımı yanan yanaklarıma bastırıyorum. Gelmekte olan çikolatalı pasta bile kısa sürede kendime gelmeme yardımcı olmayacak. "Sen... onlara bunu söylemene gerek yoktu."

Kendi itibarını tehlikeye attığı için şaşkınlım. Bekar bir anneyle çıktığını duyduklarında onun hakkında ne düşünecekler?

"Ne kadar çok çalıştığının kanıtı mı? Sanırım yaptım," diye karşılık verir. Ve ben ölürüm.

Brunch'ta tanıştığım kadın — bana ilgisiz görünen, uyuşuk olan — ellerini çırpıp, bilezikleri şingirdar.

"Ah, canım! Buradaki erkeklerin çoğu bunu anlayamaz, ama ben anlıyorum," diyor, "Çok fazla şeyi aynı anda idare ediyorsun. Tek başına bir çocuk yetiştirmek, başlı başına bir başarı. Gerisini boş ver. Sadece başını dik tutmalısın."

Gözleri, bu hikayeyi çok iyi biliyor gibi parıldıyor. Ona empati dolu bir gülümseme gönderiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırım.

"O bir süper kahraman," diyor Patton ve bence bunu içtenlikle söylüyor. Bana tekrar baktığında, gözlerindeki gurur parlak mavi yıldız ışığı gibi dans ediyor.

Tatlılar geldiğinde, iç çekerek soluyorum.

Tanrıya şükür.

Artık dikkatimi başka yöne çevirip biraz rahatlayabilirim. Patton, önemli ayrıntıları açıklamadan gelecek planlarını sorunsuzca anlatmaya devam ederken, diğerlerinin planlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Kartlarını göğüslerine yakın tutmayı sevmeleri ve biraz ikna edilmeleri gerektiği şaşırtıcı değil.

Yani, Miami'de başka bir "kesin kazanç" golf sahasını devralmak için yaptığı pazarlıkları övünen Harry Goldblum hariç herkes.

Onun aptalca kararlı mı yoksa sadece aptal mı olduğuna karar veremiyorum.

Akşam yemeği, birkaç kişinin içki içmek için masada kalmasıyla sona erer, ama biz masadan kalkabiliriz.

Birkaç adam sigara içmek için dışarı çıkar. Patton beni odamıza geri götürür, bir eli sahiplenici bir şekilde belimin altında durur ve yavaşça beni yakar.

"Bekle," diyorum odaya vardığımızda. "Hava soğuk, biliyorum, ama bu gece yıldızlar çok güzel."

"Tek güzel şey bu değil."

Garip bir şekilde
öksürüyorum.

"Akşam bitti dostum. Yaptığın her şey için gerçekten minnettarım ama... rol yapmaya devam etmene gerek yok." Söylediği her kelime göğsümde yankılanıyor ve kalbime bir iz daha kazıyor olsa da.

Evet, bu artık tam bir delilik.

Pervasız, aptalca ve kendimi yok eden bir delilik.

Ama onu durdurmuyorum, odaya girip bir dakika sonra beni verandada buluyor, bulut gibi yumuşak yeşil bir battaniye taşıyor.

"Al," diyor yumuşak bir sesle, battaniyeyi bana uzatıp odamızdaki mini buzdolabından çıkardığı birkaç içkiyi kaldırıyor. "Üşümeye gerek yok. Ya da ayık kalmaya. Yerel biralarımız var, istersen bana katılabilirsin."

Başka bir içkiye gerek yok. Akşam yemeğinde bolca şarap içtim ve şimdiden kafamın döndüğünü hissedebiliyorum, ama yine de kabul ediyorum.

Zaten boğuluyoruz, değil mi?

Bizi yutarken bile dalgaları hayranlıkla seyredebilirken neden telaşlanayım ki?
?

"Benim bira seven bir kız olduğumu nereden bildin?" diye soruyorum, şişeyi onun şişesine

. Şezlonglar yumuşak ama ben yere uzanmayı tercih ediyorum, duvara yaslanıp gece gökyüzünü seyre diyorum. Burası çok geniş. Ay ışığının neredeyse hiç olmaması, yıldızları rengarenk elmaslar gibi parlatıyor.

"Sezgi, sanırım."

"Sana hiç söylemiş miydim?"

"Bana birçok şey anlattın." Omuz silkiyor ve yanıma oturup kutusunu açıyor. "Sen bir hayalperestsin Lady Bug, hep gökyüzüne bakıyorsun. Önemli olan da bu."

"Sanırım gökyüzü genellikle aşağıdakinden daha güzeldir." İç çekiyorum. "Şu anki manzarayı saymazsak, demek istiyorum."

"Yanıldığımı söylemedim."

Tenekemi açıp birayı yudumladım.

Dilim zevk ve heyecanla gıdıklanıyor.

Bu, her yerde bulabileceğiniz ucuz, sulu bir içecek değil; bu içecek yerel olarak üretilmiş ve gerçek bir derinliği var, elma ve karamel aroması bu serin, sonbahar gibi akşamlar mükemmel uyum sağlıyor.

"Bu gece kendini aştın," diyor Patton bir süre sonra, başını duvara yaslayarak. Battaniyeyi çekip çıplak omuzlarımı örtüyorum. "O gösteriş meraklısı ve palavracı kalabalığa karışmanın kolay olmadığını biliyorum."

Gülümsüyorum. "Bir kez alışınca o kadar da kötü değildi. Sen çok yardımcı oldun." "Kendine güvenini bulmana mı yardımcı oldum? Umarım öyledir.

Yıllar önce Dex'le ilk kez

Dex'le bu tür bir etkinliğe ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum..." Elini yüzüne sürer. "Kendimi kükreyen okyanusta bir minnow gibi hissetmişim."

"Ve şimdi tüm büyük balıklar sana selam veriyor ve işinden pay almak istiyor."

"Bizim işimiz," diye keskin bir şekilde düzeltir. "Yalnız olabilirim, ama kardeşlerimi de temsil ediyorum."

"Onlar gelmek istemedi mi?"

"Dexter bu aralar evlilik hayatıyla çok meşgul ve Archer bu tür şeylerden *nefret ediyor*. Yani sosyalleşmekten. Colt olmasaydı, Kansas City'deki son mağarayı bulup içine girip sonsuza kadar orada kalırdı."

Bu saçma görüntüye gülüyorum.

Archer'ı pek görmedim. Oldukça çekingen olmasına rağmen, onda açıkça antisosyal bir yan yoktu.

"Demek sosyal kelebek sensin?" Onu yanından dürttüm. "Yoksa yalakalık mı yapıyorsun?"

Konuşmadan önce tereddüt ediyor.

"Kurbanlık kuzu. Bu daha doğru." Kıkırdaması gecenin karanlığında kaybolur. Önümüzde sadece boş çöl ve parlak yıldız ışıkları vardır.

Nedense, bu manzaranın vurguladığı sessizlik artık o kadar boğucu gelmiyor.
"Orada senin hakkında söylediklerimde ciddiymdim," diyor sessizce.

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ama bir şeyler

hissediyorum.

Bu çok şey ifade ediyordu.

Patton Rory olmasaydı ben nerede olurdum?

Tanrım, bana oğlumu veren adam olmasaydı?

Yeni bir suçluluk duygusu, insan yiyen bir kurt gibi üzerime çullanıyor ve beni sertçe ısıyor.

Gece gökyüzü sırlarla doludur, kalbimi parçalayan, söylemek istediğim her şey.

Ne yaptığımı bilmeden, ona yaklaşıyorum.

Önce kolum onun koluna değiyor ve cildi çok sıcak, çok çekici geliyor.

Yaklaşmaktan kendimi alamıyorum.

Şaşkın bir ifadeyle beni yanına çekiyor.

Bacaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde battaniyeyi paylaşıyoruz.

Ve bu "neredeyse" kelimesi yüzümü yukarı çevirmeme neden oluyor, yıldızlı gecede yansıtılan sorularla ona bakıyorum.

Dokunduğumuz her yer yanıyor.

Dokunmadığımız her yer daha çok

yanıyor. Tanrım, onu istediğim

yerler...

Yutkunuyorum, fark etmemesi için dua ediyorum.

Engellemelerimin nereye gittiğini bilmiyorum, ama dudakları benimkilerle buluştuğunda, tamamen ortadan kayboluyorlar.

Öpücüğü, uzak beyaz kumlardan çalınan yaz sıcağı gibi sıcak ve vahşi.

Serin havada, ağzı yanıyor ve tadı bira gibi. Parmaklarım gömleğine dolanıyor, onu kendime çekiyorum.

"Salem," diye ağzıma doğru

homurdanıyor. Ben de inleyerek cevap

veriyorum.

Eli saçlarımı kenara çekiyor, böylece aç gözleri yüzümü görebiliyor, yutulmayı bekliyor. Duruyor ve ben donup kalıyorum, tüm bunlardan sonra bir anda aklını başına toplayıp beni reddedip reddetmeyeceğini merak ediyorum.

Ama o başını sallar.

"Bu gece çok güzelsin," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Elektrik akımı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Hiçbir erkek beni Patton gibi öpmemişti.

Bu bir fısıltı değil, bir soru da değil — bu acımasız bir talep ve Tanrım, ben teslim olmak istiyorum.

Ona her şeyi vermek istiyorum.

Dili ağzımın içine tamamen girdiğinde, benimki onunla buluşuyor.

Beni kucağına çektiğinde, bacaklarım onun üzerine çıkarken, inliyorum.

Omuzlarını kavrayarak, ellerimi saçlarında gezdirerek, kollarında titreyerek.

O bu kadar açıkça tahrik olmuş olsa bile, kendimi bırakmak zor geliyor. Ve beni kaldırıp, sanki ağırlıksızmışım gibi vücuduna yaslayarak kucakladığında, ben de kollarımı ona dolayarak ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum onun dudaklarına yapışıp, ağzımı ele geçirirken her bir keskin hamlesinin tadını çıkarıyorum.

Eli göğsümü bulur, parmakları kumaşın üzerinden sertçe okşar.

Başparmağıyla meme ucuma tek bir baskı yapması yeter.

Erimek üzereyim.

İnlemelerim sıcak nefeslere dönüşüyor.

Diğer eli uyluklarımı okşarken bacaklarım açılıyor, o kadar lezzetli ve açgözlü ki. "Siktir," diyor boğuk bir sesle, öpüşmeyi keserek.

Gözleri benimkilere kilitlenir, mavi cadı ateşi gibi. Beynimde hiç tereddüt kalmaz.

Bir saniye sonra beni kaldırıp içeriye taşıdığına hiç tereddüt etmedim.

Doğruca yatağa gittiğimizi zaten biliyorum.

Ve déjà vu hissi gelmeden önce tam bir saniye panikledim.

Beni yatağa yatırıp vücuduyla üzerimi kapattığında, bu çok tanıdık geliyor.

Ancak bu oda daha lüks, yatak daha büyük ve ben daha yaşlı, daha emin ve sözde daha akıllıyım.

En azından daha az sarhoşum.

Ellerini göğüslerime koyarken alt dudağımı ısırıyorum, kaldığı yerden devam ediyor, beni titretip ıslatan bu sert baskıyla beni tahrik ediyor.

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum ve ancak o zaman, geriye yaslanıp gömleğini çıkarırken gövdesinin sert kaslarını takdir edebiliyorum.

Aceleyle bir düğmeyi kopardığını düşünüyorum.

Ama benim için çıplak, bu geniş göğüslü canavar, tüm vahşi, ilahi ihtişamıyla.

Ellerim karın kaslarına kayıyor - nasıl oluyor da hatırladığımdan daha da *sertler*? - ve sonra ağzım.

"Kadın, devam et," diye teşvik ediyor. "Lanet olsun, istediğin yere dokun. Bu gece tamamen seninim."

Sesindeki keskinlik bana cesaret veriyor. Yüzümü okşama şekli de öyle. Boynundan kemerine kadar öpüyorum ve kısa sürede o sıcak küçük öpücükler yalamaya dönüşüyor.

O, gök gürültüsü gibi inliyor.

Vay canına. Bu sesi ne kadar özlediğimi hiç bilmiyordum.

"Bu elbiseyi beğendim, sana çok yakışmış," diyor, tam da elbiseyi kesip açmadan önce. Kumaş yırtılıyor, dikişler gürültüyle kopuyor ve bir kez olsun para düşünmüyorum. "Ama yok olmasını daha çok seviyorum. Merak etme, sana yenisini alırım."

"Vay canına. Daha önce hiç bir erkek benim kıyafetlerimi fiziksel olarak yırtıp atmamıştı."

"O zaman hiç bir erkekle birlikte olmamışsın. Şu anki durum hariç."

Ben öldüm.

Hayır, ona erkeklerle olan deneyimlerimin son karşılaşmamdan bu yana yetersiz ve komik bir şekilde yok olduğunu söylemeye zahmet etmiyorum. Yirmili yaşlarımı, dışarıdaki uzaklıklarla yarışacak bir cinsel çölde geçirdim.

Tek başına bir anne olarak iş ve çocuk arasında gidip gelmek, flört etmek için fazla zaman bırakmıyor, hele de sana daha fazla sorun çıkarabilecek erkeklerle takılmak için hiç zaman bırakmıyor.

Elbisemin kalanını bir kenara atıyor ve yataktan kayarak iniyor, öfkeli bir tanrı gibi ayakta durup beni baştan aşağı süzüyor.

Oh, mükemmelliğin karşısında kendimi saklamak için çok cazip hissediyorum — karnımdaki çatlaklar, göğüslerimin eskisi kadar dik olmadığı gerçeği. Ama o başını sallar ve tedirgin kolumu göğsümden uzaklaştırır.

"Yapma."

Tek bir kelimenin bu kadar anlam yüklü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ama ben... Ben senin hatırladığın kadar genç ya da seksi değilim," diye fısıldıyorum. "Saçmalık, Lady Bug. Seni rüyamda gördüm," diye gürleyerek geri çekiliyor

beni altına iterek yatakta geri çekilir. "Seni tekrar görmek için kaç gece düşündüm biliyor musun? Ateşli anlarımızı hatırlayarak kaç kez elime boşaldım biliyor musun?"

Kahretsın.

Titriyoru

m.

Sesindeki samimiyet sahte olamaz.

Gözlerindeki vahşî parıltı, kanı kaynayan her kadını zayıflatır ve ben de bir istisna değilim. O kadar ıslandım ki, düşünemiyorum bile.

"Seni istiyorum, Salem Hopper. Kirpiklerinden ayak parmaklarına kadar, ama en çok da sıkı küçük amına gömülmek istiyorum."

Boğazım düğümleniyor. Bu tuhaf, baş döndürücü bir karışım, hem çok tahrik olmuş hem de çok gerginim.

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam." Bunun için kesinlikle doğru sütyeni giymemişim. Ve eğer kalçalarındaki çizgileri fark ederse, hayatındaki seçimlerini yeniden değerlendirecek.

Onun birlikte olduğu Instagram'daki mükemmel kadınlarla aynı ligde değilim.

Hırlayarak ellerimi tuttu.

"Aşağı bak. Hemen aşağı bak," diyor ve baktığımda pantolonunda kocaman bir şişkinlik görüyorum. "Bu sana ilgi duyduğumu kanıtlamazsa, ne kanıtlayacak?"

"Belki bir öpücük daha. Bu yardımcı olabilir," diye fısıldıyorum. "Nereye?" Sırtışı o kadar kötü ki, yüzü asimetrik hale geliyor.

Nefes almaya vakit bulamadan, parmaklarını külotumun bel kısmına geçirir ve tek bir hareketle aşağı çeker.

Sonra açılıyorum, dilinin istekli bir kölesi oluyorum. Beni yalıyor.

Aman Tanrım, *beni yalıyor*. Hipnotik, alaycı daireler çizerek, beni o kadar çılgına çeviriyor ki, dünyanın geri kalanı sessizliğe bürünüyor.

Klitorisimi bulduğunda, fırtınayı atlatmaktan başka yapacak bir şey kalmaz.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp sırtımı kamburlaştırıyorum, ellerimi yorgana sıkıca tutunuyorum, ağzı beni deliye çevirene kadar emiyor ve yalıyor, ben tamamen kendimden geçene kadar.

Durduğunda, neredeyse bayılmak üzereyim.

Tek eliyle parmağını içime sokar. Sadece bir parmak.

Ve bu yeter.

Duvarlarım titrer ve içimdeki ateş topu patlar.

"Patton!" O, benim derimden günahın son damlasını da sıkarken, bu yırtık fısıltıyla onun adını haykırıyorum.

Bütün dünya dönüyor olsa bile, gözlerimi zorla açarım ve bacaklarımı omuzlarına atıp beni tamamen yutmasını izlerim.

Beni acı sonuna kadar yüzüne binmeye zorlarken gözlerindeki acımasız gururu izliyorum.

Bacaklarım hala titrerken, parmağını kaldırıp emdiğini izliyorum.

"Lanet olası çöküş," diyor bana, sonra tekrar öpüyor. Dudaklarında kendimi tatmamı sağlıyor.

O an çılgınca, düşme hissi, nereye ineceğimizi bilememe hissi, inmeden önce birlikte her santimetrekarede zevki bulmaya çaresizce çabalama hissi.

Aklım başıma geldiğinde, o benim elbiseyi çıkardığı kadar hızlı bir şekilde onun pantolonunu yırtıp attım. Ben ona sürtünürken o saçımı yumrukladı, ta ki homurdanıp bacaklarımı açana kadar.

Tam da onun *her zaman* kendisine ait olan şeyi almak üzere olduğunu düşündüğüm anda, ağırlığını kaydırarak kendini tutar ve penisini benim girişime sürter.

"Sürtük!" diye nefes nefese kalıyorum. Nefesim kesiliyor ama umurumda değil. "Patton, lütfen. İçimde olmana ihtiyacım var."

"Seni acı çektiremezsem bunun ne eğlencesi kalır?" Kulaklarımın yanındaki hassas cildi yaladı.

Boynumdan göğüslerime doğru ısıyor.

"Tekrar söyle," diye hırıltılı bir sesle söyler. "Bana yalvar, Lady Bug."

Sesinde artık ilkel bir şey var. Benim bile bilmediğim düğmeleri basan karanlık bir susuzluk.

"Ben... Ben seninle sevişmek istiyorum,

Patton..." "Lütfen de."

O, klitorisime penisini sürterken, şişmiş başını hafifçe geri çekip klitorisime dokunurken ben inliyorum.

"Lütfen!" Neredeyse çığlık atıyorum.

Sonunda, bakışları şiddetli bir kararlılıkla sertleşir.

Dişlerini göstererek geri çekiliyor ve içeri girerken küfürünü yutuyor.

Sonuna kadar girene kadar acımasızca santim santim ilerliyor.

Elektrik gibi.

Onu her santimetresinde *hissetmem*, içimi dışıma çevirmesi, müstehcen bir şey.

O kadar iyi ki, bir dakika içinde neredeyse tekrar doruğa ulaşıyorum.

Ama ben hareket ediyorum, onu daha da azdırarak, onun acımasız sikini daha iyi alabilmek için.

Bu, sadece bu gece için sahip olunma ihtiyacı, ilkel bir şey.
Yarın, pişmanlık duymak için dünyadaki tüm zamanımız
olacak. Şu anda, sadece bu an var.

Sadece Patton Rory var, bedenime yapışmış, ikinci kez boşalmasını
hissetmek için yalvaran bedenime.

Bana deli deyin, özellikle de daha önce olanları düşünürsek, ama kaybolan
prezervatifi sadece bir saniye için düşünüyorum.

O kadar açgözlüyüm ki, her bir itişini taparcasına tapan ahlaksız bir
yaratığa dönüşmüşüm.

"Salem, bana bak," diye homurdanıyor, hareketlerini yavaşlatıp içimde
kalıyor.

İlk başta nazikçe, sanki sınırlarımı test ediyormuş gibi, sonra daha sert. *Daha hızlı.*

"Seni sikerken gözlerin bende olsun." Ohhh,
lanet olsun.

Nefesim hızlanıyor. Bu yeni, tanıdık ve şiddetli bir his.

Uyluklarımı kavrar, bacaklarımı geriye doğru iter, böylece beni düzgün bir
şekilde görebilir.

"Siktir," diye homurdanıyor. "İçine girmeden önce klitorisinle oyna."

Mutlulukla kabul ediyorum.

Hiç düşünmeden, korkmadan, tereddüt etmeden.

O kadar yakınım ki, düşünemiyorum bile.

Sadece ciğerlerimde durmuş sıcak nefes ve aşağı uzanırken kendi kalp
atışlarımın düzenli gürültüsü var.

O içime girerken kendimle oynuyorum, parmaklarımla dilinin hareketini
taklit ediyorum ve amım dayanamayacak kadar sıkışıp zonkluyor.

"Patton," diye fısıldarım. Bu bir uyarıdır, kelimelerden çok dağınık bir nefestir.
"Patton!"

"Siktir git," diye emrediyor. "Sikime gel. Seni en son siktiğim zamandan
beri istediğin gibi gel."

Son anda kalçalarımı kavrar ve kalçalarımı kaldırır. Sonra ben
çöküyorum.

Parçalanırım.

Köpüren zevk içinde boğuluyorum.

Dişleri alt dudağımı yakaladığında, ecstasy'mi boğarak ağzına doğru çığlık
atıyorum.

Hızı artırıp daha sert, daha derine girdiğinde, yaklaştığını anlıyorum, bu yüzden bacaklarımı ona doluyorum, tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Benim berbat bir yanımdır, hayatımı bilmeden mahvettiği için bu adamdan hala nefret ediyor.

Ama daha hasta olan kısmım, bana yaptıklarını seviyor.

Başka hiç kimse beni böyle parçalayamaz ya da çölün yağmura özlem duyması gibi onun patlamasını bu kadar arzulatamaz.

Ve Tanrım, bu sadece *ikinci* sefer, ama çok uzun zamandır özlediğim temel bir ihtiyaç gibi hissediyorum.

O kadar yoğun ki, sanki o da benim kadar çelişkiliymiş gibi sevişiyor, her vuruşunda sevgi, nefret ve kutsal olmayan bir tutku dolup taşıyor.

Ve o eğildiğinde, gerildiğinde ve beni incittiğinde, onu ciğerlerimdeki havadan daha çok istiyorum.

Kalçalarını benimkilere çarparak, yarı küfür yarı dua gibi, benim adım olabilecek bir ses çıkarıyor.

Asla bilemiyorum.

Çünkü onun penisi şişerken, içimde dalgalanırken, beni magma ile doldururken, başka bir orgazm beni ikiye bölüyor.

Çılgınca.

Nefes nefese, ritim durana kadar onu kucakladığımı bilmiyorum, amım onu sağarken, o ruhunu içime boşaltırken.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, tam da o üzerime yığılırken.

Alnıma kondurduğu gülümseyen öpücük, o yuvarlanıp uzanarak yatağı çok daha küçük hissettirirken, garip bir şekilde tatlı geliyor.

Vay canına, haklısın. Şimdi ne olacak, Lemmy?

Hayatının en büyük hatasını ikinci kez yaptın, şimdi ne olacak?

Bilmiyorum. O kendini beğenmiş maskesinin arkasında aynı korkunç pişmanlıkla boğuşuyor olabilir.

Dürüst olmak gerekirse, Patton'ın farklı yönlerini hiçbir zaman tam olarak anlayamıyorum. O tam bir kaos, o kadar çok yönlü ki ışık sadece ondan yansıyor ve bana her seferinde sadece bir yönünü görmemi sağlıyor.

Şu anda, onu anlayabilmek için her şeyi verirdim, ama çok derine inersen ne bulacağımdan korkuyorum.

Bunun yerine, titreyen sessizlikte ona sarılıp, nefeslerimizi dinliyor ve kalplerimizin yavaş, düzenli vızıltısını hissediyorum.

Konuşmak yanlış geliyor.

Ama en azından o tanıdık sessizlik korkutucu değil. Bu kadar tehlikeli bir şekilde rahatlatıcı olduğu sürece değil.

Ve bu sefer, nehir teknesinde olduğu gibi uykuya dalarken, uyandığımda onun hala orada olacağını biliyorum.

ÇİFTLİĞİ PİNDİR (PATTON)

Yatağımda siyah bir kedi var ve o, hayattaki en şanslı küçük yaratık olabilir.

Ben çok şanslıyım.

Yumuşak sabah ışığı perdelerden sızarak uyuyan yüzünü aydınlatıyor. Bir süredir uyanığım ve ona hayranlıkla bakıyorum.

İkimiz de hala çıplakız, ama o battaniyeyi kendine sıkıca sararak yuvasını yapmış.

Genelde bu saatlerde gizlice kaçarım.

Ya unutulacak bir an olarak geride bırakmam gereken bir an ya da halletmem gereken acil bir işim var. Ama gitmek, aklımdan hiç geçmiyor.

Kahretsin, bu sabaha birkaç saat daha eklemek, altın güneş ışınlarının onun maun rengi saçlarına döküldüğü gibi zamanı uzatmak anlamına geliyorsa, tüm bir çalışma haftasını *seve seve* feda ederim.

Uykusunda hiç bu kadar rahat görmemiştim. Alnında sık sık beliren çizgiler yoktu, ağzı yumuşaktı ve yüzünde endişe yoktu.

Bunun onun normal yüzü olmaması bir suç. Onun huzurlu hissetmesini istiyorum.

Tıpkı her sabah onun yanında, hiçbir endişe duymadan, ya da lanet olası bir felaketle karşı karşıya kalmadan uyanmak istediğim gibi.

Evet, biliyorum. Bütün bunlar yanlış. Sorun şu ki, bu çok doğru geliyor.

Ve o kıpırdanarak, battaniyenin kozasından kurtulur. Gözlerini açıp yanındaki beni gördüğünde, yüzünde panik belirir.

Neyse ki, kısa sürüyor. Bir saniye şaşkınlık, dudaklarında bir seğirme, sonra da soğukkanlı duvarının arkasına saklanıyor.

"Günaydın," diyorum esneyerek. "Yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım."

"Um." Oturur, bir eliyle battaniyeyi kalkan gibi tutar.

Diğer eliyle yüzünden sarkan saçlarını geriye doğru tarar. "Patton, biz...?"

Oh, lanet olsun.

Bir erkeğin, bir kadını bütün gece çığlık attırdıktan sonra duymak isteyeceği sözler değil.

"Yaptık," diyorum dikkatlice. "Tahmin edeyim, şimdiden pişman oldun mu?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Hayır, ama olanlar hakkında konuşmalıyız."

"Hangi kısmı?"

"Seks, Patton," diyor düz bir sesle, parmağıyla saçlarını tekrar tararken.

"Yani, sen benim patronumsun ve biz az önce yattık."

Evet, ikilemi anlıyorum.

En önemli kuralımı çiğnedim, şirketin mürekkebine kalemimi batırdım ve neredeyse onu kırıyordum.

Her yanım onu kollarıma almak için can atıyor, ama kıpırdamıyorum, dirseğime dayanarak ona bakıyorum. "Pişman mısın o zaman?"

"Ben..." Durur, gözlerini kısarak bana bakar. "Sen pişman mısın?" "Bir saniye bile değil. Yarım saniye bile düşünmeden yine yapardım." Ona tembel bir

gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Aslında, konuşmamız bittiğinde, ben varım."

Gözleri, çarşafı kabartan sertleşmiş penise kayıyor, sonra başka yere bakıyor. Çaresizce dudağını ısırtıyor. "Önce bunu çözmemiz gerekmez mi?"

"Neyi çözmeliyiz, kadın? Kavga etmeyi bırakıp birbirimizin beynini sikmeye karar verdiğimiz gerçeğini mi? Bu ilişki için bir ilerleme gibi görünüyor." Son kelimeyi söylerken çenem gerilir.

Kahretsin, bu kelimeyi bu kadar rahatça kullanmam hiç iyi değil.

Bunu önemsizmiş gibi gösterebilirim, ama bence o, bu sefer bunun iş olarak geçirilemeyeceğini biliyor.

Denemeye bile zahmet etmiyorum.

"Hayır, o değil," diye itiraf ediyor, kızarak. "Sadece sonuçlarını, etkilerini düşünüyorum. Higher Ends'teki başka biri öğrenirse ne olur? Kardeşlerin ne olacak?"

Yüksek sesle burun kıvrıyorum. "Kimsenin bilmesi gerekmiyor. Açıkçası, Dex ve Archer'ın haberi yok, ve bir mucize eseri haberdar olurlarsa, aptal ağızlarını kapalı tutacaklar. Biz yetişkiniz, Salem. Sır saklayacak kadar büyüdük. Zaten bu konferansın yarısında çiftmişiz gibi davranıyoruz. Eğer istediğimiz buysa - ve ben istediğimi biliyorum - neden başkalarının işi olsun ki?"

Sesim boğazımı yakıyor.

Onun da aynı sonuca vardığı anı, ya da belki de kutsal sayılması gereken sınırları aşmak için aynı çarpık mazereti bulduğu anı neredeyse görebiliyorum.

"Sadece hafta sonu için," diyor sessizce. "Muhtemelen haklısın. Dikkatli olursak, kimse bilmek zorunda kalmaz..."

"Sessiz kaldığın sürece. Yapabilir misin?" Onu kendime doğru çekip, ağzında inleyene kadar öpüyorum.

"Ben... ben..." diye sevimli bir şekilde kekeliyor, ben de saçlarını geriye çekip, geçici bir at kuyruğu yapıyorum.

"Senin için kolaylaştırmayacağım," diye söz veriyorum.

"Meydan okumayı kabul ediyorum."

Onun ela gözlerindeki ateşli bakış beni ikiye bölüyor.

Bu kadın beni böyle dizlerimin üzerine çökertir.

Her meydan okumayı kabul edip tersine çevirerek, her yönden daha iyi olmam için *beni* zorlaması

her yönden daha iyi olmam için beni zorlaması.

Ve serbest elim kışına kayarken, inlemeleri karamel gibi tadı olana kadar onu kavırken, *bu* yeteneğinden hiç de şikayetçi olmadığımı söyleyebilirim.

RUTİNİMİZ bu gerçeküstü konferansın geri kalanında da devam ediyor.

O, şimdi bana yeni bir saygıyla bakan, özellikle de kaynayan kıskançlıkla bakan erkekler için, benim kadınıam.

Yatakta, o en ilkel şekilde benimdir. Ellerimle ve ağızımla izlediğim, bana ait günah ve baştan çıkarma atlasım.

Sanki onun topografyasını ömür boyu beynime kazınam gerekiyormuş gibi. Onun daracık amcığına asla yeterince gömülemem.

Onun dudaklarını benim dudaklarıma yeterince yaklaştıramıyorum, açgözlü dişlerimi onun yumuşak etine batırırken.

Onu asla yeterince boşaltamam.

Onun rolüne ne kadar iyi uyum sağladığı, iş arkadaşlarımı ve yatağımı ısıtıp beni dünyaya geri dönmem için kafama bir tuğla atılması gerektiğini hissettirecek kadar, tam bir delilik. Bazen, onun benim olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

Gerçekten değil.

Ve bu delilik her neyse, devam etmeyecek. Dürüst olmak gerekirse, beyaz kumları ve kanyonları geride bıraktığımızda devam etmemesi gerekir.

Ama bunu içimdeki mağara adamına anlatmaya çalışın.

O homurdanan, sahiplenici pislikle mantıklı konuşmakta hiç iyi olmadım. O söz konusu olduğunda, beni boğazımdan tutuyor.

Aramızdaki kimya bir uyuşturucu gibi ve aynı derecede bağımlılık yapıyor.

İş için sosyalleşmediğimiz zamanlarda, etrafımızda sessiz yerler arıyoruz, onu duvara ya da arabanın arkasında sikebileceğim yerler.

Sanki o kumarhane teknesine geri dönmüşüz de, şanslı bir konaklama için aptalca, pervasızca ve deli gibi azgın davranıyoruz.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım.

Önceki gece onu üç kez becermiş olmama rağmen, sabah uyandığımda onu istiyorum, o ise sessiz kalmak için başını yastığa gömüp nefes nefese kollarımda yatıyor.

Doyumsuz.

Bu kadar şiddetli bir arzuyu tanımlayabilecek tek kelime bu.

Sessiz bir akşam yemeğinde yalnız başımızayken, dizini benimkine dokunduruyor.

Dalgınlaştığımı fark ettim, ona bakıp bu gece giydiği elbiseyi nasıl çıkaracağımı hayal ediyordum.

Beyaz ve altın rengi, beyaz bulutların üzerindeki güneş gibi.

Yakında, bir hayalet olacak.

Ya da belki de o elbiseyi giyerken onu yatağa yatırırım. Belki de onu duşa ya da dün geceki gibi havuza götürürüm ve ona sahip olurken, gözlerinde yıldızların dansını izlerim, ona merhamet için inlemelerini dinlerim.

"Patton!" diye tısladı. "Bundan zevk almamız gerekmiyor mu?" "Ben akşam yemeğimi çok seviyorum, teşekkürler."

"Benimle birlikte tadını

çıkarıyorsun." "Öyle,

Lady Bug."

Koluma vuruyor. "Geri dönene kadar bekleyemez misin? Burası çok pahalı, sürekli *bunu* düşünmek için uygun bir yer değil."

"Aksine," diyorum, masanın üzerinde parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirerek, "düşündüğüm şey için her yer uygun."

"Sen delisin."

"Sanırım takıntılı demek istedin."

"Utanmazsın," diye nefes nefese kalır. Yine sırtıyorum.

Kahretsin, en son ne zaman bu kadar gülümsediğimi hatırlamıyorum. Şirketi kurmadan önceydi, eminim.

Arizona, Page'deki bu Meksika restoranı, tatil köyünün lüksü ve gösterişi olmayan samimi bir yer. Köşede kendimize ait bir masamız var. Konferanstan kimse buraya gelmez, çoğunlukla görünmüyoruz ve yemekler mükemmel.

Bu mekanı seçmemiz için üç iyi neden var.

"Burada yapamayız," diyor, ama yüzündeki ifade bana bunu düşündüğünü gösteriyor.

"Tuvalet var," diye homurdanıyorum. "Seksi değil, Patton."

Hayır, ama bu benim hayal kırıklığımı azaltmıyor.

"Burada yemekten başka bir şey yapmamız gerektiğini hiç söylemedim," diyorum.

Sanki işaret almış gibi, garson yemeklerimizi getiriyor. Salem için buharlı fajita, benim için ise carne asada.

"Teşekkürler. Çok lezzetli görünüyor!" Salem ona geniş bir gülümsemeyle bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Neden şimdi bana dik dik bakıyorsun?"

"Kızgın mı? Hayır, değilim."

"Bana yemek servisi yapan bir üniversite öğrencisini kıskanıyorsan..."

"Bana böyle gülümsemen ne kadar sürdü biliyor musun?" O çocuğu kıskanmıyorum, hayır... Resort'taki milyoner balinalar gibi, hayır cevabını kabul etmeyi hiç öğrenmemiş olanlar gibi değil... Ama bazen bana ısınmasının bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum.

"Sen benim patronumsun," diye hatırlatıyor bana. "Ve yeniden bir araya geldiğimizde, geçmişimiz oldukça karmaşıktı."

"Hâlâ da öyle," diyorum omuz silkerek ve yemeğime dalıyorum. "Altı yıl. Neredeyse bir ömür."

"Bazı insanlar için." Masada kaşlarını çatıyor. Yanında ters duran telefonu titriyor ve ona bir göz atıyor. "Üzgünüm. Eminim bakıcıdır."

"Arlo'nun mu?"

"Evet, o bir rock yıldızı. Nelson-Atkins'te çocuklar için düzenlenen dinazor sanat sergisine gitmeleri gerekiyordu."

"Onu çok erken bir yaşta sanat meraklısı yapma. Dexter'ı insanlaştırmada hiç yardımcı olmadı," diye burun kıvrarak söylüyorum. "Sen yokken nasıl idare ediyor?"

Yüzünü buruşturur. "Sanırım beni özleyiyor. Onu hiç bu kadar uzun süre yalnız bırakmamıştım."

"Hiç mi? Beş yıldır mı?"

Bakışları sertleşir.

"Tatil ve çocuk bakımı masraflarını karşılayabileceğimi mi sanıyorsun? Ne kadar da tatlı." Diye iç geçirerek, dudakları hüznü bir gülümsemeye bükülüyor. "Seninle çok farklı bir hayat yaşadım, Patton Rory. Burada, yer seviyesinde, insanlar geçim sıkıntısı çekiyor."

Haklısın.

O bu yaşam tarzına bu kadar sorunsuz uyum sağladığında, bunun onun için yeni bir şey olduğunu unutuyorum. Bunun gerçeklikten sadece geçici bir kaçış olduğunu unutmak kolay.

Lükslerin eksik olmadığı bir hayat olsa bile, bundan sonra hayatımız böyle olmayacak. Birdenbire ona lüksler yağdırmak için deli gibi bir istek duyuyorum.

"Onu aramalısın," diye ısrar ediyorum. "Hala erken. Oğluna iyi geceler de."

"Akşam yemeğinde mi?" Kaşları yukarı kalkıyor.

"Geri döndüğümüzde çok geç olacak." Parmaklarımı şarap kadehinin kenarında gezdiriyorum. "Ayrıca, odamızda senin için başka planlarım var."

Yüzü kızarır ve telefonuna bakar.

"Arlo kesinlikle *bunu* engeller," diye mırıldanır. "Öpüşmek yeterince kötüydü. O içeri girdiğinde neredeyse ölecektim. Sence buradaki kimse rahatsız olur mu?"

Köşede, uzun bira bardaklarında micheladas'ları birbirine çarparak gürültü yapan bir gruba başımı salladım.

Görünüşe göre doğum günü kutluyorlar.

"Lady Bug, eğer burada sarhoş rinolar gibi bağıyorlarsa, oğlunu arayabilirsin."

"Buraya gel. FaceTime yapalım," diyor ve beni yanına çağırıyor. "O da seni görebilir."

Ona doğru sürünerek giderim ve birkaç saniye sonra, Bayan Gabbard'ı görüntülü arar. "Merhaba, merhaba!" diye gri saçlı bir bayan neşeyle selamlar. "Aramanızı beklemiyordum

Arayacağını beklemiyordum canım. Nasıl gidiyor?"

"Harika, Bayan Gabbard. Arlo hala uyanık mı, selam vermek ister mi diye bakmak istedim."

"Henüz yatmadı, orası kesin." Telefonu elinde dairesinde dolaşırken ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. "İşte burada, dişlerini fırçalamayı bitiriyor. Bak bakalım, yaramaz, biri sana merhaba demek istiyor."

Kamera, Batman pijamaları giyen Arlo'ya doğru dönüyor. "Anne?"

Geniş bir gülümsemeyle telefonu alıyor. "Anne!"

"Merhaba tatlım." Salem'in gülümsemesi de neredeyse aynı büyüklükte. Ona bakışı çok sevimli. "Nasılsın? Bayan Gabbard'a uslu duruyor musun?"

"Çok iyi. Ben en iyisiyim!" diye ilan eder. Bayan Gabbard'ın derin iç çekişi bir gösterge ise, bu şüpheli bir iddiadır. "Bugün çok çizim yaptım anne. Sana göstermek istiyorum."

"Tabii, ama sadece birkaç tane, tatlım. Saat geç oldu."

Telefonu alır, Bayan Gabbard'ın düşürmemesi için yaptığı teşvik üzerine şiddetle başını sallar ve bizi odanın köşesine, taze çizimlerle dolu küçük masasına götürür.

"Bakın!" diye emreder, ancak kamerasının kalitesizliği nedeniyle birkaç bulanık çizgiden fazlasını göremiyoruz. "Seni çizdim anne. Arabayı sürüyorsun."

"Bunu çok yaparım. Aferin," diyor Salem coşkuyla, ama onun da benim kadar iyi göremediğini biliyorum.

"Oh, Bay Rory'yi de çizdim." Arlo, birkaç dalgalı çizgi dışında neredeyse tamamen beyaz görünen başka bir kağıt tutar. "O bir kardan adam."

Çocuk mantığı, onu sevmek zorundasın.

Kardan adamımın diğer çizimlerinden daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Salem gülüyor ve aynı şeyi düşündüğünü belirten bir bakış atıyor.

"Müze nasıldı?" diye sorar.

"Harikaydı! Gümüş bir T-rex vardı. Bayan Gabbard beni durdurana kadar onu vurmaya denedim. Sonra yemek yemeye çıktık ve hava çok soğuktu." Dişlerinin takırdamasını taklit eder.

Çocuk çok tatlı, her ne kadar baş belası olsa da.

"Eminim öyledir. Biz şanslıyız, burası çok sıcak," diyor Salem. "Değil mi, Patton?"

"Rahat."

"Kar yok mu?" diye sorar Arlo, biraz hayretle.

"Hiç yok," diyor Salem. "Hava güneşli. Bugün dışarıda kollarımın yanmaması için uzun kollu giydim."

"Vay canına, yaz gibi! Kışın mı?" Hava durumuna olan ilgisini kaybedip aniden bir kitap kaldırır. "Bunu bugün okudum."

"Ne bu, tatlım?"

"Inky kitabım! Hindistan'a kadar gitti ve hatta bir fille tanıştı! Ona bir mektup yazacağım. Haklıydın anne, o şimdiye kadarki en havalı penguen."

Gülümsemeden edemiyorum. "Biliyor musun, şanslıysan, bazen Inky sana cevap yazar. Hala bir yerlerde onun bana yazdığı bir mektup var."

Annemin o mektubu çerçevelettiğini ve ben evden ayrılana kadar çocukluk yatağımın üzerinde gururla asılı bıraktığını onlara söylemiyorum.

Tabii ki, çocuklara mektup yazan ve arkadaş edinmelerine yardımcı olan gerçek bir sihirli penguen yok. Yakın zamana kadar, bu işi yazar ve yaratıcı Clara Marshall yapıyordu. Yeğeni ve eşinin, Arlo gibi çocuklar için ünlü mektup arkadaşı penguenin yaşamaya devam etmesini sağlamak için markayı yeniden canlandırmak için harika şeyler yaptıklarını anlatan bir makale okudum.

"Ona gitmek istediğin yeri söyle. Eminim sana cevap yazacaktır, Arlo," diyor gülerek. Kafasını sallıyor. "Eve gittiğimizde bana her şeyi gösterirsin, tamam mı?"

"Tamam. Karate de! Sana tüm yeni hareketlerimi göstereceğim." Telefonu düşürüyor ve tekrar almak için çabalıyor. "Bayan Gabbard'a söyleme," diye fısıldıyor, mikrofona o kadar yakın ki ses bozuluyor.

Onun tuhaf davranışlarına gülüyorum.

"Kimseye söylemeyeceğiz," diyorum.

"Eve yakında geliyor musun anne?" diye sorar Arlo, sesinde hafif bir sızlanma vardır. Telefonu yüzüne o kadar yakın tutuyor ki, tek görebildiğimiz mavi gözleri. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim tatlım. Yarın döneceğim."

"Umarım. Bayan Gabbard bana dondurma yememe izin vermiyor ama sen sen bana hafta sonları *hep* dondurma veriyorsun."

Salem çaresizce bana bakar, sonra tekrar Arlo'ya döner. "Peki, eve döndüğümüzde Bayan Gabbard senin iyi bir çocuk olduğunu söylerse, sana biraz ekstra vereceğim. Belki dışarı çıkıp dondurma bile yiyebiliriz."

"Yaşasın!" Küçük yumruğunu havaya kaldırır.

"Ama şimdi yatma zamanı, tamam mı, koca adam? Benim için bunu yapabilir misin?" O, maratona hazırmış gibi görünüyor ve yukarı aşağı zıplıyor.

"Uyanık kalmak istiyorum. Kalabilir miyim?"

"Döndüğümde o dondurmayı ister misin?" Bunu düşünür, küçük gözleri saat gibi çalışır.

Kaçınılmaz sonuca vardığında yüzü düşüyor. *"Evet."*

"O zaman yatmaya hazırlan. Bayan Gabbard seni yatırıp sana Inky'yi okuyacak. Annene bir öpücük ver." Dudaklarını büzüyor ve o da öpücük sesi çıkarıyor. "Tamam tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"İşte oldu," der Bayan Gabbard, telefon tekrar dönmeye başlamadan önce telefonu geri alır. "Yarın görüşürüz, Salem."

"Görüşürüz. Ona baktığınız için çok teşekkürler." El salladı ve birkaç kelime daha konuştuktan sonra telefonu kapattı.

"O harika bir çocuk," diyorum ve bu seferlik, bu tamamen yalan değil. Onu sevmeye başladım, her ne kadar küçük bir baş belası olsa da.

Nedense bu onu gerginleştirir. Elimi kolunda yukarı aşağı gezdiririm.

"Merak etme. Artık ondan nefret etmiyorum çünkü bana Grumpybutt dediği ve en sevdiğim kravatımı mahvettiği için artık ondan nefret etmiyorum."

"Tanrım, öyle söyleme." Garip bir şekilde gülüyor, ama alnındaki çizgiler kaybolmuyor.

"Sorun değil." Onun şakağına öpücük konduruyorum. Bu sefer rahatlıyor.

"Geri dönelim mi? Havuz beni çağırıyor."

"Havuz ve bira," diye karar verir. "Sonuçta bu bizim son gecemiz." Son gece.

Kahretsin.

Bu, kanımı kaynatıyor ve söylenmemesi daha iyi olan şeyleri gündeme getiriyor. Şu anda, bir restoranın ortasında, kesinlikle doğru zaman değil.

Yemeğimizi bitirir bitirmez dışarı çıkıyoruz. Araca binip tesise geri dönmek için ayrıldığımızda hâlâ elini tutuyorum.

İkimiz de yüzme malzemeleri getirmediğimiz, ama özel havuz varken bunun bir önemi yok.

Salem'in çıplak olarak suya doğru yürüdüğünü görünce nefesim kesildi.

Onu takip ediyorum, ereksiyonumu saklamaya çalışmıyorum ve sonra sonsuz yıldızlı bir gecenin altında ılık suyun içindeyiz.

"Dün gece," diye homurdanıyorum, belinden tutup onu kendime çekiyorum. Vücudu sanki bunun için tasarlanmış gibi benimkine uyuyor. "Nasıl kutlamak istersin?"

"Bira dışında mı demek istiyorsun?" Saçlarını geriye atıp bir yudum aldı. "Biradan *sonra* demek istedim."

"Bu durumun sorumlusu bira," diyor, ama gülümseme izleri var. Onun getirdiği açık şişeden bir yudum alıp, itirazlarını öpücüklerle bastırıyorum.

"O zaman biraya sonsuza kadar minnettar olacağım," diyorum ona. "Ve beni dinlediğin için sana da."

Parmağını göğsümden karnıma doğru kaydırır. "Sanırım sen de biraz övgüyü hak ediyorsun, Bay Rory..."

"Yani beni çekici buluyorsun? Sonunda söyledin."

"Kusurlarım var, ama kör değilim, Patton."

Gülümseyerek havuzun kenarına yaslanıp ellerimi aşağı kaydırarak kalçalarını avuçlarım. "Ne kusurları, kadın? Burada hiçbir kusur görmüyorum."

O, kötücül bir şekilde nefesini tuttu.

"Sadece yanlış açıdan bakıyorsun."

"Peki doğru açı hangisi?" Onu kaldırıp boynunu öpüyorum. Altında meme ucu sertleşiyor ve onu ağızıma almamaya çalışıyorum. "Buradan mı?"

"Patton..."

"Ya da belki" — Onu kaldırıp, zaten sertleşmiş ve dalmaya hazır olan penisimin hemen üzerine dengeliyorum — "burada daha iyi bir açı vardır. Kesinlikle."

Tırnakları omuzlarıma batana kadar ellerini omuzlarımda

sıkılaştırır. "Dışarıda olmaz," diye fısıldar. "Biri duyabilir."

"Sessiz olman gerek." Delilik beni ele geçiriyor. Penisimin başını onun yarıklarına sürüyorum, o bacaklarını bana dolarken ben de kıvrımlarıyla oynuyorum. Havuzda seks yapmak pek de iyi bir fikir değil, ama kenarda iki tane mükemmel şezlong var.

Eğer bu gerçekten birlikte geçireceğimiz son geceyse, unutulmaz kılmak istiyorum.

Bacakları bana dolanmış ve ellerim kalçalarını kavrarken, onu sudan çıkarıp en yakın şezlonga taşımak oldukça kolay. Soğuk hava tenimizi okşuyor, ama kalçalarını kaydırıp beni girişine getirdiğinde, soğuğu artık hissetmiyorum.

Şu anda, onu bu şezlonga yatırıp sikebildiğim sürece, tüm tatil köyü havaya uça bile farkına varmayacağımı düşünüyorum.

Saçlarının uçları ıslak, bu ışıktta neredeyse siyah görünüyor ve gözleri karanlık, tüm düşünceleri yukarıdaki yıldızlar gibi parlıyor.

Şehvet.

Adrenalin.

Sırlar.

Hâlâ bilmediğim çok şey var.

Onun açığa vurmadığı yaralar, her gece uyumadan önce havayı yakıp kavuran fısıltılar, ama umurumda değil.

Sadece *onu* istiyorum, sırları ve

her şeyi. Sevişmekten

hoşlanmam.

Genelde, bir kızı arkadan sikerken saçını çekmeyi ya da birbiri ardına orgazm yaşatırken ellerini başının üstüne tutturmayı severim.

Şimdi ise bunların hiçbirini istemiyorum.

Bu son gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu

bilmesini istiyorum. Umutsuzca, onu sistemimden çıkarmak

için sevişmeyi denemek istiyorum.

Onu yatağa yatırdığımda, parmaklarımla dudaklarının hatlarını izleyerek keyfime bakıyorum.

Onun teninin her santimini çoktan keşfetmiş olsam da, bu gece onu yavaşça yeniden keşfediyorum, ellerimi vahşice dolaştırıyor, aç parmak eklemlerimle tenini okşuyorum.

Onun bedenini kil gibi sıkıyorum, açgözlülüğümün izlerini sonsuza kadar üzerinde bırakabilmeyi diliyorum.

Dilim onu takip ediyor, her iniltiyle onu haritalandırıyor, onu kızdırıyor, eziyet ediyor ve başını döndürüyor.

"Patton... Tanrım!" diye bağılıyor bana çok tatlı bir sesle.

Lanet olsun, sonunda bacaklarının arasına ulaştığımda, sırılsıklam ve hazırdır.

Ama dilimi orada kullanıp onu orgazma ulaştırmadan önce, saçımı tutup çekiyor.

"İçimde olmanı istiyorum," diye fısıldıyor, bacaklarını bana dolayarak.

"Şimdi beni doldurduğunu hissetmek istiyorum, Patton. Lütfen."

Böyle bir yalvarışa direnebilecek bir erkek varsa, o bir tanrıdır. Ben ise, sadece bir ölümlüyüm.

Güzel bir kadın ve daha da güzel bir ruh, beni içini dışına çıkarmam için yalvarırken, ben bir aptalım.

Hırlamayı yutarak, sikimi kavrayıp, dayanabildiğim kadar uzun süre onun sıcak küçük amına sürüyorum.

O kadar ıslak ki, içine girmemek zor.

Daha yüksek sesle inlediğinde, boş olan elimle ağzını kapatıyorum.

"Sessiz ol," diye hırlıyorum. "Bana bak, Salem. Bu gece bana gözlerini ve sesini ver."

O başını sallar, ben ona her seferinde bir santim daha sertçe girerken gözleri geriye döner.

Dişlerimi sıkıyorum.

Onu aldığım da sinirlerim hiç bu kadar gergin olmamıştı.

Kontrolümü kaybedip bakır gibi boşalacağımdan korktuğum korkunç saniyeler var.

Neyse ki, o kadar da mahvolmuş değilim. *Zar zor.*

O küçük yaramaz, kendini tatmin etmeyi çoktan öğrenmiş.

Diğer eliyle klitorisini okşarken, bir meme ucunu sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor. Öfkeli bir boğaya kırmızı bir bez sallıyor gibi.

Ağzımla elini itiyorum ve dişlerinin arasından nefes nefese kalana kadar sıcak meme ucunu emiyorum.

Müzik.

Kulağıma müzik gibi gelen lanet olası müzik.

O, duyular için tam bir ziyafet.

Onu izlemek, onu duymak, amının sikimi sıkmasını hissetmek... Bunlar, bir erkek olarak yaşadığım en yavaş ve en seksi deneyimlerden biri. Sonsuz salon tedavileri için harcadığım parayla siktiğim hiçbir model bana bu kimyayı geri vermedi.

Ve ilk orgazmına yaklaşırken sessiz kalmaya çalışırken çılgınca çabalamasını duymak, beni defalarca doruğa ulaştırmaya yetiyor.

Sanki onun vücudunu çalıştırırken meditasyon yapmam, kendi alanımı bulmam ve onun zevkine sahip olmam gerekiyormuş gibi.

Düzensiz nefes alırken, yüzüne dokunuyorum, elmacık kemiğini okşuyorum.

"Aynen öyle, Lady Bug," diyorum ona. "Sakın kendini tutma. Bana havai fişek göster. Benim için boşal."

Dişlerini gösterir, göz kapakları titrer ve sonra...

Gitti.

Zirveye ulaştığı anı hissediyorum, beni mengene gibi sıkıldığını hissediyorum. O titrerken benim aletimi sabit tutmak, vahşi bir kurtla güreşmekten daha kolay geliyor.

Siktir, nefesinin derinleşip durması, sonra da elimde yüksek sesle inlemesi...
Onun zevki derimden geçip, açık ağzından dağınık çığlıklar halinde dışarı çıkarken, içimdeki canavarı zapt eden son irademi de yok ediyor.

Kırılıyorum.

Kalçalarım çılgına dönüyor, ona vuruyor, bir orgazmın öfkesiyle yoluma devam ediyor ve ilki bitmeden ikincisini ondan çıkarıyorum.

Artık onu susturmaya dayanamıyorum.

Elim aşağı kayıyor, boğazını yakalıyor, parmaklarımın altında nabzının hızla attığını hissedecek kadar, o ise bir tablo gibi, canlı, kızarmış yüzlü ve bitkin bir şekilde boşalıyor.

Amcığı sikime yapışıyor, sıkılaşıyor, ben ittiğimde beni mastürbasyon yapıyor. Artık çok geç, daha fazla dayanamayacağım için utanmıyorum.

Kalçalarımı ileri atıyorum, kendimi derinlere gömüyorum ve patlıyorum.

İçinde, insandan çok hayvana ait bir gırtlaksı sesle boşalıyorum.

İkimiz de ruhlarımızı geceye döküyoruz, çığlık atıp kükrüyoruz, çöl tepelerinde uzun zamandır gömülü ve unutulmuş ölüleri uyandırıyoruz.

Serin esinti, havuzdan gelen ter ve suyla karışmış sırtımı ısıtıyor, ama tenlerimiz birbirine değdiği yerde erimiş gibi hissediyor.

Nefesimi toparlamaya çalışırken, bir meleğin yüzümü yavaşça okşadığını hissedene kadar, resmi olarak binadan, hatta tüm gezegenden ayrılmıştım.

"Hey." Parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Hey, Patton?"

Gözlerimi açıyorum, onun bakışlarının altında,

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hayır. Sen, şimdiye kadar var olmuş en seksi sanat eseri olduğunu biliyor muydun?" diyorum.

Seni bırakmanın ne kadar imkansız olacağını biliyor musun?

Tanrıya şükür, ona bunu sormayacak kadar akli başında olduğum için.

Ağzını kıvrıran gülümseme, gözlerini altın rengine dönüştürüyor.

Süper gücüm olsaydı, duraklat düğmesine basardım. Zamanı dondururdum, böylece onun bu gülümsemesini görmeyi asla bırakmak zorunda kalmazdım.

"Oldukça harika bir hafta sonu oldu. Bunu kabul ediyorum," diyor.

İsteksizce, ondan uzaklaşıp altımızdaki taş verandaya homurdanarak düşünüyorum.

Bir dakika boyunca öylece yatıp kaldım, sonra cesaretimi toplayıp bir havlu alıp ona temizlenmesine yardım ettim.

"Biliyor musun?" diye soruyorum ona, içeri girip birlikte yatağa uzandığımızda. Sanki vücudumun kıvrımlarına tam oturmuş gibi bana sokuluyor. "Uçağa binip eve döndüğümüzde bunun sona ermesi gerektiğine dair bir kural yok. Yaptığımız aptalca küçük el sıkışma anlaşması dışında hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" Bana dikkatle bakıyor. "Patton Rory, fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Sence ne, Salem? Hiç de tereddüt etmiyorum. Kararımı verdim. Şu anda yaptığımız şey, herhangi bir uyuşturucudan daha iyi. Öpüşmek, seks yapmak, sahte flört etmek... Bunların sona ermesi gerekmiyor. Bunu rafa kaldırmak istemiyorum. Evet, Arlo'yu düşünmen gerektiğini ve eve döndüğünde mutlu olacağını biliyorum, ama ben sadece..."

"Bunun bitmesi gerekmiyor," diye sertçe tekrarlar.

Sıra benim ona bakmaya geldi, gözleri altın diskler gibi parlıyordu.

"Eğer bu gelişme senin için sorun değilse... benim için de sorun değil. Ama önce bilmen gereken bir şey var." Bana dönerek, aniden kendini korumak için yorganı üzerine çekiyor, gözleri çok geniş ve parlak.

Saniyeler önce orada olan tüm huzur ve mutluluk paramparça oldu. Anlamıyorum.

"Ne oldu, Lady Bug? Sorun ne?"

"Arlo, sorun bu." Tereddüt ediyor, boğazını temizliyor. "O... o senin oğlun. Arlo senin oğlun, Patton."

Ne? Ne oluyor?

O yüzünü saklamak için dönünce, kalbim göğsümden bir uzaylı canavarı gibi fırlayacak gibi oldu.

Olamaz. Mantıklı değil.

Salem Hopper, altı yıl önceki tek gecelik ilişkim. Ve Arlo, onun beş yaşındaki çocuğu, parlak mavi gözleri, koyu saçları ve sürekli sorun çıkaran bir çocuğu var.

Arlo, o... Oh,

lanet olsun.

O benim.

ÇİFT YA DA HİÇBİR ŞEY (SALEM)

Hiç merdivenlerden düştünüz mü?

Ayaklarınızın takıldığı o korkunç anı bilirsiniz.

Ayağınız kenardan kayar ya da orada olmaması gereken bir şeye çarpar, sadece birkaç santim farkla dengenizi bozar.

Yerin kaydığını hissedersiniz ve tutunacak bir şey bulmak için çaresizce uzanırsınız.

Görüşünüzün dönmeye başlamasından önce sadece bir saniyeniz vardır — düşüşünüzün kısa olmasını ya da düşüşünüzü yumuşatacak bir şey olmasını dilemek için yeterli bir süre.

Şu anda o ölümcül yavaş çekimde düşüyorum, her ne kadar tamamen hareketsiz olsam da, ona tekrar baktıktan sonra taş kesilmiş durumdayım.

Patton kalp krizi geçiriyor olabilir. Ağzı açık, gözleri mermi gibi, sağlıklı rengi sanki on litre kan kaybetmiş gibi kül beyazına dönmüş.

Kahretsin, bu çok aptalcaydı.

Kahretsin, ona hiç söylememeliydim.

Böyle olmasını hiç istemedim - bu ani karmaşa, sanki az önce öksürdüğüm çirkin bir suçluluk yumağı gibi.

Atom bombasını atmadan önce, ona nasıl söyleyeceğime hiç karar vermemiştim, ama şimdi yaptım.

Ona gerçeği söyledim ve geri almam mümkün değil.

Tanrım, yardım et.

Neden çenemi kapalı tutup cennette bir akşam daha keyfini çıkarmadım ki?

Yataktan yuvarlanıp dışarıya, havuza doğru sendeleyerek çıkıyor. Sanırım oksijene ihtiyacı var ve onu suçlayamam.

Yarı korkarak onu takip ediyorum, suya girip boğulacağından korkuyorum. Bu uzun hafta sonu kafama takılmamalıydım.

Onun kalbimi ikinci kez çalmasına izin vermemeliydim. *Ona söylememeliydim.*

O durup havuza ulaşmadan önce bana dönünce nefesim kesildi. Karanlıkta, solgun olduğunu ve gözlerinin çok koyu olduğunu dışında yüz hatlarını seçemiyorum.

"Arlo," diyor boğuk bir sesle. "Oğlum? *Oğlum?*"

Sesinde iyi bir şey yok, sadece dehşet, keder ve korku var.

Ona söylememeliydin, seni aptal, aptal salak!

"Patton... neden oturmazsın?" diye zorla söylüyorum, kolunu tutup onu şezlonga çekmeye çalışıyorum.

Geri çekilmiyor, ama bana da bakmıyor. Sanki benim veremeyeceğim bir açıklama bekliyor gibi.

"Salem," diye homurdanıyor, sonra duruyor.

Başını ellerinin arasına gömdü, uzun parmaklarını yüzüne bastırdı, cildi beyazlaşana kadar.

"Ben sadece... şimdiye kadar merak etmiş olabileceğini düşündüm," diyorum sessizce. "Hiç merak ettin mi?"

Yüzündeki ifadeden, açıkça hayır.

"Biliyorum, bu çok fazla. Özür dilerim." Sırtını okşarken, nasıl bu noktaya geldiğimizi, bu kabusu nasıl kurtarabileceğimi merak ediyorum. "Sana böyle söylemek istemedim, sadece öyle oldu..."

"Bana nasıl söylemek istemiştin? Ne zaman söylemek istemiştin?" diye bağırır.

Mavi gözleri parlıyor, öfkeli ve tutkumuzun ateşinden farklı.

"Bilmiyorum." Belki de hiç söylemeyecektim. "Üzgünüm."

"Neden daha önce söylemedin?" diye tekrar sorar. Haklı bir soru. Belki ben de ilk olarak bunu sorardım.

En azından *nasıl* olduğu açık.

"Şey, bu... bu karmaşık," diyorum. En kötü cevap, biliyorum.

Parmaklarımla şezlonga bastırıyorum, lüks malzemenin basınç altında ezildiğini hissediyorum.

Keskin bir nefes alır, tekrar bana bakar, gözleri cevap bekler. "Birkaç ay öncesine kadar kim olduğunu bile bilmiyordum."

"Higher Ends'te çalışmaya başladığında," diye soğuk bir şekilde cümlesini tamamladı.

"Evet. O zaman, yıllar önce *kiminle* yattığımı tam olarak anladım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, sonra tekrar kaybolur.

Sesi boğuklaşır ve "Sana adımı söylemişim, değil mi?" der. "...çok sarhoştuk, Patton. Senin sadece zengin bir adam olduğunu sanmıştım.

Sadece hayatına geri dönmesi gereken, bir bebeğin asla sığmayacağı bir *adam*." Ve onu aramaya hiç zahmet etmedim çünkü benimle bir oğlu olduğu gerçeğini umursamayacağını düşündüm. "O tür bir sürtüşme, zorladığımı hissetmek, sana yük olmak istemedim. Oğlumun, onu hiç istemeyen bir babayla büyümesini istemedim."

Evet. Biliyorum, dünyadaki en zavallı insan gibi konuşuyorum.

Ama endişelerim haklı.

Sonuçta, zenginlerin kendilerini rahatsız edecek hiçbir şeyi sevmediklerini bilecek kadar yüksek hayatın içinde bulundum. Kariyerlerini ve hayallerini paramparça eden, resim gibi mükemmel hayatlarına atılan insan draması el bombalarını kesinlikle sevmezler.

"Hamilelik bir şoktu," diyorum sessizliğe. Arkamızdaki karanlık çöl her zamankinden daha büyük geliyor. "Gerçekten büyük bir sürprizdi. Bir gecenin tüm hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Seks yaptık, Salem. Lanet olasıca sarhoştuk." Patton kendini tutmak için burnunu sıkıştırıyor. "Korunma önlemi almalıydım, benim hatam. Ama doğum kontrolü kullanmadığımı hiç söylemedin."

"Dostum. Sarhoş olup bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşayacağımı hiç beklemiyordum," diyorum, sesim tehlikeli bir şekilde kontrolünü kaybetmek üzere. "İnan bana, o geceyi senden çok daha fazla düşündüm."

Burnundan bir nefes verir. "Demek kim olduğumu bilmiyordun.

Hamile kaldın ve beni bir kez bile aramadın mı?"

Ayaklarımın altındaki soğuk taşa bakıyorum.

"Belki de aramalıydım. Herkes bunu yapmamı istedi. Ailem *saatlerce* beni sorguya çekti. Kayla ise, DNA testi için elbiseyi adli tıp laboratuvarına göndermeye hazırды..." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, yakıcı bir şekilde, ama ona bakmaya ve gözlerindeki acıma ifadesini görmeye cesaret edemiyorum. "Ama mesele de bu. Rastgele bir ilişkiden hamile kaldığımı asla öğrenmelerine izin vermeyecektim."

"Onlara ne söyledin?" diye soruyor, sesi yumuşuyor.

"Babanın, kısa bir süre çıktığım, sorumsuz eski sevgilim olduğunu söyledim. Çıkış hayatımı oldukça gizli tuttuğumu biliyorlardı, bu yüzden inandırıcıydı. İronik olan, onunla hiç yatmamış olmam, ama bunu bilmelerine gerek yok." Patton'ın bilmesini istemediğim başka bir gerçeği açıklamadan önce dudaklarımı sıkıca kapatıyorum: O kumarhane teknesinde geçirdiğim sarhoş gece benim *ilk deneyimimdi*.

Onun, benim bakire olduğumu ve oğlunu yıllarca sır olarak saklayan kadın olduğumu bilmesine gerek yok, hepsi aynı lanet gecede oldu.

"Peki ya Arlo? Ona ne söyledin?" Boğazım düğümlenir.

"Ben..." Bu sefer, yüzümü ellerimle kapatan ben oldum. "Ona hep, babasının uzun zaman önce tanıştığım ve sonra gittiği bir adam olduğunu söyledim. Bir gün bundan daha fazlasını anlatmam gerekeceğini hep biliyordum. Ama o henüz bunu anlayacak yaşta değil, gerçekten."

"Gitti mi? Hepsi bu mu? Kahretsin." Patton ırkildi. Bunu görmekten nefret ediyorum, ama o gerçeği sordu. Artık ona daha azını söyleyemem. "Sanki *ölmüşüm* gibi konuşuyorsun."

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor.

"Bildiğim kadarıyla ölmüştün. Senin hakkında yalanlar uydurmak, en az endişelendiğim şeydi. Ailem, pek anlayışlı insanlar değildi..." Yine sözümü kesiyorum.

Bu büyük bir understatement. Ailem, hayatımı mahvettiğim gerçeğinden benden daha çok nefret ediyordu.

Önce üniversiteye gitmedim, sonra tanımadığım bir adamdan hamile kaldım ve onunla evlenmeyi düşünmüyordum.

Onlara onun *adını* bile söylemedim.

Annemin gözleri şişmiş halde bana bağırışını hala hatırlıyorum. Rory'nin serveti gibi bir şeyimiz yoktu, ama babam doktordu ve dedikoduların çabuk yayıldığı, küçük kasaba havası olan büyük bir şehirde çılgınca sosyalleşiyorlardı.

Tek kızlarının utanç kaynağı olmasına tahammül edemiyorlardı.

"Annem ondan kurtulmamı söyledi," diyorum sessizce. "Kürtaj değil, o buna inanmazdı, ama Arlo doğduğunda onu terk etmemi istedi. Ama yapamadım, Patton. Sonunda pes ettiler. Emekli olmuşlardı ve Kaliforniya'ya gittiler. Benim de onlarla gelip, bebeğim olmadan yeni bir başlangıç yapmamı istediler. Reddettim. Aptal gibi burada kaldım."

"Yalnız." İlk kez bana bakıyor, mavi gözleri acı çekiyor. "Evet, siktir et onları."

“...başka seçeneğim var mıydı?” Sesim kırılmak üzere, titriyor. “Arlo için benden başka kimse kalmazdı. Onu terk edemezdim.”

"Kahretsin, Salem." Patton saçlarını elleriyle taradı.

Kahretsin, haklısın.

Boktan olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

"Sen onun için yanında kaldın, evet. Doğru olanı yaptın, ama senin için kim yanında kaldı?" diye homurdanıyor. "Onu terk etmen gerektiğini söylemiyorum. Herkesin *seni* terk ettiğini ve benim yanında olamadığımı bilmek beni çok kızdırıyor."

Tanrım.

Bunun için ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Gözlerim yuvalarından dökülürken ve ruhumun bu karmaşada kanadığını hissederken bile ağlamayacağım.

"Bu... bu kimsenin istediği bir şey değil. Benim istediğim bir şey değildi, sanırım, ama hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Hayır, sözümü geri

alıyorum.

Sanırım.

Ona böyle söylediğimi geri alıp almayacağımı hala bilmiyorum.

"Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kim olduğunu anladığım anda sana daha önce söylemeliydim," diye fısıldıyorum. "Sana daha fazla sorumluluk yüklemek istemedim, özellikle de ilk başta bizimle hiçbir şey yapmak istemediğin açıkça belliyken."

"Lanet olsun," diye inler.

"Sonra işler değişti. Benimle bir şey yapmak istedin. Korktum. Sana söylersem, seni kaçıracağımı ve aramızdaki her şeyi mahvedeceğini düşündüm."

"Öyle düşünürsün," diyor, sesi ağır. "Sana öyle yapmaman için iyi bir neden vermedim."

"Seni suçlamıyorum," diye aceleyle söylüyorum.

"Hayır." Gülümsemesi biraz fazla zorlama. "Ama bu doğru."

"Sana böyle bir şeyi söylemek büyük bir mesele. Ama sonra bu hafta sonu geldi ve bugün o kadar mükemmeldi ki, *doğru* olduğunu hissettim."

"Bunca zamandır Arlo'nun babası olduğumu biliyordun," diyor hissiz bir sesle. "Her seferinde biz..."

"Evet."

"Bana nasıl bakabildin?"

Sesindeki yumuşaklık boğazımı sıkıştırıyor.

"Sana kızgın değilim. Bilmiyordun ve bu benim hatamdı. Sana söylemedim çünkü bir şey beklediğimden değil. Şimdi onunla ya da benimle pek ilgilenmek istemiyorsan, anlarım. Seni hiçbir şeye mecbur bırakmıyorum."

"Salem," diye sertçe homurdandı.

"Patton."

Yumruklarını uyluklarına vurarak başını sallar.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye homurdanır. "Daha önce pek kız arkadaşım olmadı, ciddi olanlar olmadı, bir oğlum hiç olmadı. Bir ailem. *Kahretsin.*" Diğer eliyle saçlarını tarayarak güler. Elimi uzatıp saçlarını düzeltirim. "Şu anda kendimi ifade edemiyorum. Sana lanet bir katır gibi bağırıyorum."

"Küçük bir oğlun olduğunu yeni öğrendin." Burnumu çekerim, yanağımdan sıcak bir gözyaşı akar. "Bence bu oldukça anlaşılır bir şey."

O derin bir nefes alır ve iç çeker.

"Dışarısı soğuk," diyor, neredeyse şaşırmış gibi. "Burada bekle, tamam mı?"

O içeri girerken ben de top gibi kıvrılıyorum. Kısa bir an için, mantıksız bir şekilde, kaçacağından endişeleniyorum. Kansas City'ye, ben gelip onun hayatına karışmadan önceki yoğun ve prestijli hayatına geri dönebilir.

Sonra geri gelir ve bana beyaz bir bornoz uzatır.

"Soğuk almadan giy şunu," diye homurdanıyor. "Sonra buraya gel lan."

Evet, işte gözyaşları geliyor.

"Benim..." Sesim kesiliyor.

"Dinle beni, seni güzel, aptal, muhteşem kız." Kafamın yan tarafına bir öpücük kondurur. "Bu sindirilmesi zor bir şey ve muhtemelen eve kadar yol boyunca bununla kafayı yiyeceğim. Ama Arlo gerçekten benim oğlumsa, ne istediğimi biliyorum. Onun hayatında olmam lazım."

"Patton..."

"Ve senin hayatında," diye devam eder. "Eğer beni kabul edersen.

Şimdiden uyarayım, ne kadar uğraşırsan uğraş, beni kolayca uzak tutamazsın."

Çığ başlıyor.

Küçük bir kız gibi ağlıyorum.

Çünkü o, benim hayal bile edemediğim sözleri söyledi.

Yüzümden sessizce akan nazik gözyaşları değil bunlar.

Yumuşak değiller ve rahatlatıcı da değiller.

Kemiklerimi titreten hıçkırıklarla çirkin gözyaşları döküyorum. Ağlamamın şiddetiyle bacaklarım bile titriyor.

"Salem." Patton beni kendine yaklaştırıyor, kucağına alıyor.

Onun göğsüne yaslanacak kadar küçüğüm, şu anda tüm dünya gibi hissediyorum, bu onun sığınağı, asla ayrılmak istemediğim.

"Salem," diye tekrar fısıldıyor. Adım onun dudaklarından hiç bu kadar yoğun çıkmamıştı. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Ben buradayım."

Yüzümü onun çıplak göğsüne çeviriyorum.

Sadece birkaç gündür onunla birlikte olmama rağmen, sıcaklık ve güvenlik kokuyor, evim gibi.

"Artık yalnız değilsin. Söz veriyorum," diyor bana, beni ileri geri sallayarak. Eli saçlarımı okşayarak boynuma doğru düzeltiyor.

"Ben... Bunun olacağını hiç düşünmemiştim." Utanç verici bir şekilde yüksek sesle hıçkırıyorum. Tanrım, gözyaşlarımın nereden geldiğini bilmiyorum — hiçbir insan bu kadar ağlamamalı.

Ama artık korkmuyorum ve mahvolmuş hissetmiyorum.

Mutluyum. Bu, umduğumdan çok daha fazlası.

Ya da belki de sadece baş döndürücü bir rahatlama. Sonunda tüm bu bekar anne sorumluluğunun, beni her yıl daha da dibe batıran, omuzlarıma yüklenen yalnız ve ezici bir yük olmadığı hissi.

Arlo, benim onun için istediğim hayatı hiç yaşamadı, bunu saklayamam. Ama şimdi, Patton devreye girerse, oğlum sonunda hayallerini gerçekleştirebilir. Gerçekten hak ettiği bir hayatı yaşayabilir.

Peki ya ben... Belki de bir masal gibi bir hayat yaşayabileceğimi düşünmek çok mu fazla olur?

Neredeyse çok fazla, sanki titreyen küçük parmaklarında kazanan bir piyango bileti tutuyormuşsun gibi.

"Konuş benimle," diye ısrar ediyor Patton. "Ne düşündüğünü söyle bana."

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum, ta ki göz kapaklarım kırmızı çizgilerle dolana kadar. Sonra başımı omzuna yaslayıp bacaklarımı dizine doluyorum.

Böyle uzanırken, tek bir kişi gibi hissediyoruz.

"Gerçek gibi gelmiyor," diye fısıldıyorum. "Arlo sadece üç aylıkken ailem kasabayı terk etti. Bana onu bırakıp onlara katılmam için bir şans daha verdiler. Onlara cehenneme gitmelerini söyledim."

Patton kollarını bana daha sıkı sarar.

"Ve sanırım böyle bir şey yapmak zorunda kaldığında ve gerçeklik yüzüne çarptığında, tek bildiğin şey bu olur, değil mi? Hayatta kalmak. Bu yüzden Arlo'ya hızlıca bakmayı öğrendim. Anne olmayı öğrenmek zorundaydım. Ve tüm bu süre boyunca, etrafımdaki dünyanın nasıl değiştiğini izledim. Bu etiketle yaşamak zorundaydım."

"Bekar anne mi?"

İç geçirdim. "Kendime mutlu olduğumu söyledim. Bazı günler bu konuda güldüm. Arlo'nun zavallı kalbini kıracak bir babaya sahip olmaktan daha iyidir, değil mi?"

Patton hiçbir şey söylemedi ve ben, bunun bir hata olacağını bilsem de sormak zorundaydım.

"Eğer... o zaman bunu bilseydin, gerçekten kalır mıydın?"

Yine, tek ses onun düzenli nefes alıp verşi, soruyu düşünürken göğsünün inip kalkması. Kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diyor sonunda. "O zamanlar, bugün olduğum kişi değildim. Bunun beni uyandırmış olacağını düşünmek istiyorum."

"Daha eğlenceli miydin demek istiyorsun?" diye alay ediyorum.

"Çok daha eğlenceliydim. Ya da Archer'ın dediği gibi, sorumsuz, aptal bir serseriydim. dediği gibi."

Gözyaşları arasında titreyerek gülüyorum.

O zaman kim olduğunu bilmediğim ve onu bulmaya çalıştığım için, istemeden de olsa doğru şeyi yaptığımı bilmek neredeyse bir rahatlama.

O zamanlar onun kim olduğunu bilmeden ve onu bulmaya çalışarak doğru şeyi yaptığımı bilmek neredeyse bir rahatlama.

"Bu gece bana anlattığına çok sevindim," diye mırıldanıyor, ağzı kulağımı okşuyor. "Tıpkı beni hayatında ve Arlo'nun hayatında istediğine sevindiğim gibi."

Evet.

Bu hafta sonu bana, tüm varlığımla bu adamı istememeyi nasıl başarabileceğimi bilmediğimi öğretti.

"Bunun bir parçası *olmak* istemen beni çok şaşırttı. Sanki bataklıkta yüzmeye davet edilmek gibi bir şey."

"Bağımlıyım." Bu hem bir itiraf hem de bir baştan çıkarma. Tek odaklanabildiğim şey, nefesinin kulak kepçemde yarattığı o harika his. "Senin yanında uyanmaya bağımlıyım. *Buna* bağımlıyım."

Bu sefer öpücüğümüz eve dönmek gibi.

Duygularım çok karmaşık ve anlamak için çok yoğun. Cildimin altında, kelimelerden daha yüksek sesle konuşan, zonklayan bir dürtü var.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Onu arzuluyorum, ama onun çocuğumun babası olduğu gerçeği gözlerimi kör ediyor.

O, Arlo'nun babası olmak istiyor.

Tüm o acı-tatlı anlar, sonsuza kadar ikimiz olacağımızı düşündüğüm tüm o zamanlar... O günler gerçekten bitti mi?

"Yine ağlıyorsun." Patton uzaklaşıp yanaklarımı siliyor.

"Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm." Yüzümü silerim, hala yarı gülerek, yarı ağlayarak. "Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen, mutluyum, söz veriyorum."

"Bana siktir git demedin ya da çocuk nafakası çekini nereye göndereceğimi sormadın, o yüzden sana inanıyorum," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen."

"Ama bu konuyu daha fazla konuşmalıyız," diyorum. "Yani bizim hakkımızda. Evde. Pratik konuları halledebiliriz."

"Yani o çeki postayla göndermemi istiyorsun?"

"Ciddi ol!" Göğsüne bir tokat attım.

"Israr ediyorsan." Gülümsemesi kırılğan, sönük bir ampul gibi soluyor.

"Bana ne sormak istiyorsun?"

"Demek istediğim, bunu yürütmenin bir yolunu bulacaksak, organize olmamız gerekiyor. Sen hala benim patronumsun ve Arlo senin varlığından haberdar değil."

"Yanlış. Benim varlığımı biliyor," diye karşılık verir. "Küçük adam benim takım elbiseli, ateş püskürten bir canavar olduğumu düşünüyor."

"Öyleydi." Burnumdan soluyorum. "Şimdi ise süper kötüler adalete teslim ettiğini düşünüyor." "Çok daha iyi."

Memnuniyetle iç çektim.

Tıpkı eskisi gibi, gökyüzü çölün üzerinde elmaslarla süslenmiş, daha parlak ve daha sakın görünüyor. Samanyolu'nun ihtişamını ve sanki evrenin benim itirafımı onayladığını bilmemizi istercesine aşağıya uzanan parıltısını takdir ediyorum.

"Kimseye söylemeyeceğiz. En azından başlangıçta. Bir çözüm buluruz," diyor. "Normal bir hayata dönebiliriz."

"Ama birlikte mi?"

"Fiziksel olarak ayarlayabildiğim kadar birlikte."

Başka düşüncelerim var, başka kaygılarım var, özellikle de Arlo'yu sürekli bakıcıya göndermeden, çift olarak birlikte zaman geçirmeyi nasıl başaracağımız ve ilişkimizi açıklarsak ailesinin ne diyeceği konusunda.

Arlo'yu bakıcıya göndermeden nasıl geçireceğimiz ve çıkmaya başladığımızı açıklarsak ailesinin ne diyeceği gibi.

"Peki ya sen?" diye soruyor, saçlarımla oynayarak. "Ailene haber vermemiz gerekecek mi?"

"Hangi kısmı? Arlo'nun babasının inanılmaz zengin olduğunu mu, yoksa yeniden bir araya geldiğimizi mi? Bu büyük bir sorun değil. Hala ailemle pek konuşmuyorum." Yüzümü buruşturuyorum. *Yeniden bir araya geldik* demek, başlangıçta bir kaçamaktan daha fazlası varmış gibi geliyor. Ama Patton farkında değil gibi görünüyor.

"İkisi de mi?"

"Benim '*olağanüstü zengin*' ifadesini kullanmamı protesto etmeyecek misin?" "Bana egoist de, ama bu gerçeklerden çok da uzak değil." "Bu *gerçekten* egoistçe geliyor."

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Görünüşe göre, ben pislik gibi davrandığımda beni uyaran, ayakları yere basan birine ihtiyacım var."

"Egoist bir pislik."

"Gördün mü? Archer seni sevecek."

Gülüyorum ve kollarına sokuluyorum. O da bornozunu bana sarıyor ve keşke bütün gece burada kalabilsem diyorum.

"Ama cidden, ailem bir nevi çöktü. Hayatımdan çıktıklarından beri hiç tatil yapmadık, hiç ziyaret etmedik. Annem telafi etmek için uğraşıyor, ben de öyle," diyorum ve o kıpırdamasa da ruh halinin değiştiğini hissedebiliyorum. "Giderken yaptıkları seçim buydu."

"Muhtemelen isimlerini bilmemem daha iyi," diyor keskin bir sesle. "Aksi takdirde, onları ziyaret edip akıllarını başlarına getirmek için bir şeyler söylemek isteyebilirim."

Ben irkilirim.

"Evet, yapmayalım. Belki çiçek gibi romantik jestlerle yetinelim?" Onun sert bakışlarına karşı gelmek için kıpırdanıyorum. "Ciddiyim, Patton. Onları bu işe karıştırmadan da iyiyim. İhtiyacımız olursa o zaman o köprüyü geçeriz."

"*Şu anda* iyisin," diye kabul ediyor. "Ve bu onlar sayesinde değil." "Çiçekler, Patton. Unutma."

Omuzlarındaki gerginliği bir iç çekişle gevşetir. "Peki. Ama bunun cazip olduğunu kabul etmelisin."

"Onları bir daha hiç görmemek kadar cazip." Bana isteksiz bir gülümsemeyle tekrar öpüyor.

"Bir aile istiyorsan, benim ailem bir saniye bile tereddüt etmeden yanında olacak," diyor. "Seni deli gibi sevecekler. Anneme söylediğimizde - ki hemen söylemek zorunda değiliz - başka bir torunu olacağı için çok sevinecek. Dex, ondan önce davrandığım için bana kızacak."

Gülümsüyorum. "Yeğenini çok seviyor olmalı. Archer'ın mı? Karısı da var mı?" "Annesi uzun zaman önce terk etti. Bu da başka bir zaman anlatılacak berbat bir hikaye.

Başka bir zaman anlatırım. Bazı günler adını bile hatırlayamıyorum." Burnunu kırıştırır. "Ayrıca, o kızın aynı şekilde oynaması için çok yaşlı. Arlo, o mükemmel."

Patton'ın bunu söylediğini duymak bile damarlarımda sıcaklık hissettiriyor.

"Onu bu duruma yavaş yavaş alıştırmamız gerekecek," diyorum dikkatlice.

"Sorun değil. Benim de alışmam gerekecek."

"Ben de öyle. Ama iyi anlamda."

"Sadece iyi anlamda," diye tekrarlar.

Gözlerimi kapatıp, bu konuşma sırasında yavaşlayan kalp atışlarını dinledim.

Hayat gerçekten bu kadar basit olabilir mi? Üzerimde asılı duran kara bulutlardan gerçekten kurtulabilir miyim?

Patton Rory'nin Arlo'yu kollarını açarak kabul ettiğini bilmek gerçek gibi gelmiyor. Hele ki benim onun...

Her neyse. Her

neysek.

Henüz bunu tanımlamaya cesaret edemiyorum.

Ama belki gelecekte, eğer o kadar ileri gidersek, belki bir aile olabiliriz.

Belki de bir gün, umutlarımı her zaman dizginlemek ve bir sonraki felaketi korkuyla beklemek zorunda kalmayacağım.

Ve belki de beş dakika sonra sevinç çılgınlıkları atıp yüzünü öperek onu korkutup kaçırmayacağım.

JOKERLER ÇILGIN (PATTON)

Kansas City, dönüşümüzden bir hafta sonra yeni ve şaşırtıcı geliyor.

Eski rutinim sonsuza dek paramparça oldu.

Elbette, Salem hala Arlo ile birlikte evde yaşıyor ve Arlo tüm olan bitenden habersiz. Hafta sonları onları dışarı çıkarıyorum ve sık sık uğruyorum, o beni beklemiyor olsa bile.

Bunu kabullenmek neredeyse imkansız.

Kadınımı, oğlumu görme ihtiyacı... Lanet olsun, *oğlumu*... Sadece hayatta olduklarını, iyi olduklarını ve başarılı olduklarını bilmek için.

Daha da zor olanı, onları o eski püskü daireden çıkarıp on kat daha büyük evime götürme isteğimi bastırmak.

Çok hızlı, biliyorum.

Bu iş zaman alır.

Sorun şu ki, zaman beni yeterince mahvetti, onların hayatlarında olmam gereken yılları çaldı.

Sonra, işten çıkmadan bir saat kadar önce, onun boş olduğu akşamlar var, kapıyı kilitleyip onu duvara atıyorum.

Ellerim, ağzım, onlar alır. Onlar kanunları koyar.

Dişlerim alt dudağını yakalarken, o ağzıma zevkle inliyor, parmaklarım klitorisinden sert, hızlı orgazmlar çıkarıyor.

Çok yakında onun içine girmem *gerekıyor*.

Özellikle de ellerimi ondan uzak tutmamın imkansız olduğu zamanlarda, oysa o, masasındaki her şeyi süpürmem ve onu masanın üzerine eğmeme izin vermiyor. Her zaman aynı bahane.

"Ya biri duyarsa? Temizlikçiler?" diye fısıldıyor, sanki parmaklarımı şıklatıp uydurma bir bahaneyle onların turlarını durduramayacağım gibi.

Bunun yerine, hafta sonlarını bekliyoruz, yoğun hayatlarımız arasında ayırdığımız o nadir zaman dilimlerini, sonunda çarşafı yırtıp atan bir hayvana dönüşebileceğim zamanları.

Bu kadar iyi bir amcık için beklemek beni delirtiyor. Beklemeye alışkın değilim.

Kahretsin, bunların hiçbirine alışkın değilim.

Genelde bir kıza ilgi duyduğumda, onu istediğim zaman yatağa atabilirim ve birkaç hafta içinde, içimdeki arzuyu giderdikten sonra işim biter.

Ama Salem eski, tanıdık kalıbı bozdu. *Beni* mahvetti.

Yine de, ben onun vücudunu öğrenirken, o da benimkini keşfederken seks gittikçe daha iyi hale geliyor.

Dün, onun külotunu kenara itip işe koyulmadan önce, o eğilip pantolonumu açmaya başladı.

Hayatımda hiç bu kadar hayran kalmamıştım, kadife dudakları benim sikimi yutarken, ela gözleri saf şehvetle parıldıyordu.

Beni boğazına kadar alması gibi birkaç sürprizi vardı, o kadar hevesliydi ki son hamlelerimde memnuniyetle *boğuldu*.

Ve hala durmadı, ben patlayana kadar, mücadele etti ve ağzından dökülüp yakasını lekelemeden önce spermimi yutmayı başaramadı.

Bu, yumruğumu sıkıp kendime vurduğum kısım.

Bunun yerine, gözlerimi ovuşturup önümdeki sıradan gelir tahminlerine odaklanmaya çalışıyorum.

Henüz öğlen, bu ofisten benim spermimle sızarak ayrılacağı gün olup olmadığını merak etmek için çok erken.

Her an Archer ve Dex, Minnesota genişleme planı hakkında bir toplantı için gelebilirler. Şanslıysak Salem de gelir.

Bu sabah The Cardinal'a uğrayıp ona katılmasını önerdim.

Umutsuzca takıntılı olduğum için değil.

Sırlara uygun olmadığımız konusunda hemfikir olduk. Ne kadar çabuk itiraf edersek o kadar iyi, ve kardeşlerimin onun yıldız yeteneğimizden daha fazlası olduğunu gerçekten ne düşüneceklerini değerlendirmek için şu an gibi bir zaman yok.

Bir anlık çılgınlıkla, bu sırları uzun süre saklamak zorunda kalmamak için bir an önce ne olduğunu anlamaya çalışalım dedim.

Şimdi yine Arlo'yu izleyeceğim bir akşam yemeği var, daha önce hiç fark etmediğim tüm küçük ayrıntıları fark edeceğim. Saçımı, gözlerimi ve odaklanma yeteneğimi miras almış. Tabii ki şu anda tüm enerjisini çizime harcıyor, ama ben de çocukken onun gibiydi.

Keskin zekalı. Her zaman bir şeyden diğerine atlayan. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Annem bana "zor çocuk" derdi. Arlo ise, onu ben yetiştirmedeğim halde tıpkı benim gibi büyüyor.

Genetik çok ilginç.

Altmışına basmak üzere olan ve tanıdığım en düzenli insanlardan biri olan resepsiyonistimiz Bayan Potter, kafasını kapıdan içeri soktu.

"Archer geç kalacağını söyledi," diyor. "Dexter de her an gelebilir. Ben çıkacağım, yarım gün çalıştığım için size haber vereyim dedim."

Ona el sallıyorum ve Salem'den gelen bir mesajla titreyen telefonumu kontrol ediyorum.

Geç kalacağım ve trafik berbat ama oraya geleceğim.

Koltuğumda kıpırdanarak ona odaklanmamaya çalışıyorum ama bugün on ikinci kez başarısız oluyorum, ta ki Dexter nihayet somurtarak ortaya çıkana kadar.

"Fırından gelirken geç kalacağımı tahmin etmiştim," dedi. "Bir kez şiddetli bir don yağışı olsun, bu şehrin tüm yolları mahvoluyor."

"Donma yağmuru bir yana, geç kaldın Dex."

"Neyse. En son gelen ben olacağımı düşünmüştüm."

"Bugün herkes senden daha dengesiz galiba," diyorum, onun oturup, takıntılı bir kontrol manyağı gibi telefonunda saati kontrol etmesini izlerken.

Dürüst olmak gerekirse, Junie ile evlendiğinden beri zamanlaması daha da kötüleşti, ama en azından gerçek bir insan gibi özür dilemeye başladı.

Görünüşe göre, huysuz yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretilabiliyormuş. "Archer nerede?" diye soruyorum.

"Colt'un okuluyla ilgili bir işi vardı galiba," diyor Dexter.

Salem'den, yolun yarısına geldiğini bildiren başka bir mesaj geliyor.

"O kim? Özel biri mi?" diye soruyor Dexter, telefona başını sallayarak. "Sonunda iki gün sonra seni kalemle bıçaklamak istemeyen bir kızla mı tanıştın?"

"Birçok kızla tanışıyorum, Dex. O hapishane rozetine bağlı olmamamın avantajları." Elindeki alyansı işaret ederek, içimden ne kadar yalancı bir pislik olduğuma gülüyorum.

Artık bir babayım ve kaderin çılgın bir cilvesiyle, daha fazla bağlanmak istiyorum.

"Belki öyledir, seni pislik, ama çoğu kız sana telefonuna öyle bakmanı sağlamaz."

"Nasıl?" Omuz silkiyorum, yüzüm kızarıırken bilmiyormuş gibi davranıyorum. "O *gülümseme*. İnan bana, onu biliyorum."

Tabii ki bilir, o yağcı pislik.

"Junie hamile mi?" Dikkatini başka yöne çekmek için soruyorum. "Denemiyoruz. Söyledim ya. Henüz değil."

"Annemi hayal kırıklığına uğratiyorsun. İkinci torununu çok istiyor." O burun kıvrır. "O zaman ona bir tane versen iyi olur."

Sırıtişım kaybolur ve hiçbir şey söylemem. Keşke gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi.

Sonra kapı açılır ve Archer öfkeden kuduran bir halde içeri girer. "Lanet olası trafik," diye bağırır. "Colt okula canlı havai fişek getirmiş, bu yeterince kötüydü, bir de müdür beni çağırdı."

okula canlı havai fişek getirip müdür beni çağırdı."

"Oh, lanet olsun. Onu okuldan uzaklaştırdılar mı?" diye gülüyorum.

"Hayır, şükürler olsun. O iyi bir çocuk, bu yüzden sadece uyarı ile kurtuldu. O sadece farkında değil. Bilim öğretmeniyle önce konuşmadan roket için barutu çıkarabileceğini düşündü."

"*Collllt*." Gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Bu çocuk ya çılgın bir sanatçı ya da deli bir bilim adamı olacak. Hangisi olacağını tahmin edemiyorum ama ilginç olacağı kesin.

O anda kendi geleceğim gözümün önüne geliyor. Bir baba, çocuğu büyüdükçe her şeyle uğraşmak zorunda kalır.

O kadar hazırlıksızım ki, gülünç bir durum. "Neyse, şimdi sadece Salem'i bekliyoruz," diyorum.

"Öyle mi?" Dexter, Archer'a kaşlarını kaldırır. "*Bayan Hopper'i* beklediğimizi bilmiyordum."

"Her şeyi bilemezsin, Dex. O çok araştırma yaptı." Sandalyeye yaslanıp, ağırlıksızlık hissinin tadını çıkarıyorum. Gerçekten denersen, belirli bir denge bulabilirsin ve bu her zaman garip bir şekilde rahatlatıcı olmuştur.

"Bekle, onu bu iş ve The Cardinal üzerinde mi çalıştırıyorsun?" Archer tükürüyor. "Onu yormamış olsan iyi olur."

"O geldiğinde göreceksin," diye cevap veriyorum.

Neyse ki, uzun süre beklememiz gerekmiyor.

Salem neşeyle kapıyı çalar ve bir iki dakika sonra içeri girer, bronz renkli paltosu beline düzgünce bağlanmış ve saçları mükemmel bir şekilde taranmıştır. Eminim ki, hemen içeri girmek yerine, tuvalete uğrayıp görünüşünün mükemmel olduğundan emin olmuştur.

Bu profesyonellik. Görünüşe harcanan birkaç saniye fark yaratabilir ve o bunu biliyor.

Ama dünyadaki tüm profesyonellik, onun o kıyafetlerin *altında* nasıl görüldüğünü bildiğim gerçeğini değiştiremez.

Sanki benim kirli zihnimi okuyabiliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakar. "Geciktiğim için üzgünüm, Patton," der ve oturduğu yere geçer. "Merhaba, millet."

"Başlayalım," diyorum. "Minnesota'daki mülklerle ilgili birkaç endişemi dile getirmek istiyorum. Salem?"

"Gözümüzü diktiğimiz mülkleri inceledim. Evelyn'in mali bilgileri nihayet geldi," diyor ve yazdığı notları içeren kağıtları dağıtıyor. "Birinin kredi limiti oldukça yüksek. İnceleme sırasında bazı fotoğraflar çektirdim, burada görebilirsiniz."

Dexter fotoğraflara bakar ve yüzü bembeyaz olur. "Ne oluyor? Onların tadilata ihtiyaçları olduğunu söylemişti, evet, ama bu bina *harap* görünüyor." "Neredeyse terk edilmiş gibi," diye Archer onaylar.

Dex fotoğrafları masaya geri atar. "Tanrım. Birkaç yenileme yapmamız gerektiğini söylemişti, tamamen elden geçirmemiz gerektiğini değil."

"Yenileme çalışmaları Evelyn'in söylediğinden daha kapsamlı olacak," diyorum. "Ve bu evlerin para yutan bir çukur olmaktan çıkması için bir ya da iki yıl geçmesi gerekebilir."

"Ne yani? Vazgeçmek mi istiyorsun?" Archer sertçe sordu. "O kadar acele etme, sadece gerçekleri söylüyorum." Bu mülklerin gerçekten değer olup olmadığı konusunda kararsız olsam da bu mülklerin gerçekten buna değer olup olmadığı konusunda kararsız olsam da. "Başka bir şey daha var. Annem, Evelyn'in bir tür stres altında olduğunu hissettiğini söyledi, muhtemelen para sorunu."

"Kahretsin. Bu canavarlar onu aşağı çekiyorsa şaşırtıcı değil," diye homurdanır Dexter. Bana bakar ve annemin ne önerdiğini çoktan anladığını anlarım. "Ona yardım etmeyi teklif etti, değil mi?"

"Ona hayır dedim. Bu tamamen iş meselesi ve o bu işin içine giremez."

Archer düşünceli bir şekilde geriye yaslanır, gözleri kararmıştır.

"Ah, kahretsin. Normalde iş ve arkadaşlığı karıştırmayı önermezdim, ama... bu Evelyn." İç geçirir ve elini saçlarının arasından geçirir — tanıdık bir hareket, taviz vermek üzere olduğunu gösterir. "Belki de ona peşin ödeme yapmayı *düşünmeliyiz*. Kabinler ciddi miktarda paraya ihtiyaç duysa da, arazi tek başına hızla değer kazanıyor."

"Belki," der Dexter yavaşça. "Tabii ki piyasa tahminlerine göre."

"Enflasyona göre ayarlandığında, Archer haklı," dedi Salem. "Ama şu anda Minnesota'nın kuzeyindeki tatil kiralamaları için piyasa oldukça değişken görünüyor. İhtiyatlı tahminler akıllıca olabilir."

Archer başını sallar. "Doğru. Çok fazla sermaye bağlamadan onu ayakta tutmak istiyoruz."

Bana sorarsanız, fotoğraflar uzun vadede kârlı olsalar bile, para çukuru olduğunu haykırıyor. Ama normalde riskten en çok kaçınan Archer hala devam etmek istiyorsa, bunu engelleyecek kişi ben olmayacağım.

Ayrıca, Salem'in pazar araştırması her zamanki gibi kusursuz görünüyor. Kıtayı terk etmeden İskandinav tarzı bir göl hayatı yaşamak isteyen varlıklı insanlar için tam da bizim sunduğumuz şeyin bir boşluğu var ve bu boşluğu kolayca doldurabiliriz.

"Kabul ediyorum." Masaya hafifçe vurup sandalyemin dört tekerleğini de yere indirdim. "Tamam. Bir ödeme planı hazırlayıp size sunacağım. Evelyn'e yardım etmek ve yıl sonuna kadar piyasaya sürmeyi hedeflediğimiz en az bir pilot mülkü yenilemek için yeterli olacak."

"Tamam. İyi iş çıkardın Salem," diyor Dexter. "Pazar raporları kusursuzdu. Denesem bile hiçbir hata bulamazdım."

Hiç şüphesiz, sayılarla uğraşan, paraya düşkün bu adam da denemiştir.

Dexter, besin değerleri etiketlerini incelemekten neredeyse aynı derecede hata aramayı sever.

"Çok sağladılar," diye onaylar Archer. Ona gülümsediğinde, en ufak bir kıskançlık hissi ensemini ısıtır. "Günlük işleri yönetmekten bıcarsan, merkezde tam zamanlı bir analist olarak çalışabilirsin."

Siktiğimin herifi.

Biliyordum.

Salem gülümser ve Arch'ta olduğu gibi, ne olacağını biliyorum.

"Teşekkürler," der, "ama tam zamanlı bir sayı analisti olarak iyi olamam." cruncher. İnsanlarla konuşmam ve hareket halinde olmam gerekiyor, yoksa kendimi kaybediyorum." Evet, öyle.

Salem Hopper'ın ofisimizde tıklıp kalmaktan daha büyük ve daha iyi hayalleri var.

Son zamanlarda, iş dışında kiralık tekneler ve marina işletmeleri hakkında araştırma yaptığını gördüm. Bu, diğer pek çok şey gibi, kariyer planlarının geleceğinin ne getireceğini merak etmeme neden oluyor.

Ama henüz değil. Bunu sormak bana düşmez.

Ne olduğumuzu, bir şey olmaya yazgılı mıyız, bunu anlayana kadar değil.

Daha yeni başlamışken neden iyi bir şeyi mahvedelim ki?

Utah'tan bu yana ilk kez bir randevumuz var.

Erken eve koştum, titizlikle temizlik yaptım ve gençliğimden beri yapmadığım şekilde gömleklerim üzerinde kafa yordum.

Bir erkeğin, zaten yattığı bir kadını etkilemek için bu kadar enerji harcaması felaket olduğunu bilirsiniz.

Plan, benim evimde akşam yemeği ve sinema izlemek — buraya ilk ziyaretleri — ama sanki bundan daha fazlası var gibi geliyor.

Oğlum eve geliyor.

Oğlum ve annesi, bir aile olarak evime giriyorlar. Bu çok garip.

Daha da garip olanı, benim bu durumdan tamamen çıldırmış olmam.

Alnımdaki teri silerken, onlar geldiğinde kapıyı açtım ve güvenlik uygulamam onların geldiğini bildirdikten sonra telefonumu cebime geri koydum.

Arlo, dinozor ceketiyle ön kapının basamağında duruyor, heyecanla etrafına bakınıyor.

"Vay canına!" diyor, bana gülümseyerek. "Sen gerçekten

Batman'sin." Sanırım burası büyük bir yer.

Salem, evimi ilk kez gördüğünde "*müstehcen*" kelimesini kullanmıştı.

Dex gibi ben de "sessiz zarafet" terimini tercih ediyorum. Ayrıca, biri evinize bu kadar yaklaşırsa, zengin olduğunuzu bilmesi de normal diye düşünüyorum.

Arlo henüz arka bahçedeki havuzu görmedi bile.

"Hiçbir kahramanın bu kadar camı olduğunu sanmıyorum," diyor Salem, ikisini içeriye davet ederken.

Salon, geniş bir açık odaya açılıyor. Modern merdivenler ikinci kattaki balkona çıkıyor ve devasa kanepe, ortadaki cam masanın etrafını çevreliyor.

Etrafa bakıp bana odaklanması, bugün onu etkilemek için gönderdiğim taze çiçekleri fark ettiğini gösteriyor.

O sinsi gülümsemeye bakılırsa, görev başarıyla tamamlanmış.

"Bat Cave'ini görelim," diye ısrar ediyor Arlo, ama her şeyi incelerken gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Burada mağara yok, ama etkileyici bir akvaryumum var. Gelin bakın." Gözleri golf topu kadar büyür ve önümüze geçerek koşar.

Neden kalbim birden hızla atmaya başladı?

Benim büyük evimden içtenlikle heyecanlanıyor. Derinlerde, başka birinin yaşamasını istediğim o devasa ev.

Hayır, sadece birisi değil. Salem ve Arlo.

"Arlo, koşma!" Salem kıkırdarak seslendi.

Buraya, benim sığınağıma girerken daha gergin olacağını düşünmüştüm, ama krem rengi süveteri ve kot pantolonuyla her zamankinden daha rahat görünüyor.

Onu çalışma odama ve tüm duvarı kaplayan devasa akvaryuma götürüyorum.

Yukarıdaki ve aşağıdaki ince ışıklar, karanlıkta bile suyu aydınlatıyor ve içindeki canlıları rahatsız etmeyecek doğal bir parıltıyı taklit ediyor.

Bazen geceleri, başım çok ağrıyıp çalışamayacak durumda olduğumda ve camla ayrılmış, ama benimkiyle iç içe geçmiş bu yabancı yaşamları düşünmek istediğimde oturup küçük yaratıklarımı izlerim.

"Ne? Hayvanat bahçesi gibi!" Arlo cama koşar ve burnunu cama dayar. "Bu. Harika."

Haksız sayılmaz.

Akvaryumu kurduğumdan beri ailemden hayranlık ve bir sürü eleştiri aldım. Özellikle de Seattle'dan ahtapot getirttiğimde.

"Buna 'akvaryum' dediğine inanmıyorum," diyor Salem, ona baktığımda bana gülümsüyor. "Arlo'ya mürekkep balığını göster. Okyanus kitabında onları okudu."

"Mürekkep balığı! Nerede?" Arlo'nun gözleri heyecanla etrafta dolaşıyor.

"Burada, ufaklık. Daha iyi görebilmen için sana yardım edeyim." Onu kaldırıp omuzlarıma oturtuyorum. "Şimdi görebiliyor musun?"

"Evet! Şu gökkuşağı gibi olan." Küçük parmağıyla işaret eder.

"Ve ışıkta nasıl parladığını görüyor musun?"

"Evet!" O gülümser.

"İletişim kurmak için bunu yapıyorlar. Neredeyse işaret dili gibi, ama bunun yerine renkleri kullanıyorlar."

Her şeyi iyice görebilmesi için onu camın önünde yavaşça yürütüyorum.

Salem ark a m ı z da yürüyor, benim öncülük etmeme memnun, neredeyse oğlu kadar gösteriden etkilenmiş.

Kahretsin, oğlum.

Oğlum benim evimde.

Boğazım şiddetle sıkışıyor ve zorlukla yutkunuyorum.

"Daha fazla mürekkep balığı!" Arlo heyecanla fısıldıyor, parmağını hareket ettirerek onları sayıyor.

Colt da birkaç yıl önce, daha büyük bir çocukken bunu yapardı. Hayvanlar buna alışkın, sanırım.

Parlak yeşil bir balık araştırmak için yaklaşır, ağzını açıp kapatır, ama Arlo'nun gözleri dokuna lı yaratıklardan hiç ayrılmaz.

"Mürekkep balıkları hakkında hatırladıklarını bize anlatır mısınız?" diye soruyor Salem.

"Renk değiştiriyorlar! şey... ve ahtapot gibi gagaları var. Mürekkep de p sk rt yorlar."

Beş yaşındaki bir  ocuk için fena değil. Hafızasını merak ediyorum, başka neler hatırlayabilir acaba?

"Benim de bir ahtapotum var," diyorum

ona. "Ne? Olamaz!"

"Yol," diye fısıldıyorum. "Bakalım dışarıda mı, yoksa saklanıyor mu?"

Tankın kenarında yürürken yol boyunca farklı balıkları gösteririm.

Tahmin ettiğim gibi, bir kayanın arkasına saklanmış, sadece k  k bir bacağı görünen bir ahtapot buluyorum, ama denizatı her zamanki gibi meraklı bir şekilde etrafımızda yüzüyor.

Arlo şaşkın görünüyor.

"Denizatıların ilginç yanı ne biliyor musun?" diye soruyorum. "Erkekler doğum yapar. Görüyor musun?" Bir denizatı'nın önündeki keseyi işaret ediyorum. "O kese bebeklerle dolu."

Çocuğun gözleri neredeyse kese kadar yuvarlaklaşır. "Ama sadece kızların bebek sahibi olabileceğini sanıyordum."

"Denizatıları  zel kılan da budur."

"Denizatı yöntemini seviyorum. Çok daha adil," diye ekliyor Salem, bana yaramaz bir gülümseme atarak.

Gülümsemeyi zor tutarak başımı sallıyorum. Rollerimiz tersine olsaydı şu anda durumun nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

"Peki ya diğer balıklar?" diye sorar Arlo.

"Bazıları yumurta bırakır, bazıları ise canlı yavru doğurur, ama en çok çalışanlar dişilerdir." Salem'e hızlıca, pişmanlık dolu bir bakış atarım.

O da sırtıma dokunur. Küçük bir

jest, ama yeterli.

"Sen iyi bir öğretmensin. Şaşırdım," diyor Salem, "ama sizler film izlemek istemiyor musunuz? *Spider-Man*'i düşünüyordum."

Bu kelimeyi duyar duymaz Arlo'nun ilgisi değişir.

Kıpırdanmaya başlar, ben onu yere indirmek zorunda kalırım ve odadan koşarak çıkar, ahşap zeminde kayarak durur.

"Dikkat et!" Salem tekrar bağırır. Mavi ışıklar yüzünü silikleştirir, onu solgun gösterir. "Çok üzgünüm. Bütün gün bunun için heyecanlıydı. Hiper aktif köpek yavrusu moduna girdiğinde onu idare etmek çok zor oluyor."

"O hissi bilirim," diyorum, kendimi şaşırtarak. "Onunla vakit geçirmek çok güzel."

"Yani seni tekmelemediği ve kıyafetlerini mahvetmediği zamanlar mı?" O gülerek eğilir ve bir öpücük vermek için yaklaşır.

Dudaklarını alıyorum, nefesini hissedebilecek kadar aralıyorum, bir elimi beline doluyorum, sonra kendimi kontrol edemeden çekiliyorum.

"O bizi bulmadan aşağı inmeliyiz. O olayı tekrar yaşamaya gerek yok." Harekete geçmeden önce kulağına eğildim. "Görüşürüz Salem. Bu gece seninle yatağı kıracağım."

Onun titremesini seviyorum, hızla uzaklaşırken elma popolu kot pantolonunun kıcını vurgulayan hareketini ve bana şeytani bir gülümseme atmasını.

Öpüşürken çocuğun içeri girmesini isteyen küçük bir parçam olması kötü mü?

O zaman bu olayı geride bırakabilirdik.

O zaman kendi küçük dünyasında, benim annesinin sevgilisi olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi anlayabilirdi.

Bir an için, balıklarla baş başa kalıyorum. Akvaryumdan gelen tek ışık, yüzüme ürkütücü bir parıltı düşürüyor.

Şu ana kadar, neredeyse mükemmel. Ancak, o camın arkasında, kaosun her an patlak verebileceğini hatırlatan acı bir gerçek var.

İç çekerek, onu aşağı kata takip ediyorum.

Onlar çoktan dev ekranı ve insanı günlerce yutabilecek büyük deri koltukları olan sinema odamı bulmuşlar. Karanlık alan yine de rahat görünüyor.

Onlar çoktan uzun kanepeye yerleşmiş, yumuşak yastıklara gömülmüşler.

"Bekar bir erkek için çok fazla yastığın var. Hem de çok renkli," Salem, Arlo aramızda kıvrılmış halde yanına otururken fazlalıkları yere attığımı izliyor.

"Annem her Noel'de bana başka bir dekoratif yastık verir. Bu onun alışkanlığı," diye mırıldanıyorum. "Sanırım beni canlı canlı gömerse, birdenbire bir eş bulacağımı düşünüyor."

Salem yüksek sesle
güldü. Tanrım, bu sesi
seviyorum.

Annemin kara büyüğü işe yaradı mı diye de merak ediyorum, çünkü onlar buradalar ve ilk aile film gecemizi geçirmek üzereyiz.

Bana attığı bir sonraki bakış daha düşünceli, ama filmi başlatırken bunun üzerinde durmamaya karar veriyorum. Arlo koltuğunda zıplıyor, sabırsızca bacaklarını tıkladıyor.

Ancak heyecanı kısa sürer.

Film başlamadan yarım saat geçmeden yorgunluk onu ele geçirir ve göz kapakları düşmeye başlar. Küçük başı omzuma düşer ve uykuya dalar.

Film bittiğinde ve Salem parmaklarını benimkine sıkıca kenetlediğinde, o hala aynı pozisyondaydı.

Sessizce, anlamlı bir gülümseme paylaşıyoruz.

Son bir saat boyunca onun elini tutana kadar, bir insan elinin bu kadar sıcak ve anlamlı olabileceğini bilmiyordum.

Nasıl parçalara ayrılmadığımı bilmiyorum.

Ekranın titrek ışığı ve Arlo'nun yumuşak horlaması arasında, her şey yarı yarıya ateşli bir rüya gibi geliyor. O kadar gerçeküstü ki, gözümü kırıp sıkıcı eski hayatımda uyanacağımdan yarı yarıya endişeleniyorum.

Gerçekten burada, uyuyan oğlumun yanında, onu dünyaya getiren kadının elini tutuyor muyum?

Evet.

Kesinlikle

evet.

Ve benim gibi bir şakacının neden bu kadar şanslı olduğu hiç mantıklı gelmiyor.

Yine de göğsümdeki atışlar güçleniyor, sanki kalbim kaburgalarımı kırıp kaçmak istiyormuş gibi.

"Umarım sana salya akıtmıyordur," diyor Salem, gerinirken Arlo'yu nazikçe benden uzaklaştırıyor. "Bu küçük çocuğu yatağına götürsem iyi olur."

"Bana bırak." Onu kucağıma alıyorum, başını omzuma yaslayarak, onu uyandırmamak için hiç bilmediğim bir yumuşaklıkla.

Kıpırdanıyor ve mırıldanıyor, sanırım ahtapotla ilgili bir şey, ve yavaşça yukarı çıkıyoruz. Onu, çocuk ve annesi için yeterince büyük bir yatağı olan misafir odasına götürüyorum, onlar için mükemmel bir yer...

Düşüncemin ortasında kendimi yakaladım. Hayır, lanet olsun.

Bu çok yeni, varsayımlar için çok hassas bir durum.

Yine de, onu odaya taşıırken doğru olduğunu hissediyorum. Salem küçük sırt çantasını köşeye bırakıyor.

Bu iyiye işaret olabilir.

Onlara hangi odayı vereceğime karar verirken, bilerek bu odayı seçtim.

Şu anda, toprak kahverengileri ve kirli beyazlarla dekore edilmiş. Çok parlak veya korkutucu olmadan modern ve rahat.

Gözlerimi kapattığımda, duvarları film afişleri ile kaplı geleceği görebiliyorum. Banyo hemen yan tarafta ve duvarın karşısına ranza koyabiliriz.

Bir sonraki oda, koridordan biraz ileride, benim yatak odam.

Tehlike.

Henüz bir aile olma kararını bile vermemişken böyle düşüncelerimin olması korkutucu, ama elimde değil.

Her saniye kafamda daha da yoğunlaşıyorlar.

Arlo'yu yatağa yatırdığımda kıpırdanıyor. Göz kapakları titriyor, ama sadece tombul eliyle yanağını ovuşturup tekrar uykuya dalıyor.

"Teşekkürler, ama bundan sonrasını ben hallederim," diye fısıldadı Salem.

Eğer o benim oğlumsa, daha fazla ilgilenmem gerektiğini söylemek istiyorum.

Ama öte yandan, beş yıldır onu yatırıyor. Bu onun alanı ve buna karşı çıkarsam aptalın teki olurum, değil mi?

Belki bir gün.

Bu gece, beynimin çalıştığını kanıtlayacağım.

"Tamam. Seni dışarıda bekleyeceğim," diyorum ona, yumuşak bir gülümsemeyi zorla bastırarak.

Hâlâ onun *benim oğlum* olduğuna inanamıyorum.

İki küçük kelime kelime küçük küçük küçük dünyayı dünyayı sarsan bir öneme sahip.

"Tüm bu heyecan onu yordu," diyor ve kapıyı nazikçe kapatıyor. "Onu yukarı taşıdığın için teşekkürler."

Onu kendime doğru çekiyorum ve nefes nefese, gülümsemeye çalışsa da gülümsemesini saklamaya çalışsa da göğsüme çarpıyor.

"O iyi bir çocuk," diyorum ona. "Doğrusu, bugün benim için çok anlamlıydı." "Öyle mi? Ciddi misin?" Derin bir nefes alıyor.

"İçtenlikle söylüyorum."

"Patton, bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Elini göğsüme koyar, parmaklarını bükerek temas noktasına bakar. "Bu akşam çok özeldi."

O zaman onu öpüyorum, hayvani açlığım beni ele geçiriyor, o kadar derin bir öpücük ki, nefes almak için başını kaldırıp "Sessiz olmalıyız" diye fısıldıyor.

Neyse ki yatak odam bir adım ötededir. Bu ev için ödediğim parayı düşünürsek, duvarlar ses konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar kalındır. Çıkmadan önce, Arlo'nun yanındaki komodinin üzerine eski bir bebek monitörü bırakır.

Bir dakika sonra, o tamamen *benimdir*.

Hırıldayarak onu banyoya götürdüm, ayaklarımız fayanslara değmeden önce kıyafetlerini çıkardım.

Isıtmalı bankı ve etrafımızı saran yoğun buharı daha da yoğunlaştıracak çift yağmur duş başlığıyla donatılmış duşakabini hayranlıkla incelemesi için ona zaman tanımıyorum. Bunu daha sonra yapabilir, tercihen ben onun içine gömüldüğümde.

Duşu açmadan önce onu duvara dayıyorum. Evet, hazır.

Parmaklarım onun amını açmadan önce bile sırlıslam olduğunu biliyorum. Benim açgözlü sikim dikkat çekmeden önce uzun süre oynamıyorlar.

Sıcak duşun altında ve sonra yatakta, iki kalp atıyor ve sürtünüyoruz.

Çok uzun süre reddedilen arzularımızın enstrümanlarıyla kendi şiddetli müziğimizi yapıyoruz.

Onu, beni ikiye bölen öfkeli bir hiddetle sikiyorum.

Kısa süre sonra, benim sikimde patlıyor, yastığa ve sonra da elime adımları haykırıyor, içime boşalmam için beni kovalıyor.

Tereddüt yok.

Seçenek yok.

Onun rahminde sert, kemikleri sarsan, boğazdan gelen bir itmeyle boşalıyorum, onu tekrar dölemek istercesine dolduruyorum.

Bunun delilik gibi geldiğini biliyorum. Umurumda değil.

Onunla birlikte bir sürpriz çocuğum olması beni vahşileştiriyor, ruhumun derinliklerinden bu vahşi sahiplenme içgüdüsünü ortaya çıkarıyor.

"Bu sanki yeni bir sayfa açmak gibi," diye mırıldanıyor daha sonra, göğsüme kıvrılmış halde. "...bana bunun sadece bana öyle gelmediğini söyle, Patton."

Bu sözler göğsüme yerleşir, bir yuva kurar. Bu hem bir rüya hem de bir vaat.

Kolumu belinin çukuruna doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Sadece sen değilsin. Ve ona söylemeliyiz, Salem. Biliyorum, henüz erken, ama onun haberi olmadan böyle vakit geçirmek beni öldürüyor."

Dediğim gibi.

Delilik.

Gerginleşir.

"Biliyorum, nasıl hissettiğini anlıyorum, ama..." Tereddüt ediyor. Cevabını vermeden önce biliyorum. "Henüz çok erken."

"Emin olana kadar beklemek istediğini söylemiştin." Alnımı alnına dayayıp onu öperim, geri çekilip gözlerine bakarım. "Belki fark etmemişsindir, ama ben kararımı verdim."

"Biliyorum, ben de... ben de kararımı verdim. Ama bence beklemeliyiz, Patton. Güvenli olması için biraz daha beklemeliyiz."

Boğazımda acı bir hayal kırıklığı hissediyorum, ama sesimi sabit tutarak, "Tamam. Anlıyorum" diyorum.

"Lütfen biraz zaman ver. İstemediğimden değil."

"Bekleyeceğim. Haklısın, Lady Bug." Şu anda mantığın sesine katılmaktan başka yapacak bir şey yok.

Bu çocuğu yetiştirme konusunda benden on bin kat daha fazla deneyimi var.

Ayrıca, bu büyük bir değişiklik. Doğru yapılmazsa zavallı çocuğu ezip geçecek kadar büyük bir değişiklik.

Beni tekrar öper, parmaklarını çenem boyunca gezdirir. "Bu adımı atmak istemen benim için çok önemli," diye mırıldanır. "Sadece bunu doğru şekilde yapmana yardım etmek istiyorum"

doğru yapmana yardım etmek istiyorum."

Onun alaycı dokunuşuna gülümsüyorum, her şey ağzımı onu tekrar parçalara ayırmak için kışkırtıyor.

"Biliyorum. Bu işi aceleye getiremeyiz."

"Sen sadece sabırsızsın," diye alay ediyor, dilini çıkarıyor.

"O benim oğlum, Salem, ama bunu bilmiyor. Beni tanımıyor." Utah'tan beri neredeyse her gece gördüğüm rüyayı ona anlatmadan önce nefes alıyorum.

Arlo'nun kahvaltı barında oturup başyapıtlarından birini çizdiği rüya. Yoğun bir şekilde çizim yaparken bana "*Baba*" diyor.

"Umarım şimdilik bu kadarı yeterlidir," diye fısıldayarak, ağzımın köşesini, sonra da burnumun ucunu öptü. "İşte bu. Sen ve ben. Bu çok güzel."

Öyle, ve dünya da öyle olmalı.

Onu kollarımda böyle güvende tutmak bile bir hayalin gerçekleşmesi demek. Ama ben sabırsız biriyim.

Ben Dexter gibi katı bir adam ya da Archer gibi sıkıcı ve akli başında biri değilim.

Arlo'nun benim olduğunu biliyorum. Şimdi yaptığı her şeyde kendimi görüyorum. Pizzaya olan sevgisi, süper kahramanlara olan ilgisi, yeni deneyimlere korkusuzca atılma şekli.

Hayatı.

Gözleri.

Siktir.

Eskiden hayatım, para kazanmak ve çoğu insanın düşündüğü gibi şımarık bir velet gibi işleri batırmamakla geçiyordu. Bunun sebebi Higher Ends miydi, Donanma mıydı, yoksa doğduğum günden itibaren para ve servetin omuzlarıma yüklendiği bir evde büyümüş olmam mıydı?

Şimdiye kadar, geleceğin nasıl olması gerektiği konusunda net bir fikrim yoktu.

Her zaman belirsizdi, bu mevsimdeki sabahlar gibi sisle kaplıydı. Ama güneş doğdu ve neredeyse ulaşabileceğim şeyi görüyorum.

Eğer uzanacak kadar erkek olursam, hepsi benim olacak. Ve ben bunu *istiyorum*.

Salem Hopper ile hayatımın nasıl olacağını bilmek istiyorum, ne zaman babası ve erkeği olabileceğimi.

Bu sefer, sonsuza kadar istiyorum.

BÜYÜK BİR ZAFER (SALEM)

Haftalar geçip kış eridiğinde, Patton'ın evinde yarı zamanlı yaşamaya başladık.

Tüm hafta sonları ve hafta içi akşamların yarısı.

İlk başta Arlo'nun bunu sorgulayacağından endişelendim, ama o bu büyük değişikliği hiç sorun etmedi.

Sonuçta, hangi çocuk "Pat Mağarası"nda daha fazla zaman geçirmek istemez ki? Patton'ın evi için bulduğu komik takma isme gülmekten kendimi alamıyorum.

İnsanlar oradayken evin o kadar da mağara gibi olmadığı düşünülürse, bu oldukça ironik.

Modern ve sıcak, hak ettiğimden çok daha fazlası. Bu ev, maddiyatçı ailemi kıskançlıktan çatlatırdı.

Ama beni heyecanlandıran ev değil.

Beni çıldırtan, Patton Rory'den doyamayacağım gerçeği.

Bu arzu, doğanın bir gücü gibi, her ziyaretimde daha da güçlenen tuhaf bir duygusal çekim gibi. Onun yanında olmaya alıştıkça, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

Yalnız uyumak istediğim geceler azalıyor.

En güzel sabahlar, onun kollarında uyandığım sabahlar. Yani, bir nevi.

Her seferinde popom sihirli bir şekilde onun penisine yapışmış gibi oluyor. Onun *başka* yerlere gittiğini hissetmem sadece birkaç dakika sürüyor.

O yüzden, başım yastığın yarısında, kolu belime dolanmış ve bacaklarım onun bacaklarına dolanmış halde uyanmam hiç de şaşırtıcı değil.

Uykulu bir şekilde bilincimi geri kazanıyorum ve sırtım onun çıplak göğsüne değene kadar hareket ediyorum.

Tanrım, nasıl oluyor da her zaman bu kadar sıcak oluyor?

Bu kış sonu sabahlarında çok iyi geliyor.

Onun ısısı içime işliyor. Sertleştiğini hissettiğimde dudağımı ısıırıyorum.

Bu hareket onu uyandırıyor ve kucaklaması sıkılaşıyor.

"Patton?" diye fısıldıyorum. Bu sefer kasıtlı olarak ona sürtünüyorum, onun tüm ihtişamıyla sertleştiğini hissediyorum.

Gözlerim, komodinin üzerindeki şarj saatine kayıyor.

Oof. Arlo uyanmadan önce fazla vaktimiz yok — tabii hiç vaktimiz varsa — ve o zamana kadar bitirmek istediğim küçük bir şey var.

"Sabah oldu. Uyanma zamanı," diye fısıldıyorum.

"Uyandım." Daha başka bir şey söyleyemeden eli gömleğimin içine girip göğsümü avuçladı. "En sevdiğim uyandırma çağrısını kaçıracağımı mı sandın?"

"Kaçırır mıydım? İç çamaşırı giymiyorum." Nefes alırken göğsünün şiştiğini hissediyorum.

"Lanet olsun. Sana ne kadar seksi olduğunu hiç söyledim mi?" Bana dolanıyor, sıcak parmaklarını karnımda gezdiriyor, aşağı iniyor, uyluklarımın üzerinde kayıyor ve kalçalarımın daireler çiziyor.

Bacaklarım açılır, parmaklarının yolunu bulmasını teşvik eder.

"Ne kadar heveslisin." Kulağıma alçak ve karanlık bir sesle gülüyor. "Eğlencemi mahvedeceksin."

"Oh, aklımdaki şeyler hiçbir şeyi bozmayacak." Sonunda, bacaklarımın arasındaki tatlı noktaya ulaşır.

Başparmağı klitorisime dokunduğunda nefesim kesildi.

"O kadar yüksek sesle bağırma." Kulağımı ısırırken gülümsediğini hissedebiliyorum.

Parmaklarını kayganlığımın içinden kaydırırken, sırtımı kavislerim ve kalçalarımı çeviririm, tam da onun penisi girişime dokunacak kadar.

Ben yuvarlanıp ona doğru kıvrılırken, göğsümdeki el bir saniye tereddüt eder.

Oh, sadece ucu.

Onu hissetmem lazım.

O, boğazımı emip dişlerini eklemekten önce bu his çok kısa sürüyor.

"Seni yaramaz," diye inler, kalçalarımı tutup beni geri kalan kısmı da içine alır.

Cennet.

Beni dolduruyor, duvarlarımı en iyi şekilde gerginleştiriyor.

Gözlerimi devirerek çıkardığım inilti, saf erimiş bal gibi tadı var.
Şimdiye kadar pek çok şekilde seviştik, ama bu benim en sevdiklerimden biri. Yavaşça.

Sessizce.

Kaygan, buharlı bedenlerimiz arasında, havayı kaynatan arzudan başka hiçbir şey yok.

Bu, hassas ve yoğun bir sahiplenme, ama ilk seferimizin sarhoş edici heyecandan ya da diğer sevişmelerin ateşli vahşiliğinden çok farklı. Burada, şu anda, bedenlerimiz birleşmiş, biz biriz.

Yine boynumu ısıtıyor — kan akıtacak kadar sert değil, ama yeterince şeytani bir yoğunlukla. Şok, içimde yükselen zevkle karışıyor.

"Benim olduğumu asla unutma," diyor, saçlarımı yumruğunda kıvrırarak.

Bence bu, ikimizin de söylemeye hazır olmadığı üç küçük kelimenin yerine geçiyor.

"Senin," diye fısıldıyorum, onun nefesinin hızlandığını ve hareketlerinin hızlandığını duyuyorum. "Tekrar söyle."

Bir an için yapamıyorum.

Özellikle de beni *doruğa* yaklaştırırken ani bir şekilde hızlanan, çekiç gibi vuruşlarını yaptığında.

"Senin, senin." Nefesim kesilir. "Patton, lütfen." "Aferin kızım," diye hırıltılı bir sesle söyler.

Sonra avucunu kığıma vurur ve ben kendimden geçerim.

Geldim!

Beni kendine çeker, tam da benim amım onun acımasız sikini sarsarken içimden çıkan dağınık sesleri bastırmak için.

Beni o kadar sert boşaltıyor ki, Zion Peak'e, ilk gecemize, gözlerimin yıldızlarla parladığı o geceye geri dönüyorum.

Ve o daha derine, daha sertçe dalıyor, gerçekliği parçalayan sert vuruşlar yapıyor.

Beni boşaltırken sert bir küfürle bitirir.

Zihnim tamamen boşalır, zevk sinirlerimde canlı teller gibi yayılır, ta ki kısa devre yapıp yavaşça yüksekte aşığı süzülene kadar.

Böyle seks yapmanın hayranlık uyandıran yanı da bu. Birbirimizi alt ediyoruz.

Beni cahil ve deneyimsiz olarak nitelendirebilirsiniz, çünkü kesinlikle ikisi de doğru. Ama daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim — seks, kaşıntıyı gidermek gibi, sadece bir ihtiyacı karşılamak için yapılan fiziksel bir eylemdi.

, kaşıntıyı gidermek gibi.

Ve evet, böyle bir seks sorun değil.

Ama bu farklı, kalbimi sarsan duygularla dolu. Bana her dokunduğunda, o anda kendimi kaybediyorum.

Onunla mutlu bir şekilde kayboluyorum.

Ve onun bakışlarına karşılık vermek için dönüp, arzuyla kararmış gözlerine ve boynumda bıraktığı, örtmem gerektiğini bildiğim o baş döndürücü mor izi gördüğümde, onun da aynısını gördüğünü biliyorum.

Şu anda, bizden başka hiçbir şey yok.

Ve o hala bitirmemiş. Bu adam yarı makine.

Parmakları kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Diğer eli klitorisimi okşuyor, yavaşça daireler çizerek beni bir tur daha tahrik etmeye çalışıyor.

"Yine mi? Bu kadar çabuk mu?"

"Kadın, hala taş gibi sertim. Bütün gün seninle yatakta kalabilirim," diye homurdanıyor. Bir başka yarı itiraf.

Görünüşe göre bu günlerde böyle konuşuyoruz.

Bu dikkatli, yarı şekillenmiş düşünceler, yarı itiraflar ve küçük ipuçları, en filtrelenmemiş olduğumuz anlarda en yüksek sesle ortaya çıkıyor. Söylemediğimiz şey, bu çılgınlığın hayal edebileceğimizden çok daha fazlası olduğu.

Kaderimizin kırmızı ipliği şimdiden bir düğüm gibi hissediliyor ve onu ayırmak, ipi acımasızca kesip başımızı yere vurmak anlamına gelir.

Bu korkunç bir düşünce, ama benim bu kadar hızlı ve sert bir şekilde düşüşüm de öyle. "Arlo yakında uyanacak," diye fısıldıyorum.

"Bir erkeği memnun et."

Gülümseyerek gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum, elinin karnımın üzerinde yayılmasının hissini tadını çıkarıyorum. "Sana da günaydın."

"En iyisi," diye onaylar ve isteksizce elini çeker.

Sabah güneşi panjurların arasından sızana kadar birlikte uzandık. Bahar yaklaşırken günler giderek daha erken ve daha aydınlık oluyor.

Bir saniye sonra, çok da uzak olmayan bir *gürültü* Arlo'nun uyandığını haber veriyor.

Patton'ın kolu düşerken, ben hızla otururum ve önümde beni bekleyen şeylerle ilgili ağır şüphe duygusunu görmezden gelmeye çalışırım.

"Ne oldu, Lady Bug?"

"...bugün iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani, *emin* misin?"

"Neden emin olmayayım ki?" Ona baktığımda gözlerini kırıştırtıyor, yüzündeki tembellik kayboluyor.

"Çünkü bu senin annen ve ailen ve ben..." Tereddüt ediyorum. Oldukça açık olmasına rağmen buna hiç bir isim vermedik. "Seninleyim," diye bitiriyorum zayıf bir şekilde.

"Dexter zaten biliyor. Archer'ın beyni doğumda bir geyikle karışmamışsa, o da bilecektir."

Gülerek omzuna vuruyorum, ama haklı.

Dexter Rory son zamanlarda ipuçları veriyor.

The Cardinal'a uğrayıp işlerin gidişatından dolayı beni tebrik ediyor. Patton'la aynı anda gelip küçük kardeşini sinir ediyor.

Yorumlar da öyle.

Birlikte ne kadar iyi çalıştığımız ve birbirimizin şirketinden ne kadar keyif aldığımız hakkında kurnazca sözler. En son geldiğinde, beni kendisi ve karısıyla akşam yemeğine bile davet etti. Bu, rastgele bir çalışan için yapacağınız bir şey değil.

"Kızmayacaklar, söz veriyorum. Neden bu kadar endişelisin?" Patton oturur ve saçlarımı yüzümden geriye doğru tarar.

"Archer..."

"O zaman Archer, burnunun dibinde olanları görmediği için aptal olduğunu anlayacaktır."

"Peki ya annen?" Boğazım düğümlenir. Beni asıl korkutan da bu.

Ailemle ilişkilerimi uzun zaman önce kopardım ve Arlo onları hiç tanımadı.

Şimdiye kadar, Patton aracılığıyla daha fazla akraba edinme fikri hiç aklıma gelmemişti. Arlo'nun Rory olduğunu ve onu beş yıldır sakladığımı öğrendiklerinde gerçekten ne düşünecekler?

Beni onaylamazlarsa... Evet, işim biter.

"Kes şunu. Annem seni zaten seviyor. Bunu biliyorsun. Olan hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecek," diyor Patton, kolunu belime dolayarak. Belki bu bir zayıflık, ama ona yaslanıyorum. "Seni daha çok sevecek."

Keşke onun kadar kendime güvenebilseydim.

"Senin çalışanın olarak beni seviyor, demek istiyorsun. Ama senin —" Birden duruyorum.

O kelimeyi söylemek istemiyorum.

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyor kararlı bir sesle.

Gözlerinin parladığını görüyorum, o kadar parlak ve kendinden emin ki beni korkutuyor. "Biz öyleyiz, değil mi Patton? Erkek arkadaş-kız arkadaş?"

"Neden olmayalım ki?" Beni yerinde tutmak için elini sıkılaştırıyor, ama biliyorum ki hareket etmeye çalışırsam beni bırakacaktır. Bu adamın bu kadar bağımlılık yapıcı olan yanı da bu. Beni kendine yakın tutacak kadar istiyor, ama bırakacak kadar da saygı duyuyor.

Cevap vermediğimde, "Olmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Sadece bu konuyu hiç konuşmadık."

"Şu anda konuşuyoruz. Şimdi."

O kadar ciddi konuşuyor ki, beni güldürüyor, yüzündeki huysuz ifadeyi seviyorum.

"Teşekkürler, Kaptan Obvious. Konuşmayı bu kadar açık bir şekilde ifade etmeseydin, ben ne yapardım?"

Ona tamamen dönüp ellerimi yüzüne koydum. Yavaşça elimi tutup dudaklarına götürdü.

Sabah sakalları ve dudakları beni nasıl da etkiliyor, inanılmaz.

"Hâlâ benim olurdun," diye cevaplıyor.

"Senin," diye tekrar ediyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Elimi öptükten sonra beni öper, ağzında tehlikeli bir ifadeyle benimkini sahiplenir.

"Karar verildi. Kız arkadaş olarak gideceğiz," diyor ve karnımda yine kelebekler uçuşmaya başlıyor. "Bu, telaşlanmayı bırakman için yeterli mi? Bundan eminim, Salem."

"Onların nasıl tepki vereceği konusunda hiç endişelenmiyor musun? Arlo'yu kastediyorum?"

Alnını alnıma dayadı.

"Annemizi henüz tanıımıyorsun. Çok heyecanlanacak. Muhtemelen kaçmaması için onu bağlamam gerekecek. Ama bu bugün olmayacak."

Gülümserim. "Onu sır olarak sakladığımı bilse bile mi?"

"Salem, Salem," diye homurdanır. "Neden, onca şeyden sonra, özgüvenin başarılarının çok gerisinde kalıyor? *Yeterince saçmaladın.*"

"Ben sadece..." Bu can sıkıcı belirsizliği nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, beni çok zorluyor. "Ben senin çalışanımın."

"Ne yapmamı istiyorsun? Önce seni kovmam mı?"

"Dostum, bu bir çıkar çatışması."

"Birlikte olup çocuk yaptığımızda çalışan değildik. Ayrıca, kardeşlerimin seni The Cardinal'da tutmayı, geri çekilip daha az yetkin birinin görevi devralmasını riske atmaya tercih edeceklerinden eminim." Burnunu burnuma sürter. "Ayrıca, çıkmamamız da bir seçenek değil. Seni kovmak ise teorik olarak bir seçenek," diye mırıldanır.

"Peki ya Arlo?"

"O ne olacak? Bunu adım adım yapacağız. Seni şimdi kız arkadaşım olarak tanıtmak, tüm gerçeği bir anda sindirmekten çok daha kolay olacak. Güven bana."

Karnımdaki endişeli düğüm yukarı çıkıp daha aptalca sorular sormaya çalışıyor, ama ben onu geri bastırıyorum.

Bu Patton'ın ailesi. Onları benden daha iyi tanıyor, buna şüphe yok.

"Tamam," diyorum.

"Bana Arlo'dan bahsettiğini hatırlıyor musun? Yavaş yavaş halledeceğiz." "Biliyorum, biliyorum. Sana güveniyorum."

Ve gerçekten güveniyorum.

Son bir kez daha beni öper, sonra yatağın kenarından kayarak iner.

"Arlo demişken, ne yaptığını bir bakalım," diyor, bana özel o şeytani gülümsemesiyle bana bakarak. "Lanet olsun kadın. Davranışlarına bakılırsa, daha önce hiç bir erkeğin ailesiyle tanışmamışsın gibi geliyor."

Derin bir nefes

alıyorum.

"Tanışmadım.

"

Devasa giyinme odasından bir gömlek ararken yarıda durur. "Ah." Bana dönünce kumaş parmaklarının arasından kayar.

"Hiç mi?"

"Sen gelmeden önce hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Sonra yeni doğan bir bebeğim olduğu için bu imkansızdı, o büyüdükten sonra da kariyerime odaklandım, yani evet." Omuz silkiyorum, bu itirafın getirdiği ürpertici, kaşıntılı utançtan nefret ediyorum. "Bu kadar. İlk seferim."

"Tanrım, Salem. Ben öyle demek istemedim..."

"Düşünmedin mi?" Kaşımı kaldırarak, gülümsemesini bekledim. "Flört geçmişim çok uzun değil. Ya da karmaşık."

Yine yüksek *bir gürültü* duyulur. *Arlo!*

Hemen harekete geçip, yatarken giydiğim tişörtün üzerine bir bornoz giydim. "Gidip ne yaptığını baksam iyi olacak," dedim üzülererek.

"Odasından çıkıp

odasından çıkıp evini mahvetmiş olabilir."

"Burası büyük bir yer. Mahvetmesi zor olur." "Bunu onun yüzüne söyleme. O zorlukları sever."

Patton gülümser, ama benimle yürürken gülümsemesi biraz kaybolur. "Hey, Salem? Bana güvendiğin için teşekkürler."

Yaka açık gömleğiyle, saçları uykudan dolayı hala dağınık halde orada dururken, bir sabah tanrısı gibi görünüyor. Gözleri, onun uzman olduğu uykulu, keskin bakışa sahip.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama bu adama tüm güvenimi verdim. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Gözlerinde karşılık veren bir gülümseme parlıyor.

Neyse ki, koridorda bizi bekleyen bir felaket yok, sadece Arlo sırt çantasını boşaltıp tabletini arıyor.

Rory malikanesine akşam yemeğine kadar gitmemiz gerekmiyor, bu yüzden günü birlikte geçiriyoruz.

Patton bizi hayvanat bahçesine götürüyor ve Arlo, doğa kitaplarında gördüğu tüm hayvanları gerçekte ve kürkleriyle görünce heyecandan çığlık atıyor.

Döndükten sonra, Patton Arlo'yu akvaryumun bulunduğu çalışma odasına götürür ve balıklar hakkında konuşurlar, ben de hazırlanırım.

Kısa süre sonra aynada kendi yansımana bakıyorum.

Hayatımda başarısız olmadan önce annem bana güzel kız derdi. Küçükken bazen yarım saat boyunca saçımı tarardı. şimdi bunun nedeninin, üniversiteye gitmemi, ihtiyacım olmayan bir eğitim almamı ve ailemin gizlice seçtiği bir adamla evlenmemi istemesi olduğunu biliyorum.

Evet, bu asla mümkün değildi.

Üniversiteyi bıraktığımda, annem bir daha asla görünüşümü övmedi. Belki de o zaman ben de güzel olabileceğime inanmayı bıraktım.

Patton bana güzel dediğinde, bunu tam olarak anlayamıyorum. Yüzümde onun deli olmadığına dair işaretler arıyorum.

Altın rengi ışıklar saçan ela gözler.

Bıraktığımda sırtımı süsleyen koyu mocha kahverengi saçlar. Üst dudağımda sivri bir Cupid's bow.

enemde, güzellik lekesi olamayacak kadar alçak bir koyu renkli ben. Doğru bir kavis çizmek için profesyonel yardım gerektiren kaşlar.

Gülümsemediğim zamanlarda bile yanaklarımda beliren gamzeler. Yaşlandığımda, diğer tüm yaşlılık kırışıklıkları ve çizgileriyle birlikte cildime gömülecekler, muhtemelen düşündüğümünden daha erken.

O zaman da birlikte olursak bana hala güzel der mi?

Gözlerimin etrafındaki cildi fırçalıyorum. Henüz derin çizgiler yok, gülümsemişimde hariç, ama yakında çıkacaklar.

Burun kıvrırarak elimi indirip makyaj malzemelerimi alıyorum.

Otuz yaş hızla yaklaşıyor gibi geliyor, ama bu bir ölüm cezası değil. Henüz başaramamışsam, bu bir suç değil.

Başarısız olmadım.

Hayatımı düzene soktum ve harika bir oğlum var.

Ancak, içimde hala *daha fazlasını* isteyen bir ihtiyaç var. Patton bu ihtiyacı en çılgın hayallerimin ötesinde karşılıyor, ama ben sadece zengin bir adamın kol süsü olmak istemiyorum, tabii ki o kadar deli olup benimle kalmayı kabul ederse.

En azından makyaj yüzümü aydınlatıyor.

Kaşlarımı şekillendiriyorum, benimi kapatıyorum, sonra gözlerimin altın rengini ortaya çıkaran göz farı sürüyorum.

İşte.

Şimdi kusurlarım düzeldiği için kendimi daha güzel hissediyorum. Saçlarımı kıvrıp omuzlarımda üzerine salıyorum, keşke beynimi de salabilsem.

Sadece ailesi.

Sadece onun zengin annesi ve hırsla dolu iki kardeşi.

Ama sen onları daha önce

tanıyorsun. Evet. Onun çalışanı olarak.

Tanrım, içimdeki seslerden nefret ediyorum.

Telefonum yanımdaki masada titrerken, maskara fırçasını parmaklarımla sıkıca kavriyorum. Burnumu kırıştırıyorum.

Kayla.

Tabii ki şu anda onu arıyor. Tabii ki bu anı uydurma bir krizle ya da tamamen kendisiyle ilgili yeni bir taleple bölüyor.

Bir an için, aramayı reddetmeyi düşünüyorum.

Ancak daha sonra, benimle konuşamayacak kadar meşgul olduğum şeyi öğrenmek için öfkeyle mesaj atardı. En iyi arkadaşım. *Tek* arkadaşım.

Yaralara tuz basıp bunu nezaketmiş gibi gösterme konusunda gerçek bir yeteneği var.

Ayrıca bu kadar uğraşmaya değmez, bu yüzden telefonu alıp cevap veriyorum, kısa kesmeyi umarak.

"Selam Kayla. Ne haber?"

"Beni duyduğuna pek sevinmiş gibi gelmiyorsun, Lemmy." Neredeyse dudaklarını büktüğünü duyabiliyorum. "Aramayı istemiyorsan, cevap vermek zorunda *değildin*."

"Üzgünüm, Kay. Makyajımı yapıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Öyle mi? *Makyaj mı* yapıyorsun?" Sanki ilginç bir sırı koklamış gibi ses tonu değişiyor.

"Arada bir olur."

"Neden? Bir etkinliğin mi var?" Bir süre durdu. "Aman Tanrım, randevun mu var?"

"Önemli bir şey değil," yalan söylüyorum. "Hawaii nasıldı?"

Onu bunca zaman uzak tutan tek şey buydu: Patton Rory'nin ona bir kez bile sormadığı gerçeğinden dikkatini dağıtmak için Pasifik'te adalar arasında uzun bir gezi.

"Harikaydı!" diye coşkuyla anlatır. "Instagram'a koyduğum fotoğrafları gördün mü? Çok güzeldi. Çok sıcak ve dinlendiriciydi. Sörf harikaydı ve kaplumbağalar çok havalıydı. Hatta çita kedisi gibi bir kedisi olan bir bayanla kaplumbağa turuna bile çıktık. İnanabiliyor musun? Birkaç kez kameramı indirmem ve çok yaklaşmamam için bana havladı, ama yine de. Yüzüme tokat attı."

Gözlerimi devirip saçlarımı çekiştirerek buklelerimin kıvrılmasını sağlıyorum. Belki daha fazla saç spreyi kullanmam gerekir.

"Kaplumbağalar mı? Onlar koruma altındaki türler değil mi?"

"Evet, öyle. Kafasına hafifçe vurarak bile ona zarar vermemiştim. Ama orada bunun yasa olduğunu söyleyerek bana çok sataştılar. Çılgınca, değil mi? İnsanların küçük, iple çevrilmiş plaj alanlarında sörf yapmasına bile izin vermiyorlardı."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Sörf yapmadığını sanıyordum?"

"Hayır, ama erkekler yapıyor ve *çok* eğleneliydi."

Erkekler, çoğul. Tamam. Umarım bu, Patton'ın sincap beyninde çoktan eski haber olduğu anlamına gelir.

"Peki nasıl davrandılar?"

"Oh, bir tanesi kesinlikle dokuz numaraydı ve biliyorsun, bunu asla hafife almam. Japon ve babası Yokohama'da bir robot şirketi sahibi. Çok resmiydi. Akşam yemeğine *çiçeklerle* geldi." Kıkırdar.

Tanrıya şükür. Belki de sonunda hayatına devam ediyor. "Birlikte oldunuz mu?"

"Tabii ki." Burun kıvrır. "Ama yatakta sandığın kadar harika değil. Bazı erkekler, penis ve para her şey demek sanıyor. Hiçbir şey bilmiyorlar. O yapay zeka saçmalıkları ve kripto paradan bahsederken her seferinde uyuyakaldım."

Vay canına. Ne kadar hayal kırıcı.

"Yani onu bir daha görmeyecek misin?"

"Neden görüşeyim ki? Söyledim ya, o Japon. Uzun mesafeli ilişki diye buna derler." Bir çocuğu azarlarken kullandığı tonla konuşuyor. "Ayrıca, o Patton Rory değil. Kendimi en iyisi için saklıyorum, çok teşekkürler."

"Tamam... Sen az önce başka bir adamla yattın."

"Üç adam. Hawaii'de bir ay boyunca tek başıma vakit geçireceğimi düşünmedin, değil mi?"

Eyvah.

"Ya Patton öğrenirse?"

"Ya ne olur? Tamam, bak, bu tür şeylerden anlamadığını biliyorum, sorun değil, ama Patton gibi erkekler istedikleri zaman istedikleri kadını elde ederler. Sanki sipariş vermiş gibi. Eminim sürekli kızlarla birlikte oluyordur."

Bu doğru değil.

Değil, biliyorum, ama bunu yapabileceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Omuzlarımı silkiyorum, bu yaklaşan örümcek hissini üzerinden atmak için.

Patton eskiden öyle olabilir, onun kaç kızla yattığı ya da eski alışkanlıkları hakkında neredeyse hiç konuşmadık ve şu anda da konuşmak istemiyorum, ama artık öyle değil.

"Öyleyse, neden seninle ilgileneceğini düşünüyorsun?" "Ee, merhaba?"

Çünkü ben onun seviyesindeyim. Hadi ama Lemmy, yetiş. Ben havyarım ve diğerleri ekmek kızları." O iç çeker. "Her neyse, makyajla ne yapıyorsun? Biriyle mi görüşüyorsun?"

Yardım et.

Patton Rory'nin görüştüğü tek kız hakkındaki gerçek, dilimin ucunu yakıyor.

Ama bunu yaparsam, çıldıracak.

Muhtemelen fazla mesai yapıp beni toz haline getirecek, özellikle de onu burnunun dibinden "çaldığımı" düşünürse.

Tabii ki yüzüme karşı değil. Arkamdan aşırı tatlı ve kesinlikle ölümcül davranacaktır.

Önce, bu kasabada kim varsa herkese, onunla yatarak yükselmeye çalışan sıradan bir "ekmek kızı" olduğumu söyleyecek. Sosyal hayatım pek yok, fırsatlarım daha da az ve sahip olduğum azıcık fırsat da Kayla ve onun iyilikleri etrafında dönüyor.

Ya da Patton'la çıktığımı itiraf edersem, onun kinine.

Onun dedikodu makinesinin aşırı hızda çalışmasına ihtiyacım yok ve açıkçası Patton'ın da yok.

Ayrıca, eğer öğrenirse, kesinlikle aileme söyleyecektir. Yıllardır konuşmuyoruz, ama bunu duyar duymaz, peşimden düşeceklerdir.

Tam bir sirk.

Onları hayatıma geri almaya hazır mıyım, onu bile bilmiyorum. Gerçekten içten bir özür olmadan olmaz, kesin.

"Evet. Anlaştık o zaman." Omuzlarım düşüyor. Gerçek ve yalanlar tek bir güzel pakette toplanmış, birbirinden o kadar yakın ki hangisinin nerede bittiği, hangisinin nerede başladığı belli olmuyor. "Gayrimenkul işinde."

Gerçek, ama yalan, çünkü niyetim aldatmak ve Kayla bunu hemen yutuyor.

"Ne heyecan verici!" diye bağırıyor. "Şu anda nerede olduğunu söyle. On üzerinden kaç puan verirsin?"

"Kolayca on."

"Tamam. Peki *ben* ona kaç puan verirdim?"

Gülümsememi saklayamıyorum. "Sen de muhtemelen ona on verirdin, Kayla. O çok seksi. Arizona'daki sıcak dalgası gibi."

"Kes sesini!" diye haykırıyor. "Onunla tanışmak için *sabırsızlanıyorum*. Patton'ı benimle aynı fikirde hale getirdikten sonra, çiftler buluşması yapacağız."

Hayatta olmaz, yapmayız.

Patton kapıyı çalar ve Arlo'yu da yanına alarak odaya girer. Bana kaşlarını çatarak bakar ve ben Kayla'nın adını söylerim.

"Dürüst olmak gerekirse, Kay, senin için gerçekten bir şey yapamam," diyorum. "Siz birkaç kez görüştünüz. Anlaşmayı sen yapmalısın, değil mi?"

O derin bir nefes alır. "Bu biraz bencilce, Lemmykins. Eminim birkaç buluşma daha ayarlarsan, işi bitirebilirim. Muhtemelen sadece çekiniyor, ama ona ne kadar ayakları yere basan biri olduğumu gösterdiğimde, bana vurulacak."

Aman Tanrım.

Patton hakkındaki iğrenç imajı, gerçek halinden o kadar farklı ki, sanki bir karikatür çizimini Picasso tablosu olarak adlandırmak gibi.

"Ne yapabileceğime bakarım. Söz veremem."

"Sen en iyisin, canım," diyor, yine mutlu. "Yakında uğrarım. Patton'a gördüğünde selam söyle. Görüşürüz!" Neyse ki görüşme sona eriyor.

Telefonu masaya bırakıp inlerim. "Bazen o kızdan nefret ediyorum."

Arlo büyük yatağa tırmanır ve zıplamaya başlar, ama ben ona sert bir bakışla durdururum.

"Kraliçe Arı Kayla iğrenç," diyor bana.

"Arlo! Ne yaparsan yap, bunu kendine sakla." Bunun hoş bir şey olmadığını söylemek istiyorum, ama bu lakap benden esinlenerek konulmuş.

Mükemmel olduğumu hiç söylemedim, tamam mı?

"Çocuk haklı," diye araya girer Patton. Sesi gergindir ve ona baktığımda, gözleri keskin, bastırılmış bir öfkeyle parıldamaktadır. "Ve telefonu kapattığın için çok şanslısın, yoksa ona ne düşündüğümü söylemek için kendimi zor tutardım."

"Patton, hayır..."

"Ona bin yıl geçse de böyle bir şey olmazdı, ben bekar ve Sahra Çölü kadar kurak olsam bile." İleri adım atar ve yanıma diz çöker. Sandalyenin yanında diz çökmüş halini görmek kalbimin çarpmasına yeter. "Asla, Salem."

Ellerimle saçlarını okşadım.

Bizi izleyen küçük gözlerden habersiz değilim.

Arlo'ya her şeyi anlatmadık, ama Patton'ın evinde birlikte geçirdiğimiz haftalardan sonra, bizim çıktığımızı hemen hemen anlamıştı. Çocuklar, aldıklarından daha fazla güveni hak ediyorlar.

Neyse ki, Patman'la çıktığım için bana sorun olmadığını söyledi ve konu kapandı.

Her şeyden sonra biraz hayal kırıklığı yarattı.

Yine de Arlo, öpüştüğümüzü görünce midesi bulanıyor. "Çiçekleri tercih ederim," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu yüzden konuşmayı bitirmeni sağladım. Ama benim kadını bulduğumu zaten biliyorsun, değil mi? Tam önümde oturuyor." Sesi yumuşar. "Ve bu gece çok güzel görünüyor."

Bu sefer kendime soru sormaya izin vermedim. Onun eli belimi bulup beni kendine doğru çekirken, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"İğrenç, çocuklar!" Arlo çığlık atar. "İğrenç! Anne, dur. Kötü adamı yenmeden seni öpemez."

Onun film mantığı beni kahkahaya boğar. Patton'a bir kez daha hızlıca gülümserim.

Onun sözlerini tekrar ederken göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

Kadınımı bulduğumu zaten biliyorsun, değil mi?

Sonsuza kadar yaşamaktan hiç bahsetmedik, ama böyle zamanlarda bu imkansız bir rüya gibi gelmiyor.

Bugün değil belki, ama birkaç ay ya da yıl içinde...

"Kayla bilmem neyle artık uğraşma," diyor ayağa kalkarak. "Onun arkadaşın olduğunu ve bu işi ona borçlu olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama tek yaptığı seni ezmek."

"Öyle demek istemedi. Sanırım."

"Öyle mi?" Soruyu havada bırakıyor. "Salem, o ne yaptığını çok iyi biliyor. Kendini yeterince iyi hissetmediğin sürece, *kendini* yeterince iyi *hissetmek* için ona daha fazla güveniyorsun. Bu çok zehirli bir durum."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum, ama yanılmıyor.

Gerçek şu ki, Kayla Persephone beni korkutmamalı.

Hepsi kafamda, ve çok uzun zamandır böyle, yeterince iyi olmadığım hissi.

Patton, çığlık atan Arlo'yu kucağına alıp odadan çıkarırken, ben çantamı buluyorum. Keşke aile yemeğine giderken bu kadar moralim bozuk olmasaydı.

Parasız, bekar bir anne ona nasıl yeterince iyi görünebilir ki?

Derin bir nefes alıyorum.

Sorun şu ki, Arlo ve Patton'a hak ettikleri her şeyi vermek istiyorum. Eğer uzanıp çıplak ellerimle ayı yakalayabilseydim ve onlara ne kadar değer verdiğimi göstermek için onlara sunabilseydim, bunu bir saniye bile düşünmeden yapardım.

Ama her iyi şey zaman alır ve iyi şeyler sabredenlere gelir. bekleyenlere gelir.

Bu arada, ailemizle tanışalım ve onları hayran bırakalım.

WILD CARD (PATTON)

Görünüşe göre, bu ailenin üyesi olarak otuz yıl geçirmeme rağmen, kardeşlerimin bana ne kadar çok pislik atabileceğini hiç bilmiyordum.

Sadece Salem'i kolumda getirerek bu seli başlattım.

"Senin sekreter tiplerden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim." Archer omuz silkiyor ve gülüyor, ön kapıya yaslanarak bir bira daha açıyor. Veranda arka bahçeye açılıyor, burada güzel havalarda bakımlı bir çim ve bahçe ile bir yüzme havuzu bulunuyor. Şu anda, kış için hala örtülü ve çimler kahverengi.

"Evet dostum, Bayan Willis'e bir şans vereceğini düşünürdüm." Dexter sırtıyor. "Yıllardır sana asılıyor."

"Sekreterlerden hoşlanmıyorum. Lanet olsun," diye homurdanırım, eski ahşaba yaslanıp derin bir nefes alırım. "Siz de keser misiniz? Olan oldu."

İçimde bir yerlerde, Salem'in kendini savunmasını umuyorum. Annemin benzer alaycı sorularını savuşturmamasını umuyorum, ama o bu piranhaların yarısı kadar bile kötü değildir.

Annem ahlaki değerlere bağlıdır ve bu kadar iğrenç değildir. Önümdeki iki sinsî vampir için aynı şeyi söyleyemem.

"Seks öylece olmaz, Pat," diyor Dexter. "Önce onun kıyafetlerini çıkarmalısın."

"Ya da o çıkarır," diye araya giriyor Archer. "Küçük kardeşimizin her şeyi bildiğini varsaymayalım."

"Onun ilk büyük erkek ilişkisi. Ne tatlı."

"Siktirin gidin. İkiniz de. Paslı bir tornavida ile," diye mırıldanıyorum.

"Evet, peki seninle birlikte olduğu için ne kadar siktirilmiş durumda? Ona ne *yaptın*, Pat?" diye sorar Dexter. Kapıdan kol kola girdiğimizden beri sırtkan gülümsemesini hiç kesmedi. "Onun her zaman iyi ve akllı başında biri olduğunu düşünmüştüm. Ama sanırım bazı kızların gizli düğmeleri vardır, doğru manyak gelip onları doğru şekilde bastırırsa..."

"Yeter," diye hırlıyorum.

"Dex haklı, ben bunu göremiyorum. Salem akıllı, düzenli ve hoş bir kız, ve seninle mi birlikte?" Archer bana gözlerini kısarak bakar. "Ona para mı verdin?"

"Çocuklar!" Juniper, verandaya çıkarken burnunu kırıştırır. "Akşam yemeğinden önce bu kadar saçma sapan konuşuyor musunuz? Bir akşam için medeni davranabilir miyiz?"

"O bunu hak ediyor," diyor Dexter ve başını tokatlatıyor.

Neyse ki Junie bu gece hiç acımıyor. Ona borçluyum.

"Patton'ın geçmişte tam bir baş belası olduğuna şüphem yok," diyor, bana kesinlikle hak ettiğim dar gözlerle bakarak, "*ama ilk kez* bir kızı eve getiriyor. O yüzden nazik olun."

"Fısıldamana gerek yok," diyorum. "Ben buradayım."

"Biliyorum. Yüzde seksen kakaolu olmayan tatlıları sevebilecek birine ihtiyacım var." Junie gülümseyerek her zamanki lezzetli keklerinden oluşan bir tepsiyi uzatır. "En sondaki ikisi Dex için. Onlar da en az onun kadar tatlı, yani şu anda hiç tatlı değiller. Geri kalanlar ailemiz ve misafirlerimiz için." Parmağını kaldırır. "*Eğer* sizler uslu durursanız."

"Ah, Junie." Archer en uçtaki en kalın kekçeyi alır ve ağzına tikiştirir. "Biz her zaman uslu dururuz. Biraz kal ve öğren."

"Patton'ın onu seven birini bulmasına sevindim," diye devam eder.

Ah.

Dikkatimi başka yöne çekmek için bir cupcake kapıyorum. "*Hâlâ* buradayım, biliyorsun."

"Evet, öylesin," der Junie, parmağını bana doğrultarak. "Ve beni dinle, Bay Patton. O zavallı kızın kalbini kırmayı *aklından* bile *geçirirsen*, hayalarını kesip pastanın içine koyarım."

Bu onun için garip bir şekilde şiddet içeren bir söz. Aptalca gözlerimi kırptırıyorum.

"O da ciddi," diyor Dexter düz bir sesle.

"Tabii ki ciddiym. O iyi bir kız, Pat. Kendine gel." Junie parmağını tekrar salladı.

"Lanet olsun. Onunla ciddi olduğumu sana ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Ciddi olduğunu biliyoruz. O burada, değil mi?" Dexter kolunu karısının beline dolayarak onu kendine yaklaştırır. Karısı, sanki o yıldızları gökyüzüne asmış gibi gülümser. "Daha önce hiç bir kızı eve getirmedin. Liseden beri."

"Vanessa'yı randevuya getirmedim," diyorum. "En azından annemle tanıştırmak için değil."

"Hayır, onu odanda sevişmek için getirdin, ama annem erken geldi." Archer pek gülmez, ama bu gece bir istisna yapıyor.

Junie onaylamayan bir şekilde dilini şaklatır, ama dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Ben daha gitmeden siz çocuklar yine kaba davranmaya mı başladınız?"

"Tatlım, erken başlamamız lazım," diyor Dexter, evli bir adamın sırtışıyla. O, Dexter'ın omzuna bir şaplak atıp içeri giriyor ve cupcakeleri küçük metal sehpa da bize bırakıyor.

Bazen onun, kendisiyle başa çıkabilen ve yemek yapabilen bir kızı nasıl tavladığını anlamıyorum. Eskiden bunun adil olmadığını düşünürdüm.

Şimdi, Salem de aramıza katıldığına göre, kendi şansımı kıskanmıyorum. Archer eğilip gözlerimin arasına bir tokat atar.

Ona yumruk atarım ama az farkla ıskalarım. "Bu da neydi böyle?"

"Onu düşünmeyi bırak. Yüzünde kurt gibi bir ifade belirliyor," diyor Archer, gözlerini devirerek. Aramızda hala fanatik bir bekar olan tek kişi o.

Dexter ilk kez kıkırdamaktan öteye geçmiyor.

Muhtemelen Junie'yi düşündüğünde yüzünde aptalca bir ifade belirmesinden dolayı kendini suçlu hissettiği içindir.

Bugün çilekli ve çikolatalı olan kekimi öfkeyle ısıtırıyorum, onların saçmalıklarını bastırmak için bu lezzet patlamasına minnettarım.

Neredeyse müstehcen derecede tatlı, ve ben de öyle seviyorum.

"Annemi kontrol etmeliyim," diye homurdanıyorum ve Junie'nin çıkışı bir kaçış fırsatı olarak görüyorum.

Kardeşlerim omuz silkiyor ve ben içeri girerken, şehirdeki yeni emlak fırsatları hakkında konuşmaya devam ediyorlar.

Tüm saçmalıkları bir kenara bırakırsak, şanslı olduğumu düşünüyorum.

Salem ve Arlo'yu da yanımda getirince, annem bunu zorlaştırabilirdi.

Aslında, bir şeyler söylemesini ya da en azından Salem'i kız arkadaşım olarak tanıtmamı beklemiştim, ama annem onu sessizce kucakladı ve hepsi bu kadardı.

Belki de elbise yüzündendi.

Bu durum için yeterince güzel, ama yine de kız arkadaşımı o kadar iyi vurguluyor ki, onu hemen üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Özellikle de sözde arkadaşıyla yaptığı o saçma telefon görüşmesinden sonra, ama zamanımız kısıtlıydı ve Arlo çoktan duvarlara tırmanmaya başlamıştı.

Sesler duyuyorum ve evin sonundaki güneş odasına doğru gidiyorum.

Dışarısı hala o kadar serin ki burası rüzgarlı hissettiriyor, ama annem pratikliğe inanmaz. O *atmosferi* sever.

Bir saniye, kapıda durup onları izliyorum.

Ailem.

Bu düşünce bile boğazımı sıkıştırıyor.

Küçük Arlo, çocukken benim olan eski bir asker ve askeri araç setiyle oynuyor. Plastik bir tankı mavi askerlerin arasına sürüyor ve lanet olsun, gülümsemeden edemiyorum.

Hiç bir anının canlandığını hissettiğiniz oldu mu?

Şu anda ben öyle hissediyorum, çocuğun damarlarında ne kadar çok Rory kanı dolaştığına hayret ediyorum. Son anda plastik jetleriyle yaylı füzeler ateşleyerek bağırarak gelen bir ya da iki pislik ağabeyi eksik.

Junie ve Salem birlikte kanepede oturuyorlar. Dexter'la birlikte yaşamaya razı olan her iyi kadın gibi, Junie de Salem'i hemen kanatları altına aldı.

Evelyn Hibbing, annemle diğer kanepede oturmuş, negroni içip sohbet ediyor. Minnesota'nın havası onun hoşuna gidecek kadar ısınana kadar birkaç hafta daha burada kalacak gibi görünüyor.

Bu manzara yeterince pitoresk değilmiş gibi, annem de peri ışıkları asmış. Salem'in saçlarında parıldayan bu sıcak fener ışığıyla mekan ıslıl ıslıl.

Yemin ederim, ona sonsuza kadar bakabilirim.

"Patton?" diyor annem ve ben gözlerimi kırpıştırarak, Salem'in yavaş gülümsemesinden annemin anlamlı sırtışına bakışlarımı çeviriyorum. "Orada öyle dikilip bakma. Gel bize katıl."

"Bay Patman! Gelin oynayın." Arlo zıplar ve elimi tutar, beni minyatür savaş alanına sürükler. "Siz tanklar olabilirsiniz," der bana, birkaç metre ötedeki büyük bir topu kaparak.

"Yani ismin uygun olduğunu düşünüyorsun, ha?"

Arlo gülüyor, benim ima ettiğim tarih dersinden habersiz. Büyüdüğünde, babamın bana öğrettiği gibi George S. Patton'ı takdir etmeyi öğreneceğini düşünüyorum.

Bir başka aile geleneği. Adımı, Avrupa'da generalin sağ kolu olarak görev yapan büyük amcamdan almışım, ama bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye.

Oyun yüzümü takınıp, ismimin hakkını vermeye çalışarak tankları taktiksel bir pozisyona yönlendiriyorum, ama Arlo beni durdurup tankları tekrar açık alana geri götürüyor.

"Orada olduklarında onları göremiyorum! Kötü adamları nasıl vuracaklar?" diye soruyor. Kusursuz bir mantık.

"Düşman yaklaştığında saldıracaklar. Tankların düşmanı vurmak için daha iyi menzile ve iyi bir görüş açısına ihtiyacı var. Güven bana. Adımın ünlü bir generalden geldiğini biliyor muydun?" diye soruyorum, Arlo ise bize karşı dizilmiş mavi askerlerin üzerinde durarak patlama sesleri çıkarıyor.

Sanırım bir tankımı kaybettim ve karşılık verdim.

Oğlan bir grup askeri devirir ve sevinçle ellerini çırpır. "Arlo, İkinci Dünya Savaşı'nı öğrendin mi?" Peki ben yaşına uygun tarih hakkında ne biliyorum?

"II. Dünya Savaşı mı? Evet, filmlerden."

"O zaman ne kadar büyük bir savaş olduğunu ve kaç kişinin savaştığını biliyorsun," diyorum ona. Gülümsüyorum ve yanına çömeliyorum. "Birçok insanın akrabaları savaşta yer aldı. *Muhtemelen* senin de."

Son cümleyi, gizli anlamları tahmin edemeyecek kadar küçük olduğunu bilmeme rağmen, sonradan ekledim.

Kahretsin, dilimin ucunda, ona ailesi hakkındaki gerçeği söylemek için can atıyorum. Babası hakkında. *Benim* hakkımda.

Ama dudaklarını sıkıp bana bakarken savaş sesleri çıkarmayı bırakıyor. Anladığından emin değilim.

Yüzüncü kez, gözlerinin benimkilere ne kadar yakın olduğuna şaşırıyorum ve bunu daha önce fark etmemiş olmamın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorum.

Ama yine de, burada kimse henüz bundan bahsetmedi.

Ya da belki de benim aniden babası olduğum bir dünyayı düşünmekten korkuyorlardır.

"Peki ya sen?" diye sorar. "Savaşı katıldın mı?"

Gölerek saçlarını karıştırdım.

"Hayır, büyük dünya savaşları benim zamanımdan önceydi. *O kadar* yaşlı değilim. Ve asker de değilim, evlat. Bunun yerine kısa bir süre Donanmada görev yaptım. Bunun beni düzeltip biraz karakter kazandırdığını düşünmek hoşuma gidiyor." Biraz uzaktaki gemilerini işaret ediyorum, çoğu Birinci Dünya Savaşı'ndaki türden eski savaş gemileri.

Çocukken, tüm gemilerin hala öyle olduğunu sanırdım. Askere yazıldığında, savaş gemilerinin çoktan modası geçmiş olduğunu ve ortalama bir uçak gemisinin, denizcilerin asla ilk elden görmedikleri uzak görevler için yüzen hava üssü olarak hizmet ettiğini öğrendiğimde hayal kırıklığına uğramıştım.

"Gemilerde miydin?"

"Evet. Bir destroyer eskortunda. Jetlerin kalktığı uçak gemisini korumak için büyük bir gemi grubuyla birlikte seyir halindeydik."

"Vay canına, harika! Sen gemiler olmalısın." Beni oyuncak gemilerin yanına çağırıyor. Savaş gemisini elime alıp gülümsüyorum, güzel anılar akla geliyor. "Eğlenceli miydi?" diye soruyor.

"Donanma mı? Sabah altı da uyanıp gün batımına kadar çalışmayı seviyorsan, çok eğlenceliydi. Ama hayatın geri kalanı daha kolay geliyor."

"Yelkenli gemilerle seyahat ettin mi?"

"Sık sık değil, ama kısa bir süre eğitim aldım." Sesimdeki melankoliyi gizlemeye çalışıyorum.

Hayatımın tuhaf bir dönemi idi, babasız tek başıma büyümeyi bitiriyordum. Ağabeylerim çoktan evden ayrılmıştı.

Farkında olsam da olmasam da, babamın ölümünden sessizce sarsılmıştım. Dünyayı dolaşmanın bazı cevapları bulmama yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama sürekli eğitim ve ailemden uzak kalmak yalnızlığıma pek yardımcı olmadı.

Sadece başımı beladan uzak tuttu ve eve döndüğümde bir playboy aptal haline gelmemi sağladı. Ama demir gibi bir iş ahlakına sahip bir playboy aptal.

"Ama sen artık denizci değilsin," diyor Arlo merakla. "Sen bir patronsun. Annem söyledi."

"Annen birçok şey bilir. Onu dinle."

"Tamam!" Yine mavi askerlerine dönerek, onları yavaşça düzgün bir sıraya dizdi.

O dikkatini başka yere verirken, ben Salem'in yanındaki kanepeye doğru yöneliyorum, ama Evelyn önce gözümüne çarpıyor ve annemin sakladığı dolaba doğru işaret ediyor.

İyi içki. Üstünde yarısı boş bir şarap şişesi duruyor.

En çok istediğim şey, lanet olası kız arkadaşımın yanına oturmak, ama görünüşe göre bu çok fazla bir istek.

Hızlıca bir içki içmek kimseye zarar vermez, bu yüzden şişenin yanında onunla buluşup ikimize de birer bardak dolduruyorum. Bu gece giyinmiş, büyük altın küpeler takmış.

"Patton, canım." Bileziklerinin tınlamasıyla bardağı kabul ediyor. "Ne kadar yakışıklısın! Sizi tekrar birlikte görmek ne kadar güzel."

"Teşekkürler, Evelyn." Parfümlü öpücüğüne boyun eğiyorum.

"Oh, onu ne zaman tanıtacağını merak ediyordum. Açıkça ortaya çıkıp tüm oyunları geride bırakmak daha iyi hissettirmiyor mu?"

Gülümsüyorum.

Teknik olarak, onu tanıtma fırsatım hiç olmadı.

Annem, Salem'i kapıdan içeri girer girmez aileden biri gibi davranmaya başladı. Şu anda bile, Salem'in omuzlarından, tamamen rahatlamamış olsa da, biz gelmeden önceki panik halinden kurtulduğunu anlayabiliyorum.

"Bu bizim için yeni bir şey. Aceleyle getirmek istemedik," diyorum, şarabımı yudumlarken.

Dışarıda içtiğim biraya kıyasla, bu şarap meyveli ve tatlı.

"Tabii, tabii. Ama gözü olan herkes ikinizin birbirinize karşı gerçek bir sevgi beslediğini görebilir. Bu çok hoş, tıpkı eski güzel günlerdeki sevgili Walt'ım gibi..." Diye iç geçiriyor. Başını sallarken gözleri parlıyor. "Ama bu kadar yeter. Seni yalnız yakalayabileceğimi umuyordum, Patton."

Başımı eğiyorum.

"Tabii, ne oldu?"

"Demek istediğim... Ah, canım, çok zahmet olmazsa biraz daha özel bir yer olmasını kastetmiştim. Bir dakikan var mı?"

Şimdi ne var?

Annemin tarif koleksiyonunu anlatırken, sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi dinleyen Salem'e bir göz atıyorum. Eminim birkaç dakika daha kendi başına idare edebilir.

"Tamam. Ofise gidelim mi?"

"Harika bir fikir!" O öncülük eder ve odadan o kadar sessizce çıkar ki, kimse bizim çıktığımızı fark etmez.

Arlo, askerlerine dalmış durumda. Oyundan ayrıldığımdan beri gemilerin kazanmaya başladığını fark ediyorum ve gülümsemeyi zor tutuyorum.

Ofis, her türlü iş için yedek olarak kullanılan küçük bir oda. Aslında, gerçek bir iş veya okuma yapmamız gerektiğinde, her zaman koltukları, devasa antika masası ve eski kitapların güçlü kokusuyla kütüphaneyi tercih ederiz. Annem bazen bu odayı hızlı bir e-posta göndermek için kullanır, ama bunun dışında, annem temizlik delisi olmasaydı bilgisayar tozlanmaya devam ederdi.

Kapı kapanır kapanmaz Evelyn, "Seni böyle çekip aldığım için gerçekten üzgünüm," diyor. Elbisesi düzeltir. "Mesele şu ki, şey... Archer ile konuşuyordum ve o harika biri, ama mülk hakkında seninle konuşmak istedim."

Kanım birkaç derece soğuyor.

Vazgeçecek mi? Bunun gerçekleşmesini ne kadar istediğini bildiğim için bu şaşırtıcı olurdu, ama iş hayatında hiçbir şeyi kesin olarak kabul edemezsin.

"Tabii ki. Aklında ne var?"

Tereddüt eder, gözleri benden pencereye kayar.

"Oh, çok utanç verici, ama teklif... yani ödeme planı... hepsi çok cömert." Bana acı bir gülümseme atıyor.

"Başka bir şey daha var gibi hissediyorum, hadi dinleyelim," diye ısrar ettim.

"Evet, şey... Korkarım ki, teklif ettiğiniz inanılmaz cömert yenileme yatırımı olsa bile, bu yeterli olmayacak. Bakın, bu pilot mülk için yeterli olabilir, ama benim için?" İçini çeker ve sonra yüksek sesle boğazını temizler, ellerini sıkıca birleştirir. "Lütfen benim hakkımda kötü düşünmeyin, ama düşünürseniz sizi suçlamam. Borçlarım var, Patton. Halledebileceğimi sandığım küçük şeyler, aç kurtlar gibi büyümeye devam etti. Walt'un sağlık masrafları beni zor durumda bıraktı ve..." Boğazını temizler, yüzünü buruşturur. "Tanrı biliyor ki, bunu halletmeye çalıştım. Binlerce kez denedim, ama rakamlar tutmuyor ve asla yeterli para olmuyor."

Oh, kahretsin.

Sanırım bunu tahmin etmeliydim.

Yüzümü ifadesiz tutarak kararlı bir şekilde başımı salladım.

Sonra ellerimi tuttu ve parmaklarını avuç içlerime gömdü.

"Lütfen Delly'ye söyleme, canım. Eğer öğrenirse, ben ölürüm."

"Hayır, Evelyn. Sırrın bende güvende," diyorum, nasıl bu noktaya geldiğini merak ederek. Evet, onu dinlemeyi kabul eden ve bu işi başlatan kardeşim, ama şirketle ilgili kararları takım olarak alıyoruz.

Bana daha yumuşak biri olduğum için geldiyse, haklı. Archer bu deneye bir dolar daha yatırmayı kabul etmezdi.

Aslında, ön yatırımları kabul etmesine bile şaşırdım. Bu işten elde edeceğimiz büyük karlar, eğer gerçekleşirse, çok uzak bir gelecekte olacak.

"Affet beni. Bunun garip olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, sesi her kelimeyle küçülüyordu. "Ve bu konuyu bu gece sana açtığım için çok üzgünüm. Mesele şu ki, Delly'nin serası bahara neredeyse hazır ve benim de yakında eve dönmem gerekiyor."

"Tabii, öyle olacağını tahmin etmiştim."

Gözleri cam gibi ve uzaklaşmış bir şekilde iç çekiyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, geri dönmeyi pek istemiyorum, orası çok soğuk, biliyorsun. Dışarıda bir şeyler yapmaya başlayabilmem için birkaç ay daha geçmesi gerekecek. Ama eve dönme zamanı geldi. Annen bu kadar uzun süre burada kalmama izin verdiği için çok nazık davrandı."

"O umursamıyor. Arkadaşlık etmeyi seviyor. Eminim yapabilseydi seni burada tutardı."

Evelyn, bir gözünü silerek, ani ve tiz bir kahkaha attı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Haklısın, biliyorum. Sadece güvence almak yardımcı oluyor." Yüzünde bir gülümseme kalır. Hüzünlü, neredeyse kırılmış bir gülümseme.

Kahretsin.

Ben duygusal bir tip değilim ya da empati konusunda ödül kazanacak türden biri değilim, ama o kalkıp gitmek için ayağa kalktığında elimi uzatıyorum.

O utanıp söyleyemese de, ne istediğini biliyorum.

"Bak, şirketin parasını kullanamam," diyorum ona sert bir şekilde. "Ne kadar istesem de, bunu tek başıma yapamam. Ancak, sana kişisel bir kredi verebilirim. Tamamen seninle benim aramda. Higher Ends ile olan anlaşmanın ötesinde, hayatınızı yeniden rayına oturtmak için neye ihtiyacınız varsa. Durumunuz düzeldiğinde, isterseniz kabin ücretlerinden kesinti yaparak geri ödeyebilirsiniz. Tabii ki, işler yoluna girdikten sonra."

"Oh! Oh, gerçekten mi?" Gözlerini hızla kırıştırtarak, tuhaf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Patton Rory, sen harika bir adamsın, çok nazıksın!"

Kendini öne doğru atarak, yaşlı bir kadının öpücükleriyle yanaklarımı boğuyor. Kıkırdarak, o da benimle birlikte gülerken onu itiyorum.

Ama bir saniye sonra gülümsemesi kaybolur.

"Tekrar sormak zorundayım, bunu aramızda tutabilir misin? Diğerleri, anlayacaklarından emin değilim. Ve zavallı Delly, onun nasıl olduğunu bilirsin! Benim başımın dertte olduğunu düşünürse, mirasını dağıtmaya başlayacaktır."

"Zaten yaptım," diyorum. "Ne kadar ihtiyacın var?"

"Oh, umarım çok fazla değildir. Ama..." Tereddüt eder, yine yüzünü buruşturur, ince yanağını ağzına beceriksizce çeker. Derisi o kadar gevşek ki, çırpınma sesi çıkarır.

"Evelyn, hadi ama. Ben her zaman büyük rakamlarla uğraşırım. Korkma."

"Evet, biliyorum, sadece birkaç... şey..."

"Yirmi bin yeter mi?" Cüzdanımı ve çek defterimi çıkarırım.

Bana bakar. "Kırk?" Yine o acı

dolu gülümseme.

Onun için üzülüyor muyum yoksa yaşam masrafları için bu kadar çok paraya ihtiyacı olmasına gerçekten şaşıyor muyum, emin olamadığım için iç çekmemeye çalışıyorum.

"Biraz yuvarlayabilir miyiz? Altı haneli bir rakam yeterli olur."

Yüz bin dolar mı?

Neyse.

Şaşkınlığımı gizleyerek kalemi ve çek defterimi çıkarıp, hızlıca miktarı yazıyorum.

"Alın. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa haber verin."

Elimi uzattığım çeki alırken eli titriyor.

"Çok cömertsin genç adam. Çok insancılsın." Çirkin bir şekilde ağlamaya başlayacağından biraz endişeleniyorum, bu yüzden sırtını okşayıp gitmek için işaret ediyorum.

"Salem'e geri dönüp Arlo'ya yardım etmeliyim, yoksa biri onun askerlerine takılıp düşecek."

"Tabii, tabii! Bu arada, küçük çocukla çok doğal davranıyorsun. Düğünü sabırsızlıkla bekliyorum, Pat." Göz kırparak ayağa kalkar ve sanki bir kralmışım gibi kapıyı benim için açar.

Dürüst olmak gerekirse, sanki benim onun koruyucu meleğiymişim gibi bana yalakalık yapması biraz rahatsız edici. İş kredileri verdim ve hayırseverlik etkinliklerine katıldım, ama bu daha kişisel bir şey gibi geliyor.

Salem'i koridorun sonunda görünce rahatlarım. Bizi görünce yüzü aydınlanır ve Evelyn elini uzatarak aceleyle yanımıza gelir.

"Sana hiç söylemedim, canım," diyor Salem ona elini uzatırken ve bana şaşkın bir bakış atarken. "Patton'la çok uyumlu bir çiftsiniz ve küçük oğlun da yiyip bitirmek isteyeceğin kadar sevimli!"

"Teşekkürler," diyor Salem, bana eğlenceli bir bakış atarak. Evelyn yanağını okşuyor ve adımlarını hızlandırarak yoluna devam ediyor. Salem bana bakıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Oh, sadece bir iyilik istemek istedi."

"Ne iyiliği? Yine Minnesota anlaşması mı?" Kaşlarını çatıyor, ağzının köşeleri aşağı doğru çekiliyor.

"Endişelenme. Her şey kontrol altında," diyorum gülümseyerek.

Şaşırtıcı bir şekilde, Salem gülümsemiyor.

Sadece şalını çekip kollarını örtmek için aşağı indirir. İlk kez, neden diğerlerini terk ettiğini merak ederim.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sorarak kolumu uzattım. "Dışarısı oldukça ılık."

Gözleri yüzüme kayar ve hemen başka yere döner. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu bir aile yemeği olmalı."

"Annem şikayet etmek isterse, *diğer* iki oğluyla da bol bol şikayet edecek. Muhtemelen onları da dışarıda buluruz."

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra —gerçekten iyi olup olmadığını merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre— elini koluma takar ve beni koridordan arka bahçeye açılan yan kapıya kadar takip eder.

Bu gece yıldızlar pek parlak değil. Utah çölü, Kansas City'nin bulutlarını ve ışık kirliliğini her zaman gölgede bırakır, ama Salem yine de başını geriye atıp gülümseyerek akşam havasını içine çekiyor.

"Ne olduğunu söylemek ister misin?" diye soruyorum. "İstersen, önce şu bankın yanına yürüyebiliriz."

İlk kez dudaklarına bir gülümseme konur ve bankın yönüne başını sallar.

"Burası babamın eski yeri," diye açıklıyorum yaklaşırken. "Burada oturmayı çok severdi

burada oturmayı çok severdi. Rakamlarla meşgul olmadığı zamanlarda şiir ve tarih kitaplarına çok meraklıydı. Elinde bir kitapla bütün akşamları başka bir yerde geçirirdi."

"Baban gibi daha çok okumalısın," der, bankın yanında tereddüt ederek. "Ama gerçekten oturmak istiyor musun..."

"Evet. Gel otur, Salem." Onu yanımdaki soğuk metale çekiyorum. Akşamüstü her yerde çiğ parıldıyor, tomurcuklanan ağaçların belirsiz hatlarını kaplıyor.

Normalde babamın eski düşünce köşesinde fazla oyalanmam.

İtiraf etmeliyim ki, bu gece dışarıda olmak insana huzur veriyor —ya da belki de sadece onun yüzündendir. Hava henüz yazın olduğu gibi kokulu değil, ama cildimi serinletiyor ve bana, büyüdüğüm devasa evden uzaklaşmamı sağlayan bir alan, bir mesafe sunuyor.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diyor Salem sessizce, elbisesindeki çiçek desenlerini izleyerek. Kollarında tüyler diken diken olmuş, ama üşümüş gibi davranmıyor.

Bunun yerine, parmaklarını açarak havayı cildini serinletmesi için içeri davet ediyor. "Birisi sana ait olmadığını hissettirdi mi? Archer mı?" "Hayır, öyle bir şey yok. Herkes çok nazik. Belki de fazla nazik. Ama Sanırım sorun da bu..." Bana yavaşça bakar. "Çok sevimli bir ailen var. Benim için bu oldukça yabancı bir şey."

Gözlerim yanarken, elini tutuyorum.

"Korkma. Ailenle ne olduysa, bir daha olmayacak. Biz ailemizi sürgüne göndermeyiz."

Kafamı sallayarak, anne babasının hak ettiği küfürleri içime atıyorum. Kendi kızlarına nasıl böyle bir şey yapabilirler?

Sırf onlar için küçük hayatlarına bir çomak sokan bir çocuğu terk etmedi diye mi?

İnsanlar bazen çok tuhaf yaratıklar.

Değişebilirler de, ama her zaman iyi yönde değil. Neyse ki, benim ailemde bu pek yaşanmadı. Salem için bunun ne kadar yabancı bir durum olduğunu anlayabiliyorum.

Dex'e bak, Junie'den önceki en büyük işkolik insan android. Archer, o kadar çekingen ki, buzdolabı mıknatısı bile onun yanında dışa dönük kalır. Ben ise risk alan kişiyim. Sığ ve bencil, en azından herkes öyle diyor.

Annem ise bizi bir arada tutan yapıştırıcı, ama buna ihtiyacımız olduğu için değil. "Bütün bunların nesi bu kadar kötüydü? Tanıdık olmaması mı?" diye nazikçe soruyorum.

"Hiçbir şey. *Kötü bir şey* yok, sadece..." Bana bakar, gözleri bu ışıktaki karanlık duygularla doludur. "Gelecekte bahsediyordum ve annen, gelecekteki mülklerde sanat ve dekorasyon için ilham aramaktan bahsettikten sonra bana bazı antika mücevherler göstermeye başladı."

"Ve?"

Tereddüt eder, yüksek sesle iç çeker.

"Anlamıyor musun, Patton? Gerçek ortaya çıktığında onları, onu hayal kırıklığına uğratacağız. Tüm bu gülümsemeler ve gösterişli

şeylerin tadını çıkarıyoruz ve hepsi bir anda yıkılacak." Sesindeki gerginliği anlamıyorum.

"Neden? Annem sana eski mücevherleri gösterdi diye ve sen gelecekte bahsettin diye mi?"

"Çünkü iyi şeyler uzun sürmez! Benim için değil. Kara kedi için değil." "Lady Bug, lanet olsun." Onun buz gibi ellerini ellerime alıyorum.

Aslında her yeri soğuk, ama bunu kabul edip benim onu ısıtmamı izin vermeyecek kadar inatçı.

"İyi şeyler olur," diyorum ona, nazik olmaya çalışıyorum ama yine de homurdanıyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey bu, nazik bir dokunuş, ona daha önce elde ettiklerinden daha iyisini hak ettiğini ikna etmek çok sinir bozucu olsa da.

"Keşke senin kadar kendime güvenim olsaydı." Yine iç çekiyor.

"Salem, başını kaldır." Gözleri benimkilere değene kadar bekledikten sonra, "İyi şeyler geliyor. Şu anda onları yaşıyoruz. Sen bunları hak ediyorsun," diyorum.

Ellerimi dudaklarına bastırıyor, bahar yağmuru gibi bir öpücük.

"Evet, haklısın. İnanmak istemememe rağmen haklı olduğunu biliyorum," diye fısıldar. "Teşekkür ederim."

"Saçmalıyorsun, biliyorsun. Herkes bizim ne kadar iyi bir çift olduğumuzdan bahsediyor. Kardeşlerim senin gibi bir kadını elde ettiğime inanmıyor."

O sertçe güldü.

Bırak merak etsin. Eğer gerçek olmasalardı, bu konuda beni bu kadar parçalamazlardı.

"Artık kara kara düşünmeyi bırak ve bunu giy." Ceketimi çıkarıp omuzlarına sardım. "Güzel bir geceydi. Annem seni seviyor. Arlo'yu seviyor. Junie ile arkadaş oldun ve daha da iyi hale getirecek şey ne biliyor musun?"

"Ne?" Sıcak gözyaşları beni şok eder, yüzüne yağmur damlaları gibi yapışmışlardır.

"Arlo'ya söylersek. Gecemizi güzel bir şekilde bitirelim."

"Hmm... evet." Yutkunur ve düşünerek başka yere bakar. "Harika bir son olur."

Bekledim, ama evet demedi.

Kahretsin.

Bak, her şeyi yeniden değerlendiren bir ortamda ona bir kez daha büyük bir sürpriz yaptığımı anlıyorum.

Aynı zamanda sabırsız bir pisliğim.

"Hayır demek istiyorsun," diyorum düz bir sesle, sesimde sinirimi gizleyerek.

"Üzgünüm, Patton. Henüz çok erken gibi geliyor. Söz veriyorum, ne yapacağımıza karar verdiğimizde yakında yapacağız."

"Yani hiç de yakında olmayacak demek istiyorsun." Dediğim gibi. *Pislik.*

Küfür etme ve eve bakma dürtüsüne direniyorum. Lanet olası bir öfke nöbeti geçirdiğimi biliyorum ve kendimden nefret ediyorum.

Ama lanet olsun, herkese Arlo'dan bahsedersek, *Arlo'ya* benden bahsedersek, bir adım daha ileri gidip yeni bir sayfa açabiliriz.

Çok uzun süredir olduğumuz yalnız, şüpheli yaratıklardan daha büyük bir şey olabilirdik.

Kıçım ağrıyor. Sanki babamın eski bankı, yarama tuz biber eklemek istercesine, yıpranmış metalin pürüzlü kısmı kalçama sürtünüyor.

Salem kolunu boynuma doluyor ve vücudunu bana yaslıyor.

Genelde bu beni yumuşatmaya yeter - ya da dürüst olmak gerekirse sertleştirmeye - ama şu anda havamda değilim, o havadar elbisesiyle bile.

"Üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye mırıldanıyor ve yanağıma öpücük konduruyor. "Onun bilmesini istediğini biliyorum ve bilecek. Sadece dikkatli olmamız gereken bir yaşta."

"Senin düşündüğünden daha zeki," diye terslerim. Bir saniye sonra omuzlarım çöker. "Üzgünüm. Sert olmak istemedim. Oğlum olmadan boşa harcadığım yıllardan nefret ediyorum ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekiyor."

"Telafi edeceğiz." Beni tekrar öper. En azından dudakları artık ısınmaya başlamıştır. "Sorun benim, Patton. Kabul ediyorum. Endişelendiğim sadece onun tepkisi değil. Her şeyin bu kadar yeni olduğu bir zamanda bunu kaybetmek, seni kaybetmek. Lütfen biraz zaman verir misin? Emin olabilmem için."

Elimi beline koyarak onu geriye doğru çekiyorum.

"Anlıyorum. Bu olay hayatımızı kalıcı olarak değiştirecek, buna şüphe yok. Ama bu küçük adamı seviyorum. Ve onun bir ailesi olmasını istiyorum. Annesi Salem'in ötesinde, bu evdeki herkesin şımartacak yeni bir Rory olduğunu bildiği gerçek bir aile."

Gözleri parıldayarak uzaklaşır.

"Arlo'yu seviyorsun, değil mi?"

Ona göz kırptım.

"O benim *oğlum*, Salem. Tabii ki seviyorum." Diğer sözler, ona söylediğim sözler, dilimde takılıp kalır.

Kahretsin, belki de gerçekten çok erken.

Şu an doğru zaman değil. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ve belki de düşündüğümde daha çok ona benziyorum, hayal etmesi zor olsa da, mükemmel fırsatı bekliyorum.

Her ne olursa olsun, o mükemmel an, o büyük açıklama, bu gece gerçekleşmeyecek. Bu bizi kötü insanlar yapmaz. Sadece beni çelişkiye düşürür.

"İçeri girip annemle konuşacağım," diyorum. "Sen istediğin kadar burada kal. Ceketini alabilirsin."

"Patton..."

"Ne istediğini düşün," diyorum ona. "Çünkü ben zaten biliyorum."

Kapıya vardığımda, geriye dönüp baktığımda, onun ince omuzlarına çok büyük gelen paltomun içine kıvrılmış olduğunu görüyorum.

Yine gökyüzüne bakıyor, bulutlar yaklaşıp parlak yıldızları örtmeye başladığında babamın bakışına çok benzeyen bir bakışla.

Evet, bu gece sadece Salem saçmalamıyor. Kendi aptallığıma burun kıvrıp kapıyı kapatıyorum.

DOWN AND OUT (SALEM)

Yine kendi yatağında tek başıma uyanmak garip geliyor.

Evim hiç bu kadar küçük gelmemişti ve her zaman fareler için uygun bir yer olmuştu.

Bir dakika esneme hareketi yapıyorum, parmaklarım duvarı okşuyor ve ayak parmaklarım yatağın ucunu sıyrıyor. Isıtıcının yanında havalandırmak için asılmış birkaç gömlek ve henüz kaldırmadığım bir bavul var.

Arlo henüz uyanmadı ve Patton yokken ortalık mezar gibi sessiz. Tabii ki, o hiç burada kalmadı.

Bu çoğunlukla benim tercihimdi; onun malikanesinde şık bir şekilde kalabileceksen, benim berbat dairemde vakit geçirmesini istemedim. Ama aynı zamanda, işler ters giderse diye Arlo için güvenli bir ortam da istedim.

Kendi bencil duygularım ön plana çıkmadığında, her zaman Arlo öncelikli oluyor.

O daha iyisini hak ediyor, ama her şey bir anda altımızdan kayıp gidebileceğine göre, güzel şeylere fazla alışmamalı.

Ama Patton beni terk ederse, oğlunu terk etmeyecektir. Hoşuma gitse de gitmese de, Rory'nin serveti artık Arlo'nun hayatının bir parçası ve bu, onun geleceğini kolayca mahvedebilir. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Ah, neden bu kadar zor?

Başımı ellerimin arasına alıp, yıldızlar görene kadar parmaklarımı gözlerime bastırıyorum.

En iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Endişelenmek.

Harika aile yemeği, büyük ilişkimizin açıklanması, hepsi sadece birkaç gün önceydi. Nasıl oldu da sanki yarım ömür önceymiş gibi geliyor?

Bütün ailesi bizim bir ilişkimiz olduğunu biliyor ve o bizi eve götürdüğünden beri onu görmedim.

Kısmen benim hatam.

Ama beni dışarıda bıraktıktan sonra, biraz ayrı kalmamız gerektiğine karar verdim ve o da itiraz etmedi. Muhtemelen onu tekrar reddettiğim için hayal kırıklığına uğradığı içindir.

Muhtemelen Arlo'yu sevdiğini söylediği için biraz heyecanlandığım ve bana aynı şeyi söylemediği için çok hayal kırıklığına uğradığım içindir.

Ayrıca, sınırlara ihtiyacımız

var. Alana. Sınırlara.

Duvarlara.

Kendi evimizde, çok fazla ve çok hızlı değişmediğimiz, oğlumun nasıl etkileneceği konusunda endişelenmeme gerek olmayan zamanlar. Bu çok tatmin edici değil.

Öfkeyle yuvarlanarak telefonumu şarj kablosundan çekiyorum.

Hala mesaj atmadı.

Neyse, boş ver.

Mesaj atmasını beklemiyordum ve onun da böyle bir yükümlülüğü yok. Ama o gecedен beri her sabah, uyandığımda bir mesaj bulmak istiyorum.

Neredeyse hiç yalnız kalamadığım ve akıl almaz seksin yaşandığı çılgın bir ayda, Patton Rory beni hayal bile edilemeyecek birine dönüştürdü.

Şımarık.

İşte ben buyum.

Beni, ne yapacağımı bilmediğim bir nezaket ve istikrarın içine daldırdı. Deneyimsizim, yetişkin bir ilişkiyi idare etmem gerekirken aşık bir genç gibi davranıyorum.

Yoğun olduğumuz için günlerce konuşmadığımız bir ilişki.

Patton'ın ne kadar yoğun olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

İşi onun hayatı ve şu anda, pazar günü olmasına rağmen, muhtemelen çalışıyor. Ya da yolun aşağısındaki o şık yerden kahve alıyor.

Bazen *bana* kahve getirdiği gerçeğini boş ver.

İnleyerek telefonu bir kenara atıyorum ve yataktan kalkmak için enerji toplamaya çalışıyorum.

Arlo'nun eski evinde ve eski hayatında biraz zaman geçirmesi daha iyi. Patton'ın masalsı sarayı bizim için bir rüya, gerçek değil.

Beni yanlış anlamayın. Arlo'nun dünyayı ele geçirmesini istiyorum, ama bu dünya değil, beş yaşındaki bir çocuğun sindiremeyeceği paralel bir evren.

Ben kalktığımda o da uyanıktı, mutfak masasında dün gece bıraktığım, taşan bir kase mısır gevreği ile oturuyordu.

"Başardım anne!" diyor gururla, kaseyi yemeye başlarken. Kasenin etrafına süt sıçramış.

"Yeterince var mı, koca adam?" diye soruyorum, bir bulaşık bezi alırken. Güneş henüz doğmamış, saat çok erken, ama bu sadece bu mevsimde saatin yedi civarında olduğu anlamına geliyor. "Sana krep yapacaktım."

"Krep mi?" Heyecanla kaşığı vurunca mısır gevreği her yere saçılır.

Yere yavaşça damlayan süte bakıyorum, ona azarlayıcı bir bakış atmaya çalışıyorum ama sonra gülmekten kendimi alamıyorum.

Patton'ın parlak, modern mutfağında olsaydık, o sadece gülerek nemli bir bezle silip şaka yapardı. Burada, tek başıma, sanki yargılanıyormuşum gibi hissediyorum.

Başka bir ev işi.

Olgunlaşmamış bir gremlin değil, parlak bir insan örneğiymişim gibi davranmam gereken başka bir anne ikilemi.

Yine *tek başıma*, sevimli ama acı verici bir an.

Başka ne var ki? Durulayın ve tekrarlayın.

"Pankekleri çok seviyorum," diyor Arlo, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Pankekler, pizza ve dondurma ile birlikte, ona iyi bir gün başlatması için rüşvet vermek için listenin en başında yer alıyor. "Şimdi yapacaksın mı anne? Muzlu ve çikolata parçacıklı yapabilir miyiz?"

"Önce senin yaptığın dağınıklığı temizlemem lazım. Sonra bakarız."

Biraz utanmış gibi görünüyor, ama çabucak neşeleniyor. "Bu uzun sürmez."

Hayır, uzun sürmez, ama yükü hafifletecek başka biri olsaydı kesinlikle daha hızlı olurdu.

Bu düşüncelerden nefret ediyorum.

Beynimin bunları düşünmesinden nefret ediyorum.

Tıpkı geçmişteki hatalarımı, altın bir kaide üzerinde duran Patton'ın hayatıyla sürekli karşılaştırmamdan nefret ettiğim gibi.

İçten içe, buna layık olmadığımı düşünüyorum.

Ve bunu düşünen tek kişi *olduğum için*, layık olmadığımı da biliyorum. Rory'ler bana karşı inanılmaz derecede nazikti, ya da para onlara, ailemden çok daha iyi bir şekilde kötü yanlarını gizlemeyi öğretmişti.

Yine de.

Bu durumun uzun sürmeyeceğini hissediyorum.

Ben yerleştiğim anda birisi ya da bir şey gelip bu balonu patlatacak ve bu şeyin *ben* olma ihtimali çok yüksek.

Kendimi sabote etmek benim için yeni bir şey değil.

"Tabletim nerede? Bulamıyorum!" Arlo yüksek sesle sorarken, ben sandalyenin ayağını siliyorum ve yere sıçrayan son süt damlalarını temizliyorum.

"Bilmiyorum, tatlım."

"Bulmama yardım et, anne. Lütfen?" *Lütfen* kelimesi bir soru olarak eklenmiş, ama en azından orada. Onun bunu ezberlemesi uzun zaman aldı.

"Şu anda ikisini birden yapamam. Sadece iki elim var," diyorum ona. "Yatağının altına baktın mı?"

Arlo kalkıp evin içinde koşturarak her yeri ararken, ben de krep yapmaya başlıyorum. Umarım tablet bulunur. Bulunmazsa günlerce üzgün ve sıkılacaktır.

Patton burada olsaydı, yemek yapmaya veya tableti aramaya yardım ederdi, eminim

Bunun yerine, yumurtaları kırarken oğlumun ve onun koşuşturmalarına takılıp düşüyorum

bir kaseye kırarken oğlumun ve onun koşuşturmalarına takılıyorum.

"Sonra tekrar bakarız, canım," diyorum o vazgeçtikten sonra. Alt dudağı dışarı çıkıyor, hem sevimli hem de sinir bozucu. "Peki, Patman en sevdiğin süper kahraman mı sence?"

"Binalara tırmanamıyor ve lazer gözleri yok... ama yine de havalı."

Gülümsüyorum. "Onun neyi havalı?"

"Zengin! Dünyayı dolaşıyor ve kötü adamlarla savaşıyor. Adını ünlü bir generalden almış." Karate pozu verir ve havayı keser. "Arabası da oldukça havalı."

Kötü adamlarla savaşmakla ne demek istediğini tam olarak anlamadım. Ama geri kalanının doğru olduğu inkar edilemez ve küçük oğlumun kahramanlara duyduğu hayranlık bu sözlerden açıkça anlaşılıyor.

Tanrım.

"Bazı büyük kahramanların hüznünlü hikayeleri vardır, biliyorsun," diyorum, hamuru düzelterek. "Batman gibi. Ailesi o küçükken öldü, değil mi?"

"Evet." Arlo omuz silkiyor, umursamıyor.

Daha açık sözlü olmam gerekiyor, bu yüzden kaseyi yere koyup soruyorum, "Arlo, hiç bir baban olmasını diledin mi?"

Yüzünü bana çevirip kaşlarını çatar.

"Oh. Uh." Bir saniye bu soruyu düşünür, beni şiddetli bir bakışla izler. Tanrım, odaklandığında tıpkı Patton'a benziyor. Sonra bana gülümser, ama hala cevap vermez. "Arlo?"

"Merak etme anne. Sen on babadan daha iyisin. Umurumda değil."

Evet, sanırım az önce dökülen süt, kalbimin patlamasına neden olamaz.

"Seni seviyorum, evlat." Ona bir kez olsun kurtulmaya çalışmadığı, içimden gelen bir sarılma veriyorum. "Ama baba istemek de normal. Okuldaki diğer çocukların babaları var, biliyorum."

"Ama benim babaya *ihtiyacım* yok anne. O gitmiş olsa da sorun değil. Bilmiyorum." O çok sakin, sesi hafif ve rahat. Bu konuşmayı başlatmak için sinir krizi geçiren annesinin aksine. "Krepler hazır mı? Muz kokusu beni acıktırıyor."

Aç bir rakun gibi havayı kokluyor.

Gülerek, görüşümün bulanıklaşmasına izin vermemeye çalışıyorum ve pişirmeye başlamak için tavayı ısıtıyorum. Tüm bu duygusal dikkat dağınıklığı yüzünden, çok fazla çikolata parçacığı ekledim. Ama yine de güzel olacaklar. Midem onunkiyile birlikte gurulduyor.

Arlo kendi kendine mırıldanarak not defterine çizimler yaparken, ben sessizce pişiriyorum. Krepler hazır olur olmaz, koşarak gelip ocağın yanındaki şekerlemeleri alıyor.

"Teşekkürler anne!"

"Hey, hey, çok fazla alma! Bu zaten kahvaltıda tatlı yemek gibi." Ona parmağımı sallıyorum.

O bana yaramazca gülüyor. "Ya ikisi de olursa?"

"Her şeyden önce kahvaltı yapman lazım. Tartışmaya gerek yok, genç adam," derim ve üzerine koymak için bir muz dilimlerini keserim.

Buna karşılık, tabağı alır almaz, benim hazırladığım yemeğin üzerine bir yığın şekerleme serpiştirir.

"En üstte muz var. Sağlıklı!" diye pankekle ağzını doldurarak haykırır.

Oof.

Ya Patton'ın tatlı düşkünlüğünü ve savaşçı mantığını miras almışsa?

"Yemeğe dalmadan önce bir sorum var," diyorum, incelikli davranma umudumu tamamen bırakarak. "Ya baban bir gün geri gelirse? Nasıl

?

Arlo omuz silkiyor, hayatına başka bir ebeveyn eklemekten çok yemeğine daha fazla ilgi duyuyor.

"Ya öyle olursa? Grumpybutt bizim arkadaşımız." Söylememesi gereken bir şey söylediğini fark edince, bana kötü bir bakış atar. "Kimse ondan daha havalı değil. Eğer etrafımızda bir erkek olacaksa, o da bu adam olmalı."

O adam.

Evet, ben öldüm.

Eğer evrenden parlayan bir neon tabela varsa, işte bu o. Gülmeli miyim, yoksa histerik bir şekilde ağlamalı mıyım, emin olamıyorum, bu yüzden onu kucağıma alıp, zaten çikolata ve şekerle kaplı olan yüzünü öpmeye karar veriyorum.

"Anne!" diye bağılıyor ve bu sefer gerçekten kurtulmaya çalışıyor, giderken kafasının arkasını çeneme çarpıyor. Ama gülüyor, ben de gülüyorum, çünkü sanki varlığından haberdar olmadığım bir yük kalkmış gibi.

Özgürüm.

Özgürüz.

Ve Patton'a, büyük itirafın bir felaket olmayacağından emin olduğumu söylemem gerekiyor.

Eğer kafamı toparlayıp bunu yaparsam, her şeyi düzeltebilir.

O başından beri Arlo'ya söylememi istiyordu. Ben ise her şeyi mahvedecek nedenler aramaya devam ediyordum.

Karanlık köşelere, söylenmemiş sözlerle ve Patton'ın yüce hayatı ile benim hayatım arasındaki uçurum gibi mesafeye bakıyordum. Ama belki de aslında ihtiyacım olan şey başından beri güvendi.

Telefonum diğer odadan titriyor ve onu almak için geri dönüyorum. Belki de Patton, neredeyse kesin olarak satın almaya gittiğini bildiğim kahveyi teklif etmek için arıyordur.

Ancak ekranımda onun adı yazmıyor.

Bilinmeyen numara.

Dudaklarımı ısıırıyorum, elimde tekrar titreyen telefona bakıyorum, sonra kaydırıp kulağıma tutuyorum. "Alo?"

"Salem?"

"Evet?" Ses tanıdık geliyor ama tam olarak kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Ben Delly, Delly Rory. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama görünüşe göre küçük birisi senin oradayken yeni oyuncaklarını ve tabletini unutmuş. Benimle brunch yapmak ister misin?"

Şu anda Arlo'nun üç mini krep bir çırpıda yediğini belirtmek için en uygun zaman değil. Küçük erkek çocukları hakkında bildiğim bir şey varsa, o da şımartılmak için dipsiz bir mideleri olduğudur.

"Tabii, çok güzel olur," diyorum ve odada zafer dansı yapıyorum. "Ne zaman gelmemizi istersin?"

BU SEFER Delly Rory'nin devasa evine yaklaştığımda, beni yutacakmış gibi hissetmiyorum.

Patton bu küçük buluşmaya davet edilmedi. Her zamankinden daha fazla, gizli bir kulübe kabul edilmişim gibi hissediyorum.

Kızlar kulübü. Anneler kulübü. Belki de Rory kadınlar kulübü.

Birkaç gün önce akşam yemeğinden önce neredeyse kavga edecekken, Patton'ın annesiyle buluşmanın karnımda bu kadar şampanya gibi köpüren bir his yaratacağını düşünmemiştim, ama işte buradayız.

Delly ile brunch daveti.

"Unutma, koca adam, en iyi davranışını sergilemelisin," diye Arlo'ya hatırlatıyorum, el ele tutuşarak devasa kale kapısına doğru yürürken. "Geçen seferki gibi kibar ol."

"Delly'yi seviyorum. O çok hoş birisi." O da heyecandan coşmuş gibi görünüyor.

"O hoş bir bayan," diye katılıyorum.

Kapı açılır ve tertemiz beyaz pantolonlu takım elbisesiyle pembe fular takan Delly bizi içeri davet eder. Bu kadın her zaman podyumda yürüyen mankenler gibi şık ve asil görünme konusunda bir yeteneği var ve bugün de bir istisna değil.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim!" diye coşkuyla söylüyor. Kayla ile konuştuğumda olduğu gibi, bu seferki ses tonu zorlama gelmiyor. "Merhaba Arlo. Tabletini özlemişsindir, değil mi?"

"Evet! *Hiçbir yerde* bulamadım." Indiana Jones'a rakip olacak dramatik bir üslupla ona tabletini aradığını anlatmaya başlar. Delly beni yemek odasına götürürken koluma hafifçe vurur.

Evelyn de oradadır, elinde bir fincan kahve tutarken bize sıcak bir şekilde başını sallar. Delly'den biraz daha rahat giyinmiştir, ama en iyi arkadaşının cazibesinin ona da yansıdığına şüphe yoktur, ya da o da doğal olarak kendinden emin ve şık biridir.

Her halükarda, iyi bir izlenim bıraktığına şüphe yok. Sanırım bu, duruşundan kaynaklanıyor.

Ama o her zaman böyle mi, yoksa uzun süre kalacağı bu güzel eve uyum sağlamak için ekstra baskı mı hissediyor?

Onu hiç suçlamıyorum.

Burada nefes almak bile, buraya uymadığım sayısız yönümü düşünmeme neden oluyor. Ama bu, iki kadının da bana onur konuğuymuşum gibi davranmasını engellemiyor.

Otururken Evelyn'e geniş bir gülümseme atıyorum. O ve ben aynı durumdayız, Rory'nin sarayında yabancıyız, o benden çok daha fazla buraya ait olsa da. Yine de birbirimize destek olmalıyız.

"Salem," diyor Evelyn, kahvesini yudumlarken. Fincanın kenarından gülümsüyor, dişlerini ve gözlerinin yumuşak kırışıklıklarını gösterecek kadar. "Seni tekrar görmek ne güzel. O portakallı kekten mutlaka tatmalısın. Junie'nin yardımıyla dün yaptık. Delly, bana bir parça daha alır mısın?"

Delly dilimlere kesmeye başladığında, küçük sehpa taze kekin narenciye kokusu cenneti gibi koktuğu kesin.

Arlo, aç bir küçük hortlak gibi tabağını kapar ve dilimini yiyip bitirir, sonra kulaklıklarını takar ve tabletinde en sevdiği hayvan YouTube kanallarından birini izlemeye başlar.

"Onu geri almak büyük bir rahatlama," diyorum, çocuğa başımı sallayarak. "Gelmezse çok hayal kırıklığına uğrardı. Sahip olduğumuz en güzel şey gibi."

Abartmıyorum.

O Noel hediyesi için yeterli parayı biriktirmek için, uzun saatler boyunca internette ikinci el eşyaları karıştırmak zorunda kaldım. Sonunda, onun kötü muamelesine dayanabilecek dayanıklı bir kılıfı olan bir iPad buldum.

"Ah, keşke bende de öyle bir şey olsaydı. Bugün havaalanında kullanabilirdim." Evelyn'in gülümsemesi derinleşir. "O iyi bir çocuk. Eminim onu ve küçük oyuncaklarını koruyan biri vardı."

Onun önüne uzun bir bardak portakal suyu koyar.

O başını kaldırıp ona gülümser ve mırıldanır, "Teşekkürler." Hiç yoktan iyidir, sanırım.

"Çocuklar," der Delly sevgiyle, ona ve konsantrasyonundan dolayı küçük, buruşuk kaşlarına bakarak, ekrandaki bir adamın iğrenç görünümü

yüzünde, küçük, buruşuk bir ifadeyle konsantre olurken, bir adam ekranın içinde tropikal bir ortamda koluna iğrenç görünümlü bir kırkayak sürünür. "Bu sabah küçük bir kabus olduğunu tahmin ediyorum."

"Sadece biraz." Gülerek, "Açıkçası, onu aldığımı ve kaybettiğimi sandığımı düşünüyorum."

Pasta gerçekten çok lezzetliydi — Juniper'ın usta pastacı dokunuşu belli —ve hanımefendi gibi davranmaya çalışsam da dilimimi üç büyük ısırıkta yiyorum.

"Patton çocukken Tazmanya canavarı gibiydi," diyor Delly, Evelyn'e komplo kurar gibi gülümseyerek bakıyor. Bu iki eski arkadaşın çok hoş bir yanı var. Onun Arlo'nun büyükannesi olmasını ve belki de Evelyn'in bir tür büyük teyzesi olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. "Minnesota'ya seni ziyarete geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun, Evie?"

"Nasıl unutabilirim?" Evelyn neşeyle gülüyor. "Yazın ortasında, bunaltıcı sıcak günlerdi. Göl kenarındaki kulübelerden birinde kalıyordun."

Acaba Higher Ends'in yenilemeyi düşündüğü kulübelerden birini mi kastetti? Dizlerimin üzerine dirseklerimi dayayarak öne eğildim, Patton ve kardeşlerine tavsiye edebileceğim, iş açısından yararlı bir şey öğrenebilir miyim diye merak ederek.

Bir mülkün tarihini, zaman içinde orada yaşanan hayatları ve kahkahaları bilmek değerlidir.

Ayrıca, itiraf etmekten nefret etsem de, genç Patton'la ilgili tüm hikayeleri merak ediyorum. Hayatının hala bilmediğim çok fazla yönü var.

Onunla ilgili pek çok şey gizemli ve ben her ayrıntıyı öğrenmek istiyorum.

"O yolculukta yedi yaşında falandı," diyor Delly, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde. Dizlerinin üzerinde parmaklarını birbirine bağlarken altın bilezikleri hafifçe çınlıyor. "Yüzmeyi yeni öğreniyordu ve çok sıcak bir yazdı. Çok sıcak."

"O günler, taşrada geçirdiğimiz günlerdi. O zamanlar kulübelerde iyi bir klima yoktu, bu yüzden tüm zamanımızı göl kenarında, esinti yakalamayı umarak geçirirdik," diye açıklıyor Evelyn.

Nereye varacağını tahmin edebiliyorum, ama onların küçük parçalar halinde anlatmalarını dinlemek çok ilgi çekici.

"O cesur bir çocuktü, hep yüzmek isterdi. Ona çok derine gitmemesini söyledim, ama o annesini dinleyen türden bir çocuk değildi. Ya da babasını. Ya da ağabeylerini. Hatta *beni* bile." Evelyn gülümsüyor. "Bu yüzden, biz

, tahmin edin nereye yüzdü. Mesabi Gölü'nün derinliği yaklaşık 25 metre olmalı. Küçük canavar can yeleğini bile yanına almamıştı..."

Evelyn dudaklarını ıslatır ve Arlo'ya bakar. Kalbim sıkışır, muhtemelen Arlo o kadar uzağa yüzerse ne olabileceğini hayal ettiğini bilirim. İkisi de benzer yaşıyordu, sanki geçmişe bakıyormuş gibi hissediyor olmalı.

Onların benzerliğini fark etmiş miydi?

Ama sonra bana boş bir bakışla geri dönüyor.

"O kayboldu," diyor Delly. "Çılgına dönmüştük. Benim ve Evelyn'in kocaları kendilerini suya attılar ve onun peşinden yüzdüler."

"Zavallı Archer da girmek istedi," diye hatırlatır Evelyn. "Ama sen ona kıyıda kalmasını söyledin."

"O çok küçüktü ve göl çok derindi. Bir oğlumu daha riske atamazdım. Ama ikisi birlikte Patton'ı sudan çıkardılar. Küçük ciğerleri çok fazla su öksürdü." Delly bunu hatırlayınca yüzü bembeyaz oldu.

Evelyn hüznle başını sallar. "Hayatın ne kadar kırılgan olabileceğini hatırlatan trajik bir olay."

Arlo'ya bakıyorum, ama o bu korkutucu hikayeden habersiz, dudaklarını ısırarak hayvanlarına bakmaya devam ediyor.

Kalbim durmadan çarpıyor ve ben orada bile değildim.

Bana göre oğlum o kadar da kırılgan görünmüyor, ama bunun nedeni onun merdivenlerden atladığını ve sayısız kez dizlerini sıyırdığını görmüş olmam.

Ama aslında o çok küçük.

Tableti tutan elleri minicik. Eğer bir şey olursa

—

Hayır, bugün

olmaz. Asla

olmaz.

Saçmalıyorum.

Hiçbir şey olmayacak çünkü göl kenarında değiliz ve o hikayeden sonra, ortaokula başlayana kadar onu bir göle götürmek istediğimden emin değilim. "Biliyor musun," diyor Delly, öne eğilip elini koluma koyarak koluma koyarak dikkatimi çekiyor. "Seni tanımak çok güzeldi. Bu eski hikayeler, yeni dinleyiciler olmadan yarısı kadar bile ilginç olmuyor."

Gülümsüyorum.

"Çok güzeldi, Delly. Arlo'yu da yanımızda getirmek de öyle. Sosyal becerilerini geliştirmesi için iyi oldu. Okul her durumu kapsamıyor."

"Elbette. O çok sevimli bir çocuk, değil mi

Evelyn?" "Ölümcül derecede," diye onaylar Evelyn.

"Ama dürüstlüğünü takdir ediyorum, Salem," diye devam etti Delly. "Patton liseden beri eve hiç kız getirmedi. Samimi ve gerçekçi olmak zor bir şey."

"Yani, başka bir şey olamam ki," diyorum.

Gülümserken kaşlarını kaldırıyor. "Kaç kişinin denediğini bilsen şaşırırsın. Oğullarımı biraz koruyorum, ama yetişkin erkekler oldukları için buna ihtiyaçları yok. Dexter nişanlanana kadar, sonsuza kadar flört etmeye alerjik kalacaklarından korkuyordum. Archer mı? Onu bilmek bile istemezsin."

Bu aslında merakımı uyandırıyor, ama ben de onlarla birlikte gülüyorum.

"Bazı kadınlar tuhaf fikirler üretir. Bu büyük eski evi görürler ve bizim ne görmek istediğimizi, oğullarımın ne beklediğini bildiklerini sanırlar." Gülüyor ve omuzlarındaki gerginlik kayboluyor. "Beni kullanmaya çalıştıklarında pek başarılı olamıyorlar, hep görünüşlerini ve kırılgan kişiliklerini öne çıkarıyorlar. Patton ise gençken onları nasıl seçeceğini biliyordu, en azından ben öyle düşünüyordum. Sonra gerçek ortaya çıkıyordu, işleri batırsa da batırmasa da."

Kahvemi uzun bir yudumla içiyorum, onun eski sevgilileriyle karşılaştırıldığım düşüncesiyle midemin sıkışmasını gizliyorum, bu karşılaştırma olumlu olsa bile. Peki Arlo hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde bu durum ne kadar çabuk değişecek?

"Ben açık bir kitabım. Gördüğün neyse o, beğen ya da beğenme

."

En azından çoğunlukla.

Delly'nin yüzünde bir gülümseme belirir.

"Bunu zaten biliyorduk, tatlım," diyor, sözlerinde beliren o hafif güneyli aksanı ama bu sadece beni suçlu hissettiriyor.

Yakında, yakında.

*Tüm gerçeği, başka hiçbir şeyi
değil. Önce Arlo'ya söyledikten
sonra.*

Ama o an çok yakında gelecekmiş gibi hissediyorum, vahşi ve kaçınılmaz bir bizon sürüsü gibi üzerime çöküyor.

Bir yanım, onun Arlo'ya iyice bakıp hemen anlamasını istiyor. Tüm yalanların, aldatmacaların ve yarı gerçeklerin sona ermesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Her şey sonunda açığa çıktığında, ne olursa olsun, ilerleyebiliriz.

Patton öğrendiğinden beri böyle mi hissediyor? Bu çok kötü bir his, sanki derinin altında böcekler dolaşıyor gibi.

Yeter.

Bugün o gün, diye karar verip aniden ayağa kalkıyorum. Arlo'ya söylemem ve Patton'a bunun işe yaraması için ne gerekiyorsa yapacağımı göstermem gerekiyor.

"Düşündüm de, Patton'ı görmeliyim," diyorum. "Ona söylemem gereken önemli bir şey olduğunu hatırladım."

Delly, Evelyn'e hoşgörölü bir gülümsemeyle bakıyor. "Anlıyoruz. Daha fazla bir şey söyleme, canım."

"Kesinlikle," diyor Evelyn heyecanla, ellerini birleştirerek. "Gençlerin aşkı beni kışkandırıyor."

Bu kadar nazik oldukları için minnettarım.

Adım adım ilerleyelim. Fazla heyecanlanmayalım.

"Hadi Arlo. Daha sonra izleyebilirsin," diyorum. Delly boş bardağını alıyor ve Arlo isteksizce videosunu durduruyor. "Şimdilik veda et."

Delly'nin mutlu kucaklamasına ve Evelyn'in yanağına attığı şaplaqlara boyun eğiyor ve sonunda kaçıyorum. Bu kadar hızlı kaçmanın kaba görünmemesini umuyorum, ama bunu ne kadar çabuk yaparsam, her şey o kadar iyi olur.

"Anne..." Ceketimi giyerken biraz dikkatim dağınık.

Neredesin? Bu akşam boş musun? Kapıdan çıkarken Patton'a mesaj atıyorum.

"Anne," diyor Arlo, kolumu çekerek. "Dudaklarım tuhaf hissediyor."

"Nasıl tuhaf?" diye soruyorum dalgın bir şekilde.

"Kaşınıyor."

Ona bakıp gülümserim.

"Kekin üstündeki portakal suyu yüzünden olmalı. İçinde gerçek şekerlenmiş portakal parçaları olduğunu biliyor muydun?" Portakalın fazla gelmesinden dolayı dudaklarında hafif bir tepki olması yeni bir şey değildi.

"Neden acele ediyoruz?"

"Bu akşam Patton'ı görmek istiyorum," diye açıklıyorum.

Arlo, onu araba koltuğuna bağlarken itiraz etmez ve yola çıkarız, ancak beş dakika sonra sabah trafiğinde sıkışıp kalırız. Direksiyona yaslanıp sabırsızca vururum.

"Anne," diyor Arlo arkadan. "Anne, kendimi iyi hissetmiyorum."

Arkasını dönüp bakmaya zar zor vaktim olur, ağzından turuncu bir sıvı fışkırır ve onu tamamen kirletir. Sarsılır, neredeyse sindirilmemiş daha fazla kek çıkar.

Hay aksi!

Yoldan çıkmanın bir yolunu arıyorum, ama yok.

Sıkışıp
kalmışız.

Tanrım.

"Dayan, canım." Panik içinde olmama rağmen sesimi sakın ve sarsılmaz tutuyorum.

Eğer şiddetli bir şekilde hastalanırsa, büyük açıklamayı ertelemek zorunda kalabilirim. Yıllar boyunca sadece birkaç kez mide rahatsızlığı geçirdi ve her seferinde çok şiddetli ve hızlı oldu.

Bana bulaşmazsa şanslıyım. Geçen sefer, iki gün boyunca tuvalette kıvrılmış, son bir yılda yediğim her şeyi pişmanlık duyarak geçirdim.

Trafik yavaş yavaş ilerliyor. Onu orada temizleyebileceğimi bilerek, bir benzin istasyonunun otoparkına giriyorum.

"Sakin ol, koca adam." Parmaklarım direksiyonu çok sıkı tutuyor. "Her şey yoluna girecek. Dışarı çıkıp mendil bulacağım ve seni temizleyeceğim..."

Ona tekrar baktığımda birden
duruyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

Gözleri yarı kapalı.

Dudakları çok soluk, gözleri ise sarkık ve cam gibi. Nefes
alıyor mu?

Panik.

Kapıyı açıp onun yanına koştuğumda, kendi nefesim kulaklarımda sağır edici bir gürültüye dönüşüyor. Her yer kusmukla kaplı ve tek hareket ettiği zamanlar, kendiliğinden kusmaya devam ettiği, kendini kusmaya zorladığı zamanlar.

Aman Tanrım, hayır.

Parmaklarımla solunum yolunu temizlemeye başlıyorum, başını tutuyorum, titrememeye çalışıyorum.

Tek kokladığım şey ekşimiş portakal kokusu.

"Arlo?" Omuzlarını sallıyorum, ama başı gevşek bir şekilde sallanıyor. "Arlo!" Hala nefes alıyor, evet, ama tepki vermiyor.

İnirken neredeyse bilinci kapalı gibi görünüyor.

Ellerim yapraklar gibi titriyor, yüzünün etrafında sallanıyor. Muhtemelen şu anda yardım etmek için bir şeyler yapmam gerekiyor, ama tek düşünebildiğim şey onun *orada olmadığı* gerçeği.

Gözlerimin önünde ölüyor!

"Arlo, Arlo," diye yalvarıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "*Arlo. Lütfen.*"

Telefonumu alıp acil servisi aramak için aklım başıma geldiğinde, telefona bağırıyorum.

Kısa süre sonra, hiç hareket etmiyor.

YEM VE DEĞİŞTİRME (PATTON)

Yıpranmış tuğla bina dışarıdan pek çekici görünmüyor.

Üçüncü katta, eskiden daha iyi günler görmüş kıvrımlı demir parmaklıklı bir balkon var. Anahtarla içeri girip, kaşlarımı çatarak etrafı inceliyorum.

Plan, burayı rustik bir cazibeye sahip lüks bir eve dönüştürmek, ama şu anda burası yıkık dökük üç katlı bir ev. En azından salonun yüksek tavanları göze çarpıyor, merdivenler ikinci ve üçüncü katlara çıkıyor ve mutfak da tam önümüzde. Önce mutfakı kontrol ediyorum.

Bu mülkü incelememizi öneren Dexter'dı ve Archer ikinci kez baktıktan sonra kabul etti. Buraya ilk kez geliyorum ve tabletimde kat planını açıp notlar alıyorum.

Mutfak, geniş tezgah alanı ile yeterince ferah görünüyor, ancak her şeyi söküp, yüksek kaliteli kaplamalar ve aletlerle yenileyeceğiz.

Evi gezerken, neden dikkatlerini çektiğini anlıyorum. Temel yapısı iyi.

Mevcut fiyatıyla da çok uygun ve kozmetik olarak yapılacak çok şey olsa da, bu kadar eski bir bina için yapısal sorunlar önemsiz.

Temel bir yıkım ve yenileme işi.

Bu sektörde olabilecek en iyi işlerden biri.

Karar vermemiz gereken tek şey dekor ve stil, bu konuda da her zamanki uzmanlarımız yardımcı olabilir.

Konumu eşsiz. Güzel bir mahalle, şehir merkezine yakın ama çok da yakın değil, bu da iç mekanın davetkar olması gerektiği anlamına geliyor.

İçgüdülerim yumuşak beyaz ve Japandi tarzı kaplamalar diyor. Ya da belki eski dünya tarzı siyah çerçeveler ve yağlı görünümde donanımlar. Salem, doğal zevklerim konusunda haklı olabilir.

O zaman ahşap olsun. Archer hemen kabul edecektir.

Kayın, beyaz meşe veya çam gibi hoş bir açık renkli ahşap. Evet, çam.

Bu, hafif ve ev gibi bir his verecek ve doğal bir ekleme gibi görünen modern parlak ışıklar ve seramik lambalarla uyumlu olacaktır.

Evden uzakta bir başka ev daha yapıyor.

Bu, diğer bazı mülklerimizdeki gibi abartılı bir kaçış değil. Şehir merkezinde olmadan, uygun fiyatlı lüks içinde birkaç gece geçirmek isteyen bir çift veya bütün bir aile için geniş ve pratik bir yer. Her yerinden tarih kokan gizli bir sığınak.

Tabletime birkaç not daha yazıp balkona çıkıyorum. Mülkün arka tarafı bir parka açılıyor ve sabahın geç saatlerinde şehir özellikle canlı görünüyor.

Salem burayı sevecekti.

Kahretsin, onu düşünmeden duramıyorum.

İş yerinde bile.

Özellikle iş yerinde, bu çok rahatsız edici olduğunda.

Kahretsin.

Birkaç dakika önce gönderdiği son mesajlarına cevap vermedim, cebimde delik açtıklarını düşünerek nefret ediyorum.

Ne zaman bu kadar yumuşadım ben?

Sonra telefonum çaldı ve onun olduğunu görünce kalbim sinir bozucu bir şekilde sıçradı.

Onu kaçınıyordum, evet. Annemin evinde olan o andan beri kasıtlı olarak.

Onunla konuşmak istemediğimden değil, ne söyleyeceğimi bilmediğimden.

Onu Arlo'nun babası olmam için ikna etmek için başka ne söyleyebilirim? Tabii ki, onun arkasından ona söyleyemem. Soyut olarak anlasam da, yine de yüzüme buz topu çarpmış gibi acıtıyor.

Son birkaç günü evde geçirip onu özleyip, çok içip, onun yokluğunun beni kendi kendimi tedavi etmeye ittiğini ve balıklarımın önünde kara kara düşünmemi nefret etsem ne olur?

Aptalca.

Dağını

k.

Aptal.

Tam bir ahmak, ama yine de yapıyorum.

Derin bir nefes alıp, parmağımla aramayı kaydırarak kaderimi kabul ediyorum. "Selam, Salem. Seni aramak istiyordum..."

"Patton." Adım bir silah sesi gibi geliyor, kelime keskin, panik dolu. Telefonu sıkıca kavrarken içim parçalanıyor. "Bir sorun var. Arlo, o... uyanmıyor." Sesi hıçkırıklarla titriyor.

Ne. Oluyor. Lanet.

Bu, ciğerlerimi boşaltacak kadar hızlı bir yumruk gibidir.

Ayakta kalabilmek için eski korkuluğa yaslanmam gerekiyor.

"Ne oldu? Uyandırmak ne demek?" Sakin olmaya çalışıyorum, sesim donanma günlerimden beri duymadığım kadar keskin. Şu anda onun ihtiyacı olan şey güç, beni bin parçaya ayırıp rüzgarda savurmaya hazırlanan bu kükreyen öfke değil.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Ben sadece araba kullanıyordum. Her yere kusmaya başladı. Kenara çekebildiğim anda ambulans çağırdım."

Arka planda siren sesi duyulmuyor. Umarım hastaneye çoktan varmışlardır.

"Neredesin? Üniversite hastanesinde mi?"

"E-eyet," diye boğuk bir sesle cevap veriyor. "Şu anda doktorların yanında. Onu hemen içeri aldılar."

"Tamam. Salem, tatlım, nefes alman gerekiyor." Ona daha iyi bir tavsiye verecek kadar net düşünemiyorum. Dışarı çıkıncaya kadar bu lanet evin içinden koşarak geçiyorum, kapıyı kilitlemek için anahtarlarla uğraşıyorum. "Yoldayım. Yanında başka kimse var mı?"

"Hayır, hayır, sadece ben varım."

Tabii ki öylesin, aptal, diyorum kendime acı bir şekilde.

Burada ailesi yok. Arkadaşına en yakın olan şey, insanlık onurundan çok görünüşüne önem veren sığ bir Instagram kızı.

Gözlerimi bir saniye öfkeyle kapatıyorum, sonra SUV'uma binip motoru çalıştırıyorum.

"Hemen geliyorum," diye söz veriyorum. "Orada kal ve beni bekle. Her şey yoluna girecek."

Umarım yanılmıyordumdur. Bu olayın hiçbir mantıklı yanı yok.

Büyük sözler veremediğim için kendimden nefret ediyorum ve o da bunu benim kadar iyi biliyor.

Ama Arlo iyi olmalı. Çocuklar sebepsiz yere ölmezler, değil mi değil mi?

Ama yine de, eğer o kadının dediği gibi baygınsa, *uyanmayacaksa...*

Boğazım yanıyor, aynı asit hissi gözlerimi yakıyor.

Lanet olsun, oğlum yaralandı.

Neler olduğunu anlamıyorum.

Yine de, o uçuruma düşemem, yoksa felç olurum.

Oğlum olabilir ve çok iyi bir çocuk olabilir, ama onu çok az tanıyorum. Sadece birkaç aydır. Hayatımın çok küçük bir parçası olan bu küçük insan, benim dünyamda gökyüzünden daha büyük bir yer kaplıyor.

Şimdi ağlamak yok. Sert

sözler yok.

Çıldırarak ve yumruk sallamak yok.

Onun yanında olmalısın.

Orada olmalısın.

Şehir merkezinde büyük bir konser olduğu için trafik berbat, ayrıca her zamanki gibi işlerini halletmek için geç kalanlar da var.

Arlo iyi olmalı.

Benim için, Salem için, ailemiz için.

Aklım karışıyor, anneme Arlo'nun benim çocuğum olduğunu ve onu tanıma şansı hiç olmadığıнын söylemek zorunda kalacak mıyız diye merak ediyorum.

Ya benim onun babası olduğumu hiç öğrenemezse?

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki, onu parçalayacağımı düşünüyorum kopacakmış gibi.

Sonunda hastaneye vardığımda, park yeri korkunçtu.

boş bir yere park ediyorum, düzgün park ettiğimden emin olmaya bile zahmet etmeden, geniş garajdan giriş kapısına doğru koşuyorum.

Resepsiyonist beni bekleme odasına yönlendirir. Merdivenleri üçer üçer çıkarım, son koridoru atlayarak koşarım ve sonunda onu görürüm.

Salem.

Bekleme odasının köşesinde, bacaklarını altına kıstırmış oturuyor. Duvara bakıyor.

Sanki biri onu kaldırıp ruhunu boşaltmış gibi.

"Salem," diye sesleniyorum ve başını kaldırıyor. Yüzündeki boşluk biraz azalıyor, yerine rahatlama geliyor ve kendini düzelterek elini uzatıyor.

Elini uzatır.

Sonra yüzü buruşur.

"Salem," diye tekrar homurdanıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Garip durum unutulur, tek kalan şey oğlumuzun ciddi bir hastalığı olduğu ve ikimizin de yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeğinin acı verici bilincidir.

Kollarını bana doladı ve başını omzuma gömdü. Onu daha da sıkı kucakladım, onu buradan uzaklara götürebilmeyi diledim. Kollarımdaki kadın gibi endişeli ruhlarla dolu bir bekleme odasından daha iç karartıcı bir şey yoktur.

Burası insanların mucizeleri bekledikleri yer. Bekliyorlar ve umut ediyorlar çünkü kimse hayatı garanti edemez, isimlerinin arkasında MD yazsa bile. Bir hastane bekleme odasında, Tanrı'ya ve evrene sessizce haykırmaktan başka ne yapılabilir ki?

Salem'in eli beni bir saniye için kendine doğru çeker, sonra geri çekilir.

Elimi saçlarının arasından geçirip yanağına doğru okşuyorum, ama o ağlamıyor. Kızarmış gözleri, çoktan yeterince ağladığını söylüyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Seni özledim," diye fısıldıyor, bir eliyle bileğimi sıkıca tutuyor, sanki bırakırsa ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Siktir.

Onun için bunu söylemek çok kolay ve bu sözler göğsümdeki bir şeyi açıyor. "Ben de seni özledim, Lady Bug. Başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

? Arlo nasıl?"

Sormam gereken ama neredeyse bilmek istemediğim soru.

Schrodinger'in kedisi gibi hissediyorum. Sormazsam, belki iyidir. Belki iyileşiyordur. Sormazsam, çirkin gerçeklik var olmak zorunda değil.

Ama lanet olsun, bilmem gerek.

Ağlamıyor, ama göğsü inip kalkıyor. Bir an, bana söyleyecek nefesi var mı diye merak ediyorum.

Saçları yüzünün etrafına sarkık bir şekilde düşüyor. Bir tutam saçını alıp sertçe çekiyor, narin parmaklarıyla saçını büküyor.

"Salem?" Yüzünü yukarı doğru çeviriyorum ki onu doğru düzgün görebileyim, astrologların yıldızları izlediği gibi gözlerinde cevapları arıyorum.

Titreyerek nefes verir.

"Ben... Bilmiyorum," diyor, hala saçını bükmeye devam ediyor. "Hiç mantıklı gelmiyor. Dışarıdaydık ve normal bir gündü, Patton."

Korku göğsümü sıkıştırır ve sesimin titremesini engellemek için yapabileceğim tek şey derin bir nefes almaktır.

"Bana bak," diyorum ona, ve sonunda odaklanıyor, şokun içinden iki iğne ucu kadar farkındalık parıldıyor. "Doktor sana ne dedi? Ne *oldu*?"

Dudaklarını o kadar sıkı kapatıyor ki, onları göremiyorum.

Dişlerimi sıkarak çaba gösteriyorum.

Ona öfkelenmek istediğimden değil - kahretsin, gözlerindeki hüznü silip bir daha asla hissetmemesini sağlamak istiyorum - ama göğsümde dışarı çıkması gereken keskin bir titreşim var.

Nefes alır ve kuru, kırmızı gözlerini siler.

"Normal bir sabahtı," diyor sessizce. Aslında fısıldıyor. Onu duyabilmek için ona yaklaşıyorum. "Yemin ederim, kötü bir şey yemedi. Benim yemediğim hiçbir şeyi yemedi."

"Yani gıda zehirlenmesi olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Hayır, bu..." Boğazını yutkunurken boğazının çöktüğünü görüyorum. "Daha çok normal zehirlenme gibi."

"Ne oluyor lan?" Diğer insanlar bize bakarken sesimi alçaltmayı zar zor hatırlıyorum. "Normal zehirlenme ne demek?"

"Bilmiyorum. *Bilmiyorum!* Bir dakika önce iyiydi. Bir dakika sonra her yere kusuyordu ve ben yapamadım..." Saçlarını yoluyor. Bileklerini tutup sabit tutuyorum, göğsüme hafifçe bastırıyorum. "Böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim," diyor, bu sefer daha sessizce.

"Salem..."

"Benim uğursuz olduğumu biliyoruz. Uğursuzluk beni her yere takip ediyor. Sadece bize zarar vereceğini düşünmüştüm, Arlo'ya değil. Onun peşine düşeceğini hiç düşünmemiştim."

Onu sallama isteğine direniyorum.

"Salem," diyorum nazıkçe. "Bu delice bir laf, tamam mı?"

"Öyle mi?" Gözleri nemli ve başını sallıyor. "O zaman bu nasıl *oldu*? Söyle bana."

Çılgın bir vudu laneti saçmalığı yüzünden olmadığı kesin. Ama kız üzgün.

Ben de üzgünüm.

En son ihtiyacımız olan şey pes edip bu durumu daha da kötüleştirmek.

Yapmam gereken şey, delirmemeden önce ne olduğunu bulmak.

Arlo'ya başka bir şey olmadan önce.

"Bu kötü şans değil, bunu söylemeyi bırak," diye tekrar söylüyorum ona. "Sen kötü şans değilsin. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sadece onun nasıl zehirlendiğini bulmamız gerekiyor."

"Onu bırakamam Patton. Yapamam..."

"Biliyorum. Senden bunu istemiyorum. Bırak ben yapayım." Bu işin aslını öğrenmek için dünyayı parça parça edebilirim. "Annemi arayacağım. O..."

Salem kolumu tutup cebimden uzaklaştırdı. "Hayır." Sesi gergindi. "Onu arama."

Ne? Resmen kafayı yiyeceğim.

"Tatlım," diyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak. "Bunu bilmesi gerekiyor. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken o seninle burada kalabilir."

"Orada brunch yapıyorduk."

Kalbim durdu.

"Öyle mi?" Gözlerim kısıılır. "Ama ne olmuş yani?"

"Sadece annenin bu konuda endişelenmesini ya da bununla bir ilgisi olduğunu *düşünmesini* istemiyorum. Bu imkansız."

"O onun torunu, Salem. O bilmiyor olsa bile." Arlo da bilmiyor olsa bile. "Lütfen. Ona söylemem gerek."

Salem omuzları çökmüş bir şekilde benden uzaklaşır ve ben telefonumu alırım. Sonra dönüp sert bir ifadeyle, "Yine de onu arayacak mısın?" der.

"Başka seçeneğim yok," diyorum sertçe. "Kahretsin, eğer bir şey varsa, gitmem gereken yer orası. Ya onun evinde bir şeye bulaşmışsa?"

"Ama *ne*? O hep bizimleydi!" diye tısladı.

"Bilmiyorum lan. Bir bitki, bir kimyasal, bir şey." Zehirler konusunda uzman değilim, orası kesin.

Ama bir şey olmalı.

"Bitkilerin yakınında değildi. Bütün zaman boyunca bizimle odadaydı ve bizim yediğimiz pastadan yedi!" Sesi çok acil ve yalvarır gibi parmaklarını koluma doluyor. "Lütfen yapma. Ona söyleyemezsin."

"Neden? Arlo'nun benim olduğunu bilmediği için mi?" Onu itiyorum. Şimdi bunun hakkında tartışacak zaman ve yer değil, ama burada oturup bekleyemem.

"Bu saçmalık Salem, sen de biliyorsun. Senin desteğe ihtiyacın var, benim de cevaplara."

Bu, tartışmaya başlamak için hayatımın en kötü zamanı, ama burada kalırsam, delireceğim. "Dinle, öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Benimle kalmak hiçbir şey yapmamak değildir." Elimi tutar, parmakları çok sıkıdır. "Lütfen, Patton. Kal."

Lanet olsun.

Eğer annemle birlikteydilerse, bu evde bir şey olduğu anlamına gelir. Ne olursa olsun, bunun kasıtlı olmadığına eminim, ama ne kadar çabuk çözersek, o kadar çabuk düzeltebiliriz.

Eğer kötü bir şey ortaya çıkarsa ve ben bunu doktorlara söyleyebilsem...

Belki de bunun nedenini bulabilirsem bir panzehir falan vardır.

"Gitmem gerek," diyorum, "ve beni anlamamı istiyorum."

"Anlamıyorum. Zehirli hiçbir şeye yaklaşmadı ki."

Zehirlenmişse, açıkça dokunmuştur. Serbest bırakmadığım yüzlerce acı duyguyu içimde tutarken çenem gerilir. Bu durumu daha da kötüleştirmeden yapamam.

Bana bakıyor, uzun kirpikleri birbirine yapışmış, ağzı titriyor. Şu anda gidersem bunun ilişkimiz için ne anlama geleceğini bilmiyorum.

Ama oğlumun hayatı tehlikedeyken ve karanlıkta kavga ederken burada kalamam.

Olanları öğrenmemi istememesinden nefret ediyorum. "Beni ara," diyorum ve arkanı dönüp gidiyorum.

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyor ve yoluma çıkmaya çalışmadığı için mutlu olsam da, sanki pes etmiş gibi hissediyorum.

Hayatımın en karanlık günü biraz daha kararıyor ve henüz akşam bile olmadı

Bu yüzden, mucizevi bir şekilde hala bıraktığım yerde duran arabama geri biniyorum ön camında ceza kesilmemiş halde duruyordu, ve annemin evine doğru yola çıktım.

ANNEM, tahmin ettiğim gibi şok geçirmiş gibi ^{görünüyor.} "Ne demek *zehirlenmiş*?"

"Gerçekten zehirlenmiş demek istiyorum anne." Mutfaktaki dolapları karıştırıyorum, tezgâhın üzerindeki her şeyi çılgınca avuçlarımla fırlatıyorum. "O şu anda hastanede."

"Ama anlamıyorum." Elleri çaresizce titriyor ve boynundaki fularını gevşetiyor. "Ne yemiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum anne. Ama burada olmuş olmalı."

Onun dairesinde olmamışsa tabii, ama bu kadar şiddetli bir zehir bunun için muhtemelen çok hızlı etki ederdi. Bir süre buradaydılar. Vücuduna girip ciğerlerini kusmana neden olan zehirler genellikle yavaş ve sinsî değildir.

Umarım.

Siktir, ne yaptığımı bilmiyorum. Çaresizim.

"Ne yedi?" diye soruyorum, içinde kek olan cam kabı çıkarıp bakmak için. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Dün Evelyn ve Juniper ile birlikte yaptık."

"Hepiniz birer dilim yediniz mi?"

"Evet, Patton," diyor annem, sesi solgunlaşıyor. Ama gözleri endişeyle parıltıyor. "Yemin ederim, hepimiz aynı pastadan birer dilim yedik. Hepimiz aynı temiz tabaklardan yedik ve bildiğim kadarıyla, geri kalanımız gayet iyiyiz. Kahve içtik ve küçük Arlo portakal suyu içti."

Kahretsin. Tam da korktuğum gibi, bu bana pek bir şey ifade etmiyor.

Annemin gözden kaçırdığı bir şey olabilir diye başka bir tanığın ifadesini almam gerekiyor.

"O nerede?" diye homurdanıyorum.

"Evelyn mi? Oh, muhtemelen şu anda havaalanındadır. Salem gittikten sonra Archer onu aldı."

Ne kötü zamanlama.

Ona soramayız, ama uçuşundan önce aniden ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar öğrenmiş olurduk.

"Başka ne içti? Su mu?" diye soruyorum.

"Sadece portakal suyu. Eminim. Kahvaltıda içtiğim markanın aynısı, nehir pazarında sattıkları taze sıkılmış olanlardan, ve ben *iyiyim*." Sertçe nefes alıyor, başını sallarken gözlerini kapatıyor. "Bunu anlamıyorum. Biraz zamana ihtiyacım var, Patton. Biraz havaya ihtiyacım var, ihtiyacım olan..."

Sözünü bitirmiyor. İkimiz de söylemesine gerek olmadığını biliyoruz. Hepimizin istediği şeyi istiyor: Arlo'nun iyi olması.

Milyonuncu kez, bu durumdan nefret ediyorum.

Ön kapı, evi sarsacak kadar sert bir şekilde çarpıyor. Kafamı kaldırıyorum. Koridorda ayak sesleri duyulur. Bu öfkeli fil yürüyüşünü yapan tek bir kişi tanıyorum.

Archer. Duygularını dünyanın merkezine ulaştırmak istercesine etrafta dolaşır.

Mutfakta beni görünce "Lanet olsun" diye homurdanır. Buzdolabını açıp portakal suyunu ararım, neredeyse bitmiştir. "Bugün gerçekten berbat bir gündü. Önce Colt, *iki kez* yatmasını söyledikten sonra Xbox oynamak için geç saatlere kadar ayakta kaldı. Sonra trafik, Evelyn'i havaalanına götürmek... Tanrım. Neredeyse bir saat boyunca onun acıklı hikayesini dinlemek zorunda kaldım."

Ben de pek dinlemiyorum, açık meyve suyu kartonunu koklamakla meşgulüm. Portakal kokuyor. Her şey normal görünüyor.

Ama bir saniye sonra, ona döndüğümde, sözleri kafama dank ediyor. "Ne hüzünlü hikayesi, Arch?"

"Hiçbir şey dostum. Takma kafana." Kollarını kavuşturup, sanki hiçbir şey söylememesi gerekiyormuş gibi konuyu saptırıyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Lanet olsun, Arch, aptalca davranmanın sırası değil." Kartonu tezgaha o kadar sert vuruyorum ki, içinden meyve suyu fişkırıyor. Muhtemelen önemli bir şey olmadığı halde kalbim bu kadar hızlı atmamalı. "Ne hüzünlü hikaye?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğimi söyledim," diye homurdanır.

"Komik," diyorum, sesim ağırlaşmış, "çünkü ben de *ona* aynı şeyi söyledim." Somurtmayı bırakıp yüzümü inceliyor. "Ne? Ne diyorsun sen

—

"Archer, ne *hikayesi*?" Sesimin sertliği beni bile şaşırttı. Sonra içini çekti.

Bana Evelyn'in söylediği şeyi anlatır — Evelyn boynuna kadar borca batmış ve ona teklif ettiğimiz işi yapamıyor — bu yüzden ona özel bir kredi teklif etmiş. Onun gibi yufka yürekli birinin yaptığı gibi, yüz elli bin dolarlık bir kredi.

"Kahretsin." Midem düğümlenir. Acımasız bir olasılık beni bir tuğla gibi vurur. "O bizi kandırdı, Arch."

"Evelyn Hibbing mi? Hayatta olmaz. Onun asla böyle bir şey yapması mümkün değil..." Durur, yüzü ekşir. Kendini, özellikle de hayatımız boyunca yanımızda olan yaşlı bir bayan tarafından kandırılmayan bir adam olarak görür ve bununla gurur duyar.

Onun cevabını beklemedim. Dex'e mesaj attım ve ona da aynı şeyi söyleyip söylemediğini sordum.

Evet. Nereden bildin? Bir dakika sonra cevap veriyor. Junie'yi almaya geldiğimde, pasta pişirdikten sonra beni kenara çekti.

Kafam patlamak üzere.

Bunun Arlo'ya olanlarla nasıl bir ilgisi olabileceğini hala anlamıyorum, ama kokusu burnuma geliyor.

Çöp kutusuna dalıyorum, deli bir fare gibi karıştırıyorum, içimdeki korku kurşun gibi ağırlaşıyor.

Burada bir terslik var.

"Merhaba Archer," diyor annem geri gelirken. Zayıf bir gülümseme deniyor. "Evelyn uçağına yetişebildi mi?"

Ona dönerek, "Evi aramamız lazım," diyorum.

"Bu evde zehir varsa, mutfakta olmaz," diyor annem kaşlarını çatarak. Archer ikimizi de bakıyor.

"Zehir mi? Siz neyden bahsediyorsunuz?"

"Önemli değil," diye terslerim. "Bariz bir zehirden bahsetmiyorum anne. Kayıp olan şeyi aramamız lazım. Burada yerinde olmayan bir şey var mı?"

Archer hemen anlar, ama onaylamak yerine kaşlarını çatır. "Polisi aramamız mı gerekiyor?"

Annem şaşkın bir şekilde ikimizi de süzer.

"Lütfen anne. Bana güven, etrafa bir bak," diye ısrar ediyorum.

"Bana neyi söylemiyorsunuz çocuklar?" diye soruyor.

Şimdi ona söylersem, şok olur. Evelyn Hibbing onun en eski arkadaşı.

Bizi parmağında oynatan en eski arkadaşı. "Bir nedeni olduğuna söz veriyorum," diyorum. "Lütfen, acele et."

O da başını sallayıp odadan çıkar. Sonra Archer bana döner.

"Annemi neden bu kadar üzdüğünü bana söylemek ister misin? Evelyn Miami'ye gitmeden önce bizden biraz para kopardı, ne olmuş yani? Zehir ne demek? Evet, sinir bozucu," çenesi şakakları şişene kadar sıkılır, "ama bunu karşılayamayacağımızdan değil. Bu saçmalığı sonra halledebiliriz."

İçimdeki kurşun şimdi buza dönüşüyor.

"Miami mi? Ne diyorsun sen? Bana eve gideceğini söylemişti."

"Hayır, kesinlikle Miami'ye gidiyordu. Onu havaalanına bıraktım. Güneşin tadını çıkardıktan sonra Bahamalar'a kaçmakla ilgili şaka yaptı.

güneşlenmek için Bahamalar'a kaçmakla ilgili şaka yapmıştı. Sanırım gençken kocasıyla oraya uzun bir seyahat yapmış."

Evelyn ile son konuşmamızı hatırlıyorum, Minnesota'da bahçede çalışmak için yeterli derecede çözülmesi için birkaç ay daha geçmesi gerektiği için eve dönmeyi pek istemediğini söylemişti.

Görüşüm bulanıklaşmaya
başladı. Neredeyse sıra bana
gelmişti.

Burada ciddi bir sorun var ve bunu bir an önce çözmemiz gerekiyor.

KAYIPLARINI SAY (SALEM)

Hastane yatağı, uyuyan küçük oğlumu tutan kocaman beyaz bir okyanus gibi görünüyor.

Arlo'nun gözleri şimdi kapalı. Göz kapakları yanaklarına değiyor, bu da rüya gördüğünün işareti.

Tanrım, o kadar solgun ki neredeyse çarşafların içinde kayboluyor.

Sadece saçları - Patton'inkiyle aynı zengin bakır rengi koyu kahverengi tonu - göze çarpıyor.

Saçlarını yüzünden nazikçe çekiyorum. Burnunda bir tüp var ve elinin arkasında başka bir tüpün yerleştirildiği yerde bir bandaj var.

Doktorlara göre durumu stabil. Ama stabil olması iyi olduğu anlamına gelmiyor.

Sadece ölmek üzere olmadığı anlamına geliyor. Bunun değişip değişmeyeceğini kim bilir?

Onu izlemeye devam etmem gerekiyor. Kendime onun iyi olduğuna dair güvence vermeye devam etmem gerekiyor. Saniyeler yavaşça geçiyor, her geçen saniye bir işkence gibi.

Sığ ve yumuşak nefes alışını değişmiyor.

Bana komada olmadığını ve aldığı ilaçlar nedeniyle bu şekilde uyumasının doğal olduğunu söylediler, ama bu durum bana hiç normal *gelmiyor*.

"Seni seviyorum, koca adam," diye fısıldıyorum hastanenin uzak mırıldanmaları arasında.

Foxglove zehirlenmesi.

Midesini yıkadıktan saatler sonra beni bulan doktorun dediğine göre, testler bunu gösteriyor.

Arlo'yu hala yardım edilebilecekken hızlı bir şekilde hastaneye getirdiğimiz için şanslıydık, dedi. Eğer bekleseydik...

Bunu düşünmek istemiyorum.

Herkes bu kadar şanslı olmuyor. Doktor bunu açıkça belirtti.

Neler olabileceğini düşününce titriyorum. Yuvarlak gözlüklerinin arkasından sadece bir parça endişeyle, çok doğal bir şekilde söyledi.

Sanki tuhaf bitkilerden ölen çocuklar her gün görülen bir olaymış gibi, çok profesyonelce. Sanki *Arlo'nun* bir istatistik daha olması sadece kötü bir gün olacakmış gibi.

Ama o bunu kötü anlamda söylemedi. Bunu biliyorum.

Çok fazla trajedi, tıp ve insan sağlığı ile uğraşan herkesi sertleştirir.

O da en zorlu soruyu cevaplayamıyor: *nasıl?*

"Arlo," diye fısıldayarak saçlarını okşuyorum, ama beni duymuyor. Dudaklarımı alnına bastırıyorum, umarım rüyalarının derinliklerinde annesinin onu sevdiğini biliyordur.

"Hey," diyor Patton, yanımdaki koltuğu çekerek. "Bugün nasıl?" Sesim sakinleşene kadar gözlerimi kapatıyorum, böylece ona cevap verebileyim.

O boşuna bir arayışa çıktığından beri birkaç mesaj attık, ama benden bu kadar kolayca uzaklaştığı için onu affedebileceğimi bilmiyorum.

O bizim oğlumuz. Oğlumuz ve Patton beni hastanede yalnız bıraktılar. Niyeti iyi olsa bile, bunu affetmek ve unutmak zor.

"Salem." Patton'ın sesi çok sert, ellerimi tutmak için uzanıyor. "Neden gitmem gerektiğini anlamadığınızı biliyorum, ama..."

"Foxglove. Zehir," diye sözünü kesiyorum. Özürler bekleyebilir.

Belki o zamana kadar dinleyecek havada olurum.

Şu anda tek istediğim ona bağışlamak, ama bunu yaparsam beni hastaneden çıkarırlar. Ve Arlo'yu bırakamam. Yapamam.

Patton'ın alnı endişeyle kırışır, kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun? Sana başka ne söylediler?"

"O... ölümcül bir doz almış. Ve hayır, yüksük otu *yememiş*. Onu fark ederdim. Ayrıca onun yaşındaki çocuklar öylece alıp ağızlarına atacak türden bir şey değil. Şu anda durumu stabil, ama..." Cümlemi bitiremiyorum.

"Kahretsin." Bakışları sertleşir ve Arlo'ya bakar, kırışıklıkları derinleşir, beyaz çarşafların arasında yatarken vücuduna bağlı tüplerle yatmakta olan parçalanmış oğlumuzu inceler.

Orada yatan benim
çocuğum. Neredeyse *ölecek*
olan oğlum.

Şok, boğazımı sıkmaya devam ediyor.

Daha güçlü, daha işlevsel *olmam* gerekirdi. Ama bu bir engel, *Arlo'nun zehirlenip neredeyse öleceği* kabusundan uzaklaşıp düşüncelerimi yeni bir yöne yöneltmeye çalıştığımda her seferinde ayağımı takıyor.

Patton ellerini kollarımda gezdiriyor, avuç içleri soğuk olan yerlerimi ısıtıyor. Ne zaman insan buz heykeline dönüştüm?

"Eve gitmelisin," diye nazikçe ısrar ediyor. "Biraz dinlen. En azından benimle kafeteryaya gelip bir şeyler ye. Dinlen."

"Peki o zaman Arlo'ya kim bakacak?" "Annem yolda."

"Ama..."

"Lady Bug, bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Sevgi dolu sözcükleri bir silah gibi kullanıyor — yoksa yalvarıyor mu? "Onunla birlikte olmak istediğini biliyorum, ama konuşmamız gerek. Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Onu şimdi bırakamam," diyorum, sesim fısıltıdan başka bir şey değil. "Ya ben gidince uyanırsa ve ben burada olmazsam? Ya nefes almayı keserse?"

Patton irkildi, o kadar küçük bir hareket ki neredeyse fark etmedim. "Nefes almayı bırakmayacak," diye sertçe homurdandı.

"Bunu bilemezsin."

"Durumu stabil dedin, değil mi? Ne zaman uyanacağını düşünüyorlar?"

"... Bilmiyorum. Sabaha kadar uyanmayacağı kesin."

"Ve onu sürekli kontrol ediyorlar. Ayrıca, herhangi bir değişiklik olursa annem hemen bizi arayacaktır. Bundan eminim."

Hiçbir şey kesin değil, ama o ellerimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Bana güvenir misin? Yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadı, mavi gözleri yüzüme sabitlenmiş halde. Arlo'nun miras aldığı aynı keskin gece mavisi gözler. "Ve onun için iyi olmalısın."

Tekrar konuşursam, kesinlikle ağlayacağım, bu yüzden sadece başımı sallayıp onun beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Bir eli belimde kalır, sanki beni tutmayı bırakırsa düşeceğimi biliyormuş gibi beni dengeler.

Direnişime rağmen, dokunuşunun altında bir sıcaklık yayılıyor.

Beni yalnız hissettirmeme konusunda çok başarılı. Of, duygularımı düzene sokmam lazım.

Beni terk ettiği için hala ona kızgınım. Ve beni Arlo'dan uzaklaştırdığı için ona iki kat daha kızgınım, her ne kadar mantığım bana en azından kurt gibi gurultu yapan midemle yemek yemem gerektiğini söylese de.

Küçük bir mola zararı olmaz, değil mi?

Arlo'dan uzaklaşırken kalbimin parçalandığını hissediyorum. Delly koridorda karşımıza çıkıyor, her zamanki parlak gülümsemesi soluk ve çarpık.

"Ah, canım!" Beni hızlıca kucaklıyor, küçük bedeninin kaldırabileceğinden daha sıkı sarılıyor. "Çok üzgünüm. O zavallı çocuğa ne olduğunu hiç bilmiyorum."

"Önemli değil. Seni hiç suçlamıyorum," diyorum.

"Evet. O benim evimde *bir şeyler* yedi." Yüzü buruşur. "Bu senin suçun değil anne," der Patton sessizce.

"Nereden biliyorsun?" Delly ona döner ve ilk kez maskarasının gözlerinin altında mükemmel olmadığını fark ederim. Maskara akmış, yanaklarında da gözyaşlarının bıraktığı izler olduğu için fondöten de akmış.

"Yakında cevapları alacağız," diye söz verir Patton, ama yüzündeki ifade değişmez. "Bak, gitmemiz gerek anne. Onun akşam yemeği yemesi lazım ve Arlo'nun yanında biri olması gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

"Seve seve." Delly, Patton'ın yanağına parfümlü bir öpücük kondurur, sonra sıra bana gelir. "Bir değişiklik olursa hemen ararım."

"Teşekkürler." Patton tekrar elimi tutar.

Kısa süre sonra kafeteryanın kapandığını öğreniriz ve el ele tutuşarak hastaneden çıkarız. Yüzüme çarpan soğuk rüzgâr bir başka şok olur ve o, daha kalın paltosunu omuzlarıma atar.

Göğsüm ağrıyor. Öfke, kızgınlık ve sevgi içimde savaşıyor, bağırsaklarımı düğüm düğüm ediyor ve hangisinin kazanacağını bilmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni evine götürmez.

Beni daireme götürür. Etrafıma bakındığım anda boğazımda oluşan acı bir yumru nefes almamı zorlaştırır.

Arlo'nun oyuncakları yere dağılmış. Bu sabahki kreplerin kasesi hala lavaboda duruyor.

Keşke o brunch'ı ertelesem ve Delly ile başka bir zaman yeseydim.

Her şey çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.

Patton kolunu sırtıma doluyor ve haberi duyduğumdan beri ikinci kez kollarında buluyorum kendimi. Beni neredeyse nefes alamayacak kadar sıkı sarıyor ve bu iyi bir şey.

Ama aramızda söylenmemiş onca şey varken ona karşı rahat olamıyorum.

Sanki bunu hissetmiş gibi çekiliyor ve bir elini kalçamda bırakıyor. "Önce yemek yemelisin. Sonra konuşuruz," diyor.

"Şimdi konuşmak istiyorum."

Gözleri gecenin karanlığında, gölgelerle neredeyse acı çeken koyu havuzlar gibi, ama başını sallıyor.

"Tamam. Ama en azından sana yemek yapmama izin ver."

Mutfağım dağınık ama o bıçak ve kesme tahtası bulurken bunu umursamıyor gibi görünüyor. Onun ritmik kesme sesleriyle aramıza dostça bir sessizlik çöküyor.

İlk öpüştüğümüz kanepeye oturuyorum.

Bu dar, yıpranmış daire, anılarla başımı döndürüyor.

"Gittiğim için özür dilerim," diyor sonunda. "Kalmamı ne kadar istediğini biliyorum."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Orada makyaj lekesi varsa, çoktan silinmiştir. "Yalnız kalmak istemedim, Patton."

"Biliyorum."

"Ve sen gittin."

"Zorundaydım. Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Üzgünüm," diye homurdanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sanırım çabalarım sonuç verdi. Kimin yaptığını biliyorum, ama annenin önünde sana söyleyemedim."

Ha?

Başımı kaldırıyorum. Sebzeleri doğradığı sırada sırtına ve gömleğinin altındaki kaslarına bakıyorum. İçimden tek bir kelime çıkıyor ve dünya neredeyse çok büyük geliyor.

"Kim?"

"Evelyn Hibbing. Lanet olsun ona." Sesi saf şiddet doluydu.

"Bekle, ne?" Daha dik oturuyorum. "Olamaz, sen... sen ciddi olamazsın. O sadece zararsız bir yaşlı kadın. O sadece..." Birden duruyorum.

O Evelyn. Çiçekleri ve acı-tatlı Minnesota anıları olan, kocasını çok özleyen tatlı, yaşlı büyükanne Evelyn.

Evelyn, bize defalarca birlikte ne kadar harika olduğumuzu söyleyen Evelyn.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diyor Patton, sesi ağırlaşmış. "Bunu anladığımızda hepimiz böyle hissettik. Arch ve Dex de öyle düşünüyorlar. Ben deli değilim."

"Sadece anlamıyorum... Nasıl? *Neden*?"

"Sadece zehirlenme değildi, Salem." Yanıma gelip oturuyor ve ellerimi tutuyor.

Ve kişisel kredilerle yaptığı planları, üç kardeşten topladığı neredeyse yarım milyon doları, aynı acıklı hikayeyle onları tuzağa düşürdükten sonra paralarını çalarak çekleri nakde çevirmesini anlatıyor.

Onlara yalan söyleyerek, onların acıma duygularını ve cömertliklerini onlara karşı kullanarak.

"Anlamıyorum." Anladığımı düşünmeme rağmen başımı sallıyorum. Düşünmesi bile çok korkunç. "Ama neden onu zehirlesin ki? Neden Arlo'ya zarar vermek istesin?"

"Dikkatlerini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Polisler bankaları aradı ve para çoktan yurtdışındaki bir hesaba gönderilmiş," diyor Patton, dolapta taco kabukları bulup poşeti açarken. "Birkaç saat önce Miami'ye indi ve bizimle iletişime geçmeye çalışıyoruz ama ulaşamıyoruz. Muhtemelen ülkeyi çoktan terk etmiştir."

"Tanrım. Kahretsin. Anlamıyorum," derim, alnımı cildim yanana kadar ovuşturarak. "Yani, o kadar açgözlü mü? *Para* için o kadar acımasız mı?"

"İnsan doğası." Patton omuz silkiyor. "Bir insanın öncelikleri altüst olmuşsa, bu çok çirkin bir şey. O özgür olduğu sürece benim önceliklerim asla düzelmeyecek. Onu bulursam, öldüreceğim."

Kalbim durur.

"Patton, hayır. Polisi bırak. Bu konuda çok sakın görünüyorsun..."

"Değilim," diye hırlar. "O kadın annemin en eski arkadaşıydı ve o hepimizi kandırdı. Bize yalan söyledi. Oğlumuzu neredeyse öldürüyordu." Ayağa kalkarken boğazı titriyor, ocakta kaynayan makarnaya doğru koşuyor. "Merak etme. Onu yakalayıp kendi ellerimle boğmak istesem de, şu anda bize en çok yardımcı olacak şey bu değil. Bunu biliyorum."

Ve o söylemeden ne demek istediğini anlıyorum. O burada, bana yardım ediyor çünkü en büyük farkı yaratacak olan şey bu.

O da haklı, ama bu benim iyi niyetimi tüketiyor. Onun burada olmasının nedeninin, burada olmak *istediği* için olduğunu sanıyordum, burada en çok fayda sağlayabileceği yer olduğunu düşündüğü için değil. Kötü haberlerin habercisi olmak zorunda olduğu için değil.

Artık oturmaya dayanamıyorum ve ayağa kalkıp, Arlo'nun oyuncaklarından dikkatlice kaçınarak odada dolaşmaya başlıyorum. Onlara bakmıyorum bile.

Bu kısmen benim hatamdı. Ben onun annesiyim. Sorumlu olmam gerekirdi, ama bir şekilde bu para düşkünü cadı onu gözümün önünde *zehirledi*. Baharatlı kıyma kokusu birden midemi bulandırıyor.

"Arlo iyi olacak," diyor bana, ama bu sefer buna inanıyor mu acaba diye merak ediyorum. "Bunu nasıl yaptı?" Dirseklerimin derisini acıyana kadar sıkıyorum.

"Ve nasıl oldu da kimse fark etmedi?"

"Bunu önceden planladığı belli. Biz gafil avlandık."

"Bu, benim fark etmediğim gerçeğini değiştirmez. Ona zarar vermeye çalışıyordu ve ben fark etmedim." Kekine mi koydu? Hepimiz yediğimiz için bunu yapamazdı. "O daha beş yaşında! Daha dikkatli olmalıydım. Kendime bu kadar dalmamış olsaydım..."

"Salem, dur." Dönüp kollarımı tuttu ve beni yerinde tuttu. "Dinle beni, bu senin hatan değil."

Ona inanmak için o kadar çaresizim ki titriyorum, ama ben onun *annesiyim*. Küçük oğlumu korumam gerekirdi ama yapamadım.

"Bilmiyorum. Ya ben bakmıyorken bir şeye bulaşmışsa? Foxgloves, her yerde olabilirler," diyorum dalgın dalgın.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, özellikle de yılın bu zamanında," diye homurdanıyor. Evet, bunun zayıf bir yalan olduğunu çok iyi biliyorum.

Dağılmakta olduğumu biliyorum.

"Lanet olsun kadın. Kendini hırpalamayı bırak ve gerçeklerle yüzleş," diye homurdanıyor. "Bütün dünya Salem Hopper'ın peşinde değil."

"Senin için söylemesi kolay," diye patlarım. "Bu tür şeyler hep peşimde. Ve şimdi benim berbat şansım çocuğuma da bulaştı."

"Bunun seninle *hiçbir* ilgisi yok, her şey açgözlü bir yılanla ilgili. Görüldüğü gibi olmayan, hasta, arkadan bıçaklayan bir canavar."

"Ama o beni seçti," diye fısıldıyorum. "İncitebileceği onca insan arasından bizi seçti. Arlo'yu seçti."

Mutfağa geri dönüp akşam yemeğini servis etmeye başlar, kokusuna bakılırsa et ve bol sarımsaklı bir tencere makarna.

Yavaşça, kasıtlı olarak.

Eğer kırgınsa, onu suçlayamam. Benim bu kadar çöktüğüm bir durumda.

Omuzlarındaki her çizgide ve gergin, dikkatli hareketlerinde bunu görebiliyorum, ama kendini tutmaya çalışıyor. Benim için nazık olmaya çalışıyor.

"Bunun kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor. "Sen sadece oradaydın. O bir fırsatçı, Arlo'yu kullanarak kaçmaya çalışıyor, tıpkı annemle elli yıllık dostluğunu kullanarak bizi mahvettiği gibi."

"Bu durumu daha iyi hale getiriyor mu?" Ağzım acı bir şekilde bükülüyor. Bana yavaşça bakıyor ve başını sallıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ama bu, seninle ilgili olmadığını kanıtlıyor."

Bana hazırladığı yemeği bir kasede kabul ediyorum, üstüne serpilmiş kalın parmesan peyniri için minnettarım. Basit bir yemek, sadece kavanozda satılan sos ve birkaç baharat, ama şu anda her şeyi yiyebilirim.

Hâlâ kendimi küçük lokmalar almaya zorluyorum, en son haberleri de yemek kadar kolay sindirebilmeyi diliyorum.

Arlo neredeyse ölüyordu.

Patton haklıysa, Evelyn Hibbing onu zehirledi. Görünüşe göre, onun orada olması ve Evelyn'in dikkatleri başka yöne çekmesi gerektiği dışında hiçbir nedeni yoktu.

Ve ben farkına varamayacak kadar dalgındım.

"Ye," diye emrediyor, kendi kasesini aldıktan sonra benimle birlikte kanepeye oturuyor.

Arlo'nun olması gereken benim küçük dairemde birlikte yemek yiyoruz, ikimizin de gerçekten istemediği bir yemeği zorla yutuyoruz.

Yemeği bitirdikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Kan şekerinin dengeli olması enerjine ne kadar iyi geldiğini görmek şaşırtıcı.

"Aramadı," diyorum, hastaneden ayrıldığımızdan beri ellinci kez telefonumu kontrol ederek.

"Bu, yeni bir gelişme olmadığı anlamına gelir."

"Evet, sanırım." Soğuk ekranı alnıma dayıyorum. "Ne yapacağım bilmiyorum, Patton."

Koluma dokunuyor. Tüy kadar hafif, sanki bana tam olarak dokunmaya cesaret edemiyor, beni kıracaktıymış gibi endişeleniyor.

"Dinleneceksin. Sonra Arlo uyandığında yanında olmak için hastaneye geri döneceksin. İlk görmek isteyeceği şey annesi olacak."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Peki ya sen?" Bir sonraki nefesimle dudaklarımı araladım.

"Ben, bu lanet şeyi beni delirtmeden önce çözmeye kararlıyım. Tam olarak ne olduğunu, her ayrıntıyı, bulabildiğim her kanıtı." Kollarını kavuşturur

kollarını kavuşturur, ama sonra benim için zorla gülümser. "Belki bir gün, o yaz boğulmak üzereyken annemin yaptığı gibi bu olayı gülerek hatırlayacağız."

Bunu yapamam. Annesinden bahsetmesi, onun evinde geçirdiğim tüm anıları geri getiriyor. Onun ailesine, sanki onların bir parçasıymışım gibi *kabul* edildim.

Dürüst olmak gerekirse, bana yemek yapan bu sağlam adamı bile hak etmiyorum, sevdiği insanları ise hiç hak etmiyorum.

Onu hak etmiyorum.

Tüm önceki kızgınlığım, yeterince zorlarsam beni uyuşukluğa boğacak gibi görünen, göğsümde boş bir acıya dönüşüyor.

"Arlo'ya senin babası olduğunu söyleyeceğim. Her zaman onun hayatında olacaksın," diyorum. "Ne olursa olsun. Bunu daha önce, o hastalanıp her şey patlak vermeden önce söylemek istedim."

Patton kaşlarını çatarak dikkatini boş kasesinden yüzüme çevirir. "*Ne olursa olsun* ne demek? Ne olacak, Salem?"

Başımı eğiyorum.

Bunu yapmak istememiştım, ama kelimeler boğazımda kaynıyor, yakıyor. İç çekiyorum.

"Kötü şans getirdiğimi söylediğimde bana inanmadığını biliyorum. Ama bize bir bak. Şuraya bak. *Yaşadığım* yere bak. Benden uzak durmuş olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı."

"Yine o saçmalığa başlama."

"Ben senin için iyi değilim, ailen için de iyi değilim."

"Ve bunu sen mi karar veriyorsun?" diye soğuk bir şekilde sorar.

"Öyle değil mi?" diye karşılık veriyorum. "Ailen çok *nazik*, Patton. Ben... Benim hiç böyle bir ailem olmadı. Muhtemelen bir sebebi vardır."

"Saçmalık. Saçmalık," diye tükürür. "Bu kararı sen veremezsin." "Ama bu benim seçimim. Ayrılmamızın daha iyi olacağını düşünüyorsam, şey..." Boğazıma takılan üzüntüyü yutmak çok zor. "Hayatta olmaz." Bana öfkeyle bakar, bana baktığında genellikle

"Şu anda neredesin, Salem Hopper? Bu da nereden çıktı? Tek bir acımasız talihsizlik yüzünden her şeyi mahvedemezsin."

"Ozarks'taki tekne gezisini düşünüyorum," diyorum. "Yeniden başlamak istiyorum... tabii Arlo yeterince iyi görünüyorsa."

Patton donar. Yüzünde acı belirir, öfkesi o kadar hızlı söner ki neredeyse fark etmem.

Büyük hata.

Böyle içimi dökmemeliydim. Oğlum hasta iken, özellikle de hiçbir şeyden emin olmadığım bir tartışmanın ortasında.

Ama beynim ve kalbim karışık.

"Bu aslında Arlo ile ilgili değil, değil mi?" Sesi, inkar edemeyeceğim bir suçlamayla beni bıçaklıyor.

Gözlerimi

kapatıyorum.

"Öyle mi, Salem?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Sen sadece... kim olduğuna bir bak, Patton. Ben ise *benim*."

"Lanet olsun." Kanepeden kalkar, gözlerinde kin vardır. Ve onu bu duruma ben soktuğum için ona kızamam.

"Bekle." Koluna uzanıyorum, ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip ediyorum. "Patton, bekle."

"Ne için? Seni sevdiğimi anlaman için mi?" Bu

üç küçük kelime beni ikiye bölüyor.

Sonra ruhumu donduran acı bir gülümsemeyle bana bakar.

"Geçmişinden kaçmaktan vazgeçemeyecek kadar korkmuş birini beklemek ne anlamı var? Lanetli olmadığını söylediğimde bana inanması için mi?" Durur, başını sallar. "Bırak beni. Annemin evini o lanet bitkiyi bulmak için didik didik aramam lazım, gerekirse her halının lifini bile."

"Patton. *Patton!*" Bağırmam boğazımı yırtıyor ve kolunu tutuyorum, ama o beni itiyor. "Öyle demek istemedim. Ben..." Ama öyle demek istedim ve o da bunu biliyor.

Haftalardır aklımdan çıkmıyor, kendi en derin korkularımdan doğan bu yarım yamalak yedek plan. Her şeyin kalıcı olamayacak kadar iyi olması yüzünden.

Kapıyı çarpıyor.

Sadece dönüp bana son bir kez bakar ve kapıyı nazikçe yüzüme kapatır.

Ama ben onun peşinden koşar, kapıyı tekrar açarım.

"Bekle, geri dön!" O iki basamak birden inip giderken sesim boş merdivende yankılanıyor. Bacaklarım onu kovalayacak kadar titriyor. "Patton, lütfen. Böyle olmaz..."

Ama çok geç ve bu benim aptalca hatam.

Öldürücü gerçek içime işlerken dizlerim sonunda pes eder.

Merdivenlere düşerim, omuzlarım titrerken ağlarım, bastırdığım tüm acı duygular yüzeye çıkar, Patton'ın ayak sesleri yavaşça keskin rüzgarda kaybolur.

TÜM BAHİSLER İPTAL (PATTON)

Yaklaşık bir saatimi, Kansas City'de rüzgâr fırtınasında akılsızca araba sürerek harcadım, sonra sakinleşip annemin evine geri dönebildim.

Onun kendini yok edeceğini bilmeliydim.

Cennette geçirdiği birkaç hafta, pislik ebeveynlerinin elinde geçirdiği bir ömür boyu travmayı telafi edemez.

Ben güçlü biriyim, ama onu bir arada tutamıyorum.

Bana yeterince güvenmediği sürece bunu yapamam.

Benim gibi kendine inanmadığı sürece bunu yapamam.

O unutulmaz sözleri söylediğimde - *seni seviyorum* - ve o lanet olasınca karşılık veremediğinde.

Arlo ile ne olursa olsun, o bitti sinyali veriyor. En kötüsü, ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Nefret etmek, bu içimi kemiren duygusal kaostan çok daha kolay olurdu.

Öfke, evet. Ama aynı zamanda hiç hissetmeyeceğimi sandığım bir acı da var, iç organlarını parçalayan türden bir acı.

Hepsi de kendisinin şanssız bir kadın olduğu gibi saçma bir fikrin esiri olduğu için.

Düşüncelerimi o kadar sert çiğniyorum ki, yanlışıyla iç yanağımı ısıyorum. Kan, bu geceki bu kokuşmuş pastanın üzerindeki krema gibi.

Şehir soğuk rüzgârla ıssızlaşmış ve gece yarısı yaklaşıyor. Birkaç yalnız, kararlı koşucu karanlık sokaklarda koşuyor.

Bir zamanlar, ruhu yiyip bitiren düşüncelere uygun böyle bir gecede ben de onlara katılırdım.

Ama şimdi değil.

Oğlum hastanedeyken olmaz.

Sen her zaman onun hayatında olacaksın.

Onun acımasız sözleri aklıma geliyor ve üzerinde düşünölmesi gereken çok şey var. Geri dönüp onunla bu konuyu konuşacak kadar akıllı ya da cesur değilim. O lanet olası bir teknedeyken ortak ebeveynlik nasıl işleyecek?

Bana onun yanında olmamı beklemediği açık.

O, benim sadece beklememi ve onun uygun olduğu zamanlarda, oğlumu görebileceğim hafta sonları için geri gelmesini mi istiyor? Ziyaret hakkı için ona baskı yapmak için bir avukata ihtiyacım olacak mı?

Arlo, ayrılan ve hiçbir konuda anlaşılamayan her çift gibi, ortada kalıp iki taraf arasında gidip gelen bir tenis topu mu olacak?

Siktir, umarım öyle olmaz.

Böyle bir şey olmamalı.

Ama onları ayırmam da mümkün değil. Salem başka ne olursa olsun, harika bir anne ve oğluyla iyi bir ilişkisi var.

Bir benzin istasyonuna girip başımı koltuğa yasladım. Bütün bu saçmalıklar, Arlo hastanede yatmıyor ve ben onun bu şekilde ayrılmasıyla sarsılmamışken, başka bir zaman konuşulacak konular gibi geliyor.

Yoksa ilişkiyi ben mi bitirdim?

Ama bana, beni içermeyen yeni bir hayalin peşinden gitmek için ayrılacağını söylediğinde ne yapmam gerekiyordu?

Bu, belli ki bir süredir aklımdaydı.

Arlo hastalanana kadar açıkça dile getirilmemiş olsa da, bu tekne meselesinin haftalardır planlandığına dair içimde kötü bir his var. Beni mutlu edebileceğim gerçeğini kaldıramadığı için, ayrılmak için doğru zamanı bekliyordu.

Hayatın ona yüzüne tükürmeyi bırakıp, ona gerçek bir *aile* kurma şansı verebileceğini.

Ondan nefret mi ediyorum, seviyor muyum, yoksa ikisinin arasında bir yerde miyim, bilmiyorum. Onun ihaneti ve Arlo'nun zehirlenmesi ile lanetlenmiş bu iğrenç araf.

Tek bildiğim, şu anda ne kadar kızgın olursam olayım, ona zarar vermeyeceğim

Telefonum çalıyor.

Üzgünüm, Patton. Yüzlerce kez üzgünüm.

Arlo'ya geri döndüm. Şu anda konuşmak istemiyorsan, anlarım. Seni bilgilendiririm ve doktorunla görüşmen için gerekli izinleri alırım.

Sanırım o da benim kadar incinmiş ve kafası karışık.

Bu delilik acı veriyor, kısmen de olsa tanıdık olduğu için. Babamın öldüğünü, bunu anlayamayacak kadar küçükken öğrendiğimde hissettiğim kadar acı veriyor.

En azından o zaman bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum.

O da bir kazaydı, babam ve onun aptal uçağı. Korkunçtu, evet.

Hayatımızı değiştirdi.

Yine de bu olay sayesinde aile olarak birbirimize kenetlendik. Annemiz için bir araya geldik ve üç kayıp çocuk daha hızlı büyümenin yolunu buldu.

Yıllar sonra, Archer Higher Ends'in konseptini ortaya attı. Her birimiz askerlik görevimizi yaptık ve dünyayı deneyimledikten sonra, bizim için önemli olan tek yere, evimize döndük.

Neden bu kadar zor?

Neden Salem'e bunu anlatamıyorum?

Bir trajedi, ancak kaçarsan lanet bir son olur.

Dişlerimi sıkıp telefonumu bir kenara atıyorum.

Bu durum çözülene kadar onunla bir daha konuşmam. Evelyn'i en ağır cezaya çarptıracak kanıtları bulduğumda ve Arlo iyileştiğinde konuşabiliriz.

Annemin evine dönerken rüzgar hâlâ uluyor. Saat geç olsa da, teknik olarak sabah olsa da, evin tüm ışıkları yanıyor ve garaj yolunda iki araba daha park edilmiş.

Archer ve Dexter. Tabii ki buradalar. Muhtemelen duvarları yıkmaya başlamışlardır, o zehirli bitkinin tek bir parçasını bile bulmak için.

Juniper beni salonda karşılıyor, belinde bir önlük ve kızıl saçları topuz yapılmış. Beni kucaklarken gözleri gölgeli.

"Aman Tanrım, Patton. Çok üzgünüm," diye mırıldanır.

"Ne için?"

"Arlo. Benim... olsaydı nasıl hissederdim bilemiyorum." Durur ve fazla konuştuğunu fark edince dudağını ısırır.

"Ne?" Kendimi durduruyorum. Bana bakışları her şeyi anlatıyor. "Nasıl anladın?"

"Benim gözlerim var, biliyorsun. Diğerleri gibi değil." O burun kıvrır.

"Ama merak etme, Dex bilmiyor.

"Neden bir şey söylemedin?" Başımı sallıyorum.

"Neden bir şey söylemedin?" Kafamı sallıyorum.

"Çünkü bizim bilmemizi bu kadar çok isteseydin, bize söyledin." Gözleri sabit, ama tecrübelerimden biliyorum ki, Dexter'ın en kötü gününe rakip olacak kadar öfkeli biri.

Şu anda o öfke tamamen ortadan kalkmış. Hiç kızgın değil.

"Biz bir aileyiz," diyor, elini koluma koyarak. "Ve Salem de artık aileden biri."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Ama Arlo gerçek bir Rory olacaksa, hoşuna gitse de gitmese de öyle olmak zorunda, ve o da öyle olacak. Yine de Junie'nin bunu söylemesi sinirlerimi bozuyor.

"Patton? Ne oldu?" Elini sıkıca tutarken, beni arayan bir bakışla bana bakar.

"Hiçbir şey. Önemli değil."

"Pat, karımı çalmakla işin bitti mi?" Koridorun diğer ucunda, Dexter duvara yaslanıyor. Gülümsemesi zoraki ve mizahsız.

Normalde, çekici olanın ben olduğumu söyleyerek karşılık verirdim, ama bugün şaka yapma havamda değilim. Gülümsemem bile yok.

"Herkes oturma odasında," diyor Junie sessizce. "Annen de.

Biraz önce geldi. Senin burada olduğunu görünce sevineceğinden eminim." Sanırım bu sadece benim için geçerli.

Acaba ona haberleri verdiler mi?

Annem aptal değil, yakında anlayacaktır.

Junie, Dexter ve ben birlikte oturma odasına giriyoruz. Genelde bu saatlerde annem yukarıda, uyuyana kadar kitap okur. Ama bu gece, gözleri kırmızı ve şişmiş bir şekilde kanepede çökmüş durumda. Daha önce makyaj yapmışsa, ağlayarak silinmiş olmalı.

Göğsümdeki buz daha da soğuyor. Annem mutlu bir şekilde habersiz olsa da, bunu yapan Evelyn'di.

"Pat." Archer elini uzattı, sonra geri çekti. "Geri dönmene sevindim.

Çocuk nasıl?"

"Hayatta kalacak."

"Salem?"

Omuz silkiyorum ve Junie bana kaşlarını çatıyor.

Ama annem sonunda benim varlığımı fark eder ve büyük gözlerini bana çevirir. "Patton," der neşeyle. Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim.

Babamın cenazesinden beri.

Kalbimdeki son atışlar da donar. "Neyi kaçırdım?" diye sertçe sorarım.

"Patton!" Junie kolumu çeker, ama ben onu iteklerim. Nazik davranılmasını istiyorlarsa, yanlış yere gelmişler. Nazikliğimi Salem'e harcadım ve şimdi kurudum.

"Bu bir cevap değil," diyorum. Oturup bekleyemem, bu yüzden şömine rafına doğru büyük adımlarla yürüyorum. Yine olmaz. Oturmak *beklemek* gibi geliyor ve şu anda en son istediğim şey zaman kaybetmek. "Ben yokken ne olduğunu bana anlatır mısınız?"

Dexter ve Archer birbirlerine bakıyorlar.

"Bu annemin mücevherleri," diyor Dex ve annem ellerinin arasına gömülerek ağlamaya başlıyor. Junie'nin gözleri parıldıyor, annemin omuzlarına kolunu dolayarak cebinde mendil paketi arıyor.

Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Çok boş hissediyorum. "O çaldı," diyorum düz bir sesle.

"Tüm pahalı eşyalar," diyor Archer. "Antikalar, eşsiz parçalar..."

Diğer bir deyişle, annemin sahip olduğu ve gerçekten değeri olan tüm eşyalar. Sadece parasal değeri değil, anıları da var, bazıları bizim yaşamımızdan daha eskiye dayanıyor.

Bir süre önce büyükannesinin eski eşyalarından birkaçını değer biçirtmişti ve değeri bir milyonun üzerinde çıkmıştı.

Lanet olsun.

Şimdi bir şey hissediyorum.

İçimdeki tüm iyi şeyleri yakıp kül eden, yavaş ve öldürücü bir öfke. Ve kendimden, Salem'den başka birine bu kadar kızgın olmak iyi *geliyor* Salem'e, çünkü o öfke eksik ve karışık.

Bu farklı.

Bu bir ölüm yemini.

Evelyn'in sırttan, yalancı yüzünü parçalamak istiyorum.

"Hâlâ inanamıyorum. Onun bunu yapabileceğine inanamıyorum. Kendimi çok ihlal edilmiş hissediyorum," diyor annem, Junie ona mendil uzatırken gözlerini silerken. "En eski arkadaşım, ve sebepsiz yere..."

"Şşş, Delly," diyor Junie. "Korkunç bir neden olsa bile, bir nedeni olmalı." Dexter'a yalvarırcasına bakıyor, ama bu seferlik onun ekleyecek bir şeyi yok. Ne esprili bir söz, ne şakacı bir laf, ne de güven verici sözler.

Genelde güven vermekte iyidir, ama sanırım bu da Evelyn'in çaldığı bir şey daha.

"Onu evime davet ettim. *Arkadaşlığımı* değer verdiğini sanıyordum. Sizin büyümenizi izledi." Annem eline yaslanarak inliyor, bana bakarken parmak eklemlerini ısırtıyor. "Hepsi yalan mıydı?"

Bilmiyorum.

Kocas, boğulmadan önce beni gölden çıkardı. O gün hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama hayatımı kurtardığını biliyorum.

Evelyn ise panik içinde öylece duruyordu. O zamanlar kafasında bir şeyler mi vardı?

Hayatını kurtarmak için bize kolay bir av olarak mı bakıyordu? İçinde zaten taze bir leş bekleyen kalpsiz bir akbaba mı vardı?

Yoksa kocası Walt öldüğünde mi değişti? Mısır mitolojisindeki aç timsah gibi keder ruhunu yediğinde mi?

"Senin suçun değil," diyor Archer, sesi alçak ve öfkeli, her kelimeyi sertçe söylüyor. "Bize yalan söyledi. Hepimize."

"Ama *neden*?" diye ağlar annem. "Neden, Archer?"

"Çünkü yapabiliirdi, anne." Sesim bir kılıç gibidir. Odadaki herkes bana bakar. Belki de bariz olanı söylememeliyim. "Yıllar önce ona mücevherleri gösterdin, değil mi? İkiniz her şeyi paylaşıyordunuz. Değerlendirmeden haberi var mıydı?"

Ağlayarak, annem gözlerini sıkıca kapatır ve acı içinde başını sallar.

"Evet. Bizim paramız olduğunu biliyordu ve ona ihtiyacı vardı. Bu yeterli. Tek nedeni bu."

"Diline dikkat et, Patton," diye tersler. "Baban bizi daha iyi yetiştirdi. Şimdi panikleyip dağılamayız."

"Babam öldü," diyorum ona, hepsinin yanından geçip güneş odasına girerken. Burası sessiz ve karanlık, ışıkları yakmaya gerek görmüyorum.

Ben burada yaşarken o burayı baştan aşağı yeniden dekore etti, ama ben hala burayı iyi biliyorum.

Evelyn kısa bir süre önce annem, Salem ve Arlo ile burada oturuyordu. Evelyn, bir vahşet planlarken umursuyormuş gibi davranıyordu.

Rüzgâr, devasa cam pencerelere karşı uluyor.

Fransız kapılardan dışarı fırlayıp arka bahçeye açılan kapının yanındaki küçük rafa doğru yürürken, her yerim soğuktan titriyor. Oturma odasından gelen ışık içerdeki saksı bitkilerini aydınlatmasına rağmen, dünya nefesini tutmuş, sessiz.

Bunlar, yakın zamanda bir yerden almış olmaları gereken bitkiler, düzgün bir sıra halinde dizilmişler. Görünüşe göre çoğu çiçek, dışarıya koymak için yeterince ısınana kadar bir iki hafta daha burada kalacaklar.

"Patton." Dexter adımı çağırıyor. "Ne planladığını bilmiyorum ama bu kötü bir fikir."

"Sakin ol ve düşün. Her yeri aradık. O bitkiyle ilgili hiçbir şey bulamadık," diyor Archer. Kardeşlerim her zaman benden farklı bir frekansta olmuşlardır, ama hiç bu kadar keskin bir kontrast olmamıştı.

Soğuk gece havasını ciğerlerime çekiyorum. "O hain kaltağı bulacağım."

"Tabii." Archer'ın sesi şüpheci. "Ama onu yakalamak için somut kanıtlara ihtiyacımız var."

Dexter elini omzuma koyar, ben de onu iteklerim. "Aptalca bir şey yapmadan önce sakinleş," diye uyarır. Çenem o kadar sıkıdır ki kırılabilir. Acıyı bile hoş karşılarım.

"Aptalca bir şey mi? Evelyn'in peşine düşmek gibi mi?" "Ne, şimdi kendini ödül avcısı mı sanıyorsun? Polis..."

"Polis uluslararası bir davada işe yaramaz," diye terslerim. "Bak, bu işi polis raporuna ve tembel hayvan gibi hareket eden FBI dosyalarına bırakmayacağım. O benim oğlumu öldürebilirdi."

Kahretsin.

Archer geriye doğru sendeler ve Dexter donakalır.

Onlardan uzaklaşırken kafamda pek çok soru belirir.

Salem, senin yanında sakin kalabilirdim, ama kardeşlerim yanında değil. Beni çok iyi tanıyorlar.

Ve lanet olsun, her şey bu evde oldu.

Evelyn *bu evdeydi* ve Arlo'yu zehirlemeye çalıştı. Nasıl? Bir şeyler kalmış olmalı, unuttuğu bir şeyler.

"Oğlum mu?" Archer sonunda sorar. "Ne demek oğlun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" Saklanmak beni hiçbir yere götürmez. Bütün bu oyunlar anlamsız. Rol yapmaktan bıktım ve gerçeği kabul etmeye karar verdim. "Arlo benim oğlum, Arch."

Dexter bana bir yabancıymışım gibi bakıyor.

"Salem'in çocuğu," diyor. "Onun oğlu, senin mi? Emin misin?"

"Ama sen onunla sadece..." Archer'ın sesi, sonunda durumu kavradığında kaybolur. "Kahretsin. Siz daha önce birlikte miydiniz?"

"Neredeyse. Yıllar önce bir kez birlikte olduk." Omuz silkiyorum. İçeri giren rüzgar öfkemi yatıştırmaya yetmiyor. "Arlo'yu doğurdu. The Cardinal'da yeniden bir araya gelene kadar bunu bilmiyordum."

"Hay sıçayım. Sen, lanet olası bir *baba*." Archer kuru bir kahkaha atar ve gözlerini ovuşturur. "Beni geçtin," der Dexter mutsuz bir şekilde. "Aldatan pislik."

"Ve şimdi oğlum hastanede. Onun yüzünden." Bir şeye yumruk atmadan önce yumruklarımı sallarım. "Onun hayatının yıllarını kaçırdım ve Evelyn, onun geleceğini de kaçırmam için elinden geleni yaptı."

"Patton..." Dexter başlar.

"Hayır. Bunun kötü bir fikir olup olmadığını umursamıyorum," diyorum onlara ve dışarı çıkıyorum. Nefes almam lazım. Hava o kadar soğuk ki nefesim yüzümün önünde buharlaşıyor. "Sadece bizden para ya da mücevher çalmış olsaydı, neyse. Polisi halletmesine izin verirdim. Ama bu değil. Bu çok kişisel."

Archer başını sallar, kendisi de baba olduğu için bunu anlayan tek kişidir.

"Tamam, planın ne? Hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olmak için burayı alt üst ettikten sonra aklında bir şeyler olmalı. Anlat."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok.

Ertesi sabah, kahve ve bastırılmış öfkeyle dolu olarak ziyaret saatinde hastanedeyim.

Dün geceki kadar bunaltıcı değil, bu da bana her şeyi düşünmek için zaman veriyor.

Archer çok gurur duyardı.

Arlo'nun yatağına yaklaşırken bir hemşireyi çağırıp durumun ne olduğunu soruyorum. Çok yorgun görünüyor. Aslında, bu hastanede herkes on altı saatlik vardiyalar çalışmış gibi görünüyor - tıpta personel eksikliği gerçek bir sorun - ama bana sıcak, soluk bir gülümseme atıyor.

"Durumu daha iyi," diyor. "Doktor onu birkaç gün daha gözlem altında tutmak istiyor, ama ondan sonra eve gidebilir."

Rahatladığımı saklamaya çalışmıyorum, sanki dünyadaki tüm yükler ciğerlerimden çıkıyormuş gibi nefes alıp veriyorum.

O iyi olacak.

Oğlum bu olaydan ciddi bir zarar görmeden, sağ salim çıkacak.

Bu da Evelyn Hibbing'i dünyanın sonuna kadar takip edip kelepçe takmamın önünü açıyor.

Dün her şeyin doruğa ulaşmasından önce yaptığım gibi odaya girdiğimde, Arlo ve Salem'i uyurken buluyorum. Evelyn, o rahatsız sandalyelerden birinde kıvrılmış, bir bacağını altına çekmiş, diğerini sandalyenin ayağına dolamış.

Uykusunda kızgın, acı çekmiş ya da korkmuş görünmüyor.

Hemşirelerden daha yorgun ve zavallı küçük Arlo kadar solgun görünüyor. Ağzı aralık ve bu onu neredeyse müstehcen bir şekilde savunmasız gösteriyor.

Birbirimize söylediğimiz her şey etrafımızda serseri bir mermi gibi yankılanıyor olsa da, onu kucaklamak istiyorum. Yüzündeki, uzun kirpiklerinde ve gözlerinin altındaki koyu renkli kemerlerde kalan acıyı yok etmek istiyorum.

Artık kaçmana gerek yok, Salem. Lanet olsun, bana güven.

Ama sesli olarak hiçbir şey söylemiyorum.

Onu uyandırmamak için sessizim, Arlo'nun yanına bir sandalye daha çekiyorum. Dikkatimi ona çevirdiğimde, uyanık olduğunu fark ediyorum, gözleri yarı açık, bana bakıyor. Burnundaki tüp deli gibi kaşınıyor olmalı. Kaşımaya çalışıyor.

"Sakin ol dostum," diye fısıldıyorum, öne eğilip elini tutuyorum. Eli küçük ve tombul, ve hala sağlıklı hissettirdiği için minnettarım. "Nasılsın?"

"Patman... ne oldu?" Annesi ve bana bakarak inliyor. "Neredeyim? Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Yakında iyileşeceksin. Doktorla konuştum ve çok etkilendi. Sen güçlü bir çocuksun ve yakında buradan çıkacaksın." Öne eğilip parmaklarını nazikçe sıkıyorum. "Yiyeceklerle ilgili küçük bir kaza geçirdin, ama artık bitti. Annen sana yardım alabilmen için seni buraya getirdi. Ben de sana süper gücünden bahsetmeye geldim."

"Süper güç mü?" Gözleri parladı.

"Evet. On adamın toplamından daha cesursun. Temelde küçük bir aslan gibisin. Uyandın ve hiçbir şeyden korkmuyorsun." Umutla gülümsüyorum. Onun gülümsemesi sırtışa dönüşüyor. "Senin gibi cesur mu? General Patton gibi mi?" İçimden biraz irkiliyorum, ama o çok sevimli ve sersemlemiş durumda, düzeltmiyorum.

"Aynen öyle. Tank sürerek geçimini sağlayan adamlar senin cesaretinin yarısı kadar bile cesur değiller."

"Vay canına!" Memnuniyetle başını sallayarak yastığa yaslar. "Tabletimi özledim," diye mırıldanır.

Gülmemeye çalışıyorum.

Çocuklar hep aynıdır ve bazen yetişkinleri utandırırılar. Belki de henüz başkalarının saçmalıklarıyla boğulmamışlardır.

Alnındaki saçlarını düzeltirken gülümsüyorum. "Hepimizi çok korkuttun, biliyor musun?"

"İsteyerek yapmadım." Gözleri birden açılır. "Oh, hayır. Annemin arabası. Her yere kusmak istememiştim..."

"Hey, hey, şşşş. Harikaydın, tamam mı? Söz veriyorum, annem kızgın değil. Herkes seninle gurur duyuyor, küçük adam." Elini sıkıyorum. Salem, fısıltılar arasında uykusunda kaybolmuş, kıpırdamıyor.

Tamam.

Henüz beni görmesini istemiyorum.

Son konuşmamızın ne anlama geldiğiyle yüzleşmek istemediğimde, onun cesaretinden biraz yararlanabilirim.

"Hastaneyi sevmiyorum." Arlo burnunu kırıştırdı. "Garip kokuyor. Sanki banyodan önce sabun çok fazla

kullanılmış gibi." "Evet, bu yerler zorlu." "Yatak da sert."

"Yakında kendi yatağına döneceksin," diye söz veriyorum. "Ve iyileştiğinde seni sıcak ve güneşli bir yere götüreceğim, tamam mı?"

Gözleri parlar ve bugün gördüğüm en neşeli hali olur. "Plaj gibi mi? Sence dinazor kabukları olur mu?"

"Dinazor kabukları mı?"

"Dinozorlardan çıkanlar gibi."

"Ah, fosilleri mi kastediyorsun?" Onun yaşındayken ben de dinazorları severdim. Arlo'nun da onları sevdiğini bilmek beni daha da gülümsetiyor. "Tabii. Hatta, sana yakında bir dinazor kabuğu getirebilirim. Sana gerçek deniz kabukları da bulabilirim. Ne dersin?"

"Harika." Derin bir esneme yapıyor.

Arlo'ya onun babası olduğumu söylemek için ne zaman ne de yer uygun, oysa o hala elimi tutuyor, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Yıllar boyunca Colt'un elini birkaç kez tuttum, çoğunlukla o daha küçükken, ama bu seferki farklı.

Sadece kendi kanından ve canından olan birine karşı hissedilen türden bir hak. Kahretsin, kendimi kaybetmeden ve gitme kararımdan vazgeçmeden önce buradan ayrılmam lazım.

Salem uyanır uyanmaz burayı devralabilir. Arlo'ya benden daha iyi bakacağından eminim. Yıllardır buradaydı.

"Belki onları benim akvaryumuma koyabiliriz, ha?" diyorum. "Bence balıklar bir iki fosil severler."

"Ve denizati!" diye fısıldadı.

"Evet, onlar da. Ama şu anda benim için bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı? İyileşmeye ve annene iyi davranmaya odaklanmanı istiyorum. Ona eşlik et, Arlo."

Kaşlarını çatar. "Nereye gidiyorsun?"

"Florida. Sadece birkaç günlüğüne," diyorum ona, ama söylediklerimi anlamış gibi görünmüyor. Göz kapakları tekrar kapanıyor ve yine kedi gibi esniyor. "Çok yakında döneceğim, tamam mı?"

Zaten uykuya daldığı için cevap vermiyor.

Salem'e son bir kez bakıp kalkıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Ama sonra dönüp birkaç adım geri gidiyorum.

Dikkatlice ellerimi omuzlarına koyup, başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Uyanmadan sadece hafifçe kıpırdanıyor.

"Dayan, Lady Bug. Kimsenin Arlo'ya bir daha zarar vermeyeceğinden emin olacağım, sonra eve döneceğim ve bu sorunu çözeceğiz."

SON ANDA (SALEM)

İnanılmaz bir şekilde, Arlo'nun iyileşmesi sadece birkaç gün sürer.

Sonsuz bir gürültü ve klostrofobik dezenfektan kokusu içinde hastanede iki gün boyunca onun yanında oturduktan sonra, Arlo normal konuşkan ve köpek yavrusu gibi enerjik haline geri döndü.

İki gün boyunca, farklı yapabileceğim her şeyi tekrar tekrar düşündüm.

İki gün boyunca Patton için acı çektim.

Gözlerimi her kapattığımda, onun yüzünü görüyorum. Kendi başıma yola çıkma planımı anlattığımda bana baktığı hali... Aslında bir plan bile olmayan bir plan. Rory ile ilgili her şeyden kaçmak için yavaş yavaş araştırdığım bir plan.

Gerçekleştirebileceğime pek güvenmediğim, her ihtimale karşı bir yedek plan.

Tanrım.

Bu kadar kötü bir hata yapmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama yaptım. Belki de beni takip eden şey kötü şans değildir.

Daha çok karma beni boğazımdan yakalayıp duvara fırlatıyor gibi.

Delly Rory, Arlo hastaneden taburcu olduğu gün bizi evine götürüyor.

Arlo'nun çocuk koltuğunu pahalı beyaz SUV'sine bağlarken, "İsrar ediyorum canım," diyor. "Son birkaç günün senin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum."

"Yemekler için çok teşekkür ederim." Esnememi bastırıyorum. "Onlar olmasaydı nasıl idare ederdim bilmiyorum."

"Rica ederim. Junie'ye de teşekkür etmelisin. Sevgili büyükannesinin yardımıyla mutfağımızda harika yemekler pişiren oydu."

Parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum.

Junie. Hak etmediğim kadar nazik olan bir başka yabancı. Açıkçası, Patton'la aramızdaki sorunları hiçbiri bilmiyor, her ne kadar ondan günlerdir haber almamış olsam da.

"Çok teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," diyerek yolcu koltuğuna oturuyorum.

Eve kadar yol boyunca Patton'ın çocukluk hikayelerini anlatıyor, beni eğlendireceğini düşünüyor.

Ve evet, Dexter'in onu ikna edip dört yaşındaki Patton'ın boya kalemlerini şeker sanıp yediği hikayeyi anlatırken eğleniyorum. Ama o, hikaye zamanının kalbimden yavaş yavaş parçalar kopardığını bilmiyor.

Bugün Delly'de beni meraklandıran farklı bir şey var. Daha sönük, daha durgun.

Muhtemelen Evelyn'in ihaneti yüzünden. Bu ihanet, onu acımasız bir ısı lambasının altında parlak bir çiçek gibi soluyor. Tanıştığımızdan beri yüzünde olan sıcak, rahat gülümseme artık daha zoraki görünüyor, sadece görünüş için taktığı bir maske gibi.

Bu benim kalbimi acıtıyor.

Bu sevimli kadın böyle solmamalı.

Uzun bir yaz gecesinde Kansas City gibi parıldadığı zamanlar hariç.

"Kullanabileceğin boş bir odam var," diyor ve konuyu o kadar hızlı değiştiriyor ki

"Senin için hazırladım. Tabii ki kalmak zorunda değilsin. Ama istersen, ailen ziyarete geldiğinde Arlo kalabilir."

Çenem sıkılıp açılır.

Onları aramaya neyin sevk ettiğini gerçekten bilmiyorum. Ama bu bir yalan. *Biliyorum.*

Arlo hastaneye kaldırıldıktan sonra paniğe kapıldım ve stresle annemi aradım. Tabii ki cevap vermedi, ama eminim sesli mesajda ağladığımı duymuştur, güvenemeyeceğim birinden teselli bekleyen çaresiz sesimi.

Zarar çoktan verilmişti, onlara mesaj atıp yanlış alarm olduğunu söyledikten sonra bile.

Dün beni aradı ve babamın golf sahasında tanıştığı bir ilaççıdan kiraladıkları özel jetle geleceğini söyledi. Çok yakında gelecekler ve onlara ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ne söylemek *istediğimi* bilmiyorum, tabii söyleyecek bir şey varsa.

Uzun süredir ayrı kaldığımız ve birbirimizden uzaklaştığımız için, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz.

Annelik beni çok değiştirdi, bu çok açık. Onlar ise hiç değişmemişler sanırım.

Endişeyle tırnak kenarımı çiğniyorum.

Delly'nin Arlo'ya yardım etmesi gerçekten büyük bir rahatlama, böylece Arlo *olmadan* onlarla görüşebiliyorum — yıllardır yaptıklarından sonra onu hemen görmeyi hak etmiyorlar — ama belirsizlik beni kurdeşen döktürüyor.

Onun, doğduğu anda onu terk etmemi isteyen aynı kişiler olan, hiç görmediği dedesi ve büyükannesiyle tanışmasını isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Patton'ın mesajlarıma cevap vermemesinden de nefret ediyorum.

Mesajlarımı açmış, ama okumamış. Bu, mesajları hiç görmediğini bilmemekten daha kötü.

Neredeyse dayanamayıp Delly'ye onun nerede olduğunu soracağım, ama bilmek istediğimden emin değilim.

Evelyn Hibbing'i bulmak için tek başına yola çıkacağını söylediğinde onun için endişelendim. O kadar tehlikeli olabilir mi?

Onu durdurmak için ne yapabilirdim ki?

Gün batımından hemen önce Delly'nin evine varıyoruz. İçeri girdiğimizde, pembeye boyanmış gökyüzüne karşı ev ışıklarla parılıyor.

Arlo'nun kalması onu uykulu bırakmış, omzumda uyukluyor. Dexter ve Juniper, Archer ve oğlu Colt ile birlikte büyük salonda. "Seni görmek güzel," diyor Juniper fısıldayarak ve bana hızlıca sarılıyor. "Onu yatağa yatırmak için Yardım ister misin?" "Yolu göster yeter."

Delly'yi ailesiyle birlikte bırakıyoruz. Junie'yi takip ederek Delly'nin bizim için hazırladığı misafir odasına çıkıyoruz. Bu ev yaklaşık yüz yıllık olmalı, ama misafir odası benim dairemden bile büyük.

Junie bu aileye çok uzun süredir dahil olmasa da, bu devasa alanda tamamen evindeymiş gibi görünüyor.

"Uykunu almak istiyorsan, uyanık kalıp sohbet etmek zorunda hissetme. Çok şey yaşadın," diyor, ona baktığımı fark ederek.

Mükemmel bir stil sahibi olan Delly'nin aksine, Juniper yüksek moda kıyafetlerden çok kot pantolon ve eski tişörtlerle daha rahat görünüyor. Kendi tarzında güzel olsa da - Dexter Rory ile evlenebilecek başka biri olabilir mi ki? - onda tatlı bir sadelik de var.

Benim yaşlarımda olmasına rağmen burada bu kadar kendinden emin görünmesine biraz hayranım. Bu, Dexter'dan mı yoksa kasabanın en iyi fırını işletmesinden mi geliyor?

Onun gibi başarılı bir girişimim olsaydı, ben de parıldayarak ortalıkta dolaşırdım.

"Oldukça zahmetsizce idare ediyorsun gibi görünüyor," diyorum. Arlo'yu büyük yumuşak yatağa yatırıp ayakkabılarını çıkarırken o da kıpırdanıyor. "Nasıl başarabiliyorsun?"

O gülüyor. "Delly, işte böyle! Kardeşler alışmak için biraz zaman aldı, özellikle Archer bana ısınmak için yavaştı, ama Delly? O bana her zaman hiç sahip olmadığı kızı gibi davrandı. Sıkıcı bir fırıncı kızı için fena değil, ha?"

"Harika bir kızı kastediyorsan, haklısın. Yakında gelip cupcake'leri deneyeceğim. Arlo bu korkudan sonra biraz şımartılmaya ihtiyaç duyabilir."

Gülümsüyor. "Bu harika olur. Sugar Bowl'da her şeyi lezzetli yapmaya çalışıyoruz. Ama bu aile, daha kibirli olurlar sanmıştım. Dex'i ilk gördüğümde düşündüğüm gibi, kıçlarına dev bir sopa sokmuş gibilerdi." Yüzünü buruşturuyor. "Ama hiç de öyle değiller. Çok yanılmışım. Eğer sen ve Patton için endişeleniyorsan..."

"Endişelenmiyorum. Birkaç gündür benimle konuşmuyor bile," diyorum, keşke bu sözler ağızından çıkmasaydı diye düşünüyorum. Ama artık saklayacak bir şey yok, bu yüzden iç çekip ona gerçeği söylüyorum. "Tartıştık, Junie. İstemediğim şeyler söyledim, sanırım o da öyle. Gerçi o adamın aklından geçenleri asla okuyamam."

Arlo uykulu bir şekilde ağzını hareket ettirerek yuvarlanır. Onu pijamalarına sokmak yerine uyumasına izin vermeye karar veririm.

"Oh, yani, bu hiç de şaşırtıcı değil. Sizin kavga ettiğinizi düşünmüştüm," diyor Juniper, kızıl saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Buraya geri döndüğünde, farklı görünüyordu. Daha koruyucu ve temkinli, sanırım."

Kalbim sıkışır.

"Bu benim hatam. Ona düşündürdüm..." Sesimdeki acıyı bastırıyorum. *Geçmişinden kaçmaktan vazgeçemeyecek kadar korkmuş birini beklemek ne anlamı var ki?* "Ne yapacağımı bilmiyorum. Hala şehirde mi? Delly'ye sormadım." Biliyorum, ihtimal çok düşük, ama birdenbire onu görmek, bu konuyu yüz yüze konuşmak için şiddetli bir istek duyuyorum.

"Üzgünüm. Bir görevde olduğunu duydum." Juniper yavaşça başını salladı.

"Nereye?"

Omuzlarını silkiyor. "Keşke bilseydim. Çocuklar bunun kendi işleri olduğunu açıkça belirttiler ve ben de onların işi batırmayacaklarına güveniyorum. İstersen Dex'e sorabilirsin. Ya da ben seve seve senin için sorarım."

Hayatımın ışığı Arlo'ya bakıyorum. Tekrar huzur içinde uykuya dalmış ve yanaklarının rengi neredeyse normale dönmüş.

Hayatta.

Tanrıya şükür, hayatta ve iyi.

Junie'yi takip ederek aşağı kata inerken bu sözleri kafamda tekrarlıyorum, ama o beni yemek odasına girmeden önce durduruyor. Sanırım hepsi akşam yemeği için oraya geçmişler.

"Ayrıca, bunu garip hale getirmek istemem, ama Arlo ve Patton'ı biliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Biliyor mu?

Kahretsin.

Adımımı durdurup ona bakıyorum. "Patton mu söyledi?"

"Hayır. Ben sadece iyi bir gözlemciyim ve artık Rory'nin gözlerini oldukça iyi tanıyorum. Arlo'nun gözlerindeki o mavi tonu başka hiçbir şeyle karıştırmam." Nazikçe gülümsüyor. Bir sonraki sözleri beni taş a çevirmeden önce rahatlamaya çalışıyorum. "Ama kardeşlerine söyledi. Sanırım kazara."

"Aman Tanrım, o... onlara söyledi mi? Ne dediler?"

"Fazla bir şey demediler. Delly henüz bilmiyor. Bu bombayı patlatmanın onlara düşmediğine karar verdiler. Onun bunu ilk ağızdan duymasını istiyorlar. Ondan, senden, işler biraz sakinleştiğinde..."

Bunu tekrar söyleyebilir.

Her şeyin beni aşağı çektiği bu kadar ağır hissettiğim hiç olmamıştı. "Bunu daha da zorlaştırmaya çalışmıyorum. Sadece bilmeni istedim ki... , yalnız değilsin. Ve ayrıca o"— kaşları bir araya getiriyor hafifçe —"Patton çocuğu gerçekten seviyor. Bu sahte bir şey değil."

"Biliyorum, sadece..." Duruyorum. Onun sözleri yine yüzüme çarptığında başka ne söyleyebilirim ki?

Geçmişinden kaçmaktan vazgeçemeyecek kadar korkmuş birini beklemek ne anlamı var ki?

Tanrım, o haklı ve ben hala kendi gölgemden korkuyormuşum gibi yaşıyorum. "Şu anda oldukça zor gelse de, eminim her şey yoluna girecek." Resmi yemek odasının kapısını açar.

Tahmin ettiğim gibi, Dexter ve Archer yine tartışıyor, ancak sesleri her zamankinden biraz daha az sert. Delly, bir kraliçe gibi masanın başına oturmuş, şakaklarını ovuşturuyor.

Masanın diğer ucunda Colt'u görüyorum. Kulaklıklarını takmış, telefonunda oyun oynayarak sohbetin dışında kalmış.

Beni gördüklerinde herkes sessizleşir. Archer yanındaki boş sandalyeyi çeker.

"Otur," diyor, alışılmadık bir şekilde nazikçe. Hiç kaba biri olduğu söylenemez, ama bir insan ayıdan gelince bu davranış ekstra nazik geliyor.

Ayrıca, Archer Rory'nin nazik olmayı bir alışkanlık haline getirdiğini sanmıyorum.

Juniper'a yardım için bakıyorum ama o Dexter'ın yanındaki sandalyeye oturuyor. İkisi, sanki tüm gizli konuşmaların sözsüz bir saniyeye sığdırılmış gibi, yavaş ve ağır bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

Ah, bunu özlüyorum.

Patton'la da öyleydim.

Ailesine tartışmamızı anlatmadığından eminim. Ortadan kaybolmaya karar vermeden önce kardeşlerine bile fazla bir şey anlatmadığını hissediyorum.

"Hadi dua edelim. Bu gece bu aileye ve küçük Arlo'ya bunu borçluyuz," diyor Delly. Önümdeki yemeğe bakıyorum. Oldukça basit, dana eti ve patates püresi ile biraz lahana. Kimsenin yemek pişirecek enerjisi olmasına hayret ediyorum.

Gözlerim ısınır ve hızla kırıştırırım.

O bilmiyor.

Onun torunu olduğunu bilmiyor ve onun güvende, mutlu ve rahat olmasını sağlamak için şimdiden çok fazla enerji harcıyor.

Archer beceriksizce omzuma hafifçe vurup boğazını temizledi.

Bayan Patton'ı çok özlüyorum.

Ne zaman şefkatli, ne zaman ciddi, ne zaman mizahla ortamı neşelendirmesi gerektiğini ve ne zaman onun stoik, sert tavsiyelerine ihtiyacım olduğunu bilir. Muhtemelen masanın altında elimi tutar ve esprili bir şeyler mırıldanırdı.

Sinirlenirdim, ama aynı zamanda...

Sıkışmış boğazımdan bir hıçkırık çıkar. Archer kasıtlı olarak bana bakmaz.

Neyse ki, kimse fark etmez.

Juniper ve Delly sanatla ilgili bir proje hakkında konuşmaya devam ederken ben de dinliyorum. Konuşma gelgit gibi benden uzaklaşıyor ve ben de Archer'la rahatça konuşabiliyorum.

konuşmam için bana zaman bırakır.

Yemeğin ortasında, Junie'nin benden sormamı beklediğini bildiğim soruyu ona soruyorum.

"Bilmem gerek," diye fısıldarım. Bakışları bana kayar ve tekrar uzaklaşır, elimdeki çatalı izler. "Patton nerede? Günlerdir benimle konuşmuyor ve Juniper sanki gitmiş gibi konuştu."

"Detaylar konusunda ağzını sıkı tuttu." Yutkunur, hala bana bakmaz. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim işim değil..."

"Boş ver, Archer." Öfkem kaynıyor ve onu kontrol etmekte zorlanıyorum. Bu aileyle zaten yeterince köprüleri yaktım. "Bilmem gerek." "Bu..."

"Benim işim."

Benim kazandığımı anlayarak içini çeker.

"Tamam, lanet olsun. Sana söylemememi istedi," diye homurdanır. "Ama Evelyn'in peşine kendisi düştü. Birkaç gün önce gitti. Önce Miami'ye gideceğini, oradan da onun izini bulabileceği başka bir yere gideceğini söyledi. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, kimse bir şey duymadı."

Şok beni sandalyeme çiviler, ellerime soğukluk yayılır. Çatalımı düşürürüm. Artık hiçbir şeyi tutmak imkansız gelir.

Tabii ki Evelyn'in peşine düştü. Bunu zaten biliyordum.

Ama bunu doğrulamak farklı bir etki yaratıyor.

Bir yandan, Evelyn yaşlı bir kadın. Arlo ise çok daha genç ve donanma gazisi. Güçlü ve düzenli olarak spor yapıyor. Herhangi bir terslik olursa, bunun üstesinden gelebilir.

Ama Evelyn, kimse fark etmeden, gözümüzün önünde Arlo'yu zehirledi. Hala nasıl başardığını anlayamadığım korkunç bir başarı.

Bir çocuğu bu kadar gizlice zehirleyebiliyorsa, başka neler yapabilir? yapabilir?

"O iyi olacak. Güven bana." Archer, Dexter'a destek için başını sallar. "Geçen yıl, bu adam bütün bir suç örgütüyle başa çıktı. Biz de iyi idare ettik, bizim o ahmak küçük kardeşimize rağmen."

Dexter gülümseyerek bize baktı.

"Olayı olduğundan daha etkileyici gösteriyorsun. Kırık bir şişeyle bir adamla dövüştüm. Kurşunlardan kaçmıyordum ya da başka bir şey yapmıyordum," diyor bize.

Bunun yardımcı olacağından emin değilim.

Gözlerim onu süzdü, onu ölçüp biçti. Patton'dan biraz daha iriydi, ya da belki de sadece yaş farkından dolayı öyle geliyordu. Kansas City'deki herkes bu olayı duymuştu

Dexter'in dövüştüğü canavar adamı duymuştu.

"O onunla başa çıkabilir," diye söz veriyor Dexter. "Onun için uykularını kaçırma, Salem."

"Evet. Görüldüğü kadar aptal değil, bazen. Kız onu alt edemez," Archer da benimle aynı endişeleri paylaşıyor olsa da, zehir konusunda benimle aynı fikirde. "Polisler de peşindeyken, kızın peşini bırakmayacaktır, eminim. Pat bu tür durumlarda sandığından daha fazla sağduyuya sahiptir."

Umarım haklıdır.

Şimdilik, ona katılmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

İki gün daha endişe içinde geçer.

Patton'dan hala haber yok ve ona tekrar ulaşmaya korkuyorum. Söylediklerim ve işleri kaosa sürüklediğimiz için özür dilediğim yarım düzine sesli mesaj bıraktım bile.

Korkularımı tamamen geri almadım, ama neredeyse.

Eğer eve gelse, benimle *konusa*, ona durumu tam olarak anlatabilirim ve dinlerse, nasıl aklımın başına geldiğini açıklayabilirim.

Aşkla başa çıkmanın Ozarks'a kaçıp yarım yamalak bir tekne işi kurmaktan daha iyi yolları var.

Ve korktuğum gün yaklaşırken, kendime bir parça cesaretim olduğuna inanmaya çalışıyorum.

Sugar Bowl'da, Juniper'ın fırınında ailemle buluşmayı seçtim, çünkü dostça bir yüzün olması zarar vermez diye düşündüm. O tüm hikayeyi bilmiyor, ama onu yeterince tanıyorum ve gerektiğinde müdahale edip yardım edeceğine güveniyorum.

Ailemin toplum içinde kötü bir şey yapacağını düşündüğümünden değil. Sadece ne yapacaklarını tahmin edemiyorum.

Saat tam üçte kapıdan içeri girerler.

Babam hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor. Saçları bir iki santim daha çekmiş ve bu aralar sivri uçlu gri sakalını daha uzun bırakmış.

Garip bir şekilde, annem beş yıldır hiç yaşlanmamış gibi görünüyor. Saçları parlak yeni bir siyah tonuna sahip olsa da, eminim ki neşterler ve haftalık salon tedavileriyle zamanı acımasızca durdurmuştur. Bu, hafif kızarıklığa rağmen cildini tuhaf bir şekilde renksiz gösteriyor.

Aniden daha şık bir şey giymiş olmayı diledim. Gri çizgili eteğin içine sokulmuş bu mavi bluz değil. İşe giderken giyeceğim gibi çok resmi, ama *şık* değil.

Delly'den tavsiye istemek için artık çok geç, ne yazık.

Annem beni görür görmez abartılı bir gülümsemeyle kollarını açıyor.

"Salem," diye fısıldıyor, sesi boğuk. "Lemmy, canım, seni görmek ne güzel!"

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp, her iki yanağıma da öpücük kondurmasına izin veriyorum. Sanki bunca yıldır beni özlemiş gibi davranıyor. İkimiz de onun bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmadığını bilmiyor değiliz.

İçimde öfke alevlenir. Onun mide bulandırıcı güçlü parfümünden uzaklaşıyorum. "Gelmişsin," derim tarafsız bir sesle.

"Tabii ki geldik tatlım. O nasıl? *Sen* nasılsın?" İlgileniyormuş gibi konuşuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Zavallı Arlo'yu duyduk ve mümkün olduğunca çabuk geldik."

"Bunun için iş seyahatimi iptal ettim," diye ekliyor babam zayıf bir sesle.

Gözüm seğiriyor. Muhtemelen benden, her zaman olmamı istedikleri iyi bir evlat gibi minnettar olmamı beklediğini bildiğim için.

Evet, onların beni ne kadar tiksindirdiğini ifade edecek kelimelerim yok.

"Buraya gelmenizi ben istemedim," diyorum. "Hastaneye kaldırıldığında biraz panikledim, itiraf ediyorum. Eğer biraz sakinleşseydim, sizi aramazdım."

Annemin kaşları çatılır, gülümsemesi kaybolur. "Bize sormana *gerek* yoktu. Biz senin aileniz, her ne kadar..."

"Arlo doğduktan sonra beni terk etmiş olsanız bile."

Evet. Bu harika bir başlangıç.

"Salem, sana kapımızın her zaman açık olduğunu söyledik. Her yıl Noel'de aynı notun yazılı olduğu bir kart gönderdik."

"Arlo *olmadan* demek istiyorsun. Ona hiç ismiyle hitap etmedin. Bir kez bile. İnan bana, ben takip ettim." Şu anda fırının neredeyse boş olması benim için şans. Sesim çok yüksek ve tiz.

Juniper tezgahın arkasından başını kaldırıp, tezgahları silerken durumu kontrol ediyor.

Eminim Dex ile bir daha çalışmamak için yeterli parası vardır, ama hala burada, gördüğüm kadarıyla neredeyse her gün. Bu işi ve insanları mutlu etmeyi seviyor.

Hızla başımı sallayarak, ona sessizce iyi olduğumu işaret ediyorum.

"Arlo'nun hayatına ya da benimkine hiç ilgi göstermedin. Onu doğurduktan sonra da," diyorum dişlerimi sıkarak, sesimi alçaltarak.

Annemin gözlerinin kenarları gerilir, cildini yerinde tutan sahte dolgunlukla mücadele eder.

"Merak ediyorum, ne değişti?" diye soruyorum keskin bir şekilde. "Gerçekten neden geldin?"

"Sence biz böyle yaşamak mı istiyoruz? Tek kızımızdan, torunumuzdan ayrı? Kendini sefil bir şekilde sandalyeye atar. Tırnakları takma ve uzundur, ceketine mükemmel uyan soluk pembe mercan renginde boyanmıştır. "Açıkçası, bizimle birlikte Kaliforniya'ya dönmenizi istiyoruz. İkinizin de. Yeniden başlamak ve tekrar bir aile olmak istiyoruz."

İstiyorlar, istiyorlar.

Özür bile dilemeden, onların isteklerini yerine getirmemi istiyorlar.

Aklımda Patton beliriyor. Onu korkutup kaçırmadan önce, ailemi *bulmuştum*. Onunla, Rory'lerle, Delly, Juniper, Archer ve Dexter'la gerçek ve sevgi dolu bir şey.

Sürpriz bir oğlu olduğunu öğrendiğinde kaya gibi sağlam duran bir adamla, umarım hala kurtarabileceğim bir geleceğim vardı.

"Lemmy, lütfen. Bunun hiçbir anlamı olmadığını söyleme." Annemin gözleri kocaman, yalvarır gibi.

Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra, gerçekten içini dışına dökmüşse, durum daha da kötü.

Bunu beklemiyordum.

Ama cevap verirken sesim granit gibi sert. "Artık benim evim burası anne. Bunu biliyorsun. Bir işim ve bir hayatım var. Tasarımcı ceket giymeden koşuya çıkarsan insanların seni yargılayacağı, pahalı bir mahallede okyanus kenarında yaşamak için bunları bırakmak istemiyorum."

Kesinlikle senin merhametine bağlı değil, diye eklemek üzereydim, ama kendimi tuttum.

"Ama ne yapıyorsun? Eminim işini Los Angeles'a transfer edebilirsin." Babam, her zamanki gibi, sorunlarımızı emeklilik hesabındaki milyonları transfer etmek kadar kolaymış gibi çözmeye çalışıyor. "Bizim çatımızın altında sıkışıp kalmaktan endişeleniyorsan, sana ve oğluna bir yer bulabiliriz. Hala kira ödüyor musun?" Elini küçümseyerek sallıyor. "Boş ver. Ev sahibinle konuşup kira sözleşmeni feshederim."

"Baba, hayır. Taşınmıyorum."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Salem, biz..."

Annem elini onun elinin üzerine koyar. "Dikkatli ol, Byron. Onlar için çok yoğun bir hafta oldu. Hepimiz bunu düşünelim. *Sakin bir şekilde*," diye vurgular.

Kum rengi saçlı uzun boylu bir çocuk gelip bize kahve ve birkaç küçük atıştırmalık getiriyor. Junie'den bize tavsiye ettiği her şeyi getirmesini istedim ve o da kendini aştı. Küçük keklerden oluşan küçük bir kule, ısırik büyüklüğünde, böylece istediğimiz kadar yiyebiliyoruz.

Bir an için, annemle babam ağızlarını kapatıp kekleri yemeye başlarlar.

İyi zamanlama.

Tek hemfikir olduğum şey, kimse geri alamayacağı bir şey söylemeden önce nefes almaya ihtiyacımız olduğu.

Bu konuşmaya katılımım pamuk ipliğine bağlı.

Annem bana bakıyor, bakışlarının gücü beni yere çiviliyor.

Çocukken kurallara uymadığımda bana hep böyle bakardı. Şu anda ise, daha çok kurallara uymam için bir davet gibi.

Kurduğum şeyi, yaşadığım şeyi bırakıp, onun her zaman bir kızında görmek istediği paspas olmaya geri dönmem için.

Daha da kötüsü, Arlo'ya dayatmak istediği gelecek bu.

Kekimi çiğnemeyi bitirirken derin bir nefes alıyorum. Limonlu, keskinliğini dengeleyen tatlı bir krema.

"Bakın, yeni bir başlangıç hakkında istediğiniz kadar konuşabilirsiniz," diyorum ikisine de. "Ve beni para ve vaatlerle baştan çıkarmaya çalışabilirsiniz, ama benim burada bir hayatım var. Bir *ailem* var. Ve bunları bırakmaya niyetim yok. Arlo ile tanışmak ve hayatıma geri dönmek istiyorsanız, benim şartlarımı kabul etmelisiniz."

Annemin mükemmel hatlı ağzının köşeleri gerilir. "*Biz* senin aileniz, Lemmy. Oh, yıllar oldu. Bütün bu karışıklığı unutamaz mıyız?"

"Hayır. Beni terk edip oğlumu tek başıma büyüttün, böylece sen de plajlara ve Hawaii'ye tatile gidebildin." Sesimdeki öfke, geri çekilmelerinden anlaşıldığı kadarıyla, gerçeği yüzlerine vuruyor. Pastadan bir ısırik alıyorum. "Ayrıca, paranızı veya yardımınızı istemiyorum. Artık ebeveynlik görevimi paylaşıyorum."

"Kiminle?" Babam keskin bir nefes alır.

"Arlo'nun babasıyla," derim düz bir sesle.

Annem bana göz kırparak nefesini yutar. "Sen... onun kim olduğunu biliyor muydun? Eski kocan değil mi?"

"Hiç de değil. O, Arlo'nun ve benim hayatımın harika bir parçası." Sözlerimde gizli bir dilek var, Patton'ın her zaman yanımda olmasını dileyen bir dua.

"Kim o?" diye sorar, masaya tırnaklarını vurarak.

"Adı Patton Rory. Akıllıdır. Naziktir. Daha da önemlisi, her zaman bizim yanımdadır ve ondan hiçbir şeyi iki kez istemek zorunda kalmam." Artık bunu saklamanın bir anlamı yok, ya da yüzlerinde beliren şokun bana verdiği küçük zaferin.

"Rory? Yani..." Annem yüzü düşerken sözünü keser. Babamın ifadesi solgunlaşır.

Kaliforniya hayalleri olsa bile, Rory adı onlara kurşun gibi çarptı. Kansas City kraliyet ailesinde işler böyledir. Belki annem, buradayken, yüksek sosyete çevrelerinde çılgınca dolaşırken Delly ile tanışmıştır.

"Rory kardeşlerden biri mi?" Babam inanamadan sorar. "Higher Ends'den mi?" "Tek ve gerçek. En küçük kardeş, Patton." Sesimdeki kendini beğenmişliği saklamaya çalışmıyorum.

sesimdeki kendini beğenmişliği saklamaya çalışmıyorum. Beni parayla geri çekebileceklerini düşündülerse, yanılıyorlar. Patton Rory bir yılda onların ömür boyu kazanacaklarından daha fazlasını kazanıyor.

"İmkansız!" diyor annem. "Onları nereden tanıyabilirsin ki?"

"Tanımıyorum, ama işler çabuk değişiyor. Arlo şu anda Delly Rory'nin yanında kalıyor, biz de aile toplantısı yapıyoruz."

Bana sanki bir asır sürmüş gibi uzun uzun bakıyorlar.

Eminim ki benim geri adım atmamı ve yalan söylediğimi itiraf etmemi bekliyorlar. Hayatta olmaz.

Geri adım atmam. Patton'ın bana öğrettiği tüm meydan okuma ile onların bakışlarına karşılık veriyorum, her öpücükle kendi kafamdan ve korkularımdan kurtuluyorum. Keşke bunu daha çok takdir etseydim.

"Arlo iyileşiyor. Merak ediyorsanız, iyi olacak," diye söylüyorum sonunda, onlar konuşmadığında. "*Onun* için endişelendiğiniz için buraya geldiniz, değil mi?"

Babam gözlüklerini çıkarır ve gömleğinin kenarıyla titizlikle temizler, sonra tekrar takar. Bu, gergin olduğunda veya ne söyleyeceğini bilemediğinde her zaman yaptığı bir harekettir.

Gözleri her zamanki gibi sulu açık kahverengi cam gibiydi, ama şimdi duygularını saklayamıyorlardı.

"Patton Rory," diye tekrarlar. "Onca insan arasından, en azından bize söyleyebilirdi..."

"Byron," diye annem sertçe çıkar, içinden biriken öfkeyi serbest bırakarak onu.

O her zaman öfkeli olan kişi olmuştur. Kılıç gibi sözler kullanır ama zaman ve annelik beni sertleştirmiştir.

Yüzüme bıçak saplamak istiyorsa, ben hazırım.

Arlo'nun bana yaşattığı aynı korkunç duyguları, asla yeterince iyi olmadığım korkusunu, asla yaşamasına izin vermeyeceğim.

"Salem Hopper, dikkatli davranmalısın," diye fısıldar. Öfkesi açığa çıkmıştır ve Junie ile çalışan çocuk bize bakar. "Bu bir oyun değil. Patton Rory gibi erkekler, güzel ve ilginç olduğun sürece seni eğlendireceklerdir, ama bu sonsuza kadar sürmez. Her şeyi kaybetmeden, çok geç olmadan eve dön."

"Çıkıyoruz mu dedim?" diye karşılık veriyorum. Annemin aşırı makyajlı yüzünden renk kayboluyor. "O sonuna kadar iyi bir adam. Sorumluluk sahibi ve bu görevi üstlenmekten çok mutlu." Ayağa kalkıyorum ve güzelce hazırlanmış standdan bir tane daha küçük kek alıyorum. "Bunun mümkün olduğunu bilmek güzel, özellikle de o kadar zenginken. Eğer hayatıma geri dönmek istiyorsanız, bir dahaki sefere işleri nasıl halledeceğinizi düşünmelisiniz. Patton'ın bana nasıl davrandığını düşünün. İyi düşünün."

"Salem, bekle. Sakın gitme. Sakın bizi terk etme..." Annem diyor, ama ben dönmüyorum. Ayağa kalkıp yürüyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, biri yürüyerek ayrılırken yollarımız ayrılıyor. Sadece bu sefer o kişi benim.

BU GÜN hiç de sakın geçmiyor.

Eve geldiğimde Kayla'nın beni beklediğini görüyorum — bu berbat günün üzerine bir de siyanür krema gibi.

Sadece Arlo'yu almak için Delly'nin evine dönmeden önce birkaç şey almak için hızlıca uğramak istemiştim.

Kapının yanındaki merdivenlerde oturmuş, paltosunu omuzlarına sarmış, deli bir flamingo gibi görünüyor. Kabarık pembe rengin dikkatleri beline çekmesini seviyor olmalı.

"Lemmy, *nerelerdeydin*? Senden çok uzun zamandır bekliyorum."

Elini tutmadım. "Uğrayacağımı söylemedin."

"Söylemem mi gerekiyordu? Bu tavır da ne?" Alt dudağı, daha önce binlerce kez mucizeler yaratan bir somurtma şeklinde dışarı çıkıntı yapıyor. Ben kendime güvenmeyi öğrenmeden önce, bu tavır beni kesinlikle etkiliyordu. "Arlo'yu duydum ve uğrayıp başsağlığı dilemek istedim."

"O hala hayatta, Kay."

"Oh, vay canına. Tabii ki öyle. Yaşasın?" Bana acı dolu bir gülümseme atıyor. Birisi bu kızı boğazlamalı.

Ayrıca, ailemle olan o zehirli toplantıdan sonra onu burada bulmak tuhaf bir tesadüf. Ama bu sefer kendimi kaptırmıyorum.

Geçmiş hayatımda lanetlendiğime ve evrenin gerçekten benden intikam almak istediğine inanmıyorum. *Öğrenebilirim.*

"Anneme Arlo'dan bahsettin mi? Ona açılmasını mı söyledin?" diye soruyorum açıkça.

Sesimin sertliğine karşılık kirpikleri titrer.

Nadiren de olsa hala konuştuklarını biliyorum. Ailem Persephones'ları adeta taparcasına severdi ve Kay'ın yanında olmamın beni daha zengin yapacağını umuyorlardı.

Arlo yüzünden paniğe kapılıp annemi çağırdığımı bilsem de, ona Kansas City'ye dönmesini söylemedim. Kay habersizce ortaya çıktığına göre, annemin onu cesaretlendirdiğinden şüpheleniyorum.

"Hayır," diyor, ama bir an tereddüt ediyor. "Tabii ki anneme söyledim, ama nasıl olduğunu bilirsin... *O da* senin annene söylemiş olabilir, ama ben ..."

"Bana bahaneler uydurma."

Yüzünde şaşkınlık belirir, başka bir duygu ile karışık. Kırıklık mı?

Üzgün değilim.

Yeterince uzun süredir arkadaş sayılırız, ona böyle bir şey söylediğimde sanki onu vurmuşum gibi davranmayacaktır.

Bu beklenmedik ziyaretine rağmen, çocukken oynadığım bebekler gibi mükemmel bir makyaj yapmış.

Her zaman mükemmel. Her zaman şık. Her zaman *aynı* bencil velet. "Ne istiyorsun ki? Yakında Arlo'ya dönmem gerek."

"Oh, doğru. Ama ailenle görüştün mü? Şehre geldiklerini duydum," diyor, beni merdivenlerden yukarı takip ederek. "Umarım her şey yolunda gitmiştir."

"Onlara uzaklaştırma emri çıkardığımı söylemedim, bu da bir artı sayılır. Kendilerine çeki düzen vermeleri için bir şansları var. Oradan nereye varacağımızı göreceğiz."

"

"Vay canına. Senin için oldukça sert bir tavır, Lemmy." *Ne oldu?* Aslında demek istediği bu. Sesinde şaşkınlık var. "Kaliforniya'ya dönmen için sana baskı yaparlar diye düşünmüştüm."

"Öyle yaptılar."

"Oh. Ve sen hayır mı dedin?"

Arkamı dönüp ona bakıyorum, derin bir nefes alıyorum.

"Neden, benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum kuru bir şekilde, duvardaki su lekesine bakarak ve onun da fark etmesini umarak. En ufak bir küf izi bile onu hipokondriye sürükler. "Yoksa sadece Patton'ın nereye gittiğini mi merak ediyorsun?"

"Yani... Bugün Lee's Summit'teki ofisine uğradım. Sekreterine göre bir süredir dışarıda ve merak ettim..."

"Nerede olduğunu biliyor muyum diye merak ettim," diye bitiriyorum.

Yüzümdeki ifadeye bakarak gözleri fal taşı gibi açılır. Umarım acı bir öfke, çünkü göğsümü yakan şey budur.

Bu ne cüret!

Nasıl cüret eder, tam da bu zamanda ortaya çıkıp bu saçmalığı yapar.

"En savunmasız olduğum anda bana pusu kurmaya karar verdin. Dürüst ol," diyorum sertçe.

"Ne? Hayır, ben..." Geri çekilir.

"Kayla, Arlo zehirlendikten sonra geçen hafta *istediğin zaman* ziyaret edebilirdin. Arayabilirdin. Ama Patton Rory'yi bulamadığın tam o anı seçtin. Buraya gelip endişeli gibi davranarak, son erkek oyuncağını kurtarmamı sağladın. Ben aptal değilim. Sanırım şanslısın, çünkü sana bir haberim var." Bir basamak aşağı inerim ve o birkaç adım geriye sendeler. "Şöyle ki, Kayla. O seninle çıkmayacak."

"Ne? Senin neyin var senin?" Yanaklarında ikiz kırmızı güneşler parlıyor. "Benimle böyle konuşma! Onu tanımıyorsun. Patton gibi erkekler her zaman geri döner."

"Öyle mi?" Sertçe güldüm. "Çünkü Patton Rory'nin tipini buldum: ben."

Yüzündeki kızarıklık, bronz teninin altında beyazlığa dönüşüyor. Metalin yıllarca bakımsız kalmaktan dolayı pas ve kirle kaplı olduğunu fark etmemiş gibi, tırazana sıkıca tutunuyor.

"S-sen mi? Ne demek istiyorsun? Lemmy, saçmalıyorsun." Kafasını sallar.

"Bu Arlo meselesinin kafanı karıştırmadığından emin misin?"

kafana takılmadı mı?"

"Hayır, Kay. Patton Rory, Arlo'nun babası." Ağzı neredeyse yere düşüyor.

Eğer burada, bir daha asla görmeyeceğim bir adam olan Patton hakkında tartışmak için harap bir merdivende duruyor olmasaydık, bu çok komik olurdu.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırır. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Öyle misin? Bir bakalım. Bir saniye düşün, Kay. Casino nehir gemisindeki küçük partide hamile kaldım. Tahmin et kim oradaydı? Ve o zaman ona hiç ilgi göstermedin." Parmaklarımla sayarken noktaları işaretliyorum. "Ve şimdi o benim patronum ve akıl hocam. Birlikte çalışıyoruz, o kadar samimi ki, onun nerede olduğunu öğrenmek için buraya gelmek zorunda kaldın."

"Sen... sen... aman Tanrım."

"Evet. Bebeğin babası. Şimdi anladın mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum, parmaklarım yumruk oluyor. "Neyse ki, o senin asla olamayacağın kadar iyi bir insan."

Şu anda içimi kaplayan bu öfke saf zehir. Ona zarar vermek istiyorum.

Geçtiğimiz hafta yaşadığım acının bir parçasını ona hissettirmek için. "Ama bu doğru *olmasa* bile, benimle bir çocuğu olmasa bile, ve sen onunla eşit bir insan *olsan* bile... insanların acılarından beslenmeyen biri olsan bile..." Derin bir nefes alıp, son darbeyi vurmaya hazırlandım. "Seninle asla çıkmayacağını söyledi. Bunu kendisi söyledi. Aslında, senin oldukça kaba olduğunu düşünüyor."

Gözleri büyüdü, göz bebeklerinde nefret ve incinme parıldıyordu.

Tabii ki benim ihanetim yüzünden değil, eminim o konuda çok öfkeli, ama benim doğruyu söylediğimi bildiği için. Yeterince uzun süredir arkadaşız, yalan söylediğimde anlar.

"Sana söylemeyecektim, en azından bu şekilde değil... ama madem buraya gelip benim acımı kullanmaya çalıştın, neden olmasın? Her şeyi bilmeye hakkın var." Ben ona doğru yürürken o bir adım daha geri çekildi. "Seni burada bir daha görmek istemiyorum, Kayla. Ne şimdi, ne de gelecekte. Hayat, senin gibi davranan *bir arkadaş* için çok kısa."

Sonuçta, Delly'ye ne olduğunu bir düşün. O, Evelyn Hibbing'e hayatını, ailesini emanet etmişti, ta ki o çılgın kadın ona acımasızca ihanet edene kadar.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kayla şimdi kül beyazı gibi, gözleri aşağılanmanın gözyaşlarıyla ağırlaşmış.

Dönüp kaçarken topuğunun kırılmamasına şaşırdım, kapıyı çarpıp arkasında yankı bırakarak çıktı.

Orada durup, kendi bedenimi tekrar hissedene kadar düzensizce nefes alıyorum. Burası artık benim evim değil, fark ediyorum.

Patton Rory beni hayatına davet ettiğinden beri değil.

Onu geri istiyorum. Bu durumu düzeltmem lazım. Onun Arlo ve ailesiyle yeniden bir araya gelmesini istiyorum, ve bu sefer herkesin Kayla'ya anlattıklarını bilmesini istiyorum.

"Bebeğin babası" Patton Rory'nin benim için gerçekte ne ifade ettiğini hiç de yansıtmıyor.

O benim evim.

Onun için savaşacağım bir şey, bana sandığımdan daha fazla cesaret veren bir adam.

Şimdi, ona ne kadar cesur olabileceğimi göstermek için çok geç olmadığından umut etmek zorundayım.
olabileceğimi göstermek için çok geç olmadığını ummak zorundayım.

ŞANS BENİM YANIMDA OLSUN (PATTON)

Evelyn Hibbing'i bulmak için beş günüm gitti.

Üç gün boyunca Miami'de ve sonra Bahamalar'da dolaştım, polisle konuştum ve onun izlerini takip ettim, her türlü bilgi kırıntısını takip ettim, ta ki sonunda Nassau'da ona rastlayana kadar.

Oğlumu öldürmüş olabilecek cehennem cadısını izlerken, güneş enseme rahatsız edici bir sıcaklık hissettiriyor.

Denize bakan küçük bir kafede oturmuş, huzur içinde kitap okuyor. Neredeyse idil bir manzara, sadece öğleden sonra gölgesinde kitap okuyan yaşlı bir kadın. Onun altında hırsızlık yapan, çocukları zehirleyen bir canavar olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Tıpkı onun bütün geceyi caddenin aşağısındaki kumarhanede binlerce dolar harcayarak geçirdiğini asla tahmin edemeyeceğiniz gibi.

Muhtemelen eski alışkanlıkları devreye giriyor. Archer'ın annemden duyduğu küçük bir ipucu, Evelyn'in Vegas'tan döndüğünde parasız kaldığına dair acı şakalar yaptığını hatırlattı bana.

Belki de aklını tamamen kaybetmiştir ve başka bir kıtaya uçmadan önce aptalca bir şekilde parasını ikiye katlamaya çalışıyordur.

En azından kocasının paralarının nereye gittiğini artık biliyorum.

Sandalyeye yaslanıp sipariş ettiğim biradan uzun bir yudum alıyorum. Evelyn etrafına bakmayı veya çevresini kontrol etmeyi bile düşünmemiş. Sanırım dolandırıcılıkta bu kadar tecrübeli olunca, kendini beğenmiş olursun.

Ve bu kibir, otelde gerçek isminin hafif bir varyasyonunu vermesi gibi, bana tam olarak nerede kaldığını söyledi. Bugün onu bu şekilde buldum

kitabı ve kahvesiyle kıvrılmış, herkesin görebileceği bir yerde saklanıyor ve sadece ara sıra başını kaldırıp dalgalara gülümsüyor, serin okyanus esintisini ciğerlerine çekiyor.

Salem burayı çok sevecekti. Arlo'nun da sahilde koşarak, kayaların altında deniz kabukları ve küçük yengeçler aradığını görebiliyorum.

Evini düşünmemeye kararlı bir adam olarak, ben lanet olasıca evime takılıp kaldım — özellikle de *ona*.

Evelyn'in kitabının bir sayfasını daha çevirmesini izliyorum.

İnlememi zorla bastırıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Burada okyanus göz alabildiğince uzanıyor, yüzmek, tekneyle gezmek ya da eğlenmek için zamanı ve parası olanların burada yaptığı her neyse onu yapmak için mükemmel, parıldayan mavi bir halı gibi.

Evelyn'in dün gece ne kadar kaybettiğini merak ediyorum. Muhtemelen bir ton kadar.

Mesafemi koruyarak gölgelerden izledim, kumarhanenin güvenliğinin çok sıkı olduğunu ve o anda bir şey yapamayacağımı biliyordum. Tüm katta dolaştı, ruletten blackjack'e, gösterişli ünlülerin markasını taşıyan slot makinelerine kadar her şeyi denedi.

Şansının sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmeliydi. Kazanma serileri asla sonsuza kadar sürmez. Bu, kumarda temel bir matematik kuralıdır. Yükselen her şey düşer ve kumarhanenin her zaman kazandığı oyunlarda parayı çarçur ederseniz bu çok daha hızlı olur.

Sonunda, saatlerce oturup yavaş yavaş yanıp kül olduktan sonra, koltuğundan kalkar, kitabını çantasına atar ve masaya garson için birkaç yeni banknot bırakır. Haksız kazancıyla kolayca karşılayabileceği güzel bir bahşış.

Sonunda.

Bu benim de eşyalarımı toplama işaretim, o yol boyunca yürürken onu dikkatle izliyorum. Muhtemelen otele geri dönüyor, ya da belki gün batımından önce son bir yürüyüş için plaja gidiyor.

Telefonumu çıkarıp hızlıca bir arama yapıyorum. Neyse ki, sezon dışı olduğu için hat meşgul değil.

Boş bir sokağa girer girmez hızımı artırıp ona hızla yaklaşıyorum.

O dönmeye fırsat bulamadan kolunu yakalayıp onu yakındaki bir sokağa sürükledim.

Her yerdeki çöp dolu ara sokaklar gibi kokuyordu, bu da yüzüme bakan acı gerçeği hatırlatıyordu.

Cennetmiş, hadi oradan. Burada bile her şey çürümüş.

"Patton?" diye nefes nefese soruyor. Gözleri odaklanırken dışarı fırlıyor.

Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok. Onu çok sıkı tutuyorum ve nefesini kesene kadar parmaklarımı ona batırmak hoşuma gidiyor.

Umarım kıvrınması morluk bırakır.

Ben acımasız bir adam değilim, hayır, ama o oğluma zarar verdi.

"Merhaba, Evelyn," diyorum sertçe. Gözlerinin büyüdüğüne bakılırsa, gülümsemem hissettiğim kadar boş görünüyor olmalı. "Paralarımızla kaçtığını sandın, ha?"

"Patton, lütfen. Ne yaptığını bir düşün," diye fısıldıyor, elleri çaresizce benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

"Bunu çok düşündüm, bayan." Onu duvara çarparak, yüzünde beliren korkuyu tadını çıkarırım. Bayılacak gibi görünüyor, ama onu uzun zamandır tanıyorum. Evelyn Hibbing öyle kolay pes eden biri değildir. "Bunu yapmamam için bana tek bir iyi neden söyle."

"Ah, canım, ah Tanrım, ben... Sanırım bana çok kızgın olmalısın." Her zamanki masum ses tonuna geri döner. Acaba bu hep bir rol müydü? "Evet, sana yanlış yaptım, elbette. Ama bence... beni bırakırsan, belki mücevherlerini geri almak için henüz çok geç değildir. Seni doğrudan oraya götüreceğim."

"Aklımı okudun," diye terslerim. "Sorun şu ki, onları çoktan sattığını biliyorum ve nerede sattığını da biliyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Ne? Oh, evet, şey..." Sesinde panik belirir, beni bırakmaya çalışmaktan vazgeçer ve çantasına bakar. "Ama geri alınabilir, Patton. Biliyorum. Eğer bana izin verirsen..."

Yeter.

Bileğini tutup duvara yapıştırırım.

Taş parmaklarımın altında yakıcı bir his veriyor ve onun cildi ince ve kağıt gibi.

"Orada ne var?" diye soruyorum, çantayı işaret ederek. "Biber gazı mı? Yüzümü yakıp kaçmaya mı çalışacaktın? Bu kadar tahmin edilebilir biri misin?" Eğilip yüzümü ona çok yaklaştırıyorum. Alkol kokuyor, kahvesinde olan çikolatalı likör kokusu.

"Patton, lütfen. Beni korkutuyorsun."

"İyi." O geri çekilene kadar ona bakıyorum. "Dinle, buraya annenin mücevherlerini çaldığın ve onu mahvettiğin için gelmedim. Bunu

Polisin halletmesine izin verebilirdim." Onu daha sıkı tutuyorum ve sesimi alçaltıyorum. Ya böyle yapacağım ya da yüzüne bağırma isteğine boyun eğeceğim, ama ölümcül bir sessizlik içinde şöyle diyorum: "Ama oğlumu öldürmeye çalıştığın için seni affetmemi sağlayacak hiçbir kelime yok bu dünyada."

"Öldürmek mi? Oh, hayır, ben..." Durur. Ağzı açık kalır ve bana bakar. Sanırım Arlo ile ortak özelliklerimizi arıyor, tabii bir çocuğu öldürmeye çalıştığı için zayıf bir bahane bulmaya çalışmıyorsa. "Onu öldürmeye çalışmıyordum," diye tereddütle fısıldar. "Sadece... onu hasta edecek kadar ve... ve *tabii ki* bundan nefret ettim! Ama dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu ve..."

"Dikkatini dağıtmak mı? Nasıl?" Onu sarsarım.

Dudakları titrer. "Meyve suyu! Kimse bakmıyorken içine çok az konsantre kattım. Sadece midesini bozacak kadar, kalbi hiçbir zaman tehlikeye girmedi, emin oldum. O çocuğa çok fazla zarar vermek istemedim, yemin ederim."

Kendi söylediklerini duyuyor mu acaba?

Onun boynunu bir çubuk gibi kırmamam tam bir mucize.

"Saçmalık." Onu sokağın içinden geri çekiyorum, tropikal güneşin altına dönene kadar çekiyorum. Bir oyalama.

Arlo onun için sadece buydu. Tamamen harcanabilir.

İblisin itirafla, onu merhamet dilenirken sıkıca tutarak caddeye sürüklerim. Telefonumdaki kayıt uygulaması ve biraz kas gücü gerisini halleder.

Güpegündüz onu boğmamak çok zor. Hayatımda yaptığım en zor şey.

Bu sabah ihbar ettiğim Nassau dedektifleri manzaralı bir noktada bekliyorlar.

"Oh, hayır! Oh, hayır, hayır, hayır. Oh, Patton, *hayır!*" Onları görünce, bir katır gibi tekmelemeye başlar, etrafındaki insanların başını kaldırıp bakacak kadar yüksek sesle bağırır, ama ben umursamam.

Dedektifler bizi görür görmez aceleyle yanımıza gelirler.

"Bırakın beni!" diye bağırır, sesi tiz ve tanıdık gelmez. "Ben masumum.

Ben yapmadım. *Hiçbirini* ben

yapmadım." Dedektiflerden biri

bana başını sallar. Ben de başımı sallarım.

Zamanlama daha iyi olamazdı.

Onu kelepçeleyip, başı üzgün bir şekilde sarkarken götürdüklerinde, ben güneşin altında yürüyüşe çıkıp, geniş turkuaz denizi seyrediyorum.

Deniz parıldıyor, davetkar ve sıcak. Buranın muhteşem olduğu inkar edilemez. Eğer endişelerinizi bir kenara bırakmak istiyorsanız, bu adada yapılacak çok şey var.

Eski Patton, buraya gelmenin zahmetine katlanmak için birkaç gün kalırdı. Ama yeni Patton, ilk uçakla buradan gitmek istiyor.

Salem ve Arlo'yu düşünüyorum, buradaki gerginliği azaltmak için ailemin burada olmasını ne kadar istediğimi.

Tabii, odaklanmak için onun mesajlarını görmezden geliyorum. Çoğunlukla dikkatim dağılmasın diye, ama aynı zamanda ne diyeceğimi bilemediğim için de.

Bana onun iyileştiğini söyledi. Durumu düzeliyor ve ben de bu mesaja cevap vermedim, ne kadar nefret etsem de.

Bu artık sadece Arlo ile ilgili değil. Onlarla ilgili, hayatımda ne kadar önemli olduklarını bilmeleriyle ilgili, şimdi her zamankinden daha fazla.

Onu bırakamam.

Belki de bunu yüzüme vurur, çünkü o istemiyorsa onu yanımda tutmaya ne hakkım var, ama savaşmadan pes etmeyeceğim.

Bu sefer değil.

Salem varken

olmaz.

Arlo olmadan

olmaz.

Ailemi geri kazanmam lazım.

Ve eğer beni hala kabul ederse, lafımı

esirgemeyeceğim. Onları sonsuza kadar eve getireceğim.

Uçuşların rötar yapması ve aktarmalar nedeniyle uykusuz bir gece geçirdikten sonra eve döndüğümde, ANNEMİN EVİ tüm aileyi ağırlıyor gibi görünüyor.

Arch aracını garaj yoluna biraz eğri park etti. Dexter da aynı şekilde, sanki Arch'ın berbat park etme şeklini eleştirmek istercesine, onun yanına düzgünce park etti.

Bu düşünce beni gülümsetiyor, ancak bir saniye sonra kayboluyor.

Ne yaptığımı fark etmeden, ön kapıya iki basamak birden atlayarak içeri dalıyorum.

"Baba!" Arlo, ayakları halıya çarparak koridordan koşarak geliyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var ve o...

Bir dakika, ne?

Bana ne dedi o?

Kendini kollarıma atıyor, belli ki onu havaya kaldırmamı bekliyor.

Bir an için şaşkınlıktan hareket edemiyorum, ama nefes nefese bir kalp atışından sonra onu kucaklayıp göğsüme bastırıyorum. Çamaşır ve taze yemek kokuyor, ayrıca ona özgü o küçük çocuk kokusu.

Kahretsin, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, ağlayacağımdan korkuyorum.

"Ona söyledim," diyor Salem sessizce omzunun üzerinden. Bir adım geride durmuş, ellerini ovuşturuyor, kendi gözyaşlarını zorlukla tutuyor.

En azından bugün harika bir çift olduk.

Arlo ellerini boynuma dolamış. Beni asla bırakmazsa çok mutlu olacağım. bırakmazsa çok mutlu olacağım.

"Delly de biliyor. Ne olursa olsun, ona söylemek için sabırsızlanıyordum.

"O zaman bile" —sesi titriyor—"o zaman bile beni bir daha görmek istemesen bile." "Annem bana senin benim babam olduğunu söyledi!" diyor Arlo neşeyle. "Bu

ben de süper kahraman olacağım anlamına mı geliyor?"

"Elbette, dostum." Sesim kalın çıkıyor, ama artık umursamıyorum. "Annen sana büyük haberi verdiğinde yanında olamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil. Dünyayı kurtarmakla meşgul olduğunu söyledi," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Öyle mi?" Salem'e bakıyorum, o da yanakları hafifçe kızarmış bir şekilde beni ihtiyatla izliyor

Onu görmeyeli bir hafta bile olmamıştı, ama sanki yirmi yıl geçmiş gibi geliyordu. Şu anda onu kollarıma alıp, kendi adını bile hatırlayamayana kadar öpmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Ama önce yapılması gereken çok şey var.

Bu yüzden Arlo kıpırdanana kadar onu kucaklayarak keyfini çıkarırım, sonra onu yere indiririm.

Salem'in arkasında, annem bana anlamlı bir gülümsemeyle kollarını açıyor. "Hadi, küçük canavar," diyor. "Colt kütüphanede eski Legolarını çıkarmış ve seni bekliyor."

"Benim Lego dinozorlarım var," diyor Arlo, annemin uzattığı eli kolayca tutup koşarak uzaklaşmadan önce.

Bu etkileşime gözlerimi kırıştıtararak, bunu sindirmeye çalışarak, dünyadaki en büyük aptal gibi gülümsüyorum.

Çocuklar akraba olduklarını biliyor olmalılar. Hepsi Arlo'yu tanıyorlar. Kahretsin, *beni* de tanıyorlar.

Salem kıpırdamıyor, ela gözleri yüzüme öncekiyle aynı ihtiyatla bakıyor. İçimdeki egomanyak, geri döndüğüm ve her şeyin yoluna girdiği için rahatlatarak bana atlayacağını umuyordu. Ama sanırım o henüz bunu bilmiyor.

"Evelyn'i buldum," diyorum. "Onu doğrudan polise teslim ettim. Yakında onu yargılayacaklar ve kaydettiğim itirafla bu dava kolayca sonuçlanacaktır. Annemin mücevherlerini de bulma ihtimalimiz var, ancak onları alan satıcı bazı parçaları çoktan satmış."

"Paran ne olacak?" Gözlerine hafif bir kaş çatma belirir.

"Umurumda değil. Onsuz da yaşayabilirim, kardeşlerim de öyle. Onu bu yüzden takip etmedim."

Yutkunur.

Ona doğru bir adım attım ve rahatladım, çünkü kaçmadı.

Karşısında durup, ayrıldığım günden beri aklımdan çıkmayan sıcak bal rengi kahverengi gözlerine bakarken bile kaçmadı.

"Arlo için yaptım," diyorum ona. "Senin için."

Sanırım nefes almayı kesti. Bu, yapmamız gereken konuşma için uygun bir an olurdu, ama kardeşlerimi tanıyorsam, her şeyi mahvetmek için mükemmel bir fırsat bekliyorlardır.

Mahremiyet onların güçlü olduğu bir konu değil.

"Bahçede konuşalım," diyorum, elini tutmak için uzanıp sonra duruyorum.

Yavaş ve istikrarlı olmak, buradaki oyun bu. Onu öpmeden önce, dudakları sürekli işkence olsa bile, önce kırışıklıkları düzeltmemiz gerekiyor.

Ve nefes alırken o yumuşak dudaklar açılır. Bakışları elime düşer, kafasını sallamadan önce yüzünde bir karışıklık belirir.

Sessizce birlikte yürürken, ne söyleyeceğimi bilmediğimi düşünmek için zamanım olur.

Duygular hiç benim güçlü olduğum bir alan olmadı.

Çekicilik yapabilirim, baştan çıkarma yapabilirim, büyük jestler yapabilirim. Ama bu... gerçekten ne istediğimi ve neden onun olduğunu konuşmak...

iç dünyanı her zaman dikenli tel örgülerle çevirmişsen, bu sana çok yabancı gelir.

Göz açıp kapayana kadar bahçeye vardık ve o bana umutla bakıyor.

Hala ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum.

Kahretsin.

Hiç bu kadar umut dolu gözlerle bana bakan, benim için dünyalar kadar değerli güzel bir kadın olmamıştı.

"Salem, özür dilerim," diyorum sertçe. "Gittiğim için. Öfkelenip, doğru olduğunu bilsem bile, asi davrandığım için. Ve seni karanlıkta bıraktığım için özür dilerim."

Gözleri, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçirecek kadar daralıyor. "Dürüst olmak gerekirse, geri dönecek misin diye merak ediyordum..."

"Sürpriz olsun istedim," diyorum, o kadar acınası bir bahane ki neredeyse gülümsüyorum. Neredeyse. "Gerçek şu ki, bu saçmalıkları telefonda söyleyemezdim. Seni görmem gerekiyordu. İstemiştim..." Birden duruyorum. Aslında istediğim şey, onu korkutup kaçırmadığımdan emin olmaktı. "Seni görmek istedim."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin. O gece öfkeyle çıkıp gittiğin halinle —" Boğazı titriyor, bu konuşmanın beni olduğu kadar onu da rahatsız ettiğini kanıtlıyor.

Ve açıkça, hala açıklamam gereken çok şey var.

Ama içimdeki inatçı piç kollarını kavuşturur. Giden ben olmuştum, ama bunun iyi bir nedeni vardı.

"Beni suçlayabilir misin? Ozarks'a gideceğini söyledikten sonra? Aklımda tek bir şey vardı, birlikte bir gelecek, özellikle de Arlo hastalandıktan sonra."

Hızla başka yere bakar.

"Tamam, bu bir hataydı." Nefesi tıslar ve bir adım geri çekilir. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Duygularımı daha açıkça ifade etmeliydim. Seni dışlayıp kaçabileceğim gibi konuşmamalıydım. İçten içe, bunu asla yapamazdım."

Boğazı sertçe titrer.

"Lady Bug," diye homurdanarak yaklaşıyor. "Bu kadar dürüst olmak pratik gerektirir. Sen affetmeyi ve unutmayı öğrenebilirsen, ben de öğrenebilirim."

"Evet, ama Tanrım, konuşmak istediğim şey bu değildi. Bunun farklı olacağını hayal etmiştim."

Başımı salladım. "Benim aklımda daha fazla öpüşme vardı."

Belki aptalca bir yorumdu, ama bu sözümle gözleri parlayarak bana keskin bir bakış attı.

"Öpüşmek mi?" Bu kelimenin onun dudaklarından çıkması bana çok yabancı geliyor.

Doğrusu, öpüşmekten çok daha fazlasını hayal etmiştim, ama mesele bu değil.

"Buraya, ayrılmakla hata yaptığımı söylemeye geldim. Belki de yine de ayrılmam gerekirdi, ama işler farklı gelişebilirdi, evet. Evelyn'i kovalamak zorundaydım. Kimsenin yaşamaması gereken bir krizin ortasında seni dışlamam gerekmiyordu."

Yüzünde acı dolu bir gölge belirir.

Bir an için, arkasını dönüp eve koşarak gireceğini düşündüm, ki bunu hak etmiştim. Ama sonra başını eğdi ve ağzında bir gülümseme belirdi.

Sonrasında ne olursa olsun, beni terk etmeyeceğini biliyorum.

"Yani büyük egon, hatalarını kabul etmeni mi sağlıyor?"

"Egom pek çok şeye izin verir. Hatta yabani ot gibi büyüyüp çığırından çıktığında bile."

Gülümsemesi, beklediğim ifadeye dönüşür, gözlerinde altın rengi parıltı belirir. "Nedense, bana bunu söylemek için bu kadar yolu geldiğini sanmıyorum."

"Gelmedim." Yaklaşıyorum, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum, titremesini ve nefesinin kesilmesini seviyorum. "Ve bir dakikalığına bana sataşmayı bırakırsan, sana diğer hatalarımı da anlatabilirim."

"Öyleyse konuş. Anlat," diye meydan okur.

Hırlayarak, kulak memesini dişlerimin arasına alıp çektim, kendini beğenmiş gülümsememi saklamaya bile tenezzül etmedim. "İlk hatam, o ilk gece sen istediğinde daha uzun kalmamaktı."

"Bu olayı önleyebilir miydi?"

"Bilmiyorum, ama senin ve Arlo için harekete geçmeliydim. Evi kanıt olarak teslim etmek pek işe yaramadı zaten." Dikkatimi boynuna çevirip, tenini tadıyorum. O da benim pazılarımı kavrayıp tırnaklarını batırıyor. "İkinci hata: seni yatağıma zincirleyip tutmamak. Seni eve göndermemeliydim."

"Kim kalacağımı söyledi ki?" Kahkahası gıdıklıyor.

Kesinlikle kimse, ama bu benim hikayemi bozuyor, bu yüzden görmezden geliyorum. "İkimiz de kalacağını biliyoruz. O zaman seni ikna edebilirdim ve

Ozarks'ı siktir etmeyi kabul ettirebilirdim." Dudaklarımla cildini okşuyorum, ta ki nabzını hissedene kadar

nabzını hissedene kadar dudaklarımı onun tenine değdirdim, titreyene kadar dilimle izini takip ettim. "En büyük hatam, seni gitmene izin vermektir."

"Ne zaman?"

"Her seferinde," diyorum, dudaklarımı ona yaklaştırarak.

Oh, lanet olsun.

Tadı yeni başlangıçlar gibi, tuz ve solan hüzün ve *Salem Hopper'in* tar n-portakal kokusu gibi. Onun arkadaşının şirketinin ürettiği pahalı par mlere ihtiyacım yok, bu kadını solumakla elmasdan daha sert olmaya başlıyorum.

Sadece ona ihtiyacım var.

Her kırılgan, parçalanmış parçasına.

Bu sefer istediğim gibi olursa, ikinci bir şansım olursa, onu yıpranmış halde bırakmayacağım. Onu bir arada, güvende ve bütün tutacağım, hiç olmadığı kadar eksiksiz. Ayrıca ona ne kadar çok sevdiğimi söylemekten bıkmasına da neden olacağım.

K  k  bir inilti, neredeyse bir inilti çıkar. Buraya ne yapmaya geldiğimi neredeyse unutuyorum.

Diğerleri fark etmeden içeri gizlice girip onu deli gibi becermek istesem de, önce söylemem gereken başka bir şey var.

"Bilgin olsun, bir hata daha yaptım," diye fısıldıyorum ağzına, onun koyu renkli gözlerinin benim kanımda kükreyen aynı arzuyla dolduğunu görmek için yeterince uzaklaşıyorum. "Seni çok sevdiğimi çok daha önce söylemeliydim."

Çenesi sıkıca kapanır. Kollarımda titrer, gözlerimi okuyabilmek için geri çekilir.

Ona gerçeği söylüyorum, sadece gerçeği, o gülümseyerek cevap verene kadar sessizce duruyorum. "Biraz şok oldum. Asla söylemeyeceğini düşünmüştüm."

"Zaten her şeyi mahvettiğimi kabul ettik, kadın. Beni affeder misin?"

Ciddi bir ifadeyle, ayaklarını yere sağlam basar ve sanki ağır bir şey söyleyecekmiş gibi ellerini omuzlarıma bastırır. Ellerimi beline kaydırır ve beklerim.

"Seni affediyorum Patton, ama sen de benim  ıldırıp korktuğumu affedersen. Hayatım boyunca yaptım tek şey bu olduğu için bunu aşmak zor."

"Anlaştık," diye fısıldadım.

"Ben de." Gülümsemesi keskinleşir. "Kara kedi olmaktan bıktım. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum. Aileme bile karşı  ıktım. Arlo'yu duyunca

onlarla yaşamam için yalvardılar... Daha önce karşı koyamazdım. Sen gelmeden önce."

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldayarak tekrar onu öpmek için eğildim, ama o parmağını dudaklarıma koydu.

"Henüz bitirmedim. Çünkü ben seni sadece sevmiyorum. Sen... sen beni çıldırtıyorsun. Bazı günler seni boğazlamak istiyorum. Ama buna rağmen, seni ve kuracağımız aileyi düşünmeden edemiyorum. Bunun kolay olmayacağını biliyorum, ama bu da onu bu kadar güzel kılan şey. Kararlı olmak istiyorum. Bunun için savaşmak istiyorum, Patton, senin, benim ve Arlo için. Artık kaçma girişimleri ya da ani çılgınlıklar yok, söz veriyorum." Ellerini omuzlarımdan çekip yüzümü kemiklerime kadar yankılanan bir tatlılıkla avuçlar.

"Büyük laflar. Bundan emin misin, Lady Bug?"

"Evet! Başka bir şey yapamayacağımdan eminim," diye fısıldadı. "Çünkü sana aşığım, aptal. Ayrıca, Arlo bir gün onun kahramanıyla ilişkimi mahvettiğimi öğrenirse beni öldürür."

İçimde dalgalanan bir sıcaklıkla gülümserim. İşte bu, tam da bu.

Umduğum her şey ve daha fazlası... Onun söylemesini umduğum şey. —ama bunu duymak farklı bir his. Muhteşem bir gün batımının resmini görmekle, gerçek gün batımını bizzat görmek gibi bir şey.

Meğer birini sevmek ve ona bunu söylemek, insanoğlunun bildiği en güçlü uyuşturucuymuş ve tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyormuş.

Onun sesindeki neşe ve gözlerindeki yaşlarla bunu duymak yetmiyor.

Bunu sonsuza kadar duymak istiyorum.

Her heceyi söylerken dudaklarının şeklini izlemek istiyorum.

Onun içine girdiğimde, vücudu titremeye başlamadan önce bana bakmasını sağlayarak, ona fısıldayarak cevap vermek istiyorum.

Saf bir cazibe olarak başlayan şey, hava ve su gibi acımasız bir ihtiyaç haline geldi. Ama önce, bir şey daha var.

"Salem," diye homurdanıyorum, elimi cebime sokup eve getirdiğim küçük kutuyu çıkarıyorum. "Senden uzak olmak, senin benim için ne kadar değerli olduğunu fark etmemi sağladı. Ayrıca, ne kadar çok zaman kaybettiğimizi de nefret etmemi sağladı."

Ellerini ağzına götürerek aşağıya bakıyor. "Bu... Tanrım... *Ciddi misin?* Şu anda mı?"

"Eğer cevabın evetse, evet."

"Um. Aman Tanrım. Tamam. Ama önce diz çökmen gerek," der nefes nefese. Geri adım atarak bana yer açar.

Çimlerin nemli olması ve pantolonumu lekeleyeceği umurumda değil.

Bir saniye sonra diz çökmüş, başparmağımla o küçük siyah kutuyu açıyorum.

Seçtiğim yüzük, safir taşlı beyaz altın ve onu bana hatırlattığı için elmaslarla çerçevelenmiş. Hayatıma rengi nasıl geri getirdiğini, tüm paranın, insanların ve çekici anların her zaman onun yörüngesinde olacağını, gerçek merkezin etrafında döneceğini.

"Salem Hopper," diyorum, sesim çok alçak. Yüzük, Nassau'daki kuyumcu dükkanını gördüğümde anlık bir karardı ve eminim ki çiftler genellikle bu tür şeyleri önceden tartışırlar. Eğer hazır değilse, onu hiç suçlamayacağım, ama onu elde tutmak için bu şansı da kaçırmayacağım.

Bu gece, hepimiz varız.

"Seni seviyorum," diyorum. "Sana hiç inanamayacağım kadar çabuk aşık oldum. Arlo'nun benim olduğunu öğrenmeden önce bile bunu bekliyordum. Kader, yıllar süren ayrılıktan sonra bana uzandı ve beni sarsarak uyandırdı. Bu yüzden bu aile meselesini doğru düzgün halletmek istiyorum. Beklemek istemiyorum. Seni karım olarak istiyorum. Senin ait olduğun yerde, sonsuza kadar benim yanımda olmanı istiyorum."

Acı verici bir an geçer.

Saniyeler günler, aylar, yıllar gibi geliyor.

Sonra, akşam karanlığında güneşi ortaya çıkaracak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümser.

"Evet," diye fısıldar, gözleri yaşarır. Alt dudağı titrer. "Evet, *tabii ki* seninle evleneceğim, huysuz."

Kulağıma müzik gibi geliyor.

O fikrini değiştirmeden önce yüzüğü parmağına takarken deli gibi gülüyorum. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi, endişelerimiz ve şüphelerimizden doğan bir söz gibi parmağını sarıyor, güzel bir şeye dönüşüyor.

Göğsümde derin bir tatmin var, bu açgözlü mağara adamı hissi, onun benim yüzüğümü taktığını görmek.

O benim.

O tamamen *benim*.

Derin bir nefes alıp onu kollarıma çekiyorum.

"Birçok şey olabilirim, Lady Bug," diyorum ona, dudaklarım onunkilere fısıldayacak kadar yakın, "ama artık lanet olası huysuz biri değilim."

"Öyle öpüşmüyorsun, sanırım. Buna karşı çıkmak zor," diyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Zaman durur, ben onun dudaklarını ele geçiririm, daha sonra, yalnız kaldığımız anda ona ne yapacağımı ima ederek onu kızdırırım.

Kardeşlerimin pencereden izleyip alay etmeleri ya da annemin gözyaşları içinde sevinçle bakması umurumda değil.

Bu bizim anımız ve Salem Hopper sonunda bana ait. Karım.

Oğlumun annesi.

Geleceğim, mücadelem, doğduğu günden beri benim kadınıam.

Benim kişisel şans meleşim ve gelecek olan galibiyet serisi tarihe geçecek.

Nefes nefese öpüşüyoruz, ellerimiz giysilerimizi yukarı aşağı çekiyor, ta ki gök gürültüsü duyulana ve aniden soğuk bir yağmur yağana kadar. Sanki evren bize bir oda tutmamızı söylüyor.

İsteksizce iç çekerek ayrılıyorum ve gökyüzüne bakıyorum, sonra tekrar Salem'e. Şişmiş dudakları, büyük kahverengi gözleri ve parmağında parıldayan, bakışlarındaki altın rengi ile uyumlu yüzük.

"Ailene haberi vermeliyiz," diyor.

"Belki," diyorum ve onu eve doğru çekiyorum. "Ama daha çok yapmak istediğim başka bir şey var."

"Patton! Ya biri izliyorsa, muhtemelen bekliyorlar..." "Bırakın beklesinler.

Seni sikmek istiyorum, Salem. O yüzüğü parmağında görmek istiyorum. benim sikimi tutarken parmağını. Bana sarıldığında, hayatın için yalvarırken onu tenimde hissetmek istiyorum." Onu daha yakına çekiyorum, böylece son kısmı kulağına fısıldayabiliyorum. "Ve seni yere yatırıp, benim için boşalmanı söylerken parmaklarımda onu hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Bu gece seni işaretlerken o güzel yüzüğü takabilir misin?"

Dudakları titriyor ve kelimeler bulamadan yavaşça başını sallıyor. "Sonra, evet. Ama onları bekletmemeliyiz..."

Gülümseyerek elini tutuyorum, o küçük altın parçanın elinde ne kadar güzel durduğunu şimdiden seviyorum.

Kendini neye bulaştırdığını ona açıkça söylemek en doğrusu.

Kırmızı yanaklarındaki utangaç heyecandan anlaşıldığı kadarıyla, hiç umursamıyor.

ŞANSIN VURUŞU (SALEM)

Aylar Sonra

Gelinliğimle ayna karşısında durmuş, yansımama bakıyorum.

Arkamda, Delly sıcak bakışlarla ve ellerini önünde kavuşturmuş olarak beni izliyor. O da bu anı benimle paylaşmak istiyor ama bana bu anın tadını çıkarmam için izin veriyor.

Ve ne an ama. Bu elbise her şey.

Korseli üst kısmı, göğüslerimi saran, hem zarif hem de çekici, elmaslarla süslenmiş dantelle bezenmiş. Belimden ve kalçalarımın altına doğru genişleyerek, eteği zemine kadar zengin dalgalar halinde akıyor.

Bugün kendimi bir prenses gibi hissediyorum. İnanılmaz bir şekilde, görünüşüm de öyle.

Terzi, kumaşın yan tarafına, bir parça dantelle gizlenmiş olarak baş harflerimizi bile işledi. Benim küçük sırrım. Parmaklarımı harflerin üzerinde gezdiriyorum, onları izliyorum ve beni buraya getiren her şeyi hatırlıyorum.

Patton'ın yüzüğü parmağımın parıldıyor.

"Mavi bir şey" olarak uyumlu bir kolye yaptırmıştım ve o kolye boğazımın çukurunda duruyor. Derin bir nefes aldığım anda köprücük kemiğim keskin bir şekilde belirginleşiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu düğünde çok fazla mavi renk olduğu için bu kolye mükemmel bir seçim.

Ama lanet olsun, bu gerçekten oluyor mu? Bir *saatten* az bir süre içinde *mi*?

"Sıcak mı, canım? Yüzün kızarmış," diyor Delly.

"Hayır, uyandığımdan beri kendimi elli kez çimdikledim," diyorum gülererek. Arka planda bir fotoğrafçı, pek de gizli olmayan bir anlık fotoğraf çekiyor. Onun orada olmadığını unutmamı söylediğı tavsiyesini hatırlamaya çalışıyorum. Bu fotoğrafları daha sonra anılarımız için isteyeceğiz.

Delly kıkırdar ve sonunda ellerini bırakır. Yakasına uyan safir mavisi bir elbise giymiş, her zamanki gibi damadın annesi olarak asil duruyor.

Patton.

Yakında kocam olacak adam.

Fikrini değiştirmek için tam üç ayı vardı, ama aksine, her şeyin çok hızlı gerçekleşmesi için baskı yaptı. Düğün mekanını ayırtmak ve tüm hazırlıkları yapmak için neredeyse hiç zaman yoktu. Delly'nin bazı bağlantılarını kullanıp yardım istemeseydi, bunu başarabilir miydik, emin değilim.

Onun bu aciliyetini suçlayamam. Daha hızlı *bir aile olmamız* için.

Ancak bu adamla evlenmek bir sınav değil. Kalbi doğru yerde olduğunu bildiğim halde, onun huysuz ve talepkar olduğunu düşünerek onu yargılamaktan bıktım.

"İnanın bana, sevgili bayan. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyor. "Kader, siz pes edene kadar ısrarcı olmayı sever."

Pes etmeyen taraf bendim. Patton, sonsuza kadar minnettar olacağım, başından beri hazırdı. Ya da en azından Utah gezisinden sonra ona Arlo'dan bahsettiğim andan itibaren.

O beni kovalarken ben koşmaya devam eden aptalım. Tanrıya şükür ki o hiç vazgeçmedi.

"Sanırım ısrarcı olmasını umursamıyorum," diyorum dalgın dalgın.

"Umarım öyledir. En küçük oğlumla evleniyorsun." Gülümsüyor. "Hayat, sonunda her şeyi yoluna koyar."

Delly kararlı bir şekilde başını sallar. Acaba bu benim için olduğu kadar onun için de geçerli mi?

Evelyn Hibbing'in hala aklında olduğunu sormama gerek yok. Ve bu tatlı hanımefendinin en iyi arkadaşının süper kötü adama dönüşmesini görmek her seferinde kalbimi kırıyor.

"*Bazı şeyler* kaderinde vardır, demeliyim," diye düzeltir. "Ama ne kadar çılgınca görünse de, zamanla her şey netleşir."

"Muhtemelen haklısın. Ama Patton ve benim kaderimizde birbirimize ait olmadığımızı düşündüğüm günler de oluyor," diye düşünürüm, yine yansımamı izlerken.

Otel odası, devasa altın çerçeveli resimlerle ve dört direkli yatakla, şimdiye kadar gördüğüm en lüks odalardan biri. Bu yatakların filmler dışında neredeyse yok olduğunu sanıyordum.

Delly başını sallar, bukleleri sallanır. "Oh, gergin olman çok normal. Kim düğün gününde gergin olmaz ki? Unutma, kimse oğlumu senin kadar etkileyemezdi ve kimse onun kalbini tamamen kazanamazdı."

Yanaklarım kızardı. Elbisemin yan tarafındaki işlemeli baş harflerine tekrar dokundum, onları çaresizce ihtiyacım olan bir güvenlik battaniyesi gibi hissettim.

Daha sonra, ona bunları bulmasını isteyeceğim. Bu elbiseyi üzerimden yırtıp atmak isteyeceğini bilmek komik olacak ve...

Gözlerimi kırıp, bu görüntüyü kafamdan silip attım.

Evet, bunu annesi aynı odada değilken saklayalım. "Bana onu yumruklamak istememe neden olsa bile mi?" diye soruyorum.

"Buna aşk denir," diyor Delly hiç tereddüt etmeden. "Kendimi bu kadar değersiz hissettiğimde bile mi?"

"O zaman bile," diye fısıldayarak başımın üstüne eğilip öpüyor. "Zamana bırak. Birkaç yıl sonra, bu aileden önce nasıl yaşadığını merak edeceksin."

Vay canına, çok iyi.

Ben iyi bir anne olduğumu düşünüyorum, ama Delly Rory bu konuda kitaplar yazabilir. Arlo'ya birkaç kardeş daha yaparsak, onun kadar harika bir anne olabilecek miyim acaba?

Boğazıma bir yumru geliyor.

Tüm bu aşk ve aile konuşmaları beni kendiminkini düşünmeye itiyor.

Geç kalmış bir davetiye gönderdikten sonra, evet, ailem buraya geldi. Geçen ay, kendilerini iyi davranıp insan gibi davranmaya çalıştıkları için, telefonla görüştük ve kısa bir ziyaret yaptılar.

Ama onlar onur konuğu değiller.

Travma söz konusu olduğunda, masal gibi mutlu bir son için o kadar kolay ilerleyemezsin.

Bu yüzden babamın beni düğün törenine götürmesini istemiyorum. Aynı nedenle annem de gelin odasında benimle birlikte değil, çünkü o büyük an öncesinde beni sadece strese sokardı.

Delly yanımda ve Junie de birazdan gelecek. The Cardinal'dan birkaç bayan da gelecek, öğle yemeği ve akşam yemeği sonrası içkileri için birlikte çıkmayı sevdiğim yeni arkadaşlarım.

Oh, Kayla da yok.

O arkadaşlık tamamen bitti.

Ona davetiye gönderme zahmetine girmedim. Göndermiş olsam da gelmezdi, ama onunla dalga geçip "erkeğini" çaldığım için ne kadar kötü biri olduğumu anlatan kötü bir mesaj almak için bile göndermeye değerdi.

Ama zehirli eski düşmanlar üzerinde durmak, Evelyn'i tekrar düşünmeme neden oluyor. Duruşma tarihi henüz kesinleşmedi, ama birkaç ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağına şüphe yok.

Bu hikaye, özellikle daha derin bir soruşturma sonucunda, bize ihanet etmesinin yanı sıra kocasını da öldürdüğü ortaya çıktıktan sonra, ulusal bir sansasyon haline geldi.

Kendi bitkilerinden yaptığı zehirle kocasına kalp krizi geçirtti. Sonra Las Vegas'taki tüm yüksek limitli odalarda kocasının kalan yatırımlarını boşalttı ve kendini kumar oynayarak mahvetti.

Büyük sürpriz, değil mi?

Arlo, doğanın nimetlerini insanlara zarar vermek için kullanan ilk kişi değildi.

Şu anda onu korkutucu bir tutkuyla nefret etsem de, bu duygu tamamen karmaşık değil.

O, jüri onu suçlu bulduktan sonra ömür boyu hapse mahkum olacak, bağımlılığı olan acımasız bir yaşlı kadın. Bu, onun bir daha kimseye zarar veremeyeceğini bilsem de, acımasızca sevinecek olsam da, kutlamak biraz zor.

Delly için durum farklı.

Kocasını öldüğünde ve oğulları büyüdüğünde, Evelyn onun sırdaşı, en iyi arkadaşı ve yoldaşı oldu. Onunla sadece hırsızlık yapmakla kalmayıp, torununu öldürmeye çalışıp, oğullarının parasıyla kaçtığı haberi... Bu, sindirmesi çok zor bir şey.

Bugün bile bununla başa çıkmakta zorlandığını ona suçlamıyorum, oysa bu acı bir anı olarak kalması için çok mutlu olmamız gerekirdi.

"Balayı sadece iki hafta sürecek," diye nazikçe hatırlatırım. "Patton'ı işinden o kadar süre uzak tutmak yeterince zordu, ama Arlo'yla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Oh, evet. Bunu başardığına şaşırdım. Patton bazen bir hafta izin almayı öğrenmeli. Umarım döndüğünde şımarık bir kuşla başa çıkmaya hazırsındır." Delly gülümser ve gözyaşını siler.

"Zor oldu. Ama sen farkına bile varmadan geri döneceğiz ve bir şeye ihtiyacın olursa arayabilirsin." Onun yalnız kalmayacağına da seviniyorum.

Yine omzuma hafifçe vurur, telefonunda saati kontrol ederken sevgiyle gülümser.

"Gel canım. Yemin törenine geç kalamayız."

Ayağa kalkıp, onu içimden gelen bir dürtüyle kucaklarım. "Ailem olduğun için teşekkür ederim *anne,*" diye fısıldarım.

"Oh, sus. Bu benim için bir onur. Eğer gerçekten minnettarlığını göstermek istiyorsan, daha fazla torun sahibi olmanı sağlayabilirim - tabii hazır olduğunda." Sesindeki sabırsızlık beni güldürdü.

O, uzun buklelerle şekillendirilmiş saçlarımı beceriksiz elleriyle okşarken, birlikte gülüyoruz.

Patton'ın karşısında durup, uyuşmamaya çalışırken, benden daha ayrıcalıklı hissedenden birinin olduğunu sanmıyorum.

Bugün tam bir prens gibi görünüyor.

Bu adam, gözlerine o kadar yakışan lacivert takım elbisesiyle, imkansız denecek kadar yasadışı ve şeytani bir yakışıklılıkta.

Ve bana gülümsediğinde, başparmağı elimin arkasında dolaşırken, neredeyse patlayacak gibi oluyorum.

Eğer daha iyi bilmesem, gözlerinin her zamankinden biraz daha parlak olduğunu düşünebilirdim.

Nehir teknesi altımızda hafifçe sallanıyor.

Yeminlerimizi etmek için daha iyi bir yer olabilir mi? Burada, suda, yazın başındaki yumuşak güneşin altında, aşkımız tam bir döngü tamamlıyor.

Ve umarım bu akşam, ilk gecemizdeki gibi patlayıcı bir finalle sona erer.

Heyecandan başı dönen Arlo, küçük bir hasır sepet içinde iki yüzükle öne atılır ve papaza verir, sonra da yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle bana bakar.

Mavi takımı Patton'unkine uyuyor, çocuklara uygun klipsli kravatıyla tamamlanmış, beni neredeyse gözyaşlarına boğan tatlı bir dokunuş.

Nefes nefese, yüzüğü parmağıma takması için elimi uzatıyorum. Parmakları benimkini okşarken gözleri keskinleşiyor ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor.

Evlenirken bile, onu nefes almaktan daha çok istiyorum. Şimdi sıra bende.

Patton'ın platin yüzüğünü alıyorum, iç kısmında benim gelinliğimdeki gibi baş harflerimiz kazanmış, ve onu parmağına geçiriyorum, bizi sonsuza kadar birbirimize bağlıyorum.

O benim.

Ben de
onunum.

Her yönden birbirimize aidiz.

Gözlerine bakıp orada beni bekleyen sevgiyi, sıcaklığı, yumuşaklığı gördüğümde bunu çatıdan haykırmak istiyorum.

Sonuçta ev, bir yer değil.

Önemli olan insanlardır ve o hayatımda olduğu sürece, ben de her zaman önemli olacağım.

Papazın sözleri, başka bir dünyadan gelen gerçeküstü bir müzik gibi üzerimde süzülüyor. Dinliyorum, ama aslında dinlemiyorum, neredeyse kocam olacak adamın gözlerine çok kapılmış durumdayım.

Ancak, gelini öpmekle ilgili bir şey söylediğinde, Patton bir saniye bile kaybetmiyor.

Bir elini yüzüme koyarak, beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir öfkeyle dudaklarımı ele geçiriyor.

Tanrım. Gerçekten "ölüm bizi ayırana kadar"mış.

Ona sarılıyorum, ellerim omuzlarını buluyor ve onu kendime çekiyorum.

Evli bir çift olarak ilk öpücüğümüz, o uzaklaştığında beni küller içinde bırakıyor, uygunsuz bir heyecanla yanıp tutuşuyorum.

Benim. Lanet olası. Kocam.

Bana baktığında içinde tutamadığı o sırtışılarından biriyle bana bakar.

"Tebrikler, Bayan Rory." Gözlerindeki ışıltı şeytani bir hal alıyor. "Kansas City'nin en gözde bekarı piyasadan çekildi."

"Artık Kansas'ta değiliz. Ve sen de Dorothy değilsin." Biliyorum, çok saçma, ama en azından onun sırtışına kendi kızarmış yüzümle gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Kesinlikle değilim." O, Dorothy olmadığının kanıtını göstermeden önce, alkışlayan konuklara dönüyorum.

Delly, Archer, Dexter ve Junie ile birlikte ön sırada oturuyor. Genç Colt, en arkada oturmuş bizi izliyor. Nadiren gördüğüm bir şekilde, sıkılmış görünmüyor, ama o iyi bir çocuk, özellikle de yanında oturan kişiyi düşünürsek.

Arlo sandalyesinden eğilerek, sanki ellerinde ateş varmış gibi gülerek alkışlıyor.

Bugün burada toplanmış, özel anımızı paylaşan tüm insanlara karşı kalbim saf sevgiyle doluyor. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek birleşiyor.

Patton elimi eline alır ve konfeti yağmuru ve gürültülü tezahüratlar arasında koridordan geri yürürüz, gülerek teknenin diğer ucuna varırız.

Biraz daha mahremiyet içinde beni tekrar öper, nefesimi veya aklımı kaybetmem için hiçbir şans bırakmaz.

"Bütün gece vaktimiz var," diye alay ediyorum.

"Beklememeye alış. Bundan sonra bunu sık sık yapacağım, karıcığım," diye fısıldıyor.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum ateş gibi yanıyor. "Peki, tamam. İzin veriyorum."

"Kutlamak için bir neden daha." Bir sonraki öpücüğü yavaş ve derin olur ve içimdeki o sıcaklık bir cehenneme dönüşür. Ellerimi onun şekillendirilmiş saçlarında gezdirmeye, saçlarını karıştırmaya, alt dudağını ısırduğımda iniltiye dönüşen rahatsızlık sesini sevmeye karşı koyamıyorum. "Sızlanma. Bu sabah hazırlanmak ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?"

"Seni mahvetmenin tadını çıkarmak için yeterince uzun." Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtiş, bunun bir söz olduğunu söylüyor.

"Belki." Geriye yaslanıp yüzünü inceliyorum. "Ama ağzında ruj var."

"Yala," diye

homurdanıyor. Tanrım.

Bir an için, herkese aşağıya resepsiyona inip biz olmadan partiye başlamalarını, teknenin nehirde yol almasını söylemek için canım çekiyor, ama geriye yaslanıp iki elimi göğsüne koyuyorum.

"Bu adil değil. Arkadaşlarımız bizimle birlikte kutlama yapmak istiyor. Onlara bunu borçlu değil miyiz? Ayrıca, pasta çok güzel olacak. Junie ve büyükannesi bütün gün üzerinde çalıştılar."

"Pasta, pasta..." Burun delikleri hayal kırıklığıyla genişliyor, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Peki. Ama erken ayrılacağız."

"Eğer uslu durursan." Ellerimi onun karın kaslarından pantolonuna ve oradaki belirgin şişkinliğe doğru kaydırıyorum. "Bununla sonra ilgileniriz. Ve eğer gerçekten uslu durursan" — eğilip, elimi tutup parmaklarımı penisine doğru hareket ettirdiğinde zevkle — "zamanımı keyifle geçireceğim."

"Hemen öldür beni lan," diye homurdanıyor, ama sesinde mizah var ve beni bırakıyor. "Bu evliliğin gece yarısından önce bitmesini mi istiyorsun? Kadın, ben ölmüş olacağım."

"Güçlü ol. Biraz sabır, bu harika bir düğün hediyesi."

Anlayamadığım, kaba ve sert bir şey mırıldanıyor, ama ben kesinlikle kıkırdamaya başlıyorum.

Bu adam.

Ellerimizi birleştirip partiye geri dönerken ağzı kulağıma değiyor.

"Sana çok şey borçluyum, Salem Rory. Hayatımın geri kalanını sana gümüş tepside sunmak için harcayacağım." Benim başımı salladığımı memnuniyetle izliyor ve bana yine o kendine özgü kendini beğenmiş gülümsemesini gösteriyor. "Şimdi, kutlamaya ne dersin?"

Günün geri kalanı en tatlı ateşli rüyada bulanıklaşıyor.

Sanırım düğünler hakkında kimse size bunu söylemez. Zaman akıp gider ve tüm günü o kadar yüksek bir coşkuyla geçirirsiniz ki, daha sonra hatırlayabildiğiniz için kendinizi şanslı sayarsınız.

Sanırım o fotoğrafların neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya başlıyorum.

Akşam yemeği ve kocamın, hayatımızın yeni bölümünü karşılamak için burada olan herkese teşekkür ettiği samimi konuşmasının ardından, herkese onun hayatımı ne kadar değiştirdiğini anlatıyorum — iyi ve kötü yanlarını, ama çoğunlukla iyi yanlarını — ve sonra müzik çalmaya başlıyor.

Nehir teknesi, düğün günümde hayal bile edemeyeceğim kadar şık bir yüzen parti otobüsüne dönüşür.

Patton'la dans etmek için bu elbisenin ne kadar kısıtlayıcı olduğunu umursamadan eğlenceye dalıyorum. Delly'nin kendi masraflarıyla verdiği üç dans dersine gerçekten minnettarım. Arlo'nun da onları sevdiğini biliyorum.

Arlo, moonwalk, bust down ve kendi çılgın breakdans hareketlerini yaparken bana onu izlemem için bağırarak dans hareketlerini sergiliyor. Colt kendi dans hareketleriyle araya girip Arlo'nun dikkatini yeterince dağıttığı için mutluyum, böylece Patton'la dans pistinde vakit geçirebiliyorum.

Kocamın dumanlı mavi gözlerine bakarken, birbirimizi bulduğumuz için şanslı yıldızlara teşekkür ediyorum.

Mucizeler mucizesi, birbirimizi *tekrar* bulduk.

Ayrıca, birlikte ve ayrı ayrı misafirlerimize sonsuza kadar teşekkür ediyoruz. Parıltılar ve iyi arkadaşlarla çevrili, şampanya içip gülüyoruz.

Bu, günü inanılmaz derecede parlak ve hayat için fazla mükemmel hale getiriyor.

Tam da bardağım daha fazla dolamaz diye düşünürken, tekne kalabalık yolcuları indirmek için marinaya geri dönüyor ve sonra sadece biz ve az sayıda mürettebatla tekrar yola çıkıyor.

Motorlar, bizi Missouri Nehri'nde ilerlerken altımızda gürültüyle çalışıyor. Patton ve ben, yıllar önce o kader gecesinde yaptığım gibi, korkuluğa yaslanıyoruz.

O gece turuncu şehir ışıkları suda yansıyor ve ben nehre dikkatle bakarak, içine atlamalı mıyım diye belirsiz bir şekilde düşünüyordum. Şimdi ise, solan gün batımının umut dolu ihtişamı ve altın yıldızlar gibi suyun üzerine yayılan uzak ışıklar dışında hiçbir şey yok.

Artık yalnız değilim.

Ve balayımız resmen başladı.

"Şeref," diyor Patton, şampanya kadehini benimkine tokuşturarak. "Hayatımızın geri kalanına."

"Yarın ve sonsuza kadar," diye gülümseyerek ona dönerek onaylıyorum. "Tanrım, seni seviyorum."

Yalan değil.

Bunu ilk söylediğim günden beri, her gün ona söylüyorum, kendimi savunmasız bırakmayı öğreniyorum, böylece daha güçlü olabiliyoruz. Böylece Patton Rory'ye güvenebiliyorum.

Ama şimdi, her zamankinden daha fazla, bunu söylemek, anlam dolu bu gecede bizi birbirimize bağlamak için önemli geliyor.

"Salem." Patton, gözlerinde aynı ışıkla bana dönüyor. Her zamanki sırttan güçlü adam yok artık.

Bu gece, beni koşulsuz seven bir adam var sadece.

Kafasını sallar, ağzının bir köşesi eğri bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılır. "Nasıl benim bağımlılığım ve tedavim olabilirsin? Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmeyeceğim."

"Göster bana, kocacığım," diye fısıldıyorum.

Yüzünü ellerimle tutuyorum, parmağımdaki yeni yüzüğün alışılmadık ağırlığını hissediyorum.

Bir sonraki öpücüğümüz yavaş, nazik bir fırtına gibidir.

Her hareketin hakimiyet ve saf sahiplenme için mücadele ettiği, paylaştığımız her zamanki açgözlü öpücüklerden çok farklı.

Şimdi, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi ağzımı keşfediyor, her hareketiyle beni yavaşça kaynatıyor.

En azından bütün gece vaktimiz var.

Dili alt dudağıma dokunuyor, keskin bir soru gibi.

Cevap olarak ağzımı açıyorum, ona erişim izni veriyorum, dilimle onu tekrar kızdırıyorum.

Bu, etrafımızı saran gelgit gibi bir gelgit, bu ruhlu, karışan tutku hissi.

Bu gece sonsuza kadar sürebilseydi, onu öpmeyi asla bırakmazdım.

Bu düşünce beni gülümsetir ve kollarımı boynuna dolarım. "Giysilerimiz olmasa daha eğlenceli olurdu," derim. "Tabii beni burada sikmeyi planlamıyorsan."

"Sikişmek mi?" O, bu kaba kelimeyi eğlenerek tekrarlar, ancak geri çekildiğinde, gözleri tamamen yaramazlık dolu bir şekilde parıldamaktadır. "Bu gece, karıcığım, seni sikmeyeceğim. Seninle sevişeceğim." Elini bacağımdan yukarı doğru kaydırır. "Ama bu elbiseyi sadece bir kez giyeceksin ve ben seni bu elbiseyle biraz daha uzun süre görmek istiyorum."

"Bütün gün zevk almadın mı?"

"Tabii ki," diye kulağıma homurdanarak, elini uzatıp korse üzerindeki danteli parmağıyla okşadı. "Ama bu anın tadını çıkaracağım, Lady Bug."

Ben de başımı geriye yaslayıp tadını çıkarmasına izin verdim.

Aç hayvanlar gibi öpüşüyoruz, sırtım korkuluğa yaslanmış, ellerim onun geniş omuzlarında, gece boyu öpüşüp öpüşüyoruz.

Sonunda parmaklarım iş başlıyor, kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açıyorum. Şimdiye kadar bir erkeğin köprücük kemiklerinin bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum.

Bir başka ateşli öpücük ve o içini çekiyor, elleri belimi sıkıca kavırıyor. Bana karşı kalçasını sürtünürken utangaç davranmıyor, ama kendini tuttuğunu biliyorum.

Şimdilik.

Ama o eğlendi, şimdi sıra bende.

Göğsüne yaslanıp onu geriye doğru yatırıyorum ve onu tekrar süzdüm.

Benim Patton'ım, benim erkeğim, bakır rengi saçları, masmavi gözleri ve beni sonsuzca sevme kapasitesiyle. Ve ben hala, kaslarına boyanmış gibi duran mavi takım elbisesine deli gibi aşığım.

Ama onu o takım elbiseyle bir gün görmek bana yetiyor ve eminim o da aynı fikirde olacaktır. Sevgiyle veda etme zamanı.

"Sıra bende." Bana yardım etmek için elini uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. İlerlemem çok zorlu.

Ceketini çıkarıp, altındaki açık gömleği çıkardım, çalışırken parmak eklemlerimle ona dokundum, ortaya çıkan bronz teninin her santimini sessizce hayranlıkla seyrettim.

"Onaylıyor musun?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda ısınır.

"Onayladığımı zaten biliyorsun." Avuç içlerimi göğsüne bastırıyorum, kaslarının altında gerilmesini seviyorum.

"O zaman sana yardım edeyim."

Ona sırtımı dönüyorum, o da elbisenin arkasındaki düğmeleri yavaşça açarken ben kızarıyorum. Çok fazla içmemiş olmasına minnettarım, en iyi zamanlarında bile bu işler çok titizdir. Ama o zorlanmıyor, bir iki dakikadan fazla sürmüyor.

Özgürlük!

Yere yığılmış gelinlikten çıktığımda serin akşam havası tenimi okşadı. Altında, bu gün için aldığım iç çamaşırları vardı.

Kırmızı ve siyah dantelli sütyen, gizlediğinden daha fazlasını gösteriyor ve ona uyan puantiyeli külot. Uzun süre giyilmeyecekse, daha karmaşık bir şeylerle işleri zorlaştırmaya gerek yok.

"Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Bu uğur böceği işini bir üst seviyeye çıkarmışsın."

Gülümsüyorum. "Bunu sadece neredeyse çıplak olduğum için söylüyorsun."

"Hadi oradan. Eski bir büyükanne kazağı giysen bile seni çok seksi bulurdum."

Orada dönüp duruyorum. "Yani külotumu beğenmediğini *mi* söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ve beni kucaklamasının açgözlü tavrı bunu kanıtlıyor.

Bir eli göğsümü bulurken, diğeri karnımı okşayarak bir sonraki adımın ne olacağına dair sessiz bir söz veriyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık hissediyorum.

Bir eli sütyenimin danteli ile oynarken, diğeri eli karnımda tembel daireler çiziyor, daha aşağıya, daha aşağıya iniyor, sonra parmağını külotumun önünden aşağıya doğru kaydırıyor.

İnlememi tutamıyorum.

Ve dikkatini uyluklarıma çevirdiğinde, onun derin kahkahasını duymaktan çok hissediyorum.

"Biri acele ediyor," diyorum ona, arkamdaki sertliğe kıcımlı sürterek.

"Kadın, benim sabrım sonsuz değil," diye homurdanıyor.

"Ama eğlencemi mahvedeceksin," diye sızlanıyorum. "Yalancı velet. Bol bol eğleneceksin."

Bunu inkar edemem, çünkü ona tekrar sürtünüyorum, kalçaları benimkilere doğru ittiğinde gülümsüyorum, bu hareket neredeyse istemsiz.

O da misilleme olarak meme ucumu yalıyor ve elini külotumun altına sokuyor, parmağıyla kaygan merkezimi okşuyor.

Nefesimi tutuyorum. Zevk, ezici.

Sinirlerim titriyor, öpücükleriyle, dolaşan elleriyle, sonra ne olacağına dair heyecan verici beklentiyle tahrik edildikten sonra hazır hale geldi.

Bütün varlığım haykırıyor.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Ve parmakları daha ısrarcı hale geliyor, klitorisimi okşuyor.

Onların hareketlerine karşılık veriyorum, daha hızlı ve daha derine girmeleri için onları içime çekiyorum.

O da memnuniyetle isteğimi yerine getiriyor, bir parmağını içeri sokuyor, sonra bir parmağını daha sokuyor, ben de kıcımlı ona sürtüyorum.

"Talepkar bir kadınla evlendim," diyor, sesinde eğlenceli bir şehvetle.

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum.

Burası geminin arkasına yakın, yeterince özel bir yer. Etrafta pek mürettebat yok ve çoğu navigasyon odasında, ama ne olacağı belli olmaz.

Herkes bizi görebilir, ama umurumda değil. Sınırın çok yakınındayım.

İç çekerek başımı omzuna yasladım, vücudum onun kollarında gergin bir şekilde dururken, o beni ustaca kolaylıkla uçurumun kenarına getirdi ve tüm tellerimi kopardı.

"Boşaldığında bu eli ısır," diye fısıldadı, avucunun içini ağzıma bastırarak. İşte bu.

Mahvolmuşum.

O kadar sert boşaldım ki, gece altın çizgiler ve titrek gölgeler haline geldi.

Kendimi onun kucaklamasına ve kulağıma fısıldadığı derin, fırtınalı küfürlerle kaptırıyorum.

Her zamanki gibi ona eriyorum, sanki dünya sadece ikimize katlanıyor, iki atan kalp kendi özel çılgınlığımıza teslim oluyor.

Onun da parçalanışını seviyorum.

Parmakları içimde hareket ederken nefesi keskin ve düzensiz hale geliyor, beni yüksekten aşağıya, talepkar bir ihtiyaçla sürükleyerek.

"Hoşuna gitti mi, kocacığım?" Nefes nefese soruyorum. "Beni böyle görmek?"

"Evet. Ama seni benim sikime binmiş halini sevdiğim kadar değil." Sesi arzuyla bozulmuş, sertliği beni daha da derin bir çılgınlığa sürüklüyor.

Görüşüm netleşse bile, geçen suyu zar zor görüyorum, ya da şehir uzaklaşırken karşı kıyıda silüetleri beliren ağaçların karanlık gölgelerini.

Önemli değil. Tek

ihtiyacım olan o.

Ve damarlarımda dolaşan açlık dayanamayacak kadar artıyor, ona dönüp bakıyorum

"Burada olmaz," diye yalvarıyorum. "Zaten açık alanda çok fazla risk alıyoruz, neden şansımızı zorlayalım?"

Bir an için, beni korkuluğa doğru itip yine de beni alacağını düşündüm.

Ama tek bir akıcı hareketle, yumuşar ve beni omzuna atar.

Bacaklarımı ona doladım ve her adımda, her sürtünmede, içimden daha fazla zevk geçiyordu. Bu hızla, o içime girmeden önce tekrar boşalabilirdim.

"Kıskanç bir adamla evlendiğin için mutlu ol. Seni buraya götürmememin tek nedeni, balayımızda başkalarının karımı gözleriyle yemesi düşüncesiydi."

"Düğün gecemde en azından bunu hak ediyorum, değil mi?"

"Tartışmaya gerek yok." Dudakları tenime değiyor ve beni ısıtıyor.

Sonunda kabinimize ve bizi bekleyen büyük çift kişilik yatağa ulaşıyoruz.

Gül yaprakları çarşafı dağınık bir kalp şeklinde kaplıyor, ama Patton beni çarşafın üzerine devirerek bu şekli hızla bozuyor.

Şikâyet etmek üzereyim ki, o vücudunu benim üzerime indirip beni tekrar öper.

Bu çok tanıdık, ama aynı zamanda çok lezzetli bir yenilik.

Onun pantolonunu çıkarmak için uğraşıyorum ve o da aceleyle yardım ediyor, kemeri bir kenara atıyor, pantolonunu aşağı çekiyor ve özgür, öfkeli, nabız gibi atan ve benim girişime bastırılan hale gelene kadar aşağı çekiyor.

"Bunu kaldırabilir misin, iyi kız? Bu gece kocanın tüm sikini kaldırabilir misin?" diye tatlı bir şekilde soruyor.

Ve birden fark ettim. Tanıştığımız gece biraz farklı bir soru sormuştu. Daha genç ve sarhoştum, ama yapabileceğime çok emindim.

Şimdi, sarsılmazım.

"Doldur beni," diye fısıldıyorum ve o gülümsüyor.

Mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, yavaşça, santim santim içime giriyor.

Beni dolduruyor.

Gözleri elektrik gibi parlıyor, aşağıya bakıyor, gördüklerini hayranlıkla izliyor, bedenlerimiz en samimi şekilde birleşmiş, tıpkı yeni hayatlarımız gibi.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bu ahlaksızlık," diyor ve kalçalarını hareket ettiriyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip onun hareketlerine karşılık veriyorum.

Hızı artarken ve nefesimiz hızlanırken, ben daha da derinlere dalıyorum.

Ama kendimden geçmeden önce, ona nazikçe bastırarak onu teşvik ediyorum.

Kısa süre sonra, pozisyonumuz değişir ve o yatağın kenarında otururken, ben onun kucağına otururum.

Bunu ilk yaptığımızda ne yaptığımı bilmiyordum. Kendimi ona bıraktım ve her saniyesinden keyif aldım.

Ama şimdi çok daha fazla tecrübem var ve bu gece Patton Rory'yi patlayıcı bir sona ulaştırmak istiyorum.

Kalın saçlarını geriye doğru okşayıp onu aşağı doğru bastırıyorum. İnlemesi ruhumu alevler içinde bırakıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum, ellerimi omuzlarına dayayarak. Elleri kalçalarımı buluyor, gözleri benimkilerle tutkuyla buluşurken beni yönlendiriyor. "Seni ne kadar sevdiğimi hissediyor musun?"

"Kahretsin, Salem." Beni tekrar öper, alt dudağımı ısırır.

Kontrolünü kaybetmeye çok yakın, gülümsüyorum, kalçalarımı hareket ettirerek onu biraz daha deliliğin eşiğinde bırakıyorum.

O inerken ona sürtünüyorum, itişleri gerçekten acı verici hale geliyor

Yakın.

Çok, çok yakın.

"Beni m le gel," diye mırıldanıyor, bir eliyle göğsümü sıkarken daha hızlı, daha sert vuruyor. "Çok güzelsin. *Kahretsin.*"

Ben de yaklaştım, başka bir doruk noktası yaklaşıyor. Uçurumun kenarı gibi değil, daha çok bir ışık huzmesi gibi. Sadece onun sıcaklığını hissetmem gerekiyor. İhtiyacım olan...

"Salem," diyor. *Bir uyarı.*

Son kalan irademi de parçalıyorum, amım onu sıkıca kavrarken onun üzerinde kıvranıyorum.

Başım geriye doğru savrulur ve zevkimi kovalarken, onun zevkini de talep ederim.

Parmakları kalçalarımın gömülürken, başını geriye atar, gözleri zevkten büyür ve ikimiz de kendimizden geçeriz.

Ateş sonunda bizi yutar.

Onun büyük eli belimin alt kısmına bastırarak beni kendisine doğru çekiyor, bakışlarımız çarpışıyor, birbirine karışıyor.

Bunu bu kadar mükemmel kılan şey göz temasıdır.

Şimdiye kadar yaşadığımız en seksi, en samimi anlardan biri.

Ve bunun daha başlangıç olduğunu fark ettiğimde kalbim sevinçle doluyor.

Daha sonra, gül yapraklarının üzerine uzanıp yuvarlanarak, sonrasının keyfini çıkarıyoruz.

"Karımın aklında ne var?" diye soruyor.

"Yine tekne işini düşünüyordum. Belki de hayallerimin peşinden gitmek için Ozarks'a gitmeme gerek yoktur... Kiralık tekne pazarı nasıl sence? Bu, kasabada düşün için bulabildiğim tek tekne."

"Pazar mı? Hmm, bu zor bir soru." Kaşlarını çatarak beni daha sıkı sarar.

"Bence nasıl karar verirsen öyle olur. Eğer bu konuda ciddiysen, ben zaten senin arkadayım. Bir yolunu buluruz."

Onun böyle diyeceğini bildiğim için gülümserim. Bunun yarın konuşulması gereken bir konu olduğunu, düşün gecemizde yatakta konuşulacak bir konu olmadığını da biliyorum.

Ama nefesimi kesen bu değil.

Burada, tanıdık gelen ama ilk gecemizden çok farklı bir teknedeyiz.

Hâlâ kazandığımı inanmadığım bir kocamla birlikteyim.

Eğer kötü şans beni buraya getirdi ise, sonuçta o kadar da kötü değildi.

Onu tekrar öptüğümde, ağzımda inlediğini duyunca, işlerin yoluna girdiğini anladım.

Patton Rory şansımı sonsuza dek değiştirdi ve emin olun ki bunun her çılgın, baş döndürücü, muhteşem anının tadını çıkaracağım.

One Big Little Secret'1 okuduğunuz için teşekkürler! Yakında çıkacak diğer Rory Brothers kitaplarını bekleyin.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Dilekleriniz kabul oldu! Mutlu çift Arlo'ya ve düğünden çok sonra yaşanan daha tatlı sürprizlere bir göz atın.

Bu özel flash forward hikayesini buradan okuyun. - <https://dl.bookfunnel.com/vnxxfiz8o0>

Ardından, tatlı Juniper'ın Dexter Rory'den hayatının şok edici evlilik teklifini aldığı, en iyi huysuz x güneş ışığı hissini veren başka bir ateşli romantik komedinin önizlemesini okuyun. Two Truths And A Marriage'i kaçırmayın!

TWO TRUTHS AND A MARRIAGE ÖN İZLEMESİ

Tatlı

Rahatlama

(Juniper) Üniversiteli bir kız olmak istediğim günler

oluyor.

Sık sık değil, tabii ki. Ve bunun nedeni, omuzlarımda milyarlarca dolarlık borç olması fikrini sevdiğimden de değil. Çünkü Sugar Bowl son demlerini yaşarken, ihtiyacımız olan son şey *daha fazla* borç.

Ama birkaç matematik dersi daha, bu rakamlarla kafamın daha az ağrımasına kesinlikle yardımcı olurdu.

"Bu doğru olamaz," diyorum.

Gözlerimi ovuşturup, beşinci kez hesap tablosuna gözlerimi kısarak bakıyorum.

Kimse bana bir işi devralmanın, gerçek anlamda çalışmaktan çok bilgisayar ekranı başında kambur oturarak daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiğini söylememişti. Zaten solgun olan tenim neredeyse bembeyaz parlıyor. Ekranın mavi ışığının saçlarımı kıvırcıklaştırdığından yüzde doksan eminim.

Rakamlar.

Çirkin para rakamları.

Keskin dişleri ve hayallerimi çiğnemek için vahşi bir iştahı olan sayılar.

Evet, durum pek iyi görünmüyor.

Ekrandaki kabustan bir ara verip etrafa bakıyorum.

Arka ofis, Nana'nın zamanındaki gibi görünüyor.

Aynı eski uzun metal dosya dolapları tozlu duvar kağıdına yaslanmış durumda — tabii ki Nana dükkanı demir yumrukla yönettiği zamanlarda toz daha azdı — ve her yere asılmış eski solmuş fotoğraflar.

Duvara yapıştırılmış aynı ödüller. Gazeteler, kartlar ve bronz plaketter, sayabileceğimden daha uzun yıllar boyunca *Kansas City'nin en iyisi* olduğunu ilan ediyor!

Aklımı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım gibi, ayağa kalkıyorum, sandalyemi geri itiyorum — kulaklarımı tırmalayan o gıcırdayan tekerleği görmezden gelerek — ve odada dolaşarak, fotoğraflarla kaplı duvarı yavaşça inceliyorum.

Nana, genç ve parlak, 1955 Haziranında dükkanın açılış gününde ailesiyle birlikte dükkanın yanında duruyor. Fotoğrafın altında tarih yazıyor, dünya Instagram filtrelerinin asla yakalayamayacağı bir çekicilikle siyah beyaz parıldadığı bir dönemde çekilmiş.

Gözüm, ellili yılların sonlarında yapılan iç mekan yenileme fotoğraflarına kayıyor. Ve yine 1970'lerin ortalarına. 2000'den önce, Sugar Bowl her on ya da yirmi yılda bir çarpıcı bir yeniden tasarımdan geçiyordu ve her biri, büyük bir yeniden açılış için akın eden mutlu, aç müşteriler ve haberler seline neden oluyordu.

Şimdi bu hayal bile edilemez.

Başarılı olmak, devam etmek, bu fırının büyüklüğünü hatırlamak için bir sürü nedenle çevriliyim. Ama aynı zamanda, bu güzel anılar ve muhteşem övgüler 2021'de, Nana'nın emekli olduğu yılda, birdenbire sona erdiği gerçeğiyle boğuluyorum.

Uçmayı başaramadığımın bariz kanıtı.

Bu, eskiden yükselişte olan bir dükkanda toplanan ailemin mirası. Benim yönetimimde, dükkan zorlukla ayakta kalmaya çalışıyor.

Boğazımın tıkanmasına yetiyor.

Eğer kendimi acınacak bir durumda gören biri olsaydım, bir yıl önce pes ederdim. Bunun yerine, ellerimi belime koyup etrafa bakınıyorum. Gözlerim başka bir fotoğrafta duruyor, Nana ve annem küçük bir kızken.

"İzlemesen iyi olur anne," diye uyarıyorum. "Bu benim en iyi anım değil. Yani... geçen yıl da öyle değildi, ondan önceki yıl da. Birkaç dakika sonra gel. Mağaza yine dolup taşacak ya da tabela rüzgarda sallanıyor olacak."

Başka bir olasılık beni ürpertir: Ben burayı devraldığımdan beri, yirmi iki yaşında ve taze yüzlü olduğumdan beri olduğu gibi, tökezlemeye devam edeceğiz. O zamanlar hala bir erkek arkadaşım vardı ve gelecek için büyük umutlarım vardı.

Daha iyi zamanlar.

Daha kolay zamanlar.

Neden daha fazla çaba göstermem gerektiğini ve neden beceriksiz olduğumu hatırlatan her şeye son bir kez melankolik bir bakış attıktan sonra bilgisayarımın başına döndüm.

"Hurda yığını," diye fısıldıyorum. Bu eski şey, muhtemelen *Titanic'teydi*, kutusu kadar büyük monitörüyle, Nana'nın çiçek bahçesini içine sığdırabilecek kadar büyük.

Bir gün, buradaki her şey gibi o da ölecek, ama onu değiştirmeye cesaret edemiyorum.

Gelir o kadar az ki, gelecek çeyrekte yazıcı için mürekkep kartuşu alabilirsem şanslı sayılacağım.

İç çekip koltuğuma gömülürken göğsüm şişer.

Bahar menüsü yeni kahveler ve hafif hamur işleri sunuyor, ama bunlar hızlı ve rahat bir müşteri kitlesi için daha düşük fiyatlı ürünler.

İki hafta önce, fırınlar rastgele çalışmayı durdurdu ve muhasebecimiz emekli oldu, bu da üç katı ücret alan yeni bir muhasebeci için büyük paralar ödememiz gerektiği anlamına geliyordu.

Bu yeri işletmek için gereken maaşları saymıyorum bile, bunlar benim zaten kıt olan kârımı daha da eritiyor.

Bu lanet rakamlara güvenecek olursak, öngörülen cirom şöyle görünüyor...

Şey, diyelim ki çöp kutusu seviyesinde.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp boğazım yırtılana kadar çığlık atmak yerine - bu koşullar altında tamamen makul bir tepki - alnım ekrana çarpana kadar öne eğiliyorum.

Çok *sıcak* ekran.

Neredeyse kesinlikle yumurta pişirecek kadar sıcak olmaması gereken bir ekran. "Oh, hayır. Oh, lanet olsun," diye tıslıyorum, geri çekilirken devasa ekranı neredeyse deviriyorum.

makine gıcırdayan masadan.

Tam o sırada Emmy kafasını içeri soktu. *Mükemmel zamanlama*. "Hey, Junie!" dedi, bir eliyle elektrikli buklelerini geriye doğru çekerek. "Kasa başında bir adam bekliyor."

Alnımdaki ağrılı yeri ovuşturarak dişlerimi gıcırdatıyorum.

Adam mı? Ne adamı?

Karşılaştığım tek tür.

Espressosu üç derece fazla soğuk olduğu için kırmızı halı muamelesi ve ömür boyu indirim bekleyen başka bir kaba herif.

Ama burası benim dükkanım. Ben fiilen patronum ve kapıdan içeri giren her öfkeli müşteriye yatıştırmam bekleniyor.

Bunda *iyi* olduğumu söylemedim. Müşteri ilişkilerinde matematikten sadece biraz daha iyiyim.

Bu sıcakta koltuk altlarım çoktan terlemeye başladı. Missouri'nin yazları her zaman acımasız bir dönem geçirir ve biz de tam da o dönemin ortasındayız.

Tanrım, eski bilgisayar ile çalışan klimayı değiştirmek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, başım gerçekten belaya girecek.

Nefesimi çekip parlak monitörden uzaklaşıyorum, sinir krizimi aşırı ısınmış makineyle birlikte geride bırakmayı umuyorum.

Belki geri döndüğümde rakamlar sihirli bir şekilde değişmiş olur.

"Yolu göster, Emmy," diyorum, hissettiğimden çok daha fazla bir coşkuyla, gömleğimin içine biraz çok ihtiyaç duyduğum havayı üfleyerek, onu ve bizi bekleyen pisliği takip ediyorum.

Ve ne pislik bir *herif*.

Tanrım, bu tür korkutucu derecede seksi alfa erkeğin tezgahımın başında durup yüzümü parçalamak için beklediğini görmeye hazır değilim.

Somurtkan bir pislik bekliyordum - ve dürüst olalım, o kesinlikle öyle - ama o dünyanın en seksi pisliği finalisti.

Uzun boylu mu? Evet.

Günahla parıldayan koyu mavi gözler? Evet.

Gökyüzünü taşıyabilecekmiş gibi görünen geniş omuzlar? Evet, bebeğim, onda var.

Binlerce talebin kazındığı yüzündeki korkutucu bakış da dahil olmak üzere, tam bir Beyaz Atlı Prens paketi.

Ben kasaya geçip yerimi alırken, o tasarımcı altın kordonlu dijital saatine bakıp iç çekiyor.

Evet, kesinlikle bir pislik.

Ama tasarımcı marka oxford gömleği ve parlak mavi kravatına bakılırsa, çok zengin. Bugün zengin müşterileri gücendirecek durumda değilim.

Bu yüzden, zor durumdaki bir işletme sahibinin yapabileceği tek mantıklı şeyi yapıyorum: eğiliyorum, derinlere dalıyorum ve ruhumun derinliklerinden bir gülümseme çıkarıyorum.

"Merhaba," diyorum, müşteri hizmetleri sesimle neşeli ve canlı bir şekilde, bana yağdırmak üzere olduğu saçmalıkların hepsini savuşturmaya hazır. "Siparişinizde bir sorun mu var?"

"Hayır. Henüz sipariş vermedim," diyor kısa bir cevapla. Bana bakmıyor bile. Gözleri yukarıya, başının üzerindeki menüye sabitlenmiş.

Tamam.

Neyse ki bu işi bir süredir yapıyorum.

Bir pislik, elmacık kemikleri ne kadar keskin, çenesi ne kadar belirgin olursa olsun — ve Tanrım, ne çene hattı ama — para kazanmamı engelleyecek.

"Tabii," diyorum neşeyle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün teslim edilecek büyük bir özel siparişi yerine getirebilir misiniz?" Benim başımı sallamamı beklemeden, pastaların parıldadığı cam vitrine eliyle işaret ediyor. "Bu saçmalıklardan birer tane istiyorum. Turtalar, cheesecake'ler, turta, cupcake'ler, hepsi. Ekstra tatlı olsun."

Bu boktan şey mi?

Donup kalıyorum, şaşkınlıkla bakarken beynim öfkelenip savunmaya geçmemeye çalışıyor.

Bu bir sipariş, her ne kadar hayal edilebilecek en kaba şekilde verilmiş olsa da. Gerçekten pahalı, iyi para kazandıracak bir sipariş.

Şanslıysam yılda sadece bir düzine kez gelen *en sevdiğim* türden bir sipariş.

Gülümsememi göz kamaştırıcı hale getiriyorum. "Elbette! Bu saçmalık için özel bir isteğiniz var mı?"

Dilim yine beni yaktı. Kibar olmayı bilmiyor.

Bana ayakkabısının altında ezilmiş bir böcekmişim gibi bakıyor ve sinirli bir şekilde elini havada sallıyor. "Hepsi. Burada yaptığınız her şey. Umurumda değil."

Ona bakıp daha fazlasını beklerken, o fırın vitrinine sanki kişisel olarak kendisine hakaret ediliyormuş gibi bakıyor.

"Tamam, evet, bunu yapabiliriz," diyorum yavaşça, onu baştan aşağı süzerken.

Yani, deli gibi görünmüyor, ama belki de zenginlerin genelinde görülen bir tür dengesizlik var onda. Bir mağazaya girip, ne sattığını umursamadan tüm mağazayı satın alan türden bir dengesizlik. "Özel bir paketle ihtiyaçlarınızı karşılayabileceğimizden eminim..."

"Ekstra tatlı," diye tersler. "Boğulacak kadar zengin."

Oof. Beni öğürmeyi hayal ettirdiğinde gözlerinin parlamasından nefret ediyorum. "Tabii, tabii. En tatlı ürünlerimizi bulmak veya biraz ekstra krema eklemek çok kolay."

"Her neyse, bayan. Mükemmel olması gerekiyor. Size güveniyorum." Gözlerini bana dikip bakması, bu işi tanınmayacak hale getireceğime güvendiğini gösteriyor.

"Mükemmel, ha? Şanslısın. Elli yıldan fazladır bunu yapıyoruz," onun pislikliğine nazikçe karşılık veriyorum, yanaklarımı ağrıtan daha da geniş bir sincap gülümsemesi takınıyorum.

Fırın vitrinine nefret dolu bir bakış attıktan sonra, şüpheli gözlerini bana çevirip kılıç gibi sapladı.

Oh, olamaz.

Bu nemli havada ve arka ofisin saunaya dönüşmesiyle saçlarım muhtemelen yıpranmış kırmızı bir top haline gelmiştir.

Ama neden bu kadar şüpheli bakıyor?

"Beyefendi, bana güvenin, doğru yere geldiniz. Burası ismine yakışır bir yer," diyorum, arkamdaki otuz yıllık gazete eleştirilerini çerçeveli olarak gösteren birkaç resmi işaret ederek. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, bize güvenebilirsiniz. Pastalar, eklerler, elmalı turtalar, bal-zeytinli turtalar veya hayal edebileceğiniz her şey. Özel siparişler, toplu siparişler, numune siparişleri, her şey. Ne istediğinizi ve ne zaman istediğinizi söyleyin, biz teslim edelim. *Bugün* bile." Kahretsin, saçmalıyorum. Ama bu kötü bir slogan değil. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, biz hallederiz."

"Doğru." Koyu renkli kaşlarından biri kalkar ve beni baştan aşağı süzer. Bu adil değil.

Huysuz bir müşterinin içeri dalması, beni bu kadar savunmasız hissettirmeye hakkı yok.

"Görüşlerinizi almak için birkaç numune ister misiniz?" diye neşeyle soruyorum. "Yüzünüze bir gülümseme kondurur, garantili."

Nedense, ağzı daha da aşağı doğru kıvrılır.

"Ben tatlı yemem ve *sohbet* edecek vaktim yok." Bu kelimeleri sanki kirliymiş gibi tükürüyor. "Bu siparişi saat altıya kadar hazırlayabilir misiniz?"

Eep.

Kaşlarım neredeyse kafamdan uçuyor.

Ama tamam, tamam.

Eğer kötü polis rolünü oynamak ve bizi baskı altına almak istiyorsa, sevimli tavırları bırakıp işe koyulmaktan mutluluk duyarım.

"Sugar Bowl, Kansas City'nin boşuna bir kurumu değildir," diyorum ona, az önce bana kullandığı sert ses tonuyla. "Halledeceğiz. Erken."

"Umarım bu itibar, söylediğin kadar mükemmeldir. İşte teslimat adresi," diye mırıldanarak küçük bir Post-it notu çıkarır ve vitrinleri sallayacak kadar sert bir şekilde tezgahın üzerine vurur. "Saat altı tam. Geç kalmayı aklından bile geçirme."

Sonra, mafya babasına yakışır son bir soğuk bakışla mağazadan fırlayarak çıkar, arkasında çan, şeytanı cehenneme geri gönderdiği için sevinçle çınlar.

Emmy ve Jake hemen arkamda kıkırdamaya başlarlar.

"Ne pislik!" diye fısıldar Emmy ve Jake daha da kıkırdamaya başlar. "Aferin Junie. Bugün aslan terbiyecisi gibisin."

Bunu kabul etmiyorum.

Bırakın çocuk olsunlar.

İçimde bir enkaz haline gelmiş olsam bile, kendimi toparlayan yetişkin ve profesyonel bir işletme sahibi olacağım. Maaşımızı aldıktan *sonra* evde yastıklarına vurabilirim.

Omuzlarımı bir saniye gerginleştirip, keskin bir nefes alıyorum.

Bıraktığı adres, birkaç kilometre uzaklıktaki lüks bir otel. Sadece parası olanların girebileceği türden bir otel.

Tahmin etmiştim.

"Tamam, ekip," diyorum, arkamda gülen iki gence en iyi patron suratımı takınıp dönerek. "Bunu halletmek için iki saatimiz var. Adam her şey için ekstra tatlı dedi, sanırım. Destek çağırıyorum. Ne olursa olsun, bunu mahvetmeyeceğiz."

Gaz pedalına hafifçe basarken motor uğuldadı, kavşaktaki ışıkların kırmızıya dönmemesini umuyordum.

Başka bir sorun çıkmazsa ve geç saatteki trafiğin yoğunluğu bana karşı nazik davranırsa, harika bir zamanlama yakalayacağım.

Karamelli elmalı turtalar çeviriyorum.

Ama ben, Nana'nın eski tariflerindeki en tatlı tatlıyı yapmaya karar veren dahiyim. Tam kıvamına gelmesi için üç parti yapmak gerekti.

Bay Tatlı Dış'ın ölüm kalım meselesi olan teslim tarihine yetişmek için neredeyse onlarsız çıkmak zorunda kalıyordum. Neyse ki, teslim tarihinden hemen önce piştiler ve hızlı bir tat testinden geçtiler, ama *çok az* kalmıştı.

Erken geleceğime dair verdiğim söz boşa çıktı.

Şu anda bile, yaz akşamının yoğun trafiğinde zorlanarak ilerliyorum. Nemli geceler insanları arılar gibi dışarı çıkarıyor, yemin ederim.

Ama kavşakta bekleyemeyecek kadar acelem var.

Neyse ki, ışık yeşile dönmenden önce tekerleği sadece bir kez vuruyorum ve sonra Riverwalk'a doğru yola çıkıyorum, yol üzerinde Winthrope KC otelini geçiyorum.

Motorun uğultusu bir tıkırtıya dönüşüyor.

"Oh, hayır, şaka mı bu? Şimdi olmaz!" Ön cama yüzümü buruşturuyorum. Yine para bulmam gereken büyük ve çirkin bir tamir faturası daha. "Hadi ama bebeğim. Yapabilirsin. Oraya varır varmaz dinlenmene izin vereceğim..."

Gaza basıp tekrar yavaşladığımda, tıktı koltuğu sallıyor.

Ugh.

Hiç dua eden biri olmadım, ama şu anda bu aptal otele varabilirsem ruhumu herhangi bir tanrıya satarım.

Bu adamın siparişi, birkaç büyük araba tamirini ve daha fazlasını karşılayacak kadar büyük. O kadar büyük ki, para kokmasaydı, ödeyebileceğinden endişelenirdim.

Ve bahşış verirken cimri davranmazsa...

Ohhh, bahşış verirse, birkaç hafta boyunca ev yapımı muzlu ekmek ve dondurulmuş burritodan daha fazlasıyla *yaşayabilirim*.

Ama fazla umutlanmamaya çalışıyorum.

Cömert bahşışler asla garanti edilemez, ama aptal müşteriler hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da genellikle yarı yarıya iyi bahşış verenler olduklarıdır. Sanki kimse görmeden vicdanlarını rahatlatmaya çalışıyorlarmış gibi.

Tabii ki, bu her şeyin yolunda gitmesine bağlı ve ben bu teslim tarihine yetişmeliyim.

Mucizevi bir şekilde, minibüs bozulmadan otelin otoparkına giriyorum.

Kutlama için zaman yok.

Resepsiyonla kısa bir sohbetten sonra, ilk kutu setini alıp konferans salonuna taşıyorum. Neyse ki, ana kapıdan çok uzak değil.

Sürpriz bir şekilde, Bay Tatlı Dış konferans odasında tek başına duruyor ve bir generalin savaş alanını inceler gibi her şeyi dikkatle inceliyor.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, dudakları hafifçe kıvrılmış ve keskin mavi gözleri en ufak bir hatada beni parçalamaya hazır bir şekilde devasa ceviz masasına yaslanıyor.

Ama ilk başta beni görmediğini düşünüyorum.

Kapının sesini ya da panik içindeki ayak seslerimi duymuyor gibi görünüyor; sadece gün batımının tadını çıkaran şehri gören, duvar boyu uzun pencereden dışarıya bakıyor.

"Partiye başka kimse gelmedi mi? Bu bir kişi için çok fazla," diye şaka yapıyorum ve ilk kutuyu yere koyuyorum.

O, tanıdık fırtınalı bakışıyla bana doğru dönüyor. "İnanılmaz. Beş dakika geç kaldın." Saatine dokunuyor, sanki

"Tatlıların lanet olası ambrosia olsa iyi olur.

ambrosia gibi olsun. Gerisi nerede?"

"Hemen geliyor!" diyorum gergin bir şekilde, dilimi ısırarak
sen tam bir pisliksin.

Sadece benim eşyaları indirdiğimi anlaması iki saniye sürer.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni dışarıdaki minibüse kadar takip eder ve kalan kutuları taşımama yardım eder, onları kollarında yüksekçe istifler.

"İnsanların bunları yediğine inanmıyorum," diye homurdanıyor, odaya geri döndüğümüzde kapağı açıp içindekileri kontrol ediyor — Nana'nın meşhur strudel parçaları. "Bu şeker bombası diyabet için yalvarıyor. Böyle şeker bombalarına günah vergisi uygulanan yerler var."

Vay canına, ne kadar da hassas bir konu.

"Ne yani? Kimsenin biraz şeker yemesine izin verilmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum düz bir sesle.

"Akıllı başında herhangi bir dünyada, bu madde DEA ajanları tarafından kontrol edilen bir madde olurdu. Bir günlüğüne diktatör olsaydım, bu şeyi tamamen yasaklardım."

...glikozun olmadığı bir dünya konusunda çok ciddi, değil mi?

Ve bu kadar yakışıklı bir adamın nasıl dünyanın en büyük sopasını kıcına soktuğunu merak ediyorum.

"Çok komiksin." Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum, bunu bir şaka olarak görmezden gelmeye çalışıyorum. Elbette yakışıklı, ama açıkça biraz — tamam, çok — deli. "Ne dediğinin farkında mısınız?"

"Biliyorum. Ölüm tuzu satarak geçimini sağlayan biriyle bu konuyu tartışmaya gerek yok."

"Ölüm tuzu mu? Anlamadım?" Bir saniye sonra dilimi ısırıp iç çektim.

Bakışları beni delip geçiyor.

Tanrı aşkına, nazik ol. Parayı unutma.

"Şey, yani... Biraz kafam karıştı. Bana yardım et. Bu şeyi ekstra tatlı sipariş eden sensin, değil mi?"

Bu şeyleri *ekstra tatlı* sipariş eden sensin, değil mi?" Biraz fazla kuvvetli bir şekilde başka bir kutuyu açıyorum ve içindeki ahududu ve beyaz çikolatalı cheesecake'lere kaşlarımı çatıyorum. "Lütfen bana bir tür sağlık manyağı olduğunu söyleme."

"Sağlık delisi demek, kendime gerçekten dikkat ettiğim anlamına geliyorsa, evet, beni dava et," diye homurdanır.

"Oh, o gün gelse de görsünler," diye içimden homurdanırım. Bakışları on kat daha ateşli hale gelir.

Tüm örnekleri masaların üzerine koymak ve düzgünce düzenlemek açıkça onun yeteneği değil, bu yüzden ben birkaç kez düzenledikten sonra, o pes eder ve beni terleten sarsılmaz bir bakışla izler.

Dostum, o kötü bakışları keser misin?

Tatlıların üzerine ter damlatmamam küçük bir mucize.

Arkamı döndüğümde, kollarını kavuşturmuş. Gömleğinin pazılarını ikinci bir deri gibi saran görüntüsünden nefret ediyorum. *Hayır, bakmıyorum.*

"Gerçeği bilmek ister misin? Bana kalsaydı, bu şeylerin her gramını telafi etmek için zorunlu takip ve haftalık egzersiz saatleri olurdu," diye söyleniyor, beni geçip tatlılara bakıyor.

Yani o sadece şekeri sevmeyen bir pislik değil, aynı zamanda metrik sisteme takıntılı bir pislik.

Onun deliliğini görmezden gelip geri adım atarak yaptığım işi inceliyorum. Kendim söyleyeyim, özellikle zaman sıkıntısı göz önüne alındığında, fena bir sunum değil.

"Neyse ki karar senin değil. Zaten yeterince kontrol delisi var," diyorum, umarım tam bir küçümsemeyi gizleyen neşeli bir gülümsemeyle. "Her neyse, *beş dakikalık* gecikme için özür dilerim. Verdiğiniz zahmet için fiyatı elli dolar düşürmekten memnuniyet duyarım." Vurguyu çok kalın yapıyorum ve onun kaşları daha da çatılıyor. "Ama her şey burada ve sizin isteğinize göre özelleştirildi." Kendimi tutamadan bir sırıtiş kaçıyor. "Yani... açıkça *sizin* isteğinize göre değil. Ama siparişinize göre özelleştirildi, demeliyim."

Gözleri odanın içinde dolaşüyor, muhtemelen beni suçlayabileceği başka bir şey arıyor.

O, yürüyen bir at penisi gibi görünüyor.

Hiçbir şey yeterince iyi değil. Her zaman şikayet edecek bir şey buluyor.

Ama benim hazırladığımda bir sorun yok — üç kez kontrol ettim — ve nefes nefese geçen bir dakikanın ardından, isteksizce başını sallar.

"Sipariş edildiği gibi," diye kabul ediyor. "İndirimi unut, tam fiyatını ödeyeceğim." Vay canına.

Bir adım geriye sendeledim.

İşlerin yolunda gitmesine alışkın değilim.

"Harika!" Fikrini değiştirmeden önce ona kağıt faturayı ve kredi kartı okuyucuyu uzatırım. On beş yıllık, hantal plastik okuyucuya bakıp kaşlarını kaldırır.

Aptal.

Onun kolaylık hakkında keskin bir yorum yapmasını bekliyorum — ve ben de kirazlı turtayı alıp yüzüne yapıştırmak için can atıyorum ama o sadece faturaya bir imza karalayıp, siyah kredi kartını bıçak gibi okuyucuya sokar.

Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Tamam. Bu his karşılıklı.

O ekrana bakıp, melasdan daha yavaş bir hızla işlemin bitmesini beklerken, ben de kafasının arkasına ve kalın siyah saçlarına dilimi çıkarıyorum.

Çocukça, evet, ama kendimi daha iyi hissettiriyor. Sonra kapı açılır.

İkimiz de başımızı kaldırıp, tüm paranın kralının içeriye havalı bir şekilde girmesini izleriz.

O, muhtemelen ellili yaşlarında, ayı gibi bir adam. Sweet Tooth, yapılı ve zayıf, evet, ama kalın kolları ve penguen göbeği olan bu yaşlı adama kıyasla neredeyse küçük görünüyor.

Sweet Tooth hemen somurtmayı bırakır. Oh, gergin mi?

İlginç.

Belki de Kingpin, Sweet Tooth'un patronu falan olabilir?

Mantıklı. Her köpekbalığı bir balınaya hesap vermez mi?

Acımasızca gülümseyerek işkencecime dönüp bakıyorum.

"Gördüğünüz gibi, her şey burada ve mükemmel bir düzen içinde," diye yüksek sesle duyuruyorum, o ise bana defolmamı söyleyen bir bakış atıyor. Kaşlarının gözlerinin üzerine çökmesi çok hoş. Bu diğer adamın önünde, kendini kaptıramayacağı mavi bir öfkeyle kızarıyorlar. "Ve istediğiniz gibi ekstra tatlı. Alerjiniz olup olmadığını bilmiyorum, ama emin olmak için, fındıklı ürünler ayrı pişirildi ve sol tarafta, şurada ve..."

"Evet," Sweet Tooth dişlerini sıkarak cevaplar. "Anlaşıldı, hanımefendi."

Kingpin, kaşlarını kaldırmış ve yüzünde sırtıkan bir gülümsemeyle tezgâhın karşısına bakar. "Rory, beni çok etkiledin! Yoksa sevimli teslimatçı kıza mı teşekkür etmeliyim?"

Sweet Tooth keskin bir nefes alır ve bana öfkeyle bakar.

"Teşekkürler," der içtenlikten uzak bir sesle. "Hepsi harika görünüyor."

Berbat, dostum.

Hiç çaba göstermiyorsun.

Masumca gülümserim.

"Çok tatlı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Faturayı göğsüme sıkıştırır ve büyük elini sırtıma dayayarak beni kapıya doğru yönlendirir.

Kingpin'e bakıp cheesecake'i beğenip beğenmediğini öğrenecek vaktim bile olmadan, Sweet Tooth beni adeta kaldırıp kapıdan dışarı atıyor.

Kapı arkasında yüksek bir *klik* sesiyle kapanır!

"Tanrım." Arkanı dönüp kolumu ovuşturarak bağırırım, "Rica ederim!"

Sonra şansımı zorlamamaya karar verip oradan uzaklaşıyorum.

Koşmadan, olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşıyorum.

Ancak minibüse döndüğümde imzalı fişe bakmaya zahmet ediyorum.

Altında, gösterişli bir çizgiyle yazılmış bir isim var. *Dexter Rory*.

"Tamam," diyorum, yüzümü ovuşturarak. "Ne kadar cimri bir bahşişçi olduğunu görelim bakalım, Dexter Rory."

Son satıra göz gezdiriyorum ve gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak. Ağzım açık kalıyor.

Hay aksi.

[Daha fazlasını okumak ister misiniz? Two Truths And A Marriage kitabını BURADAN satın alın.](#)

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarıdır. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantizm sahnesine giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, huysuz, altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca bayılma fırtınalarıyla en iyisini hedefliyor.

Onun eserlerine şimdiden bağlandınız mı? En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler ve daha fazlası için [buradan haber bültenine kaydolun!](#)

Yeni yayınlar hakkında güncellemeler için onu _____

Bookbub'da takip edin. Web sitesi nicolesnowbooks.com

Eserleri hakkında sorunuz veya yorumunuz mu var? nicole@nicolesnowbooks.com adresinden ona her zaman ulaşabilirsiniz. Okuduğunuz için teşekkürler. Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Bir yazara en çok yardımcı olan şey budur.

NICOLE'İN DİĞER KİTAPLARI

- Rory Kardeşler İki
Gerçek ve Bir Evlilik -
Bir Büyük Küçük Sır
Seattle'ın Otoriter
Takım Elbiseleri
Otoriter Bir Teklif
Otoriter Bir Meydan
Okuma Otoriter Bir
Randevu Otoriter Bir
Teklif Otoriter Bir
Felaket
Kötü Chicago
Patronları Ofis -
Huysuzu Otoriter
Huysuz Mükemmel -
Huysuz Hasarlı -
Huysuz
Redhaven Kitaplarının Karanlık
Kalpleri Kırık Koruyucu
En Tatlı Takıntı En
Karanlık Kovalamaca
Dallas Şövalyeleri
Kitapları Romeo
Anlaşması En İyi Arkadaş
Bölgesi İhtiyacım Olan
Kahraman
En Kötü En İyi Arkadaş Kazara
Sövalye (Eşlik eden kitap)*
Kalbin Kenarındaki Kahramanlar
Kitapları Mükemmel Kahraman
Yok
İyi Doktor Yok Kırık
Canavar Yok Hasarlı
Mal Yok Adil Kadın
Yok -
Beyaz Şövalye Yok

Nazik Dev Yok

Evlilik Hatası Bağımsız Kitaplar

Kazara Kahraman Kazara

Romeo

Kazara Koruyucu Kazara

Sövalye Kazara Asi Kazara

Kalkan

Bağımsız Romanlar

Neredeyse

Mükemmel Yanlış

Cinderella Undone

Yeterince Erkek

Sürpriz Baba

Avantajlı Prens Beni

Tekrar Evlendir Aşkın

Yaraları Pervasızca

Onun

Enguard Koruyucular

Kitapları Hala Senden

Vazgeçemedim Hala

Senden

Hoşlanmıyorum

Hala Senin

Değilim Hala

Sevmiyorum

Bebek Ateşi Kitapları

Bebek Ateşi Gelin

Bebek Ateşi Sözü

Bebek Ateşi Sırları

Sadece Rol Yapma

Kitapları Kağıt

Üzerinde Nişanlı Bir

Gecelik Gelin

Grizzlies MC

Kitapları Kanunsuzun

Öpücüğü Kanunsuzun

Takıntısı Kanunsuzun

Gelini Kanunsuzun

Yemini

Ölümçül Tabancalar MC

Kitapları Asla Bir

Kanunsuz Sevme Asla Bir

Kanunsuz Öpme

Asla Bir Kanunsuzun Bebeğini

Yapma Asla Bir Kanunsuzla

Evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Kanunsuz Türü Aşk Nomad

Türü Aşk Vahşi Türü Aşk

Kötü Türü Aşk Acı Türü

Aşk

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

